

சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள் – பயன்பாட்டுப் பின்புலம்

பாரதியார் பல்கலைக்கழக முழுநேர முனைவர் (பிஎச்.டி.,)
பட்டத்திற்காக அளிக்கப்படும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

செ.ஜமுனா

நெறியாளர்

முனைவர் பொ.மா.பழனிசாமி

(இணைப் பேராசிரியர் & தலைவர்)

தமிழ்த்துறை

நல்லமுத்துக்கவுண்டர் மகாலிங்கம் கல்லூரி

(தன்னாட்சி, தேசியத் தர மதிப்பீடு 'ஏ' தகுதி, ஐ.எஸ்.ஓ 9001 : 2008 தரச்சான்றிதழ் பெற்றது)

பாலக்காட்டுச் சாலை, பொள்ளாச்சி - 642 001.

ஜூன்- 2016

நெறியாளர் சான்றிதழ்

முனைவர் பொ.மா.பழனிசாமி

இணைப்பேராசிரியர் & தலைவர்,
தமிழ்த்துறை,
நல்லமுத்துக் கவுண்டர் மகாலிங்கம் கல்லூரி,
பொள்ளாச்சி - 642 001.

சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள் - பயன்பாட்டுப் பின்புலம் என்னும்
தலைப்பில் அமைந்த இந்த ஆய்வேடு **பாரதியார் பல்கலைக்கழகத்திற்கு**
செ.ஜமுனா அவர்களால் முழுநேர ஆய்வாக **நல்லமுத்துக் கவுண்டர் மகாலிங்கம்**
கல்லூரித் தமிழ்த்துறையில் 2012-2016 ஆம் கல்வியாண்டுகளில் என்
மேற்பார்வையில் முனைவர் பட்டத்திற்காக (பிஎச்.டி.) தன்னியலாகச் செய்தது என்றும்
இவ்வாய்வுப் பொருள் குறித்து வேறு எந்தப் பட்டமும் இதற்குமுன் வழங்கப்படவில்லை
எனவும் சான்றளிக்கிறேன்.

பொள்ளாச்சி

.06.2016

நெறியாளர்

(முனைவர் பொ.மா.பழனிசாமி)

முதல்வர்

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

செ.ஜமுனா,

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (முழுநேரம்),

தமிழ்த்துறை,

நல்லமுத்துக் கவுண்டர் மகாலிங்கம் கல்லூரி,

பொள்ளாச்சி - 642 001.

பாரதியார் பல்கலைக்கழக முழுநேர முனைவர் பட்டப் (பிஎச்.டி.) பேற்றிற்காக அளிக்கப்பெறும் **சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள் - பயன்பாட்டுப் பின்புலம்** என்னும் தலைப்பில் அமைந்த இந்த ஆய்வேடு **2012-2016** ஆம் கல்வியாண்டுகளில் **நல்லமுத்துக் கவுண்டர் மகாலிங்கம் கல்லூரித் தமிழ்த்துறையின்** இணைப்பேராசிரியர் & தலைவர் **முனைவர் பொ.மா.பழனிசாமி** அவர்களை நெறியாளராகக் கொண்டு என் சொந்த முயற்சியில் உருவானதேயாகும். இந்த ஆய்வேடு இதற்குமுன் எந்த ஓர் ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்காகவும் வழங்கப்படவில்லை என உறுதியளிக்கிறேன்.

பொள்ளாச்சி

.06.2016

ஆய்வாளர்

(செ.ஜமுனா)

ஒப்புதல் கையொப்பம்

நெறியாளர்
(முனைவர் பொ.மா.பழனிசாமி)

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்

நன்றியுரை

சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள் - பயன்பாட்டுப் பின்புலம் எனும் ஆய்வியல் பொருண்மையில் ஆய்வு நிகழ்த்துவதற்கு அனுமதி வழங்கிய கோயம்புத்தூர் பாரதியார் பல்கலைக்கழகத்திற்கும், பொள்ளாச்சி நல்லமுத்துக் கவுண்டர் மகாலிங்கம் கல்லூரிக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வுக் காலத்தில் 2014 - 2016 இளநிலை உதவித்தொகை (JRF) வழங்கிய மத்திய அரசின் மனிதவள மேம்பாட்டுத்துறையின் கீழ் இயங்கும் **செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனத்தார்க்கு** எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வு நிகழ்த்துவதற்கு அனுமதியும், ஊக்கமும் அளித்த கல்லூரித் தலைவர் **டாக்டர் பி.கே.கிருஷ்ணராஜ் வானவராயர்** அவர்களுக்கும், செயலர் **திரு.ம.பாலசுப்பிரமணியம்** அவர்களுக்கும், மேனாள் முதல்வர் **முனைவர் பு.பத்ரி ஸ்ரீமன் நாராயணன்** மற்றும் இந்நாள் முதல்வர் (பொ) **முனைவர் எஸ்.பெஞ்சமின் கிறிஸ்டோபர்** அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வைச் சிறப்பாகச் செய்ய நெறியாளராக அமைந்தவர் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் **முனைவர் பொ.மா.பழனிசாமி** அவர்களாவார். அறிவு யாவையும் பயிற்சியால் வென்று கடமை செய்வதற்கான வழியைக் காட்டி, தொடர்ந்து செயல்படும் அப்பேராசிரியரே நெறியாளராக அமைந்தது என் பெரும்பேறு. ஆய்வின் ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும் அவர் நிகழ்த்திய புலமைசார் உரையாடல்கள் இந்நூல் முழுமையிலும் அடிநாதமாக ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. மேலான பொறுமையுடன் அன்போடு ஊக்கப்படுத்தி அரவணைத்துச் செல்லும் எனது நெறியாளருக்கு என்றும் நன்றியுடையேன்.

ஆய்விற்குத் தேவையான கருத்துக்களையும், அறிவுரைகளையும் அளித்து என்றும் இன்முகத்துடன் வழிநடத்திச் செல்லும் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகள்.

அவையத்து முந்தியிருப்பச் செய்த என் தந்தை சி.செல்வராஜ் மற்றும் தாயார் செ.ரத்தினம் அவர்களுக்கும் என் அன்புச் சகோதரர்கள் மோகன்ராஜ் மற்றும் பூபதி அவர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்விற்கு உதவிய எனது தோழிகள் ர.செங்கமலச் செல்வி, த.காந்திகௌசல்யா, பா.ஷியமனாதேவி அவர்களுக்கும் பிற ஆய்வாளர்த் தோழிகளுக்கும் நன்றிகள்.

ஆய்விற்குரிய அனைத்து மூலங்களையும் பெருமளவு பயன்படுத்த அனுமதியளித்த கல்லூரி மற்றும் பொது நூலகங்களுக்கும், நூலகர்களுக்கும் இணையதளக் கட்டுரையாளர்களுக்கும் என் நன்றிகள்.

இவ்வாய்வேட்டை சிறப்பான முறையில் கணினி தட்டச்சு செய்து அச்சிட்டுக் கொடுத்த நவநிலா மாருதி பிரின்டர்ஸ், திரு.ம.கா.ஹரிஷ், திரு.ஜெ.அமிர்தவேல் மற்றும் ப.கோமதீஸ்வரி அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மேலும் ஆய்விற்கு ஏதேனும் ஒரு வகையில் உதவிய அனைத்து நல்லுள்ளங்களுக்கும் என் இதயம் கனிந்த நன்றிகளை உரித்தாக்குவதில் என்றும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

(செ.ஜமுனா)

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகத்.	-	அகத்திணையியல்
அகம்.	-	அகநானூறு
அழற்படு.	-	அழற்படுகாதை
ஆ.	-	ஆசிரியர்
இந்திர.விழ.எ.கா.	-	இந்திர விழவூர் எடுத்த காதை
உ.ஆ.	-	உரையாசிரியர்
எழுத்து.	-	எழுத்ததிகாரம்
ஐங்.	-	ஐங்குறுநூறு
கலி.	-	கலித்தொகை
காடுகாண்.	-	காடுகாண்காதை
கிளவி.	-	கிளவியாக்கம்
குறிஞ்சி.	-	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
சிலம்பு.	-	சிலப்பதிகாரம்
சிறுபாண்.	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
சொல்.	-	சொல்லதிகாரம்
திருமுருகு.	-	திருமுருகாற்றுப்படை
தொ.	-	தொகுதி
தொ.ஆ.	-	தொகுப்பாசிரியர்
தொல்.	-	தொல்காப்பியம்
நம்பியகப்.	-	நம்பியகப்பொருள்
நற்.	-	நற்றிணை
நூற்.	-	நூற்பா
நெடுநல்.	-	நெடுநல்வாடை
ப.	-	பக்கம்
ப.ஆ.	-	பதிப்பாசிரியர்
பக்.	-	பக்கங்கள்
பட்டினப்.	-	பட்டினப்பாலை

பதிற்.	-	பதிற்றுப்பத்து
பரி.	-	பரிபாடல்
பா.	-	பாகம்
புறம்.	-	புறநானூறு
பெரு.	-	பெருங்கதை
பெரும்பாண்.	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொருந.	-	பொருநராற்றுப்படை
பொருள்.	-	பொருளதிகாரம்
மணி.	-	மணிமேகலை
மதுரைக்.	-	மதுரைக்காஞ்சி
மலைபடு.	-	மலைபடுகடாம்
முல்லை.	-	முல்லைப்பாட்டு
மேலது.	-	மேற்குறிப்பிட்டுள்ள நூல்

பொருளடக்கம்

நெறியாளர் சான்றிதழ்
ஆய்வாளர் உறுதிமொழி
நன்றியுரை
சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

இயல் எண்	பொருள்	பக்கம்
	முன்னுரை	1
1	சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள்	6
2	முதற்பொருள் வருணனையில் மலர்கள்	31
3	உயர்திணைப் பயன்பாட்டுப் பின்புலத்தில் மலர்கள்	81
4	அஃறிணைப் பயன்பாட்டில் மலர்கள்	183
5	மலர்கள் - அறிவியல் பார்வை	213
	முடிவுரை	248
	துணைநூற்பட்டியல்	
	பின்னிணைப்புகள்	

முன்னுரை

சங்க காலத் தமிழ் மக்கள் தாம் வாழ்ந்த நிலப் பகுதியை இயற்கையின் சூழலுக்கு ஏற்ப குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் எனப் பிரித்தனர். வறட்சிக் காலத்தில் வளம் குன்றிய குறிஞ்சியும், முல்லையும் பாலை எனப்பட்டது. இந்நிலங்களுக்கான பெயர்கள் அவ்வநிலத்தில் கால் கொண்ட சிறப்பான அல்லது மிகுதியான பூக்கள் மற்றும் மரங்களினால் அமைந்துள்ளன.

இயற்கையை ஒட்டி வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வியலைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் புலவர்கள் மலர்களைப் பாடல்களில் பின்புலமாக அமைத்துப் பாடியுள்ளனர். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் நிலம், பொழுது ஆகியனவற்றின் வருணனையிலும், நில வளத்தினைப் புலப்படுத்தும் பாங்கிலும், பொழுதறிவிக்கும் கருவியாகவும் மலர்கள் பயன்பட்டுள்ளன. ஆடவர், மகளிர் வருணனைகள், தலைவன் பிரிவில் தலைவி நிலை, அவளது ஆற்றாமை, திருமணம், பரத்தமை, இறைவன் வருணனை, வழிபாடு, போரியல் வாழ்க்கை, கொடை, கையறுநிலை என வாழ்வின் அனைத்துத் தளத்திலும், அ.றினை வருணனையிலும் மலர்கள் முதன்மை இடம் பெற்றுத் திகழ்ந்துள்ளன. இவ்வகையில் சங்க காலத்தில் மலர்களின் பயன்பாடு குறித்து அறிந்து கொள்வது அவசியமாகின்றது.

ஆய்வு நோக்கம்

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வில் மலர்கள் பெற்றிருந்த பங்கு, அக்காலத்தில் பெருவழக்காக இருந்த மலர்களைச் சரியாக இனம் காணுதல் ஆகியவை பற்றி ஆராய்வதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாக அமைகின்றது.

ஆய்வுப் பொருள்

சங்க இலக்கியம் பல தகவல்கள் அடங்கிய பெட்டகமாகத் திகழ்கிறது. சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள் எந்தப் பின்புலத்தைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதை ஆய்வு செய்யும் நோக்கில், **சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள் - பயன்பாட்டுப் பின்புலம்** என்பது இவ்வாய்வின் பொருளாக அமைகின்றது.

கருதுகோள்

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் ஏதேனும் ஒரு பின்புலக் கருத்தை வலியுறுத்தவே மலர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என நிரூபிப்பதே இவ்வாய்வின் கருதுகோளாக அமைகின்றது.

ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கிய நூல்களான எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும் ஆகிய பதினெட்டு நூல்களும் இவ்வாய்விற்கு எல்லையாக அமைகின்றன.

ஆய்வு ஆதாரங்கள்

சங்க இலக்கிய நூல்கள் இவ்வாய்வின் முதன்மைச் சான்றாதாரங்களாக அமைகின்றன. ஆய்வு தொடர்பான அகராதிகள், கலைக்களஞ்சியங்கள், திறனாய்வு நூல்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், இதழ்கள், இணையதளங்கள், ஆய்வேடுகள் போன்றவை துணைமைச் சான்றாதாரங்களாக அமைகின்றன.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

1. தானம்மாள்,இல - சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள்,
வானதி பதிப்பகம்,
சென்னை, டிசம்பர் - 1981
2. வெற்றிச்செல்வன் - தமிழ் இலக்கியத்தில் மலர்கள்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, ஆகஸ்ட் - 2000
3. ஜமுனா,செ - ஐங்குறுநூற்றில் மலர்களின் மாண்புகள்
ஆய்வியல் நிறைஞர் பட்ட ஆய்வேடு,
தமிழ்த்துறை, ந.க.ம கல்லூரி,
பொள்ளாச்சி, ஆண்டு 2011

ஆய்வு அணுகுமுறை

சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள் பயின்றுவந்துள்ள பாடல்களின் கருத்து அடிப்படையில் பகுப்பாய்வு அணுகுமுறையும், விளக்கிக் கூறுவதில் விளக்கமுறை அணுகுமுறையும், மலர்களின் அறிவியல் பயன்பாடு குறித்து விளக்குவதால் அறிவியல் முறை அணுகுமுறையும் இவ்வாய்வில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வுப் பகுப்பு முறை

இவ்வாய்வேடு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்களாகக் கீழ்க்காணும் ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல் 1	சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள்
இயல் 2	முதற்பொருள் வருணனையில் மலர்கள்
இயல் 3	உயர்திணைப் பயன்பாட்டுப் பின்புலத்தில் மலர்கள்
இயல் 4	அறிணைப் பயன்பாட்டில் மலர்கள்
இயல் 5	மலர்கள் - அறிவியல் பார்வை

முன்னுரை

இப்பகுதியில் ஆய்வுநோக்கம், ஆய்வுப்பொருள், கருதுகோள், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வு ஆதாரங்கள், ஆய்வு முன்னோடிகள், ஆய்வு அணுகுமுறை, ஆய்வுப் பகுப்பு முறை ஆகியவை இடம்பெறுகின்றன.

இயல் 1 சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள்

சங்க இலக்கியம் குறித்த அறிமுகம், மலர்களின் வேறு பெயர்கள், மலர்களின் வகைப்பாடு, மலருக்கும் மகளிர்க்கும் உள்ள தொடர்பு, தமிழரின் இயற்கையோடியைந்த வாழ்வு, மலர் வழியான நிலப்பெயர், மத நிகழ்வுகளில் மலர்கள் பெறும் பங்கு, உலக அளவிலான மலர்களின் எண்ணிக்கை, இந்திய அளவில் மற்றும் தமிழக அளவிலான மலர்களின் எண்ணிக்கை, மலர் மங்கலப் பொருளாகக் கருதப்படுதல், சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் மலர்களின் வகைகள் ஆகியவை குறித்து இவ்வியல் ஆராய்கிறது.

இயல் 2 முதற்பொருள் வருணனையில் மலர்கள்

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐவகை நிலங்களின் வளம் பற்றிய வருணனையிலும், நிலங்களின் இயல்பினை விளக்கும் வகையிலும், போரிற்கு முன்பிருந்த நாட்டின் நிலை, நாட்டு வளம், நகர்வளம், ஊர்வளம் ஆகியவற்றைப் புலப்படுத்துவதிலும், ஐவகை நிலங்களின் சிறுபொழுது மற்றும் பெரும்பொழுது ஆகியவற்றின் வெளிப்பாட்டுத் திறத்திலும் மலர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள பாங்கினை இவ்வியல் ஆராய்கிறது.

இயல் 3 உயர்திணைப் பயன்பாட்டுப் பின்புலத்தில் மலர்கள்

மகளிரின் உடலியல் குறித்த வருணனைகள், ஆடவரும், மகளிரும் அணிந்த மலர்கள், தெய்வ வருணனை, இறைவழிபாடு, தலைவன், தலைவியின் களவு வாழ்வு, வரைவு நீட்டித்த வழித் தலைவியின் நிலையைப் புலப்படுத்துதல், வரைவு வலியுறுத்துதல், வரைவு, கற்புவாழ்வு, இல்லறமாண்பு, பரத்தமைப் பண்பு, அரசர்களுக்குரிய அடையாளம், போருக்குரிய அடையாளம், நடுகல் வழிபாடு, கொடைச் சிறப்பு, கையறுநிலை ஆகியவற்றைப் புலப்படுத்துதலில் மலர்கள் பின்புலமாகக் கையாளப்பட்டுள்ள திறத்தினை இவ்வியல் ஆராய்கிறது.

இயல் 4 அஃறிணைப் பயன்பாட்டில் மலர்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்ற விலங்குகள், பறவைகள், நீர் வாழ் உயிர்கள் என்ற உயிருள்ள அஃறிணைகளின் வடிவம் மற்றும் நிறம் அவ்விலங்குகளின் உணவு ஆகியவற்றையும், உயிரற்ற அஃறிணைப் பொருட்களின் நிறம், வடிவம் ஆகியவற்றையும் விளக்க உவமையாக அமைந்த மலர்கள் குறித்து இவ்வியல் ஆராய்கிறது.

இயல் 5 மலர்கள் - அறிவியல் பார்வை

சங்க நூல்களில் பயின்று வந்துள்ள மலர்களின் வடிவம், வண்ணம் மற்றும் அவற்றிலிருந்து எடுக்கப்படும் வேதிப் பொருட்களான நறுமண எண்ணெய்கள், நறுமண ஊட்டிகள், மலர்களின் மருத்துவ குணங்கள், முல்லை, தளவம், பித்திகம் ஆகிய மலர்களுக்கிடையிலான வேறுபாடுகள், ஆம்பல், குவளை, நெய்தல், காவி, ஆகிய மலர்களுக்கிடையிலான வேறுபாடுகள், ஒளிநாட்டமுடைய மலர்கள் ஆகியவை குறித்து இவ்வியல் ஆராய்கிறது.

முடிவுரை

சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள் - பயன்பாட்டுப் பின்புலம் என்னும் ஆய்வின் முடிவாக மேற்கண்ட ஐந்து இயல்களிலும் ஆராய்ந்து கண்டறியப்பட்ட செய்திகள் முடிவுரையாகத் தொகுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

முடிவுரைக்கு அடுத்தபடியாகத் துணைநூற்பட்டியல் இடம் பெற்றுள்ளது. இதில், ஆய்வுக்குத் துணையாக அமைந்த நூல்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகள், அகராதிகள், கலைக்களஞ்சியங்கள், இதழ்கள், இணையதள முகவரிகள் ஆகியவை அகர வரிசைப்படி தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. (ஆய்வேட்டில் காட்டப்படும் மேற்கோள்கள், மேற்கோள்கள் நிறைவு பெறும் இடத்திலேயே அடைப்புக் குறிக்குள் தரப்பட்டுள்ளன).

பின்னிணைப்புகள்

இப்பகுதியில் சங்க காலத்தில் இருந்த மலர்களின் படங்கள், செய்தித்தாளில் வெளிவந்த ஆய்வு தொடர்பான செய்திகள் ஆகியவை இடம்பெற்றுள்ளன. ஆய்விதழில் வெளியான ஆய்வுத் தலைப்புத் தொடர்பான ஆய்வுக் கட்டுரை இத்துடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல் - 1

சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள்

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தொன்மையும், பெருமையும் வாய்ந்தது சங்க இலக்கியம். சங்ககாலத் தமிழரின் வாழ்வுப் பெட்டகமாகவும், தனிமனித வாழ்வியல் சமுதாய வாழ்வியல் போன்ற நெறிமுறைகளையும் படம் பிடித்துக்காட்டும் கருவூலமாகவும், சங்க இலக்கியங்கள் திகழ்கின்றன. மேலும் தமிழிலக்கியங்களுள் சிறப்பு வாய்ந்தவையாகவும் தமிழ் அறிஞர்களால் சிறப்பித்துப் போற்றப்படும் சீர்மையும் பெற்று விளங்குகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தைப் பற்றி இரா.தண்டாயுதம் குறிப்பிடுகையில், “முதிர்ந்த தமிழ்ச் சொற்கள், அளவான கற்பனை, எத்தகைய நுட்பமான உணர்வையும், கவிதையாக்கும் கலைத்திறன், மிகைபடாத வருணனை, உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாட்டிற்குச் சுற்றுப்புறச் சூழலைப் பயன்படுத்தும் ஆற்றல், புறத்தோற்றத்திற்கு முதன்மை தராமல் என்றும் மாறாமல் இருக்கும் உள்ளத்துணர்ச்சிகளைப் பாடுவதில் ஆர்வம், உள்ளம் கலந்து உயர்ந்த உண்மைகளையும், உன்னதமான உணர்வுகளையும் நிலையாக வாழ வைப்பதில் காட்டிய நாட்டம் ஆகியவை சங்க இலக்கியத்தின் இயல்புகள் (சங்க இலக்கியம் எட்டுத்தொகை , ப.10) என்கிறார். சங்க இலக்கியத்தின் உள்ளீட்டுப் பொருள், சிறப்பு, பொருட்பான்மை ஆகியவற்றையும் இவற்றின் வாயிலாக சங்ககால மக்களின் வாழ்வியல் பற்றியும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை முறை அகம், புறம் என இரண்டாகப் பகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆண், பெண் ஆகிய இருவரின் மனம் ஒத்த இல்வாழ்க்கை ‘அகம்’ எனப்படுகிறது. அக வாழ்வில் திருமணத்திற்கு முந்தைய காதல் வாழ்வினைக் ‘களவு’ என்றும், திருமணத்திற்குப் பிந்தைய குடும்ப வாழ்வினைக் ‘கற்பு’ என்றும் தமிழ்ச் சான்றோர் வகுத்துள்ளனர். “அகப் பொருளாவது போக நுகர்ச்சி யாகலான் அதனால் ஆய பயன் தானே அறிதலின் அகம்” (மேற்கோள். தமிழண்ணல், சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு, ப.34) என்று அகத்திற்கு இளம்பூரணர் விளக்கம் அளித்துள்ளார்.

புறம் என்பது அனைவருக்கும் புலனாகும் வகையில் வெளிப்படும் வீரம், கொடை, புகழ் முதலிய செயல்பாடுகள் நிறைந்த புற வாழ்வினைக் குறிப்பதாகும். புறம் பற்றி நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுகையில், “ஒத்த அன்புடையார் தாமேயன்றி பிறர்க்குக் கூறப்படுதலாலும் அவை புறமெனப்படும்” (மேற்கோள். மேலது, பக்.34-35) என்கிறார்.

சங்க இலக்கிய நூல்கள்

எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகியவற்றின் தொகுதியே சங்க இலக்கியம். 3 முதல் 140 அடி வரை உள்ள அடிவரையறையும், பா வகையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு தொகுக்கப்பட்ட எட்டு நூல்கள் ‘எட்டுத்தொகை’ எனப் பெயரிடப்பட்டன. அடிவரையறை 103 முதல் 782 வரை உள்ள நீண்ட அடிகளைக் கொண்ட பத்து நெடும்பாடல்கள் ‘பத்துப்பாட்டு’ எனப் பெயரிடப்பெற்றன. இவை செவ்வியல் இலக்கியங்களுள் சிறப்புடையனவாகும்.

எட்டுத்தொகை

எட்டுத்தொகை நூல்களை எண்பெருந்தொகை எனவும் வழங்குகின்றனர். இவை சங்க காலச் செய்திகளை இக்கால மக்களுக்கு எட்டச் செய்கின்ற பெட்டமாகத் திகழ்கின்றன. எட்டுத்தொகை நூல்களாக 1. நற்றிணை, 2. குறுந்தொகை, 3. ஐங்குறுநூறு, 4. பதிற்றுப்பத்து, 5. பரிபாடல், 6. கலித்தொகை, 7. அகநானூறு, 8. புறநானூறு ஆகியவை அமைந்துள்ளன. இவற்றில் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு, ஆகியன அகம் பற்றிய நூல்களாகவும், பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு ஆகியன புறம் பற்றிய நூல்களாகவும், பரிபாடல் அகம் புறம் பற்றிய நூலாகவும் அமைந்துள்ளன.

பத்துப்பாட்டு

பத்துப்பாட்டு நூல்களாக 1.திருமுருகாற்றுப்படை (நக்கீரர்), 2.பொருநராற்றுப்படை (முடத்தாமக் கண்ணியார்), 3.சிறுபாணாற்றுப்படை (நல்லூர் நத்தத்தனார்), 4. பெரும்பாணாற்றுப்படை (கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார்), 5. முல்லைப்பாட்டு (நப்பூதனார்), 6. மதுரைக்காஞ்சி (மாங்குடி மருதனார்), 7. நெடுநல்வாடை (நக்கீரர் - திருமுருகாற்றுப்படை பாடிய நக்கீரரினும் காலத்தால் முற்பட்டவர்), 8. குறிஞ்சிப்பாட்டு (கபிலர்), 9. பட்டினப்பாலை (கடியலூர்

உருத்திரங்கண்ணனார்), 10. மலைபடுகடாம் (அ) கூத்தராற்றுப்படை (பெருங்குன்றூர்க் கௌசிகனார்) ஆகியவை அமைந்துள்ளன.

இவற்றுள் திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, கூத்தராற்றுப்படை ஆகியவை ஆற்றுப்படை நூல்களாகும். முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை ஆகியவை அகம் பற்றிய நூல்களாகும். மதுரைக்காஞ்சி புறப்பாடலாக அமைந்துள்ளது. நெடுநல்வாடையை அகம் சார்ந்த நூல் என்று சில ஆய்வாளர்களும் அகம், புறம் சார்ந்த நூல் என்று சில ஆய்வாளர்களும் கூறுகின்றனர். எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு இணைந்த சங்க இலக்கியம் எனும் தொன்மைப் பொக்கிசத்தில் அமைந்த அகப்பொருள் குறித்த நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள மலர்களின் பின்புலம் பற்றி ஆய்வதே இவ்வாய்வின் முதன்மை நோக்கமாகும். மேற்கண்ட சங்க நூல்கள் அனைத்தும் இயற்கையோடியைந்து வாழ்ந்த தமிழ்ச் சமூகத்தை அடையாளப் படுத்துகின்றன என்றறிய முடிகிறது.

இயற்கையோடியைந்த வாழ்வு

பழந்தமிழ் மக்கள் இயற்கையோடியைந்த வாழ்வை மேற்கொண்டனர் என்பதைச் சங்ககால இலக்கியப்பாடல்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. சங்கப் பாடல்களில் முதற்பொருள், கருப்பொருள்களான நிலங்கள், செடிகள், கொடிகள், மரங்கள், மலர்கள் பற்றிய வருணனைகளும் அவற்றின் பயன்பாட்டுப் பின்புலக் கருத்துகளும் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. ஆகவே சங்கப் புலவர்களும் இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்ந்து, மகிழ்ந்து தம் பாடல்களில் அதனைப் புலப்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

தமிழ் மக்கள் தம் வாழ்வில் இயற்கைக்கு முதலிடம் அளித்து மதிப்புடன் வாழ்ந்ததைச் சங்கப் பாடல்கள் எடுத்துக் கூறுகின்றன. இதனையே மு.வரதராசன் அவர்களும் “சங்ககாலப் புலவர்கள் காதலையும், வீரம், கொடை முதலியவற்றைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டு பாடியபோதிலும், நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பின்னணியாக அவர்கள் அமைத்த இயற்கைக் காட்சிகள் சிறப்பாக அமைந்திருக்கின்றன. வானத்தின் விந்தையான காட்சிகள், மலையின் எழிலான தோற்றங்கள், காடுகளின் அழகிய மரம், செடி, கொடிகள், ஓடியாடும் விலங்குகள், கூடுகட்டி வாழும் பறவைகள், வயலின்

நெற்கதிர்கள், குளங்களில் தாமரை முதலிய பூக்கள், கடற்கரையின் சோலைகள், உப்பங்கழிகள், கடலலைகள், பருவக்காற்றுக்கள் முதலிய பலவும் அவர்களின் உள்ளம் கவர்ந்து விருந்து அளித்தன. அவர்கள் பெற்று மகிழ்ந்த இயற்கையழகு என்னும் விருந்தைப் பிறரும் நுகருமாறு சொல்லோவியங்களாகத் தீட்டி அளித்துள்ளார்கள்” (தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.43) என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம் சங்ககால மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்து வளமான வாழ்வினை மேற்கொண்டனர் என்பது புலனாகின்றது.

இதற்கு வலுச்சேர்க்கும் வகையில், “சங்ககாலத்தில் தமிழர்களின் வாழ்க்கைமுறை இயற்கையோடு இயைந்து இருந்துள்ளது. பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள், உணவு முறைகள் அனைத்தும் இயற்கையைச் சார்ந்தே இருந்துள்ளன. எனவே புலவர்கள் மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளை இயற்கையோடு ஒப்பிட்டுப் பாடல்களை அமைத்துள்ளனர்.

இயற்கையையும் மனிதனையும் பிரிக்க இயலாது. காலந்தோறும் மனித குல வளர்ச்சிக்கு இயற்கையின் பங்களிப்புத் தேவையான ஒன்றாகும். ஆதலால் தான் அவர்கள் எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கு இயற்கையின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றிப் பாடிச் சென்றுள்ளனர் (சி.வாசுக்கி, (ப.ஆ) மறுவாசிப்புத் தளத்தில் சங்க இலக்கியம், தொ.1, ப.17) என அ.அருணா குறிப்பிட்டுள்ளார். இயற்கை என்பது தமிழர்களின் உணர்வுகளுடன் பின்னிப் பிணைந்து அவர்களின் செயல்களில் வெளிப்பட்டுள்ளன. சங்க காலத்தில் இயற்கை பெற்றிருந்த இன்றியமையாமையை இதன் வாயிலாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

கருப்பொருள் அறிமுகம்

தமிழில் கிடைத்த முழுமையான இலக்கண நூலான தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் தொல்காப்பியர் உலகத்துப் பொருட்களை முதற்பொருள், கருப்பொருள் எனப் பகுத்துக் கூறியுள்ளார். உரிப்பொருள் என்பது மக்களின் திணைசார் ஒழுக்கத்தைக் குறிக்கும். இதனை,

“முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற முன்றே

நுவலுங் காலை முறை சிறந் தனவே”

(தொல்.அகத்.நூற்.3)

என்ற நூற்பாவின் வழி அறியமுடிகின்றது.

கருப்பொருள் என்பது சங்க அகத்திணைப் பாடல்களில் பயின்று வரும் நில அடிப்படையிலானவை ஆகும். அதாவது அவ்வநிலங்களில் கருக்கொண்டு தோன்றுபவை. கருப்பொருள்களாக தெய்வம், மக்கள், உணவு, விலங்கு, பூ, மரம், பறவை, ஊர், நீர், பறை, பண், தொழில் ஆகிய பதிமூன்றும் ஐவகை நிலங்களுக்கும் பொதுவாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி கருப்பொருள் என்பதற்கு, “அவ்வந் நிலத்திற்குரித்தான பொருள், அ.து உணா, ஊர், குடி, தலைவர், தெய்வம், தொழில், நீர், பண், பறை, புள், மரம், மலர், யாழ், விலங்கு என்பன காரண வஸ்து” (தொ.1, ப.526) என விளக்கம் தருகிறது.

இதற்கு வலுச்சேர்க்கும் வகையில் தொல்காப்பியரும், கருப்பொருள்களாக தெய்வம், உணவு, விலங்கு, மரம், பறவை, பறை, யாழ் போன்றவற்றைக் கூறியுள்ளார். இதனை,

“தெய்வம் உணாவே மாமரம் புட்பறை

செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ

அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப”

(தொல்.அகத்.நூற்.20)

என விளக்குகின்றார். அகப்பொருள் இலக்கணத்தைத் தெளிவாக விளக்கும் நூல் நம்பியகப் பொருளாகும். நாற்கவிராச நம்பி கருப்பொருள் வகையினைக் கூறும்போது, ஆரணங்கு, உயர்ந்தோர், அல்லோர், புள், விலங்கு, நீர், பூ, மரம், உணா, பறை, யாழ், பண், தொழில் எனப் பதினான்காகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“ஆரணங் குயர்ந்தோ ரல்லோர் புள்விலங்

கூர்நீர் பூமர முணா பறை யாழ் பண்

பொழிலெனக் கருவீ ரெழுவகைத் தாகும்”

(19)

என்ற நூற்பா வழி பாடல்களில் அமைத்துப் பாடப்படும் கருப்பொருள்கள் இவை என அறியமுடிகின்றது. இக்கருப்பொருள்களினுள் காண்பார் மனத்தைக் கவர்வதும், கொள்ளை கொள்வதும் அழகான மலர்களேயாகும். சங்கப் பாடல்களில் இடம் பெறும் மலர்களின் பயன்பாட்டுப் பின்புலம் குறித்து ஆய்வது இங்கு சாலச் சிறந்ததாகும்.

மலர்களின் இன்றியமையாமை

ஐவகை நிலங்களின் அனைத்துக் கருப்பொருள்களிலும் மலர்கள் மட்டுமே எல்லா வகை மக்களின் வாழ்விலும் இன்றியமையா இடம் பெறுகின்றன. மனிதனின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையுள்ள அனைத்து விழாக்கள் மற்றும் சடங்குகளிலும் மலர்கள் முதன்மை இடம்பெறுகின்றன.

மலர்களை விரும்பாத மக்கள் உலகில் எங்கும் இருக்கச் சாத்தியமில்லை. தமிழர்கள் வாழ்க்கையின் எல்லாக் காலக்கட்டங்களிலும் நடைபெறும் சிறப்பு நிகழ்வுகளில் மலர்கள் முதன்மை இடம் பெறுகின்றன. இதே போல் ந.முருகேச பாண்டியன், “குழந்தைப் பிறப்பு முதலாக இறப்பு வரை எல்லா நிலைகளிலும் பூக்கள் இல்லாமல் எதுவுமில்லை” (தமிழர் வாழ்க்கையில் பூக்கள், ப.2) என்று கூறும் கருத்து இவ்விடத்தில் ஏற்படையதாக அமைகின்றது.

இதனையே ஸ்ரீ. ஸ்ரீ ஜெயந்தி அவர்களும் தனது கட்டுரையில் “மனிதன் பிறப்பிலிருந்து இறப்பு வரையில் பல்வேறு காலக்கட்டங்களில் தன் வாழ்க்கையிலே மலர்களைப் பயன்படுத்த வேண்டிய சூழ்நிலையில் அமைந்துள்ளான்” (ந.கடிகாசலம், (ப.ஆ), சங்கப் புலவரின் பத்துறை அறிவு, ப.143) என்கிறார்.

மலர் விளக்கம்

பூ, மலர் என்னும் இவ்விரு சொற்களும் ஒரு பொருள் குறிப்பனவே. பூ, மலர் என்பவையெல்லாம் பலவகை மலர்களுக்கும் பொதுவாக வழங்கப் பெற்று வரும் பொதுப் பெயர்களாகும்.

மலர் என்பதற்கு மதுரைத் தமிழ்ப்பேரகராதி, “பூ, மலரென்னேவல், மலர்ச்சியானது, பதுமம், மேற்குமிழ், வெண்பாவின் இறுதிச்சீர், வாய்பாடுகளுள் ஒன்று” (தொ-2, ப.381) என்று பொருள் தருகிறது.

பூ என்பதற்கு “அழகு, இடம், இந்துப்பு, இலை, கூர்மை, தாமரை, பிறப்பு, புட்பம், பூமி, பூவென்னேவல், பொலிவு, மலர், மென்மை, நயம்” (மேலது, ப.273) என மதுரைத் தமிழ்ப்பேரகராதி பொருள் விளக்கம் தருகின்றது.

நல்ல தமிழ் அகராதி பூ என்பதற்கு, அழகு, மலர், நிறம், பூமி, கூர்மை, தாமரை, பட்டம், பிறப்பு, யானையின் நெற்றிப்பட்டம், பொலிவு, சேவலின் தலைச்சூடு, மென்மை, தேங்காய்த்துருவல்” (ப.487) ஆகிய பொருள்களைத் தருகின்றது.

அறிவியல் களஞ்சியம் தாவர உருவவியல் பற்றி விளக்குமிடத்து மலர் என்பதற்கு, “மலர் என்பது தாவரத்தின் இனப்பெருக்க உறுப்பாகும். பூவிதழ்கள் மலரின் உறுப்புகளைப் பாதுகாக்கவும், மகரந்தச் சேர்க்கைக்கும் உதவும். இருவித்திலைத் தாவரங்களில் பூவிதழ்களைப் புல்லி, அல்லி என்று வகைப்படுத்தலாம். மலர் கவர்ச்சியாக இருக்க இவை துணைபுரிகின்றன” (பாகம் - 2, ப.644) என்று விளக்கம் தருகின்றது.

மலருக்குப் பலவகையான பொருள்கள் இருப்பதை மேற்கண்ட விளக்கங்கள் வழி அறியமுடிகின்றது. ஆனாலும் மலர், பூ என்ற பொதுச் சொற்களே இன்று வரை எல்லா வகை மலர்களையும் குறிக்கும் சொற்களாகப் புழக்கத்தில் உள்ளன.

மலர் வேறு பெயர்கள்

பூவிற்கு மலர்,போது, அலர், தார், தாமம், வீ, இணர், துணர், சமனசம், குசமம் எனப் பல பெயர்கள் உண்டு. இதனைச் சூடாமணிநிகண்டு.

“தகைபெறு குசமம் போது தாரலர் சமனசந்தான்

மிகுமண மலரே தாமம் வீயிணர் துணர் பூவின் பெயர்” (பெயர்ப்பிரிவு. 48)

என விளக்கம் அளிக்கிறது. மலருக்கு ஆங்கிலத்தில் Bud, Flower என்ற இரு சொற்கள் உண்டு. சென்னைப் பல்கலைக்கழக ஆங்கிலம் - தமிழ்ப் பேரகராதி Flower என்பதற்கு “மலர் என்பது பொருள்” (www.tamilvu.org) என விளக்கம் தருகின்றது.

சென்னைப் பல்கலைக்கழக ஆங்கிலம் - தமிழ்ப் பேரகராதி Flower என்பதற்கு “மலர், மலர்ச்சிநிலை, பூஞ்செடி, மலருக்காகப் பேணி வளர்க்கப்படுஞ்செடி. மலர்ச்சிப் பருவம், மலர்களைத் தோற்றுவி, அலர்வுறு, மலர்ச்சியுறு” (மேலது) போன்ற பல பொருள்களைத் தருகிறது.

ஆக்ஸ்போர்டு ஆங்கில அகராதி மலருக்கு இணையான ஆங்கிலச் சொல்லான Flower என்பதற்கு “தாவரத்தால் தாங்கப்படுகின்ற விதையுடன் கூடிய பாகமாகவும், இனப்பெருக்கத்திற்காக ஆக்கப்பட்டிருக்கின்ற உறுப்பாகவும் அதாவது மகரந்தக் கேசரமாக அமைகின்றது. பசுமையான புறவிதழ் அல்லது பொலிவுடன் கூடிய நிறமுள்ள இதழ்களில் சுற்றி வளைக்கப்பட்டது. தண்டு அல்லது காம்புடன் கூடிய கொத்தான மலர்கள் பெரும்பாலும் அலங்காரத்திற்காகப் பறிக்கப்படுகின்றன. (The seed-bearing part of a plant consisting of reproductive organs (stamens and carpels) that are typically surrounded by a brightly coloured corolla (petels) and a green calyx (sepals). A Flower together with its stalk, picked for use as a decoration a bunch of flowers)” (மேலது) என்று விளக்கம் தருகின்றது.

மலரின் வளர்ச்சி நிலைகள்

மலரின் வளர்ச்சி நிலைகளாக அரும்பு, நனை, முகை, போது, மலர், அலர், வீ எனும் ஏழும் கூறப்படுகின்றன. இதனை, “மலரின் பருவங்களை நன்குணர்ந்த தமிழர், மலர் போன்ற மகளிரின் வளர்ச்சிப் பருவங்களையும், மலரின் பருவங்களுக்கேற்ப ஏழு பருவங்களாக வகுத்தனர். அவை பேதைப் பருவம், பெதும்பைப் பருவம், மங்கைப் பருவம், மடந்தைப் பருவம், அரிவைப் பருவம், தெரிவைப் பருவம், பேரிளம் பெண் என்பவையாகும்” (தமிழ் இலக்கியத்தில் மலர்கள், ப.123) என வெற்றிச் செல்வன் குறிப்பிட்டுள்ளார். தமிழ்ச் சான்றோர்கள் மகளிரையும், மலர்களையும் ஒத்த தன்மையாக வைத்துப் போற்றிய பாங்கினை அறியமுடிகிறது.

மலர்களின் வளர்ச்சி நிலைகளை ஏழு வகையாகப் பகுத்தது போன்று மொக்குள், முகிழ், மொட்டு, பூ, பொதும்பர், பொம்மல், செம்மல் என அதனுடன் சேர்த்து இவையும் மலரின் வளர்ச்சி நிலைத் தமிழ்ப் பெயர்களாகக் கூறப்படுகின்றன. அந்நிலைகளை,

1. அரும்பு - அரும்பு தோன்றும் நிலை
2. நனை - அரும்பு வெளியில் நனையும் நிலை
3. முகை - நனை முத்தாகும் நிலை
4. மொக்குள் - நாற்றத்தின் உள்ளடக்க நிலை
5. முகிழ் - மணத்துடன் முகிழ்தல்

6. மொட்டு - கண்ணுக்குத் தெரியும் மொட்டு
7. போது - மொட்டு மலரும் போது காணப்படும் புடைநிலை
8. மலர் - மலரும் பூ
9. பூ - பூத்த மலர்
10. வீ - உதிரும் பூ
11. பொதும்பர் - பூக்கள் பலவாகக் குறுங்கும் நிலை
12. பொம்மல் - உதிர்ந்து கிடக்கும் புதுப்பூக்கள்
13. செம்மல் - உதிர்ந்த பூ பழம்பூவாய்ச் செந்நிறம் பெற்று அழகும் நிலை”

என (www.ta.m.wikipedia.org) எனும் இணையதள வழி அறியமுடிகிறது.

மலரின் உறுப்புகள்

மலரின் உறுப்புகள் ஏழு அவை 1. காம்பு, 2. புல்லி, 3. அல்லி, 4.சூலகம், 5. மகரம், 6. தாது, 7. தேன் என்பனவாகும்.

இதழ்கள் ஏழு

மலரிதழ்களை இதழ், அதழ், தோடு, ஏடு, மடல், தளம், பாளை என ஏழாகக் கூறுகின்றனர்.

மலரின் குணங்கள்

மலரின் குணங்கள் பத்து. அவற்றை, கவிஞர்கோ. கோவை இளஞ்சேரன், “1. மணம், 2. மென்மை, 3. வண்ணம், 4.தூய்மை, 5. தன்மை, 6. சுவை, 7. ஒளி, 8. எழில், 9. கவர்ச்சி, 10. மங்கலம்” (இலக்கியம் ஒரு பூக்காடு, ப.79) எனக் கூறியுள்ளார்.

மலர் அணியும் வகைகள்

தனி மலர் தொடங்கி அவற்றைத் தொடுத்த வகையாலும் அணிந்த வகையாலும் 27 வகைகளை இலக்கியங்களின் வாயிலாகக் கோவை இளஞ்சேரன் சுட்டுகிறார். அவையாவன, “1.கண்ணி, 2. கோதை, 3. சிகழிசை, 4. இண்டை, 5. சூட்டு, 6. மாலை, 7. நார், 8.தொங்கல், 9. ஒலியல், 10. ஆரம், 11. கோவை, 12. வாசிகை, 13. இழை, 14. தொடையல், 15. பிணையல், 16. தெரியல், 17. விரியல், 18. கத்திகை,

19. சுக்கை, 20. சுருக்கை, 212. தாமம், 22. ஒருபுறமாலை, 23. சூழியல் மாலை, 24. அலங்கல், 25. அணியல், 26. படலை” (மேலது, பக்.104-107) என்பனவாகும்.

மலரும் மகளிரும்

மகளிருடன் மலர்கள் நெருங்கிய பந்தமுடையவை, மகளிரை மலருடன் ஒப்பிட்டு இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. ‘பெண்ணை வைக்கும் இடத்தில் பூவை வை’ என்பது நாட்டுப்புறப் பழமொழி. மகளிர்க்கு மலருடன் உண்டான தொடர்பினை, “மலர் சம்பந்தமான தொழில்கள் மலர் கொய்தல், மலர் மாலை தொடுத்தல், மலர் விறற்றல் ஆகியவை மலர் சம்பந்தப்பட்ட இத்தொழில்களை மகளிரே செய்து வந்தனர் மகளிரிலும் குறிப்பாகக் குமரியரும், சிறுமியருமே செய்து வந்தனர்”. (தமிழ் இலக்கியத்தில் மலர்கள், ப.138) என வெற்றிச் செல்வன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சாத்தன் குளம் அ.இராகவன், “தமிழர்கள் பெண் மக்களைப் பூவை, பூங்கொடி, பூங்கோதை, பூவியலார், மெல்லியலார் என்று கூறி வந்தனர். அவர்கள் ஓர் ஆடவனை அடைதலை மணத்தல் என்று மொழிந்தனர். ஓர் ஆணும் ஒரு பெண்ணும் கணவனும் மனைவியுமாய் வாழ்வதற்குச் செய்யும் வாழ்க்கை ஒப்பந்தத்தைத் திருமணம் என்றனர். திருமணத்தில் நடக்கும் முக்கியச் சடங்கு மாலை மாற்றலேயாகும்” (தமிழர் பண்பாட்டில் தாமரை, ப.7) என மலர்கள் மகளிரின் வாழ்வில் பெறும் இடம் குறித்துக் கூறியுள்ளார்.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களும் பெரும்பான்மையாக பெண்களின் வருணனைக்குப் பலவகை மலர்களையே உவமையாகக் கொண்டுள்ளமை இங்கு சுட்டிக்காட்டத்தக்கது. சங்க காலத்தில் திருமணமான பெண்கள் தலைவனைப் பிரிந்த காலத்தில் மலரணிவதில்லை என்பதை அக்கால இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. தலைவனுடன் இருக்கும் பெண்கள் தலையில் பூச்சூடி அலங்காரம் செய்திருக்கின்றனர்.

நான்கு வகை மலர்கள்

மலர்கள் அவை மலர்கின்ற அல்லது தோன்றுகின்ற இடவகையினால் நான்கு வகையாகப் பகுக்கப்படுகின்றன.

“கோட்டுப்பூ கொடிப்பூ நீர்ப்பூ வோடு

புதர்ப்பூ என்றிவை நால்வகைப் பூவே”

(357)

என மலரினைக் கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நீர்ப்பூ, புதர்ப்பூ எனப் பிங்கல நிகண்டு நான்கு வகையாகக் குறிப்பிடுகிறது.

குறிஞ்சிப்பாட்டில் கபிலர், மலைப்பூ, நிலப்பூ, சினைப்பூ, சுனைப்பூ என நான்கு வகையைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை,

“மலையவும் நிலத்தவும் சினையவும் சுனையவும்

வண்ண வண்ணத்த மலர்”

(113-114)

என்ற வரிகள் வழி அறியமுடிகின்றது. இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நீர்ப்பூ, நிலப்பூ என்று நான்கு வகையாகக் கூறுகின்றார். இதை,

“கோட்டினும் கொடியினும் நீரினும் நிலத்தினும்

காட்டிய பூ”

(அழற்படு.93-94)

ஆகிய வரிகளின் வழி உணரமுடிகின்றது. இவரது கருத்து பிங்கல நிகண்டுடன் ஒத்துப் போவதைக் காணமுடிகின்றது. சேக்கிழார் பெருமானும் தனது பெரியபுராணத்தில் மலர் வகைகளாகக் கோட்டு மலர், நில மலர், நீர் மலர், கொடி மலர் என்ற நான்கு வகையினைக் குறிப்பிடுகிறார். இதை,

“கோட்டு மலரும் நில மலரும்

குளிரநீர் மலரும் கொடுங் கொடியின்

தோட்டு மலரும்”

(1030)

எனும் பாடல் புலப்படுத்துகிறது. இவற்றைக் கொண்டு மலர்களைப் பொதுவாக நான்கு வகையாகக் கூறலாம். அவை,

1. கோட்டுப் பூ
2. கொடிப் பூ
3. நிலப் பூ
4. நீர்ப்பூ

என்பனவாம். இந்நான்கு வகை மலர்களும் சங்க இலக்கியப் பாடல்களிலும் பயின்று வந்துள்ளன.

கோட்டுப்பு

கோடு என்பது கிளை அல்லது சினை எனப் பொருள்படும். மரங்களிலும், செடிகளிலும் கிளைகள் உண்டு. இவற்றில் மலர்வதே “கோட்டுப்பு” ஆகும். புன்னை, மருதம், மா, வேம்பு, செருந்தி, வேங்கை, இலவம், மரா, கோங்கம், பாதிரி, கொன்றை, குருந்தம், பிடவம், நுணா, ஞாழல், சந்தனம், காயா, எறுழம் போன்றவை கோட்டுப்பு வகையைச் சார்ந்த மலர்களாகும்.

கொடிப் பு

கொடிகளில் மலரக் கூடியவை கொடிப்பூக்களாகும். பகன்றை, அவரை, முல்லை, தளவம், பீர்க்கம், மல்லிகை, கருவிளை போன்றவை கொடியில் மலரும் மலர்களில் சிலவாகும்.

நிலப்பு

நிலத்தில் படரும் புல் பூண்டுகள் புதர் போல் வளரும். புதர்களில் வளரும் சிறு செடிகளில் அதன் கிளையே காம்பாக அமையும். இவற்றின் பூக்கள் நிலப்பூக்களாகும் கரும்பு, வேழம், நெல், தும்பை, எருக்கு, எருவை, பூளை, குறிஞ்சி, தாழை, நெருஞ்சி, அனிச்சம் ஆகியவை நிலப்பு வகையைச் சார்ந்தவை.

நீர்ப்பு

நீர்ப்பு குறித்து வெற்றிச் செல்வன் குறிப்பிடுகையில், “வாவி, குளம், பொய்கை, வயல், சுனை, ஆற்றோரம் எல்லாவற்றிலும் மலர்கள் மலர்வதுண்டு. அவையெல்லாம் நீர்ப்பூக்களாகும். பொதுவாக நீர்ப்பூக்கள் குவிந்து மலர்ந்து சில நாட்கள் வரையில் விளங்குவதாகும்” (தமிழ் இலக்கியத்தில் மலர்கள், ப.36) என்கிறார்.

குவளை, நெய்தல், நீலம், தாமரை, ஆம்பல், அல்லி ஆகியவை நீர்ப்பூக்களாகும். தாமரை வயல் வெளிகளிலும் மலரும் நீர்ப்பு என்பதை,

“சேற்றுவளர் தாமரை பயந்த ஒண்கேழ்” (27)

என்ற புறநானூற்று வரி விளக்குகின்றது. நீர்ப்பூக்களில் தாமரை சிறப்புடையதாகவும், தெய்வத்தன்மை வாய்ந்ததாகவும் போற்றப்பட்டு வருகின்றது.

கிரகங்களுக்குரிய மலர்கள்

தற்காலத்தில் ஆருடம் பார்ப்பதிலும் மலர்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஆருடம் கேட்பவரிடம் இருமலர்களின் பெயர்களைக் கேட்டு, அம்மலர்களுக்கான கிரகங்களைக் கணக்கிட்டு ஆருடம் கூறப்படுகிறது. கிரகங்களுக்குரிய மலர்களாவன,

“சூரியன் - செந்தாமரை, சூரியகாந்தி, வெள்ளருக்கு,

சந்திரன் - வெள்ளை அல்லி, தும்பைப்பூ, சந்திரகாந்தி

செவ்வாய் - செவ்வரளி, சிவப்பு ரோஜா, பவளமல்லி

புதன் - மரிக்கொழுந்து, வெண்காந்தள், வெண்சங்கு

குரு - செண்பக மலர், முல்லை, மஞ்சள், சாமந்தி, சந்தன மல்லிகை, மஞ்சள் அரளி, பாதிரி மலர், மகிழ மலர், பூசணிப்பூ, இருவாட்சி, சம்பங்கி.

சுக்கிரன் - வெண்தாமரை, வெள்ளை ரோஜா, மல்லிகை, மனோரஞ்சிதம், நந்தியாவட்டை, புன்னைமலர், வெள்ளை சாமந்தி,

சனி - கருங்குவளை, கத்தரிப்பூ, சங்குப்பூ, வாடா மல்லி, கருச்செம்பை.

ராகு - மந்தாரை, சரக்கொன்றை, துலுக்கா, சாமந்தி

கேது - செவ்வந்தி, தாழம்பூ, கனகாம்பரம், கொன்றை, செம்பருத்தி”

(www.talk.astro.com) என்பனவாகும். கிரகங்களின் நிறங்களுக்கு ஏற்ப அதே நிறமுடைய மலர்களை கிரகங்களுக்குரிய மலர்களாகக் கூறியுள்ளனர்.

மலர்வழி நிலப்பெயர்

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் நில வகைகள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என நான்கும், குறிஞ்சியும் முல்லையும் மழையின்றி வாடிய வறண்ட பகுதி பாலை நிலம் எனவும் மொத்தம் ஐந்தாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்நிலப் பெயர்கள் அவ்வந்நிலத்திலே கால் கொண்டுள்ள கருப்பொருள்களில் ஒன்றான மலர்களினால் பெயர் பெற்றுள்ளன.

ஆனால் ஒழுக்கத்தால் நிலங்கள் பெயர் பெற்றன என்பது நச்சினார்க்கினியர் கருத்து. இதனை, “ஒழுக்கமே திணை எனப்படும். குறிஞ்சி ஆகிய ஒழுக்கம் நிகழ்ந்த நிலமும் குறிஞ்சி எனப்பட்டது. என்னை? விளக்காகிய சுடர் இருந்த இடனும் விளக்கெனப்பட்டது போல” என்று நச்சினார்க்கினியர்க்கு முன் மொழிவர் இறையனார்

களவியல் உரையார். பாரதி, குழந்தை ஆகியோர் வழிமொழிவர். ஒழுக்கம் அன்று அடிப்படை, கருப்பொருட் பெயரே அடிப்படை என்பர் இளம்பூரணர்.

அவர், அவ்வநிலத்தில் சிறந்து நிற்கும் பூ அடிப்படையிலும், மர அடிப்படையிலும் முல்லை முதலான பெயர்கள் அமைந்தன என்பர் (அற்றைநாட் காதலும் வீரமும், ப.93) என்று க.ப.அறவாணன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இக்கருத்தையே ந.முருகேச பாண்டியன், பரந்துபட்ட நிலவெளியைக் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனப் பூக்களின் பெயரால் அடையாளப்படுத்திய பண்டைத் தமிழரின் ஆழ்மனத்தினுள் பூக்கள் தொன்மங்களாக உறைந்திருந்தன. குறிஞ்சிப்பாட்டில் கபிலர் 99 வகைப் பூக்களைப் பற்றி விவரிப்பது வெறுமனே தகவல் அல்ல. பூக்கள் மீதான தமிழரின் காதல் என்று தான் அதைக் கருத வேண்டும் (தமிழர் வாழ்க்கையில் பூக்கள், ப.1-2) என்று குறிப்பிடுகிறார்.

தமிழர்கள் மலர்களின் மீது கொண்ட ஆர்வத்தின் காரணமாகவே தாங்கள் வாழும் நிலத்தைப் பூவுலகு, பூலோகம் என்றனர். அது மட்டுமல்லாமல் தாங்கள் வாழும் நிலத்தையும் மலரைக் கொண்டே பெயரிட்டனர். இதற்கு வலுச்சேர்க்கும் வகையில் க.ப.அறவாணன் அவர்களும், “மணவாழ்வு தொடங்கிப் பிணவாழ்வு வரை ‘மலர் மலர்’ எனத் தமிழர் வாழ்குவர். எனவே மலர்ப்பெயர் சார்த்தி மண்ணை வழங்குவர். பெண்ணை வழங்குவர்” (அற்றைநாட் காதலும் வீரமும், ப.95) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மலர்களின் பெயராலேயே நிலங்கள் பெயர் பெற்றன எனப்பல ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர். இதே கருத்தை சு.அரங்கநாதன், “தமிழர் வாழ்வு இயற்கையோடு இயைந்த ஒன்று. அதனால் தான் நிலத்திற்குத் தன் நிலத்தில் பூத்த மலரின் பெயரையே வைத்தனர். இதனை ஒட்டியே தொல்காப்பியர் மணத்திற் சிறந்த முல்லையை முதலிலும், தேனிற் சிறந்த குறிஞ்சியை அடுத்தும், நிறத்தில் சிறந்த மருதத்தை அதற்கடுத்தும், உவமைக்குச் சிறந்த நெய்தலை இறுதியிலும் வைத்தார்.

மேலும் நிறங்களுக்கெல்லாம் மூலமான செம்மையைக் குறிஞ்சியிலும், வெண்மையை முல்லையிலும், பொன்மையை மருதத்திலும், நீலத்தினை நெய்தலிலும் கண்டு பெயர் சூட்டினர். இந்நிலங்கள் திரிந்து உருவான பாலைக்கு

வெள்ளையும் சாம்பலும் கலந்த இருவண்ண மலரான பாலை மலரையே பெயராகச் சூட்டினர்” (சங்ககால மக்களின் நிலம்சார் வாழ்வியல் அடையாளங்கள் - ஒப்பீடு, ப.22) என்று விளக்கம் கூறுகின்றார். மலர்களின் பெயரையே நிலத்திற்கு இட்ட இத்தகைய ஆய்வுச் சிந்தனை தமிழரைத் தவிர வேறு எந்நாட்டு மக்களிடமும் காணப்படவில்லை.

“காஞ்சி மலர் மிகுதியால் ‘காஞ்சி’ எனப் பெயர் எய்தியது காஞ்சி மாநகரம். வஞ்சி மலர் மிகுதியால் ‘வஞ்சி’ எனப் பெயர் பெற்றது சேரர் நகரம். ‘தில்லை மரச் செறிவால் ஓர் ஊர் தில்லை என்றே அழைக்கப்பட்டது. கடம்பமர அடர்வால், மதுரை கடம்பவனம் எனக் குறிக்கப்பட்டது. இவை போல இன்னும் பல ஊர்கள் மலர்களால் மரங்களால் பெயர் பெற்றன. மலர்விழி நிலப்பெயர் அமையும் என்பதற்கு இவை சான்று” (அற்றைநாட் காதலும் வீரமும், ப.95) என க.ப.அறவாணன் மலர்களினால் நிலம் பெயர் பெற்றமைக்குப் பல சான்றுகளைத் தந்துள்ளார்.

அபிதான சிந்தாமணியும் இதற்கு, “முல்லை, குறிஞ்சி, நெய்தல், மருதம் இவை அவை மலரும் நிலத்தின் பெயருமாம்” (ப.1180) என சான்று பகர்கிறது. தி.முத்து கண்ணப்பன் நிலப்பெயர் வந்தமை குறித்துக் கூறும் போது, “பல்வேறு மலர்கள் ஒரு நிலத்திற் காணப்படுமாயினும் அந்நிலத்தில் சிறப்பாக மிகுதியாகக் காணப்படுவது எப்பூவோ, அப்பூவாலே தான் பெயர் பெற்றுள்ளது. எனவே ஒழுக்கங்களும், நிலங்களும் பூக்களாற்றான் பெயர் பெற்றன என்பது ஒருதலை” (சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம், ப.19-20) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பனிரெண்டு வருடங்களுக்கு ஒருமுறை பூக்கும் குறிஞ்சி மலரின் பெயரால் குறிஞ்சி நிலம் பெயர் பெற்றுள்ளது. முல்லை மலரின் வெண்மையும், சிறப்பும் கருதி முல்லை நிலம் பெயர் பெற்றுள்ளது. மருத மலர்களின் சிறப்பினால் மருத நிலம் பெயர் பெற்றுள்ளது. நெய்தல் மலர் மிகுதியினால் நெய்தல் நிலம் பெயர் பெற்றுள்ளது. மிகுதியான வெண்மையிலும் வாடாமல் துளிர்ந்து வளரும் பாலை மரத்தின் சிறப்பினால் பாலை நிலம் பெயர் பெற்றுள்ளது என்பது ஆய்வாளர் கருத்தாக இங்கு பதிவு செய்யப்படுகிறது.

மலர் மங்கலப் பொருள்

மலர்கள் அனைத்து நல்ல நிகழ்வுகளிலும் மங்கலப் பொருளாகக் கருதிப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. குழந்தை தாயின் வயிற்றில் கருவாக உதித்ததில் தொடங்கி, வளைகாப்பு, குழந்தைப் பிறப்பு, காதுகுத்தல், பூப்புச் சடங்கு, திருமணம் என எல்லா நிகழ்வுகளிலும் மலர்கள் மங்கலப் பொருளாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

“பூ என்றும் பெயரை, மரனொடு வருஉம் கிளவி எனத் தொல்.பொருள். மரபியல்.நூற்.89 அறிமுகம் செய்கிறது. சங்க காலம் தொட்டே பூக்கள் மக்களின் வாழ்வியலோடு ஒன்றித் திகழ்ந்தன” (செந்தமிழ், ப.23) என்று புலவர் சி.பாண்டூரங்கன் குறிப்பிடுவார். பூக்கள் மக்களின் வாழ்வியலோடும், வாழ்வியல் சடங்குகளோடும் இன்றியமையா இடம்பெறுவதை இன்றைய கால கட்டம் வரை நடைபெறும் சடங்குகளினால் அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

ச.மெய்யப்பன் அவர்கள் தமது பதிப்புரையில், “மலர்கள் இறைவனின் அருட்கொடை, இயற்கையின் நன்கொடை, மலர்கள் தரும் மகிழ்ச்சி மட்டிலா மகிழ்ச்சி, மலர் சுபிட்சத்தின் அடையாளம். செழுமையின் சின்னம், சிறப்பின் வடிவம், மங்கலத்தின் மாட்சி, மலரின் காட்சி, மனதை மகிழ்விக்கும் மலர் ஒரு மங்கலப் பொருளாகும்.

மலரைப் பாடாத கவிஞன் இல்லை. மலர் பற்றிப் பேசாத இலக்கியம் இல்லை. அலர்தல், மலர்தல், விரிதல், பூத்தல் எல்லாம் நல்லடையாளத்தின் குறியீடு” (வெற்றிச் செல்வன், தமிழ் இலக்கியத்தில் மலர்கள்) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இதற்கு வலுச்சேர்க்கும் வகையில் நன்னூலும் மலரை மங்களப் பொருளாகக் கூறுகிறது. மங்கலச் சடங்கிற்கு உரியதாகி, இன்றியமையாததாகி, கண்டோர் அனைவரும் மகிழ்ந்து சூடிக் கொள்வதாக, மெல்லிய குணமுடையதாக, மலர்வதற்குரிய காலத்திலே இதழ் விரிதலையுடையது மலர் என்பதை,

“மங்கல மாகி யின்றி யமையா

தியாவரு மகிழ்ந்து மேற்கொள மெல்கிப்

பொழுதின் முகமலர் வுடையது பூவே”

(30)

என்ற நூற்பாவின் வழி உணரமுடிகின்றது. மலர் என்பது எல்லாப் பொருட்களையும் விட மங்கல நிகழ்வுகளில் முதன்மையான இடம்பெற்று விளங்குகிறது என்பதை அறியமுடிகின்றது. மலர் இல்லாத விழாவோ அல்லது சடங்கோ இல்லையென்றே கூறலாம்.

மதநிகழ்வுகளில் மலர்கள்

தமிழர் வாழ்வில் இன்றியமையா இடம்பெறும் மலர்களைப் பயன்படுத்துவதில் மதங்களுக்குள் பேதம் இல்லை. இந்து, இஸ்லாம், கிறித்துவம் என எல்லா மதங்களிலும் மலர்கள் முதன்மை இடம் பிடிக்கின்றன. இந்து மதத்தவர்க்கு மலரோடு மிக நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. மலருக்கும் பெண்ணுக்கும் அக்காலம் முதல் இக்காலம் வரை நெருங்கிய தொடர்பு இருந்து கொண்டே வருகின்றது. பெண் தொடர்பான எல்லா நிகழ்வுகளிலும், சடங்களிலும் மலர்கள் இன்றியமையா இடம்பிடிக்கின்றன.

தமிழர் சடங்குகளில் மலர்கள்

மலர்கள் தமிழர், வாழ்வில் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையிலும் அதற்குப் பின்பு நடைபெறும் பாதை ஏற்றுதல் முதலியானவற்றிலும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. பாதையை முழுவதும் மலர்களினாலேயே அலங்கரிக்கின்றனர். பிணத்தை எடுத்துச் செல்லும் வழி நெடுகிலும் மலர்களைத் தூவிச் செல்கின்றனர். இறப்புச் சடங்கிலும் மலர்கள் சிறப்பான இடம் பெறுவதை அறியமுடிகின்றது.

பல்வேறு சடங்குகளிலும் விழாக்களிலும் மலர்கள் பயன்படுத்தப்படுவதை சாத்தன் குளம் அ.இராகவன் கூறுகையில், “குழந்தையின் பிறப்பு, சோறூட்டல், பிறந்தநாள், காதுகுத்தல், பூப்புவிழா, நிச்சியத்தாம்பூலம், திருமணம், சிசுமந்தம், ஊர்வலம், திருவிழா முதலிய நிகழ்வுகளிளெல்லாம் மலர் இன்றியமையாத பொருளாய் விளங்குகிறது. தெய்வத் திருவுருவங்களை மலர்களால் அர்ச்சித்து வணங்குவர். மணமக்களை வாழ்த்த மலர் தூவி வாழ்த்துவதுண்டு. தேவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டானால் மலர்மாரி பெய்யச் செய்வர் என்ற நம்பிக்கையும் உண்டு. பொதுவாகத் தமிழர்கள் பூவோடு கொண்ட தொடர்பு மிகுதியால் அவர்கள் பூவைப் பற்றிய சிறந்த அறிவைப் பெற்றிருந்தனர்” (தமிழர் பண்பாட்டில் தாமரை, ப.8) என்கிறார். தமிழர் வாழ்வில் மலர்களின் பங்கு குறித்து அறிந்து கொள்ள இயலுகிறது. தமிழர்கள்

மட்டுமின்றி அனைத்து மதங்களிலும் மலர்கள் இல்லாமல் விழாக்களோ, சடங்குகளோ நிகழ்த்தப் பெறுவதில்லை என்பதை இதன் வழி அறியமுடிகின்றது.

இஸ்லாமிய மதத்தில் மலர்கள்

இஸ்லாமிய மதத்தின் சுப நிகழ்வுகளிலும், சடங்குகளிலும் மலர்கள் இன்றியமையா இடம் வகிக்கின்றன. இம்மதத்தில் பயன்படும் மலர் பற்றி ந.முருகேச பாண்டியன், “இஸ்லாமியர்களுக்கும் மல்லிகைப் பூக்களுக்கும் நெருக்கமான தொடர்பு உள்ளது. தர்காகளில் அடங்கியுள்ள சூபிகளின் சமாதிகள் மேல் பச்சை வண்ணத்துணிக்கு மேல் மல்லிகைச் சரங்கள் போர்த்தப்படுகின்றன. திருமண நாளில் மணமகனின் முகத்தை மலர்ச்சரத்தால் மறைப்பது இன்னும் வழக்கினில் உள்ளது. இறந்தவரின் சடலத்தைத் தூக்கிச் செல்லும் மரப்பெட்டியின் மீது மலர்ச்சரங்கள் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும்.

மல்லிகை மலரிலிருந்து தயாரிக்கப்படும் அத்தர் எனப்படும் வாசனை திரவிய விற்பனை பெரிதும் இஸ்லாமியர்களிடம் தான் முன்னர் இருந்தது. இஸ்லாமியப் பெண்கள் தலையில் மல்லிகைப் பூக்களைச் சூட்டுவதில் பெரிதும் ஆர்வமுடையவர்கள். பொதுவாக இஸ்லாமியர்களுடைய வாழ்க்கை மலர்களுடன் நெருக்கமான தொடர்புடையது” (தமிழர் வாழ்க்கையில் பூக்கள், ப.8) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இஸ்லாமிய மதத்தில் மற்ற மலர்களைவிட மல்லிகை மலரே பெருமளவில் பயன்படுத்தப்படுவதை அறியமுடிகின்றது.

கிறித்துவ மதத்தில் மலர்கள்

அனைத்து மதத்தவரும் ஏதேனும் ஒரு வகையில் மலர்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். அவ்வகையில் கிறித்துவர் வாழ்வில் மலர்களின் பங்கு குறித்து ந.முருகேச பாண்டியன் கூறுகையில், “தமிழகத்தில் கிறித்துவர்களில் கத்தோலிக்கப் பிரிவினர் இந்து மதத்தவரைப் போலவே மலர்களுக்கு முக்கியத்துவம் தரக்கூடியவர்கள். தலையில் பூக்களைச் சூடுதல் மோசமானது என்று வெறுத்து ஒதுக்கும் பெந்தகோஸ் பிரிவு கிறித்தவர்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்” (மேலது) என்கிறார். ஒரே மதத்தில் மலரை விரும்பும் பிரிவினரும், விரும்பாத பிரிவினரும் இருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

மனிதன் மலர்களை ஏதேனும் ஒரு வகையில் தன்னுடன் பிணைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். வாழ்வில் நிகழும் அனைத்துச் செயல்பாடுகளிலும் மலர்கள் முக்கிய இடம் பிடிப்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

மலரும் குணமும்

மலர்கள் ஒவ்வொன்றும் தனக்கெனத் தனித்தனி குணங்களைப் பெற்றுள்ளன. வண்ணம், வடிவம், மணம், பயன் என்ற அடிப்படையில் மலர்களின் குணங்கள் மாறுபடுகின்றன. மலர் என்றாலே நினைவுக்கு வருவது அதன் மணம் தான். மலருக்குச் சிறப்புச் சேர்ப்பதும் மணம் தான். மணமற்ற மலர்கள் போற்றப்படுவதில்லை. பிறரைக் கவர்வதும் இல்லை. ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஜெயந்தி தமது கட்டுரையில், “மலர்களுக்கு வண்ணமும், வடிவமும் சிறப்புடைய கூறுகளாகக் கருதப்பெறுகின்றன எனினும் நறுமணமே மலர்களுக்குச் சிறப்புடைய கூறு என முதற்கண் அறிதல் வேண்டும். இதனை இன்னா நாற்பது நாற்றமிலாத மலரின் அழகின்னா” எனக் கூறிக்காட்டுதலால் உணரலாம். இஃது உலகநோக்கிலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் உண்மையாகும்” (ந.கடிகாசலம் (ப.ஆ), சங்கப் புலவரின் பத்துறை அறிவு, ப.143) என மலரின் குணம் குறித்துக் கூறியுள்ளார்.

உலக அளவில் மலர்கள்

உலக அளவில் 250000 முதல் 400000 வரையிலான பூக்கும் தாவரங்கள் உள்ளன என 2010 ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட ஆய்வில் அறிஞர்களால் கூறப்படுகின்றன. சில மலர்கள் நாட்டுக்குரிய மலர்களாகவும் சில தேசிய மலர்களாகவும் அமைந்துள்ளன. இந்தியாவின் தேசிய மலராகத் தாமரை மலர் அமைந்துள்ளது. இங்கு மட்டுமல்லாமல் வியட்நாமிலும், எகிப்திலும் தாமரை தேசிய மலராக உள்ளது” (www.iloveindia.com) (Apart from India Lotus is also the national of Vietnam. In Egypt the lotus flowers are considered to auspicious because they are regarded as the symbol of sun God) பிரிட்டனுக்கும், பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கும் ரோஜாவும், ஆங்கிலேயருக்குச் செர்ரி மலரும் தேசிய மலர்களாக அமைந்துள்ளன. இது போன்று உலகம் முழுவதும் உள்ள பல நாடுகளுக்கும் ஒவ்வொரு வகை மலர் நாட்டுக்குரிய மலராக அமைந்துள்ளது.

இந்திய அளவில் மலர்கள்

இந்தியாவில் மொத்தம் 15000 பூக்கும் தாவரங்கள் உள்ளன. இது உலக அளவுடன் ஒப்பிடும் போது 16 சதவீதம் ஆகும். இந்தியாவின் தேசிய மலர் தாமரை ஆகும். தாமரை மலர் தேசிய மலராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதற்குக் காரணம் அது தெய்வீகத்தன்மை, வளம், செல்வம், அறிவு, ஒளியுடைமை, வெற்றி ஆகியவற்றின் குறியீடாகத் திகழ்வதுதான்.

மத்திய அரசின் விருதுப் பெயர்களில் தாமரை மலர் அமைந்துள்ளதை, தகடூர் வனப்பிரியன் “விருதுப் பெயர்களாக அரசினர் வழங்கும் பத்மஸ்ரீ (தாமரைத் திரு), பத்மபூசன் (தாமரையணி), பத்மவிபூசன் (தாமரைச் சிறப்பணி) முதலியவை மலர் சார்பில் அமைந்துள்ளன என்பது சிந்திக்கத்தக்கதாகும்” (இயற்கைச் சிந்தனைகள், ப. 98) எனக் குறிப்பிடுகின்றார். தாமரை மலர் பெறும் சிறப்பினை மேற்கண்டவற்றின் வாயிலாக அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

தமிழகத்தில் மலர்கள்

“தமிழகத்தில் மொத்தம் 5239 பூக்கும் தாவரங்கள் உள்ளன” (www.answers.com) என டாக்டர்.நரசிம்மன் தனது ஆய்வில் கண்டறிந்துள்ளார். தமிழகத்தின் மாநில மலராகக் காந்தள் மலர் உள்ளது. தமிழீழ மலரான காந்தள் மலர் கார்த்திகைத் திங்களில் மலருவதால் இதற்குக் கார்த்திகை மலர் எனவும் ஒரு பெயர் உண்டு. இது தமிழீழம் தவிர இந்தியா, சீனா, மலாக்கா, தீபகற்பம், அயன மண்டல ஆப்பிரிக்கா முதலான பகுதிகளிலும் காணப்படும் (www.tamil-ulagam.com) என இணையதளம் கார்த்திகை மலர் தமிழீழ மலராக விளங்குவதையும் குறிப்பிடுகிறது.

காந்தள் மலர் பற்றி தமழ் நாளிதழான தினமலர், தகவல் சுரங்கம் எனும் பகுதியில் “தமிழகத்தின் மாநில மலரான செங்காந்தள், கார்த்திகை மாதத்தில் தான் மலரும், எனவே செங்காந்தள் மலருக்கு மற்றொரு பெயர் கார்த்திகைப் பூ, குறிஞ்சிப்பாட்டில் கூறப்படும் 99 மலர்களில் செங்காந்தள் மலர் முதல் மலர் ஜிம்பாப்வே நாட்டின் தேசிய மலராகவும் செங்காந்தள் உள்ளது” (30.11.2013, ப.14) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது. இவ்வாறாகக் காந்தள் மலர் பல நாடுகளின் குறியீட்டு மலராக விளங்குவதை அறியமுடிகிறது.

இலக்கியங்களில் மலர்கள்

மலர்களைப் பாடாத இலக்கியங்கள் இல்லை எனலாம். சங்க இலக்கிய குறிஞ்சிப்பாட்டில் 99 வகை மலர்களை தொகுப்பாக் கூறியது போல பிற்கால இலக்கியங்களிலும் அவ்வகை உத்தி காணப்படுகிறது. தமிழில் உள்ள ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் ஒன்றான மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் மலர்வனம் புக்க காதையில் உவவனம் பற்றிக் கூறுகையில் சீத்தலைச் சாத்தனார் பல வகை மலர்களைப் பற்றி விளக்கியுள்ளார். இதை,

“குரவமும் மரவமும் குருந்தும் கொன்றையும்
திலகமும் வகுளமும் செங்கால் வெட்சியும்
நரந்தமும் நாகமும் பரந்து அலர் புன்னையும்
பிடவமும் தளவமும் முடமுள் தாழையும்
குடசமும் வெதிரமும் கொழுங்கால் அசோகமும்
செருந்தியும் வேங்கையும் பெருஞ் சண்பகமும்
எரிமலர் இலவமும் விரிமலர் பரப்பி” (160-166)

எனும் அடிகளால் அறியமுடிகிறது. இதே போன்று சிலப்பதிகாரமும் வையை ஆற்றை வருணக்குமிடத்தில் பூக்களைத் தொகுத்துக் கூறியுள்ளது. இதனை,

“குரவமும் வகுளமும் கோங்கமும் வேங்கையும்
மரவமும் நாகமும் திலகமும் மருதமும்
சேடலும் செருந்தியும் செண்பக ஓங்கலும்
பாடலம் தன்னொடு பன்மலர் விரிந்து
குருகும் தளவமும் கொழுங்கொடி முசண்டையும்
விரிமலர் அதிரலும் வெண்கூதாளமும்
குடசமும் வெதிரமும் கொழுங்கொடிப் பகன்றையும்
பிடவமும் மயிலையும் பிணங்கரில் மணந்த
கொடுங்கரை.....” (151-159)

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன. மலர்களின் மீது புலவர்கள் நீங்காப் பற்றுடையவர்கள் என்பதால் சங்ககாலம் தொட்டு பிற்கால காப்பிய காலத்திலும் மலர்கள் தொகுப்பாகத் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ள பாங்கினைக் காணமுடிகிறது.

நீதி நூலான திருக்குறளில் அனிச்சம், குவளை ஆகிய இருமலர்கள் மட்டுமே திருவள்ளுவரால் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அனிச்சம் மென்மைத் தன்மைக்காகவும், குவளை கண்களுக்காகவும் உவமையாக அமைந்துள்ளன.

சங்க கால மலர்கள்

சங்க காலத்தில் தோன்றிய சங்க இலக்கியத்தில் பல வகையான மலர்கள் பயின்று வந்துள்ளன. அவை கீழ்வருமாறு தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

வ.எண்	மலர்கள்	வ.எண்	மலர்கள்
1	அகத்தி	19	எருவை
2	அகில்(காழ்வை)	20	எறுழம் (தெறுழ்)
3	அடும்பு	21	கடம்பு
4	அதிரல்	22	கண்ணி (குறுநறுங்கண்ணி - குன்றி மணி)
5	அவரை	23	கணவிரம் (அலரிப்பூ, செவ்வலரி)
6	அனிச்சம்	24	கமுகு
7	ஆம்பல் - (வெள்ளாம்பல் - அல்லி, செவ்வாம்பல் - கழுநீர், அரக்காம்பல்)	25	கரந்தை
8	ஆர் (ஆத்தி)	26	கரும்பு
9	ஆரம் (சந்தனம்)	27	கருவிளை
10	ஆவிரை	28	கவிர்
11	இருப்பை	29	களா
12	இல்லம் (தேற்றா)	30	காஞ்சி
13	இலவம்	31	காந்தள் (தோன்றி, கோடல்)
14	ஈங்கை	32	காயா
15	உந்தூழ்	33	காவி (கழிப்பூ)
16	உழிஞை	34	குடசம்
17	ஊகு	35	தளவம் (செம்முல்லை)
18	எருக்கு	36	குரவம்

37	சூரீஇப்பூளை	65	தாழை (கைதை)
38	குருக்கத்தி	66	தில்லை
39	குருகிலை	67	திலகம்
40	குருந்தம்	68	தும்பை
41	குல்லை	69	துழாய்
42	குவளை (செங்குவளை - செங்கழுநீர், கருங்குவளை - நீலம்)	70	தெங்கு (தென்னம் பாளைப்பூ)
43	குளவி	71	நந்திவட்டம்
44	குறிஞ்சி	72	நரந்தம்
45	கூதாளம்	73	நறா (நறவம்)
46	கூவிரம்	74	நாகம்
47	கூவிளம்	75	நுணா
48	கொகுடி	76	நெய்தல்
49	கொன்றை	77	நெருஞ்சி
50	கோங்கு	78	நெல்
51	சண்பகம்	79	நொச்சி (கருநொச்சி – சிந்துவாரம்)
52	சுள்ளி	80	பகன்றை
53	சூரல்	81	பசும்பிடி
54	செங்குரலி	82	பயினி
55	செங்கோடுவேரி	83	பருத்தி (பாரம்)
56	செம்மல்	84	பனை
57	செயலை (பிண்டி, அசோகு)	85	பாங்கர்
58	செருந்தி	86	பாதிரி
59	செருவிளை	87	பாலை
60	சேடல்	88	பிடா (பிடவம்)
61	ஞாழல்	89	பித்திகம்
62	தணக்கம்	90	பீரம்
63	தளவம்	91	புன்கம்
64	தாமரை	92	புன்னாகம்

93	புன்னை	109	வகுளம் (மகிழம்)
94	பூளை	110	வஞ்சி
95	போங்கம்	111	வடவனம் (ராமதுளசி)
96	மணிச்சிகை	112	வழை (சுரபுன்னை)
97	மயிலை (இருவாட்சி, நள்ளிருள் நாறி)	113	வள்ளி
98	மராஅம்	114	வாகை
99	மருதம்	115	வாழை
100	மல்லிகை	116	வானி
101	மா (தேமா, புளிமா)	117	வெட்சி
102	மாரோடம் (கருங்காலி)	118	வெள்ளோத்திரம்
103	முசுண்டை	119	வேங்கை
104	முருக்கு (பலாசு, முள்முருக்கு)	120	வேம்பு
105	முருங்கை	121	வேரல்
106	முல்லை	122	வேழம்
107	முள்ளி (முண்டகம், கழிமுள்ளி)	123	வேளை
108	மௌவல்		

ஆகிய 123 வகை மலர்கள் சங்க இலக்கியத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதை அறியமுடிகிறது.

தொகுப்புரை

சங்ககாலத்தில் தோன்றிய சங்க இலக்கிய நூல்களில் மக்களின் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கை முறை குறித்தும், அவர்களின் வாழ்வியல் கூறுகளில் மலர்கள் பெறும் இடம் குறித்தும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற ஐவகை நிலங்களும் அவற்றில் பெரும்பான்மையாக அல்லது சிறப்பாக அமைந்துள்ள மலர் அல்லது மரங்களின் அடிப்படையில் பெயர் பெற்றுள்ளன என்பது விளக்கப்பட்டுள்ளது.

மலர் குறித்த விளக்கம், அவற்றின் வேறு பெயர்கள், மத நிகழ்வுகளில் அவை பெறும் பங்கு குறித்தும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

மலருக்கும் மகளிருக்கும் உள்ள பிணைப்பு மற்றும் மலரின் குணங்கள் ஆகியவை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

உலக அளவிலும், இந்திய அளவிலும், தமிழக அளவிலும் மலர்களின் எண்ணிக்கை அவை பெற்றுள்ள முதன்மை இடம் மற்றும் சிறப்புகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

சங்க காலத்தில் புலவர்களால் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள 123 வகையான மலர்கள் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

இயல் - 2

முதற்பொருள் வருணனையில் மலர்கள்

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழ்க் கவிஞர்கள் நிலம், அதிலுள்ள இயற்கைக் காட்சி, பருவகாலங்கள் ஆகியவை மனிதனுடைய வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாக அமைகின்றன என்பதை நுட்பமாகக் கண்டுள்ளனர். இதனால் நிலம் மற்றும் பொழுது குறித்த அறிவை நிரம்பப் பெற்றிருந்தனர். அதன் பயனாக மனித வாழ்விற்கு ஆதாரமாக அமைந்த நிலம், பொழுது ஆகிய இரண்டுமே முதன்மை என்பதை உணர்ந்து இதனை ‘முதற்பொருள்’ என்ற பெயரால் குறித்தனர்.

சங்க இலக்கியத்தில் மலர்களைப் பின்புலமாகக் கொண்டமைந்த குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐவகை நிலங்களின் வருணனைகளும், இந்நிலங்களுக்குரிய சிறுபொழுது, பெரும்பொழுது ஆகியனவற்றின் மலர்வழியிலான வர்ணனைகளும் எவ்வாறு அமைந்துள்ளன என்பது இவ்வியலில் ஆராயப்படுகின்றன.

தொல்காப்பியர் நிலம், பொழுது ஆகிய இரண்டும் முதற்பொருள் என்றும், அவ்வந் நிலத்தில் வாழ்கின்ற உயிர்கள், தாவரங்கள், இசை, தொழில், உணவு போன்றவை கருப்பொருள் என்றும், அந்நிலங்களில் நிகழ்கின்ற ஒழுக்கங்களை உரிப்பொருள் என்றும் வகைப்படுத்தியுள்ளார்.

முதற்பொருள்

“முதல்எனப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டின்

இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந் தோரே”

(தொல்.அகத்.4)

என்ற நூற்பாவில் முதற்பொருள் நிலம், பொழுது ஆகிய இரண்டும் ஆகும் என்பது சுட்டப்பட்டுள்ளது. சங்க காலத்தில் நிலம் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐந்து வகையாகப் பகுக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் சிறுபொழுது, பெரும்பொழுது என இருவகைப் பொழுதுகளையும் சங்கச் சான்றோர் பகுத்துள்ளனர் என்பது மேற்கண்ட தொல்காப்பியரின் கருத்தினால் அறியமுடிகின்றது.

இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வினை மேற்கொண்ட மக்கள் தாவரங்கள், விலங்குள், மலர்கள் போன்றனவற்றின் அழகிலும், செயலிலும் ஈடுபாடு கொண்டு

அவற்றினை வாழ்வின் ஓர் அங்கமாக மாற்றிக் கொண்டனர். அவ்வகையில் நிலத்தின் வளம், அழகு, செழிப்பு ஆகியனவற்றின் வருணனையிலும், பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது எனப்படும் கால அளவைகளை உணர்த்தும் வருணனையிலும் மலர்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியம் வழி அறியமுடிகின்றது.

நிலப்பகுப்பு

சங்க காலச் சான்றோர்கள் நிலத்தை மலை, காடு, வயல், கடல் ஆகிய நான்கு பகுப்பாகக் கண்டனர். அவற்றில் குறிஞ்சி நிலம் மலையும் மலை சார்ந்த பகுதியும், முல்லை நிலம் காடும் காடு சார்ந்த பகுதியும், மருத நிலம் வயலும் வயல் சார்ந்த பகுதியும், நெய்தல் நிலம் கடலும் கடல் சார்ந்த பகுதியும் ஆகும். குறிஞ்சியும், முல்லையும் தம் வளம் குன்றிய நிலை எய்தும் போது அந்நிலத்திற்குப் பாலை எனவும் பெயரிட்டனர்.

தொல்காப்பியர் இதனை முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்று வரிசைப்படுத்திக் கூறுகின்றார். பாலைக்கென்று தனிநிலம் இன்மையால் அதைக் குறிப்பிடவில்லை.

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்

சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்

வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்

வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்

முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்

சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே”

(தொல்.அகத்.5)

இந்நூற்பாவில் அந்நிலங்களுக்குரிய தெய்வத்தின் பெயரோடு நிலங்களை வரிசைப் படுத்தியுள்ளமையை அறியமுடிகின்றது. மேலும் பாலை என்பதொரு தனி நிலம் இல்லை என்பதையும், குறிஞ்சியும், முல்லையும் நீரின்றி வறண்ட நிலப்பரப்பே பாலை என்பதையும் இளங்கோவடிகள் கூறியுள்ளதன் வழி உறுதிப்படுத்த முடிகின்றது.

“முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையிற் திரிந்து

நல்லியல்பு இழந்து நடுங்குதாயர் உறுத்து

பாலை என்பதோர் படிவம் கொள்ளும்”

(சிலம்பு. காடுகாண்.64-66)

மேற்கண்ட கருத்தை இவ்வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. நானிலப் பாகுபாட்டை மட்டுமே கூறிய தொல்காப்பியர் நானிலம் தவிர்ந்த மற்றொரு நிலத்தை ‘நடுவணது’ எனும் சொல்லால் சுட்டியுள்ளார். இதனை,

“அவற்றுள்,

நடுவண் ஐந்திணை நடுவண் தொழிய

படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே”

(தொல்.பொருள்.2)

என்ற நூற்பா வழி அறியமுடிகின்றது. அகத்திணையியலில் ‘நடுவண்’ என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்திய தொல்காப்பியர். பின்னர் புறத்திணையியலில் ‘பாலை’ என்ற சொல்லையும் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

“வாகை தானே பாலையது புறனே”

(தொல்.பொருள்.73:1)

இந்த நூற்பாவினால் பாலை என்ற பெயரும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார் என்று அறியமுடிகின்றது.

இதனால் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐவகை நிலங்கள் தமிழகத்தில் இருந்தமை அறியப்படுகின்றது. இவ்வைந் நிலப்பகுப்பு பற்றிய தமிழின் சிந்தனை உலகில் எங்கும் இல்லாமை தமிழருக்கே உரிய சிறப்பாகும்.

நில வருணனையில் மலர்கள்

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐந்து வகை நிலங்கள் தமிழகத்தில் இருந்தமை உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இந்நிலங்களின் வளம், வெப்பம், வருணனை ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்தப் பல வகையான மலர்கள் புலவர்களால் கையாளப்பட்டுள்ளன.

குறிஞ்சி நில வருணனை

பன்னிரெண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை மலரும் மலரான ‘குறிஞ்சி’ மலரின் சிறப்புக்கருதி இந்நிலம் குறிஞ்சி நிலம் எனப்பெயர் பெற்றது. இந்நிலப் பகுதிக்குச் சங்க இலக்கியத்தில் பல பெயர்கள் வழங்கப்படுகின்றன. அவை பொருப்பு, வரை, அடுக்கம், கோடு, சிலம்பு, வெற்பு, கல், கரை, கவான், குவடு, குன்றம், துறுகல், பிறங்கல் என்பனவாகும்.

ந.சி. கந்தையாபிள்ளை, “மனிதன் ஆதியில் குறிஞ்சி நிலத்திலேயே தனது வாழ்க்கையைத் தொடங்கினான். கொடிய விலங்கினங்களின்றும் அவனைக் காப்பாற்ற குகைகள் அங்குதானுண்டு. துட்ட விலங்குகளின்றும் தன்னைக் காத்துக் கொள்வதற்கே அன்றி, உணவின் பொருட்டும் அவன் வேட்டையாட வேண்டியிருந்தது. ஓரிடத்தில் தங்கியிராது இடம் விட்டு இடம் பெயர்ந்து வாழும் வாழ்க்கை உடையவனாக இருந்தான் எனத் தெரிகிறது”. (தமிழர் சரித்திரம், பக்.40-41) என்று குறிஞ்சி நில மனிதனின் வாழ்க்கை முறை குறித்துக் கூறியுள்ளார். இதனால் குறிஞ்சி என்ற மலைப்பகுதியிலேயே மனிதன் தன் வாழ்க்கைப் பயணத்தைத் தொடங்கியுள்ளான் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

குறிஞ்சி நிலத்தில் காணப்படும் தாவரங்கள் பற்றி, “மலையும் மலை சார்ந்த பகுதியில் வளரும் தாவரங்களைக் குறிஞ்சி நிலத் தாவரங்கள் என்போம். இக்குறிஞ்சி நிலத்தில் வேங்கை, சந்தனம், கோங்கம், பலா, வாழை, அசோகு, சுரபுன்னை, கடம்பம், இற்றி, மாமரம் முதலான மர வகைகளும், தினை, குறிஞ்சி முதலான செடி வகைகளும், காந்தள் முதலான கொடிகளும், மூங்கில், நரந்தம் முதலான புல் வகைகளும் மிகுந்து காணப்படுகின்றன” (எட்டுத்தொகை அக நூல்களுள் உயிரினக் குழுமம், ஆய்வேடு, ப.45) என பெ.ஆனந்த் குறிப்பிட்டுள்ளது இங்கு சுட்டத்தக்கது.

இக்குறிஞ்சி நிலம் பற்றிய வருணனையில் சில மலர்கள் பின்புலமாகப் புலவர்களால் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. அதற்கான பின்புலத்தை உற்று நோக்கும் போது அம்மலர்கள் அவ்வந்நிலத்திற்குரிய கருப்பொருள்களாக அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

குறிஞ்சி மலர்

குறிஞ்சி மலர் பன்னிரெண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை மலர்வது. ஆதலால் குறிஞ்சி மலர் பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியத்தில் மிகுதியாக இடம் பெறவில்லை. ஒருசில பாடல்களில் மட்டுமே பேசப்பட்டுள்ளன. கரிய கொம்பில் பூத்த குறிஞ்சிப் பூக்களைக் கொண்டு பெரியளவிலான தேனை வண்டுகள் தொகுப்பதற்கு இடமாகிய நாட்டை உடையவன் தலைவன். இதை,

“..... சாரல்

கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக் கொண்டு

பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே”

(குறுந்.3)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. குறிஞ்சி மலரில் இருந்து மட்டுமே தேன் எடுத்துத் தேனடை உருவாக்கும் அளவு குறிஞ்சிமலர்கள் மிகுதியாக மலர்ந்துள்ளன என்பது இதனால் பெறப்படுகிறது. குறிஞ்சி மலரில் இருந்து எடுக்கப்படும் தேன் மிகச் சுவையுடையது எனக் கூறுவர்.

குறிஞ்சி நிலத்தின் கண் உள்ள ஓர் ஊரில் குறிஞ்சி மிகுதியாக இருந்தது என்பதை,

“கருங்கோற் குறிஞ்சிநும் உறைவுஇன் ஊர்க்கே” (அகம்.308)

என்ற வரியால் உணரமுடிகிறது. மேலும் மலையில் குறிஞ்சி மலர்வதை,

“நீள் மலைக் கலித்த பெருங் கோற் குறிஞ்சி” (நற்.301)

எனும் பாடலடியும் புலப்படுத்துகின்றது. இதனால் குறிஞ்சி மலர் மலர்ந்து மலைப்பகுதியை அழகுறச் செய்தது என்பதை அறியமுடிகிறது.

வேங்கை மலர்

வேங்கை மலர் குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய மலராகும். இது பெருவாரியாக சங்க இலக்கியத்தில் குறிஞ்சி நில வருணனைக்கான பின்புலத்தில் அமைந்துள்ளது. கொல்லனின் உலைக்களத்தில் அடிக்கும் இரும்பின் பொறி சிதறுவது போல வேங்கை மலர்கள் உதிரும் மலை என்று இங்கு வேங்கை மலர் குறிஞ்சி நில வருணனையில் இடம் பெற்றுள்ளது. இதனை,

“..... கொல்லன்

எறி பொன் பிதிரின் சிறு பல தாஅய்

வேங்கை வீ உகும் ஓங்கு மலை” (நற்.13)

என்ற வரிகளால் உணரமுடிகிறது. மேலும் தலைவியின் தந்தைக்குரிய மலை வளத்தைக் குறிப்பிடுகையில்,

“..... வேங்கை

வீ உக விரிந்த முன்றில்” (நற்.232)

என வேங்கை மலர் உதிருமாறு வரிந்து கட்டப்பட்ட வேலியை உடைய முன்றிலை உடையது எனத் தோழி விளக்குகிறாள். இதனால் வீட்டின் அருகிலேயே வேங்கை மரம் வளர்க்கப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகின்றது. இதே போன்று நற்றிணை-259 ஆம் பாடலும் வேங்கை மலர்ந்து குறிஞ்சி நிலத்திற்கு அழகு சேர்ப்பதைக் குறிப்பிட்டுள்ளது.

அரும்புகள் எதுவுமின்றி மலர்ந்த கரிய அடிப்பகுதியையுடைய வேங்கை மரத்தின் மேற்பகுதியில் வளர்ந்துள்ள பெரிய கிளைகளில் தங்கியுள்ள மயிலானது மலர்களைக் கொய்யும் இளமகளிரைப் போலக் காட்சியளிக்கும் நாட்டையுடையவன் தலைவன் என்பதை,

“அரும்பு அற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை
மேக்கு எழு பெருஞ்சினை இருந்த தோகை
பூக்கொய் மகளிரின் தோன்றும் நாடன்” (குறுந்.26)

“விரிந்த வேங்கைப் பெருஞ்சினைத் தோகை
பூக்கொய் மகளிரின் தோன்றும் நாடன்” (ஐங்.297)

எனும் பாடல்கள் கூறுகின்றன. இதில் குறிஞ்சி நிலத்தின் இயற்கை வருணனைக்காக வேங்கை மலர்கள் பின்புலமாகப் பயன்பட்டுள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

“கிழங்கு அகழ் நெடுங்குழி மல்க வேங்கைப்
பொன் மலிபுது வீ தாஅம் அவர் நாட்டு” (ஐங்.208)

எனும் வரிகள், கானவர் கிழங்கு அகழ்ந்த குழிகள் நிறையும்படி வேங்கை மரத்தின் பொன்னிறமுடைய மிகுந்த பூக்கள் பரந்து கிடக்கின்ற தலைவன் நாட்டினைப் பற்றித் தோழி கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. மேலும், கரிய அடி மரத்தைக் கொண்ட வேங்கையின் பெரிய இதழ்களையுடைய ஒளி பொருந்திய மலர்கள் கரிய மலையின் அகன்ற பாறைகள் அழகுபெறும் படி பரந்து கிடக்கும் நல்ல மலை என்பதை

“கருங் கால் வேங்கை மாத் தகட்டு ஒள் வீ
இருங்கல் வியல் அறை வரிப்பத் தாஅம்
நல்மலை.....” (ஐங்.219)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. இவற்றில் குறிஞ்சி நிலப்பகுதியின் வருணனையில் பின்புலமாக வேங்கை மலர் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

“கூம்பு முகை அவிழ்த்த குறுஞ்சிறைப் பறவை
வேங்கை விரிஇணர் ஊதி காந்தள்
தேனுடைக் குவிகுலைத் துஞ்சி” (அகம்.132:10-12)

“வண்டுஇறை கொண்ட எரிமருள் தோன்றியொடு
ஒண்பூ வேங்கை கமழும்
தண்பெருஞ் சாரல்” (அகம்.218:20-22)

எனும் பாடல்கள் வேங்கை மலரும் செங்காந்தள் மலரும் வண்டுகள் தேன் உண்ணும்படியாகவும், நிலத்திற்கு அழகு சேர்க்கும்படியாகவும் மலர்ந்துள்ளன என்பதைக் கூறுகின்றன. இங்கு குறிஞ்சி நில வளமும் இம்மலர்களின் வாயிலாகக் கூறப்பட்டுள்ள பாங்கினை அறியமுடிகின்றது.

நற்றிணை - 112, அகநானூறு - 205, புறநானூறு - 108, 137 ஆகிய பாடல்களும் நில வருணனையில் வேங்கை மலர் பயன்பட்டுள்ளதைக் கூறுகின்றன. இப்பாடல்களில் வேங்கை மலர்கள் குறிஞ்சி நிலப்பகுதியான மலைப்பகுதிகளின் வருணனைகளிலும், வளத்தினைக் குறிக்கும் பின்புலத்திலும் பயன்பட்டுள்ளதை உணரமுடிகின்றது.

காந்தள் மலர்

காந்தள் மலர் குறிஞ்சி, முல்லை என இரண்டு நிலங்களிலும் மலரும். ஆனால் குறிஞ்சி நிலப் பொழுதாகிய கூதிர்கால கார்த்திகைத் திங்களில் மலர்வதால் இது குறிஞ்சி நிலமலர் என்பதை உறுதி செய்யலாம். கார்த்திகை மாதத்தில் மிகுதியாக மலர்வதால் இதற்குக் கார்த்திகை மலர் என்ற பெயரும் உண்டு. இவை பெரும்பாலும் மலைப்பகுதிகளில் மட்டுமே மலர்கின்றன.

இம்மலர் பற்றி மு.அருணாசலம் குறிப்பிடுகையில், “செங்காந்தள் குறிஞ்சி மலைப்பகுதிகளில் பூத்துக் குலுங்கிடும் தாவரமாகும். கபிலர் குறிஞ்சிப்பாட்டில் மலையில் பூத்திடும் பூக்களைப் பற்றிச் சுட்டும் போது நிலப்பூ வகையாக இதனைக் கூறுகின்றார். காந்தள் மலரையே முதல் மலராகச் சொல்லித் தொடங்குகின்றார்” (எட்டுத்தொகையில் இயற்கை வளம், ப.163) என்று கூறுகின்றார்.

பொறையன் எனும் மன்னனின் கொல்லி மலையின் உயர்ந்த இடத்தில் காந்தளின் அசையும் பூங்கொத்துக்களில் வண்டுகள் தேனை நுகரும் என்று குறிஞ்சி நில வருணனையில் காந்தள் மலர் பயன்பட்டுள்ளதை,

“..... பொறையன்

உரைசால் உயர் வரைக் கொல்லிக் குடவயின்

அகல் இலைக் காந்தள் அலங்கு குலைப் பாய்ந்து

பறவை இழைத்த பல் கண் இறாஅல்”

(நற்.185)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. புதல்வனைப் பெற்றெடுத்த மடந்தை மார்பினைத் தன் கையால் பிடித்துப் புதல்வன் வாயில் வைத்துப் பாலூட்டுவாள். இக்காட்சி, காந்தள் பூங்கொத்தோடு பொருந்திய வாழை மடலின் நீரைச் சிவந்த முகமுள்ள குரங்கு பருகுவது போல புலவர்க்குத் தோன்றியுள்ளது. இதனால் இப்பாடலின் சிறந்த உவமை நயத்தையும், குறிஞ்சி நில வளத்தையும் அறியமுடிகிறது. இதனை,

“புதல்வன் ஈன்ற பூங்கண் மடந்தை

முலை வாய் உறுக்கும் கை போல், காந்தட்

குலைவாய் தோயும் கொழு மடல் வாழை

அம் மடல் பட்ட அருவித் தீம் நீர்

செம்முக மந்தி ஆரும் நாட”

(நற்.355)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. காந்தள் மலர் மலர்ந்து கரிய மலைப்பகுதி அழகுடையதாகத் திகழ்ந்தது என்பதை,

“காந்தள் கடி கமழும், கண் வாங்கு இருஞ்சிலம்பின்”

(கலி.39)

எனும் வரி விளக்குகிறது. மேலும் காந்தள் மலர் மலைப்பகுதியில் மலர்ந்து குறிஞ்சி நில வருணனையில் இடம்பெற்றுள்ளதைப் பதிற்றுப்பத்து,

“அலங்கிய காந்தள் இலங்கு நீர் அழுவத்து”

(21:36)

“மலர்ந்த காந்தள் மாறாது ஊதிய

கடும் பறைத் தும்பி சூர் நசைத்தா அய்,

பறை பண் அழியும் பாடு சால் நெடு வரை”

(67)

எனும் பாடல்களின் வழி வெளிப்படுத்தியுள்ளார். காந்தள் மலர் குறிஞ்சி நிலத்திற்கு அழகு சேர்க்கவும், நில வளத்தைக் குறிக்கவும் வருணனைப் பின்புலமாக அமைந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

மௌவல்

மலை சூழ்ந்த கானகத்தைப் பொருந்திய சிறுகுடியினரின் பள்ளம் மிகுந்த பகுதிகளில் மௌவல் மலர்ந்து அழகு செய்தது என்பதை,

“கல்லக வரைப்பில் கான் கெழு சிறுகுடி

மெல் அவல் மருங்கின் மௌவலும் அரும்பின்”

(நற்.122)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

நீலமலர்

குறிஞ்சி நிலத்தில் நீர்ச் சுனைகள் மிகுதியாகக் காணப்படும். அந்த சுனைகளில் நீலமலர் மலர்ந்து காணப்படும். குறிஞ்சி நிலத்தின் சுனை ஒன்றில் நீல மலர்கள் கண் போன்று மலர்ந்துள்ளதை,

“நீடு இதழ் தலைஇய கவின் பெறு நீலம்

கண் என மலர்ந்த சுனையும்”

(38)

என அகநானூறு குறிப்பிட்டுள்ளதன் வழி அறிய முடிகிறது.

பிடவ மலர்

அழகிய சங்கின் முதுகில் அரக்கைத் தீற்றியது போன்ற சிவந்த வரிகளையுடைய இதழை உடையது நெடுந்தாரம் மணம் கமழும் பிடவம்பூ. அதன் தாதை அளைந்த வண்டு பொன்னை உரைக்கும் கட்டளைக் கல்போல நிறத்தைப் பெறும். இப்படிப்பட்ட வளமுடைய மலைப்பகுதியை உடையவன் தலைவன் என்பதை,

“அவ்வளை வெரிநின் அரக்கு ஈர்த்தன

செவ் வரி இதழ் சேண் நாறு பிடவின்

நறுந் தாது ஆடிய தும்பி, பசுங் கேழ்ப்

பொன் உரை கல்லின் நல் நிறம் பெறுஉம்

வளமலை நாடன்.....”

(நற்.25)

என்ற வரிகள் வழி அறியமுடிகிறது. இங்கு பிடவம் பூ மலை வளத்தை வெளிப்படுத்திப் பின்புலத்தில் அமைவதைக் காண முடிகிறது.

கூதள மலர்

செழியனின் வளம் மிக்க சிறுமலை என்னும் பெயருடைய பக்கமலையிலே கூதளம் கமழும் என இங்கு மலை வருணனைக்குக் கூதளமலர் கூறப்பட்டுள்ளது. இதை,

“சிலம்பின் கூதளங் கமழும் வெற்பின்”

(அகம்.47)

எனும் அடி வெளிப்படுத்துகிறது.

எறுழ மலர்

விரிந்த பூங்கொத்துக்களையுடைய எறுழ மலர்கள் உதிர்ந்து பரந்த முருகப்பெருமான் விரும்பி உறைகின்ற பெரிய மலை என இங்கு, மலை வருணனையில் எறுழ மலர் பின்புலமாக அமைவதை,

“.....விரி இணர்க்

கால் எறுழ் ஒள் வீ தாஅய

முருகு அமர் மாமலை”

(ஐங்.308)

என்ற வரிகளால் அறியமுடிகிறது.

குவளை மலர்

குவளை மலரும் சுனை போன்ற நீர்ப்பகுதியில் மலரக்கூடிய மலராகும். மலையில் உள்ள நீர்ப்பகுதியில் பெரிய இதழ்களையுடைய குவளை மலர்ந்து மலைக்கு அழகு சேர்த்ததை,

“தடவு வாய்க் கலித்த மா இதழ்க் குவளை

வண்டு படு புது மலர்த் தண் சிதர் கலாவப்

.....

மால்புடை நெடு வரை”

(புறம்.105)

எனும் பாடல்களால் அறியமுடிகிறது. இதுபோல் குவளை மலர் மலை வருணனையில் அமைந்துள்ளதை,

“குவளைப் பைஞ்சுனை பருகி அயல்”

(புறம்.132)

“அனையது அன்று அவன் மலைமிசை நாடே

நிரைஇதழ்க் குவளை கடிவீ தொடினும்”

(மலைபடு.189-190)

என்ற பாடல்கள் விளக்குகின்றன. இவற்றையெல்லாம் தாண்டிக் கபிலர் எனும் புலவர் பெருமகனார் குறிஞ்சிப் பாட்டில் 99 வகையான மலர்களை எழிலோவியம் போலக் காட்டியுள்ளார். குறிஞ்சி நிலத்தின் அத்துணை அழகும் நிரம்பப்பெற்ற பெட்டகமாக அவரது 35 அடிகள் அமைகின்றன. ஒவ்வொரு மலரையும் ஏற்ற அடைமொழியுடன் அழகுபடக் கூறியுள்ளார்.

குறிஞ்சி நில மலரேயன்றிப் பிற நில மலர்களும் இதில் மயங்கி வந்துள்ளன. மலர்களைப் பற்றிய இத்துணை ஈடுபாடு ஒரு தமிழ்ப்புலவருக்கு மட்டுமே இருந்துள்ளது. தமிழர்கள் இயற்கை மீது கொண்ட பற்றினை இவை பறை சாற்றுகின்றன. குறிஞ்சிப்பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ள 99 வகை மலர்களைச் சில ஆய்வாளர்கள் எண்ணிக்கையில் மிகுதிப்படுத்திக் கூறுகின்றனர். பழைய உரைகளில் இவை 99 என்ற எண்ணிக்கையிலேயே அமைந்துள்ளன. இத்தனை மலர்களும் குறிஞ்சி என்ற

மலையும், மலை சார்ந்த பகுதியையும் வளம் மிக்கதாகவும், அழகு மிக்கதாகவும்
எடுத்துக்காட்டும் வகையில் பின்புலமாக அமைந்துள்ளன. இதனை,

“..... வள்ளிதழ்

ஒண்செங் காந்தள் ஆம்பல் அனிச்சம்
தண்கயக் குவளை குறிஞ்சி வெட்சி
செங்கோடு வேரி தேமா மணிச்சிகை
உரிதுநா றவிழ்தொத் துந்தூழ் கூவிளம்
எரிபுரை எறுழம் சுள்ளி கூவிரம்
வடவனம் வாகை வான்பூங் குடசம்
எருவை செருவிளை மணிப்பூங் கருவிளை
பயினி வானி பல்லிணர்க் குரவம்
பசும்பிடி வகுளம் பல்லிணர்க் காயா
விரிமலர் ஆவிரை வேரல் சூரல்
சூர்இப் பூளை குறுநறுங் கண்ணி
குருகிலை மருதம் விரிபூங் கோங்கம்
போங்கந் திலகந் தேங்கமழ் பாதிரி
செருந்தி அதிரல் பெருந்தண் சண்பகம்
கரந்தை குளவி கடிகமழ் கலிமாத்
தில்லை பாலை கல்லிவர் முல்லை
குல்லை பிடவஞ் சிறுமா ரோடம்
வாழை தளவம் முட்டாட் டாமரை
ஞாழல் மௌவல் நறுந்தண் கொகுடி
சேடல் செம்மல் சிறுசெங் குரலி
கோடல் கைதை கொங்குமுதிர் நறுவழை
காஞ்சி மணிக்குலைக் கட்கமழ் நெய்தல்
பாங்கர் மராஅம் பல்பூந் தணக்கம்
ஈங்கை இலவம் தூங்கிணர்க் கொன்றை
அடும்பமர் ஆத்தி நெடுங்கொடி அவரை
பகன்றை பலாசம் பல்பூம் பிண்டி
வஞ்சி பித்திகம் சிந்து வாரம்
தும்பை துழாஅய் சுடர்ப்பூந் தோன்றி

நந்தி நறவம் நறும்புன் னாகம்
பாரம் பீரம் பைங்குருக் கத்தி
ஆரம் காழ்வை கடியிரும் புன்னை
நரந்தம் நாகம் நள்ளிருள் நாறி
மாயிருங் குருந்தும் வேங்கையுப் பிறவும்
அரக்குவிரித் தன்ன பரேரம் புழுகுடன்
மாலங் குடைய மலிவன மறுகி
வான்கண் கழீஇய அகலறைக் குவைஇப்”

(குறிஞ்சி.62-98)

எனும் வரிகள் சான்றாகி விளக்குகின்றன. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள 99 வகை மலர்களாவன, 1. பெரிய இதழ்களையுடைய ஒள்ளிய சிவந்த கோடற் பூ, 2. ஆம்பல், 3. அனிச்சம், 4. குளிர்ந்த குளத்திலே மலர்ந்த செங்கழுநீர்ப்பூ, 5. குறிஞ்சிப்பூ, 6. வெட்சிப்பூ, 7. செங்கோடு வேரிப்பூ, 8. தேமாய்ப்பூ, 9. செம்மணிப்பூ, 10. பெருமூங்கிற்பூ, 11. வில்வப்பூ, 12. நெருப்பை ஒத்த எறுழம்பூ, 13. மராமரப்பூ, 14. கூவிரம் பூ, 15. வடவனப் பூ, 16. வாகைப்பூ, 17. வெட்பாலைப்பூ, 18. பஞ்சாய்க் கோரை, 19. வெண்காக்கணம் பூ, 20. கருவிளம் பூ, 21. பயிணிப் பூ, 22. வானிப்பூ, 23. குரவம் பூ, 24. பச்சிலைப் பூ, 25. மகிழம்பூ, 26. காயாம் பூ, 27. ஆவிரம் பூ, 28. சிறுமூங்கிற்பூ, 29. சூரைப்பூ, 30. சிறுபூளைப்பூ, 31. குன்றிப்பூ, 32. முருக்கிலை, 33. மருதம் பூ, 34. கோங்கம் பூ, 35. மஞ்சாடிப் பூ, 36. மஞ்சாடி மரத்தின் பூ, 37. பாதிரிப்பூ, 38. செருந்திப் பூ, 39. புனலிப் பூ, 40. சண்பகப்பூ, 41. கரந்தைப் பூ, 42. காட்டு மல்லிகைப் பூ, 43. மாம்பூ, 44. தில்லைப் பூ, 45. பாலைப்பூ, 46. முல்லைப்பூ, 47. கஞ்சங்குல்லைப்பூ, 48. பிடவம்பூ, 49. செங்கருங்காலிப்பூ, 50. வாழைப்பூ, 51. வள்ளிப்பூ, 52. நெய்தற்பூ, 53. தென்னம்பாளை, 54. செம்முல்லை, 55. தாமரைப்பூ, 56. ஞாழற்பூ, 57. மௌவற் பூ, 58. கொகுடிப் பூ, 59. பவழக் கான் மல்லிகைப் பூ, 60. சாதிப்பூ, 61. கருந்தாமக் கொடிப் பூ, 62. வெண்கோடற்பூ, 63. தாழம்பூ, 64. சுரபுன்னைப்பூ, 65. காஞ்சிப்பூ, 66. கருங்குவளைப்பூ, 67. பாங்கர்ப்பூ, 68. மரவம்பூ, 69. தணக்கம் பூ, 70. இண்டம் பூ, 71. இலவம் பூ, 72. கொன்றைப் பூ, 73. அடும்பம் பூ, 74. ஆத்திப்பூ, 75. அவரைப் பூ, 76. பகன்றைப் பூ, 77. பலாசம் பூ, 78. அசோகம் பூ, 79. வஞ்சிப்பூ, 80. பிச்சிப்பூ, 81. கருநொச்சிப்பூ, 82. தும்பைப்பூ, 83. திருத்துழாய்ப்பூ, 84. விளக்குப் போலும் பூவினையுடைய தோன்றிப்பூ, 85. நந்தியாவட்டப்பூ, 86. நறைக்கொடி, 87. புன்னாகப்பூ, 88. பருத்திப்பூ, 89. பீர்க்கம்பூ, 90. குருக்கத்திப்பூ, 91. சந்தனப்பூ, 92. அகிற் பூ,

93. புன்னைப் பூ, 94. நாரத்தம்பூ, 95. நாகப்பூ, 96. இருள்வாச்சிப்பூ, 97. குருந்தம் பூ, 98. வேங்கைப்பூ, 99. புழுக்குப்பூ என்பனவாகும்.

முல்லை நில வருணனையில் மலர்கள்

முல்லை நிலத்தைப் பற்றி நா. ஆறுமுகம் அவர்கள் குறிப்பிடும் பொழுது, “முல்லை நில வாழ்வுதான் மக்களின் சிறந்த வாழ்வுக்கு அடிப்படை என்று கூறலாம். ஒருவனுக்கு ஒருத்தி எனும் வாழ்க்கை முறையும் இந்நில வாழ்விலேதான் தொடங்கியது” (முல்லை வாழ்க்கை, ப.11) என்கிறார். இதனால் முல்லை நில மக்களின் பண்பட்ட இல்லற வாழ்வு சிறந்து விளங்கியதை அறியமுடிகிறது.

முல்லைப்பூவின் சிறப்புக் காரணமாக முல்லை நிலம் எனும் பெயர் அமைந்தது. கார்கால மழையினால் செழிப்படைவது முல்லை நிலப்பகுதி. செழிப்பான இம்முல்லை நிலத்தைப் பல வகையான மலர்கள் மலர்ந்து மேலும் அழகு செய்கின்றன. தெறுழ், முல்லை, கொன்றை, பிடவம் போன்ற மலர்கள் முல்லை நில வருணனையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

முல்லை மலர்

தலைவனின் நாடானது, மிகுந்த மழை பெய்த கற்பாறையின் அருகில் பூத்த சிச்சிலிப் பறவையின் வாய் போன்ற அரும்புகளையுடைய முல்லை மலரையுடையது. இதனை,

“படு மழை பொழிந்த பாறை மருங்கில்

சிரல் வாய் உற்ற தளவின், பரல் அவல்

கான் கெழு நாடன்”

(நற்.61)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. முல்லைப் பூவின் அரும்புகள் காட்டுப்பூனை சிரித்தாற் போல் காட்சியளிக்கும். அவற்றோடு, மணம் பொருந்திய பிற மலர்களும் முல்லை நிலத்தில் மலர்ந்துள்ளன என்பதை,

“இருவி சேர் மருங்கில் பூத்த முல்லை

வெருகு சிர்த்தன்ன, பசுவீ மென் பிணிக்

குறுமுகை அவிழ்ந்த நறுமலர்ப் புறவின்”

(குறுந்.220)

என்ற வரிகளால் உணரமுடிகிறது. நீலமணி போன்ற காயாம் பூவின் அழகிய மலர்களின் இடையிடையே சிவந்த முதுகினையுடைய இந்திர கோபப் பூச்சிகள் பரவி

ஊர்ந்து திரிந்தன. முல்லைக் கொடிகளிலிருந்து உதிர்ந்து வீழும் முல்லைப்பூக்கள் பரந்து கிடந்தன. ஆகையால் முல்லை நிலமானது ஓவியம் வல்லோனால் தீட்டப்பட்ட எழில் ஓவியம் போல் காட்சியளித்தது. இதனை,

“மணிமருள் பூவை அணிமலர் இடை இடை

செம்புற மூதாய் பரத்தலின், நன்பல

முல்லை வீகழல் தாஅய், வல்லோன்

செய்கை அன்ன செந்நிலப் புறவின்”

(அகம்.134)

எனும் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. மேலும் முல்லை நில வருணனையில் தளவ மலர் அமைவதை,

“தளவுப் பிணி அவிழ்ந்த தண் பதப் பெருவழி”

(அகம்.64)

என்ற பாடலும் விளக்குகின்றன. தளவம் என்பது செம்முல்லையாகும்.

கொன்றைமலர்

முல்லை நில வருணனையில் கொன்றை மலரும் பின்புலமாக அமைந்துள்ளது. கவலைக் கிழங்கு அகழ்ந்து எடுக்கப்பட்ட குழிகளில் கொன்றையின் ஒள்ளிய மலர்கள் வீழ்ந்து நிரம்பிக் காணப்படும். இக்காட்சி செல்வர்களுடைய பொன் காசுகளை இட்டு வைக்கும் பெட்டியின் மூடியைத் திறந்து வைத்தது போல் தோன்றும் என இங்கு முல்லை நில வளம் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதை,

“கவலை கெண்டிய கல்வாய்ச் சிறுகுழி

கொன்றை ஒள்வீ தாஅய், செல்வர்

பொன்செய் பேழை மூய் திறந்தன்ன”

(குறுந்.233)

என்ற வரிகளால் அறிய முடிகிறது. இங்கு கொன்றை மலர் பொற்காசிற்கு உவமையாக அமைந்துள்ளது. இதே கருத்தை, குறுந்தொகை,

“காசின் அன்ன போது ஈன் கொன்றை”

(148)

என்ற அடியால் புலப்படுத்தியுள்ளது. மேற்கண்டது போலவே, முல்லை நிலத் தலைவியின் நில வருணனையில் கொன்றை மலர் அமைவதை,

“நெடும் பொறை மிசைய குறுங்காற் கொன்றை

அடர் பொன் என்னச் சுடர் இதழ் பகரும்

கான் கெழு நாடன் மகளே”

(ஐங்.420)

என்ற வரிகளால் அறியமுடிகிறது.

பிடவமலர்

பிடவம் என்னும் மலர் பிடவு, பிடா என்ற சொற்களாலும் குறிக்கப்படும். “பிடவூர் என்பது சங்ககால ஊர்களில் ஒன்று என்பது பி.எல்.சாமி போன்ற அறிஞர் கருத்து”. (www.wikipedia.org) என்பது இணைய வழிச் செய்தியாக நமக்குக் கிடைக்கிறது.

“நெடுங்கை வேண்மான் அருங்கடிப் பிடவூர்” (புறம்.395)

என்ற வரி பிடவூர் இருந்ததைப் புலப்படுத்துகின்றது. குளிர்ந்த நறுமணம் கமழும் முல்லை நிலத்தில் சிறிய கரிய பிடவச் செடியின் வெண்மையான உச்சியையுடைய குறிய புதர் மாலை போல மலர்ந்திருக்கும் என்பதை,

“சிறு கரும் பிடவின் வெண் தலைக் குறும்புதல்

கண்ணியின் மலரும் தண் நறும் புறவில்” (அகம்.34)

எனும் வரிகள் வழி அறியமுடிகிறது. மேலும், பிடவம் மலர்ந்து முல்லை நிலத்தை அழகுறச் செய்ததை,

“வார்மணல் ஒருசிறைப் பிடவுஅவிழ் கொழுநிழல்” (அகம்.139)

“வெண்பிடவு அவிழ்ந்த வீகமழ் புறவில்” (அகம்.184)

“பிடவம் மலர, தளவம் நனைய

கார் கவின் கொண்ட கானம்” (ஐங்.499)

“கான்யாறு தழீஇய அகல்நெடும் புறவில்

சேண்நாறு பிடவமொடு பைம்புதல் எருக்கி” (முல்லை.24-25)

ஆகிய இலக்கிய வரிகளால் அறியமுடிகிறது. முல்லை நிலத்தில் முல்லை, காயா, கொன்றை, முசுண்டை, தளவம், ஞாழல், தோன்றி, கோடல் போன்ற பல மலர்கள் மலர்ந்து அழகு செய்ததை,

“வறள் அடும்பின் இவர் பகன்றைத்

தளிர்ப் புன்கின் தாழ் கவின்

நனை ஞாழலோடு மரம் குழீஇய

அவண் முனையின் அகன்று மாறி

அவிழ் தளவின் அகன் தோன்றி

நகு முல்லை, உகுதேறு வீ,

பொன் கொன்றை, மணிக்காயா

நல்புறவின் நடை முனையின்”

(பொருந்.195-202)

“செறிஇலைக் காயா அஞ்சனம் மலர,
முறிஇணர்க் கொன்றை நன்பொன் கால,
கோடல் குவிமுகை அங்கை அவிழ,
தோடுஆர் தோன்றி குருதி பூப்ப,
கானம் நந்திய செந்நிலப் பெருவழி”

(முல்லை:93-97)

“சுடர்ப் பூங் கொன்றை தாஅய நீழல்

.....

வெள்ளி அன்ன ஒள்வீ உதிர்ந்து
சுரி முகிழ் முசுண்டையொடு முல்லை, தாஅய்,
மணிமருள் நெய்தல், உறழ், காமர்,
துணி நீர் மெல் அவல், தொய்யிலொடு மலர,
வல்லோன் தைஇய வெறிக்களம் கடுப்ப,
முல்லை சான்ற புறவு அணிந்து,”

(மதுரைக்.277-285)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இவை முல்லை நிலக் கருப்பொருள் அடிப்படையில் வருணனைப் பின்புலத்தில் அமைந்துள்ளன என்பதை உணரமுடிகிறது.

மருத நில வருணனையில் மலர்கள்

இந்நிலம் பற்றி மு.சண்முகம் பிள்ளை, “மலைக்கும் கடலுக்கும் இடைப்பட்ட நாட்டுப்பகுதியே மருதம். பல்வகைப் பயிர் வகைகளும் வளர்ப்பதற்கு ஏற்ற நில வளமும் நீர் வளமும் கொண்டது. எனவே, மக்கள் மிகுதியாக வாழ்கின்ற இடம் இதுவே” (சங்கத்தமிழர் வாழ்வியல், ப.55) என்று குறிப்பிடுவதால் இது வளமுடைய நிலப்பகுதி என்பதை அறியமுடிகிறது. வயலும் வயல் சார்ந்த பகுதிகளையும் கொண்ட செழிப்பான நிலமாகத் திகழ்வது மருத நிலமாகும். இதில் காஞ்சி, தாமரை, ஆம்பல், அல்லி, மாம்பூ ஆகிய மலர்கள் வருணனைப் பின்புலத்தில் அமைந்துள்ளதைச் சங்க இலக்கியம் வழி அறியமுடிகிறது.

காஞ்சி மலர்

“பயறு போல் இணை பைந்தாது படிஇயர்
உழவர் வாங்கிய கமழ்பூ மென்சினைக்
காஞ்சி ஊரன்”

(குறுந்.10)

காஞ்சி மரத்தின் பயிற்றங்காய் போன்ற பூங்கொத்துக்களில் உள்ள மகரந்தத்தூள் தங்கள் மேனியிலும், பகட்டின் மேலும் படும்படியாக உழவர்கள் நிலத்தை உழவர், இத்தகைய வளம் பொருந்தியது மருதநிலம். இப்பாடலின் உரை விளக்கத்தில் இம் மலர்களின் மகரந்தத் துகள் வயல்களுக்கு எருவாகப் பயன்படுவதால், உழவர் இம்மரத்தின் பூக்களை வயலில் உதிர்ப்பர் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதற்கு வலுச் சேர்க்கும் வகையில்,

“காஞ்சித் தாது உக்கன்ன தாது எருமன்றத்து” (கலி.108:60)

என காஞ்சித் தாது எருவாக அமைவதை இப்பாடல் வரியும் குறிப்பிடுவதன் வழி அறியமுடிகிறது.

எருமையானது காஞ்சியின் நுண்ணிய பூந்தாது தன் முதுகில் படியும் படியாகக் கொட்டிலுக்குச் சென்றது என்பதை,

“இரும்பு இயன்றன்ன கருங் கோட்டு எருமை

.....

காஞ்சி நுண் தாது ஈர்ம் புறத்து உறைப்ப” (அகம்.56)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. இதனால் காஞ்சி மலர் நிலத்தின் வருணனைக்கு மட்டுமின்றி நிலத்தின் வளத்தைக் கூட்டும் எருவாகவும் சங்க காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

தாமரை மலர்

தாமரைக் கொடி நீர்ப்பிடிப்பான பகுதிகளில் வளரக்கூடியது. இது மருத நில வயல்களில் மிகுதியாக மலர்ந்து காணப்படுவதைச் சங்க இலக்கியங்கள் சான்று பகர்கின்றன. தலைவியின் தந்தை, நெல் வயல்களில் தாமரை மலரும் வளமான ஊரையுடையவன் எனத் தலைவன், தலைவியின் நாட்டு வளத்தினைக் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைகிறது. இதனை,

“கழனித் தாமரை மலரும்,

கவின் பெறு சுடர்நுதல் தந்தை ஊரே” (ஐங்.94)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இங்கு கழனியில் தாமரை மலரும் என்பது நீர்வளமுடைய நாடு என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது. விரிந்த பொய்கையிடத்தே முகிழ்ந்த தாமரைகளையுடைய தண்ணிய துறைகளையுடையவன் தலைவன். என்பதை,

“மலர்ந்த பொய்கை முகைந்த தாமரைத்

தண் துறை ஊரன்”

(ஐங்.6)

என்ற வரிகள் விளக்குகின்றன. தாமரையின் முகை, கரையில் இருந்த மாவின் தாழ்ந்த கிளையிலே உள்ள வடு தாக்க மலர்ந்தது. இப்படிப்பட்ட வயல்களையுடையவன் தலைவன் என்பதை,

“கடி கயத் தாமரைக் கமழ்முகை, கரை மாவின்

வடி தீண்ட, வாய் விடுஉம் வயல் அணி நல் ஊர்”

(கலி.72)

என்னும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. மீன் நிறைந்துள்ள நீர் நிலையில் தாமரை தழைத்து வளர்ந்திருக்கும். காற்று அடிக்கும் போதெல்லாம் நீரின் மீதிருக்கும் தாமரையின் அகன்ற இலை யானையின் காதினைப் போல அசைந்தாடும். இத்தகைய நீர்வளமுடையவன் தலைவன். இதை,

“மீன்முதிர் இலஞ்சிக் கலித்த தாமரை

நீர்மிசை நிவந்த நெடுந்தாள் அகல்இலை

இருங்கயம் துளங்க கால்உறு தோறும்

பெருங்களிற்றுச் செவியின் அலைக்கும்”

(அகம்.186)

எனும் பாடல்களால் அறியமுடிகிறது. திருமணத்தின் போது வேதத்தை ஓதும் அந்தணன் தீயை வலம் வருவது போல அன்னப்பறவை தனது பெடையோடு தாமரை மலரினை வலம் வரும். இப்படிப்பட்ட பரந்த புனலை உடையவன் தலைவன் என இங்கு மருதநில நீர்வளம் சுட்டப்பட்டுள்ளது. இதை,

“தாது சூழ் தாமரைத் தனிமலர் புறம் சேர்பு

.....

ஓதுடை அந்தணன் எரிவலம் செய்வான் போல்

ஆய்தூவி அன்னம் தன் அணி நடைப் பெடையோடு

மேகத் திரிதருஉம் மிகுபுனல் நல் ஊர்”

(கலி.69:2-7)

நீர் வளமுடைய மருத நில வயல்களில் கருப்பொருள் என்ற அடிப்படையில் தாமரை மலர் மருத நில வருணனையில் கையாளப்பட்டுள்ளது.

புன்கு

அரும்பு முதிர்ந்த புன்கு மரத்தின் மலர்கள் உதிர்ந்து பரவிய வெள்ளிய மணற்பரப்பு வேலனால் அமைக்கப்பட்ட வெறியாட்டு நிகழ்த்தும் இடத்தில் செந்நெல்லின்

வெள்ளிய பொரியைச் சிதறியது போல தோற்றமளிக்கும் மணல் மேடுகளை உடைய
அகன்ற நீர்த்துறையையுடையது என மருத நில வளம் இங்கு சுட்டப்பட்டுள்ளதை,

“நனை முதிர் புன்கின் பூத்தாழ் வெண்மணல்

வேலன் புனைந்த வெறிஅயர் களம்தொறும்

செந்நெல் வான்பொரி சிதறி அன்ன

எக்கர் நண்ணிய எம்ஊர் வியன்துறை”

(குறுந்.53)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது.

ஆம்பல் மலர்

அருவிநீர் விழுந்து பெருகுவதால் ஆம்பல் மலர் தழைத்துள்ள
நீர்த்துறையுடையவன் நன்னன் என இங்கு மருதநில வளம் சுட்டப்பட்டுள்ளதை,

“அருவி ஆம்பல் கலித்த முன்துறை

நன்னன்

(அகம்.356)

எனும் வரிகள் வழி அறியமுடிகிறது.

முண்டகம்

இது கழிமுள்ளி என்றும் வழங்கப்படுகிறது. வளமுடைய மருதநிலத்தில்
நீலமணி போன்ற மலர்களையுடைய முள்ளிச் செடிகள் செறிந்து கிடக்கும். வயலின்
புறத்தே உள்ள மாமரத்தின் இலைகளில் உள்ள புதிய பூக்கள் தூவும் மழைத்துளிகள்
போல உதிர்ந்து பரவிக்கிடக்கும். இவ்வாறாக மருதநிலம் திகழ்வதை,

“மணிமருள் மலர முள்ளி அமன்ற

.....

கருங்கோட் மாஅத்து அலங்கு சினைப் புதுப்பூ

மயங்கு மழைத் துவலையின் தாஅம் ஊரன்”

(அகம்.236)

எனும் பாடலடிகள் உறுதிசெய்கின்றன. இதுபோன்றே கழிமுள்ளி மருதநில
வருணனையில் அமைவதை மதுரைக்காஞ்சி,

“மணிப்பூ முண்டகத்து மணல்மலி கானல்”

(96)

என்ற வரியால் விளக்குகிறது. மருதநில வளத்தினைப் புலப்படுத்த தாமரை, நீலம், ஆம்பல், நெய்தல் ஆகிய மலர்களைப் புலவர்கள் கையாண்டுள்ளனர். இதனை,

“முட் தாள் சுடர்த் தாமரை,

கள் கமழும் நறுநெய்தல்,

வள் இதழ் அவிழ் நீலம்

மெல் இலை அரி ஆம்பலொடு

வண்டு இறை கொண்ட கமழ்பூம் பொய்கை”

(மதுரைக்.249-253)

என்ற வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இதேபோல் மருதநில வளத்தினைப் புறம் - 61, 209, 397 ஆகிய பாடல்களும் கூறுகின்றன. இதில் மருத நிலக் கருப்பொருளாக அமையும் மலர்களே நில வருணனைப் பின்புலத்திலும் அமைவதைக் காணமுடிகிறது.

நெய்தல் நில வருணனையில் மலர்கள்

கடலும் கடல் சார்ந்த பகுதியுமான நெய்தல் நில வருணனையில் நெய்தல், தாழை, புன்னை, ஞாழல், செருந்தி ஆகிய மலர்கள் பின்புலமாக அமைகின்றன.

நெய்தல் மலர்

உப்பங்கழியில் பசிய இலைகளைக் கொண்ட நெய்தல் மலர்கள் மலர்ந்திருக்கும் கடற்கரைக்குத் தலைவன், என இங்கு நெய்தல் நிலத்தின் வளம் சுட்டப்பட்டுள்ளதை,

“..... கொடுங் கழிப்

பாசடை நெய்தற் பனி நீர்ச் சேர்ப்பன்”

(நற்.287)

எனும் வரியால் அறியமுடிகிறது. நீரால் பொங்கி வழியும் கழியில் நெய்தல் மலர்கள் மலர்ந்துள்ளதை,

“பொங்குகழி நெய்தல் உறைப்ப, இத் துறை”

(ஐங்.186)

எனும் வரி உணர்த்துகிறது. புன்னையின் நுண்ணிய பூந்துகழ் விழப்பெற்ற நெய்தல் மலர் பொன்னொடு பொருந்திய நீலமணி போலத் தோன்றும் மென்புலம் தலைவனுடையது. இதை,

“புன்னை நுண் தாது உறைத்தரு நெய்தல்

பொன் படு மணியின் பொற்பத் தோன்றும்

மெல்லம் புலம்பன்”

(ஐங்.189)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இதுபோன்றே நெய்தல் மலர், நெய்தல் நில வருணனைக்குப் பின்புலமாக அமைவதை,

“சிறுகுரல் நெய்தல்எம் பெருங்கழி நாட்டே” (அகம்.120)

“தண் நறு நெய்தல் தளை அவிழ் வான் பூ
வெண் நெல் அரிநர் மாற்றினர் அறுக்கும்
மெல்லம் புலம்பன்” (ஐங்.190)

“..... நெய்தல்
நீர்ப் படர் தூம்பின் பூக் கெழு துறைவன்” (ஐங்.109)

என்ற வரிகளும் புலப்படுத்துகின்றன.

தாழை மலர்

தாழை சுறாமீனின் முகத்தில் உள்ள கொம்பு போன்ற முட்களையுடையது. தாழை. இது களிற்று யானையின் கொம்பு போன்ற அரும்பு முதிர்ந்து நல்ல பெண்மான் தலைசாய்த்து நிறைபு போல வேறாகத் தோன்றி விழா எடுக்கும் களமெல்லாம் மணம் வீசும் கடற்கரைக்குத் தலைவன் என இங்கு மருத நில வளம் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“சுறவுக் கோட்டன்ன முள் இலைத் தாழை,
பெருங் களிற்று மருப்பின் அன்ன அரும்பு முதிர்வு
நல் மான் உளையின் வேறுபடத் தோன்றி
விழவுக் களம் கமழும் உரவுநீர்ச் சேர்ப்பு” (நற்.19)

என்ற வரிகள் வழி அறியமுடிகிறது. இது போன்றே தாழை மலர் நெய்தல் நில வருணனைக்குப் பின்புலமாக அமைவதை,

“ததர் பிணி அவிழ்ந்த தாழை வான் பூ,
தயங்கு இருங் கோடை தூக்கலின், நுண் தாது
வயங்கு இழை மகளிர் வண்டல் தாஅம்
காமர் சிறுகுடி” (நற்.299)

“தூஉ எக்கர்த் துயில் மடிந்து
வால் இணர் மடல் தாழை
வேல் ஆழி வியன் தெருவில்” (பட்டினப்.117-119)

எனும் இலக்கிய வரிகளால் அறியமுடிகிறது.

புன்னை மலர்

புன்னை மரம் நீர் பிடிப்புடைய நிலப்பகுதிகளில் வளரக்கூடியது. நெய்தல் நிலம் நீர் வளமுடையது என்பதால் அங்கு புன்னை மரங்கள் மிகுதியாகக் காணப்படும். குளிர்ச்சிமிக்க கடலின் கரையில் இனிய நிழலையுடைய புன்னை மரம் மலர்கள் உதிரும்படியாகப் பூத்திருக்கின்றது. இதை,

“..... வீ உகப்

புன்னை பூத்த இன் நிழல் உயர் கரை” (நற்.91)

எனும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. புன்னை மலர் வெள்ளி போன்று பூத்துக் காணப்படும். அப்பூங்கொத்துக்களின் நடுவில் இருந்து பொன் துகளைப் போன்ற மணமுடைய மகரந்தம் உதிரும். புலியினது மேற்புறம் போன்ற புள்ளியை உடைய வண்டின் கூட்டம் அப்புன்னை மலரில் தேனை நுகரும். இப்படிப்பட்ட வளமுடையது தலைவியது சேரி என்பதை,

“இரும்பின் அன்ன கருங் கோட்டுப் புன்னை

.....

வெள்ளி அன்ன விளங்கு இணர் நாப்பண்

பொன்னின் அன்ன நறுந் தாது உதிர

புலிப் பொறிக் கொண்ட பூ நாறு குருஉச் சுவல்

.....

மல்லல்அம் சேரி” (நற்.249)

என்ற வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இது போன்றே புன்னை மலர் நெய்தல் நில வருணனைப் பின்புலத்தில் அமைவதை ஐங் - 110, அகம் - 250, 320, 360 ஆகிய பாடல்களும் குறிப்பிட்டுள்ளன.

ஞாழல் மலர்

ஞாழல் மலர் தற்காலத்தில் புலிநகக் கொன்றை என்று வழங்கப்படுகிறது. இது எல்லா நிலங்களிலும் பூக்கும் என்றாலும் நெய்தல் நிலத்தில் மிகுதியாகக் காணப்படும். ஞாழலின் அரும்பு முற்றிய திணையைப் போன்ற பூக்கள் கரிய நெய்தல் மலரில் பெய்தமை போல பனிக்காற்று சிதறுகின்ற கடற்றிறைக்குத் தலைவன் என இங்கு நெய்தல் நில வருணனைப் பின்புலத்தில் ஞாழல் மலர் அமைந்துள்ளதை,

“நனைமுதிர் ஞாழல் திணைமருள் திரள்வீ

நெய்தல் மாமலர்ப் பெய்த போல

ஊதை தூற்றும் உரவுநீர்ச் சேர்ப்பு”

(குறுந்.397)

என்ற வரிகளால் அறியமுடிகிறது. ஐங்குறுநாற்றில் ஞாழற்பத்து என்ற தலைப்பில் பத்துப்பாடல்கள் அமைந்திருப்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இதில் 5 பாடல்கள் நெய்தல் நில வளம், வருணனையில் அமைந்துள்ளன. இதனை,

“எக்கர் ஞாழல் இறங்கு இணர்ப் படு சினைப்

புள் இறை கூரும் துறைவனை” (ஐங்.142)

“எக்கர் ஞாழல் புள் இமிழ் அகன் துறை”

(ஐங்.143)

“எக்கர் ஞாழல் அரும்பு முதிர் அவிழ் இணர்

நறிய கமழும் துறைவற்கு” (ஐங்.146)

“எக்கர் ஞாழல் இகந்து படு பெருஞ் சினை

வீ இனிது கமழும் துறைவனை” (ஐங்.148)

“எக்கர் ஞாழல் நறு மலர்ப் பெருஞ் சினைப்

புணரி திளைக்கும் துறைவன்” (ஐங்.150)

ஆகிய பாடல்களின் வழி அறியமுடிகிறது. இதுபோல் ஞாழல் மலர் நெய்தல் நில வருணனையில் அமைவதை,

“சிறு வீ ஞாழற் பெருங் கடற் சேர்ப்பனை”

(நற்.74)

“ஐயவீ அன்ன சிறுவீ ஞாழல்

செவ்வி மருதின் செம்மலொடு தாஅய்த்

துறை அணிந்தன்று அவன் ஊரே” (குறுந்.50)

எனும் வரிகளும் புலப்படுத்துகின்றன. மேலும் ஞாழல், நெய்தல், செருந்தி, புன்னை, தாழம்பூ, ஆம்பல், அதிரல் ஆகியவை நெய்தல் நில வருணனைப் பின்புலத்தில் அமைவதை நற் - 96, 124, (ஈங்கை அதிரல்) குறுந் - 318 (புன்னை ஞாழல்), ஐங். - 9 (ஆம்பல்), 151 (நெய்தல்), அகம் - 240 (ஞாழல், நெய்தல், செருந்தி, புன்னை) கலி - 127 (ஞாழல், புன்னை, தாழம்பூ, செருந்தி), புறம் - 51 (புன்னை) ஆகிய பாடல்களும் புலப்படுத்துகின்றன. இவ்வாறாக நெய்தல் நிலத்தின் வருணனைப் பின்புலத்தில் நெய்தல் நிலக் கருப்பொருள் அடிப்படையிலான மலர்களே இடம் பெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

பாலைநில வருணனையில் மலர்கள்

பாலை நிலம் வெம்மையுடையது. இங்கு நீர் இராது. “பாலை நிலத்தின் தன்மையை நச்சினார்க்கினியர், காலையும், மாலையும், நண்பகலன்ன கடுமை கூர்ச்சோலை தேம்க கூவல் மாறி, நீரும், நிழலும் இன்றி, நிலன் பயந்து புள்ளும், மாவும், புலம்பற்று இன்பமின்றித் துன்பம் பெறுவது என்று விளக்குவார்” (www.muthalvan.in) என பாலையின் இயல்பு பற்றி இணைய வழிச் செய்தி குறிப்பிடுகிறது.

ஈங்கை மலர்

ஈங்கையின் தேன்துளி மிக்க மலர்கள் கற்பாறையின் மேல் உதிர்ந்து பரவிக் கிடக்கும். இக்காட்சி மகளிர் பரவிய மணற்பரப்பில் விளையாடுவதற்கு இட்ட கழங்கு போல விளங்கும். இப்படிப்பட்ட கவர்த்த வழிகளை உடையது பாலை நிலம் என்பதை,

“சிறை நாள் ஈங்கை உறை நனி திரள் வீ
கூரை நல் மனைக் குறுந் தொடி மகளிர்
மணல் ஆடு கழங்கின், அறைமிசைத் தாஅம்
ஏர் தரலுற்ற இயக்கு அருங் கவலை”

(நற்.79)

என்ற வரிகள் வழி உணரமுடிகிறது. மேலும்,

“கொடுமுள் ஈங்கை சூரலொடு மிடைந்த
வான்முகை இறும்பின் வயவொடு வதிந்த
உண்ணாப் பிணவின் உயக்கம் தீரிய”

(அகம்.357)

“இரங்காழ் அன்ன அரும்புமுதிர் ஈங்கை

.....”

பனி அடுஉ நின்ற பானாட் கங்குல்”

(அகம்.125)

ஆகிய பாடல்களிலும் ஈங்கை மலர் பாலை நில வெம்மையையும், வழியின் கொடுமையையும் குறிக்கப் பின்புலமாகப் பயன்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

இலவ மலர்

முட்கள் பொருந்திய அடிமரத்தையுடைய இலவின் வெண்மையான கொத்தான பூக்கள் முழங்கும் தீயினை அலைத்து வீசும் காற்று மோதுவதால் வானத்தில் இடியின்கண் பிறக்கும் நெருப்புப் போன்று நிலத்திலே விழுவதற்கு இடமான கவர்த்த வழிகளை உடையது பாலை நிலம் என்பதை,

“முள் அரை இலவத்து ஒள் இணர் வான்பு
முழங்கு அழல் அசைவளி எடுப்ப, வானத்து
உருமுகப் படு கனலின் இரு நிலத்து உறைக்கும்
கவலை அருஞ்சுரம்”

(ஐங்.320)

என்ற வரிகளால் அறிய முடிகிறது. கடத்தற்கு அரிய பாலை நிலத்து கவர்த்த வழிகள் பொருந்திய பக்கங்களில் இலவ மரங்கள் மிக்குண்டு அம்மரங்களில் மலர்ந்த பல மலர்கள் காற்றினால் விழுந்து கிடப்பது, நெய் ஊற்றப்பெற்ற விளக்கினின்றும் வீழுகின்ற சுடர்போன்று தோன்றும். எஞ்சிய பூக்கள் விடியற்காலத்து விண்மீன்கள் போன்று தோன்றும். இதை,

“அருஞ் சுரக் கவலைய அதர் படு மருங்கின்
நீள் அரை இலவத்து ஊழ் கழி பல் மலர்
விழவுத் தலைக் கொண்ட படி விறல் மூதூர்
நெய் உமிழ் சுடரின் கால் பொரச் சில்கி
வைகுறு மீனின் தோன்றும்”

(அகம்.17)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இங்கு இலவ மலர் பாலை நில வழிகளின் இயல்பை விளக்கப் பின்புலமாக அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

மராம் மலர்

இதனை மரா, மரவம் என்றும் அழைப்பர். மலர்ந்த கொத்துக்களையுடைய வலிய அடிப்பகுதி கொண்ட மரா மரத்தின் கிளையிலுள்ள வெண்ணிறப்பூ அரிய சுரத்தினைக் கடப்போர் தாம் விட்டுப் பிரிந்தோரை நினைத்துச் செலவைத் தவிர்க்கும் வண்ணம் இனிய மணத்தை வீசும் இப்படிப்பட்டது தலைவன் சென்ற சுர வழி என்பதை,

“கருங் கால் மரா அத்து வைகு சினை வான்பு
அருஞ் சுரம் செல்லுநர் ஒழிந்தோர் உள்ள
இனிய கமழும் வெற்பின்
இன்னாது என்ப அவர் சென்ற ஆறே”

(ஐங்.331)

எனும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. வலஞ்சுரிந்த பூங்கொத்துக்களை உடைய மராம் மரத்தைத் தென்றல் காற்றானது அசைக்கும். அதனால் உதிரும் மலர்கள் சுர வழியில் செல்லும் வீரர்களின் சுருண்ட தலைமயிரின் மேல் விழும் என இங்கு பாலை நில வழியின் தீங்கு சுட்டப்பட்டுள்ளதை,

“மராமும் அலைத்த வாய்த் தென்றல்

சுரம் செல் மள்ளர் சுரியல் தூற்றும்”

(அகம்.21)

எனும் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. மராம் என்பதற்கு உரையாசிரியர்கள் வெண்கடம்பம் என உரை வகுத்துள்ளனர். கடம்பம் என்பது உருள் வடிவமான மலர்களைக் கொண்டதாகும். மராம் என்பது வெண்மையான வலப்பக்கம் சுரிந்த மலர்களுடைய மரமாகும்.

முருங்கை மலர்

பாலை நிலத்தில் வீசும் சூறாவளிக் காற்றின் காரணமாக அங்கு இருக்கும் முருங்கையின் வெண்மையான பூக்கள் கடல் அலையின் நுரை போல் பரவிக் கிடக்கும். இதனை,

“நார் இல் முருங்கை நவிரல் வான் பூச்

சூரல் அம் கடுவளி எடுப்ப, ஆருற்று

உடை திரைப் பிதிர்வின் பொங்கி முன்

கடல் போல் தோன்றல்”

(அகம்.1)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இங்கு பாலை நிலத்தின் தன்மை சுட்டப்பட்டுள்ளது. மேலும் பாலை நிலத்தின் வெண்மையை, சுடுகின்ற கதிர்கள் காய்ந்தமையால் நிலங்கள் பிளந்தன. அப்பிளப்புகள் நிறையும்படி முருங்கை மரத்தின் வெண்மையான பூக்கள் பரந்து கிடந்தன. செல்லத் தொலையாத பாலையின் நெடிய வழி நீர் இல்லாது வறட்சியுடன் காணப்பட்டது என அகநானூறு குறிப்பிட்டுள்ளது. இதனை,

“விசும்புடன் விளங்கும் விரை செலல் திகிரிக்

கடுங் கதிர் எறித்த விடுவாய் நிறைய

நெடுங் கால் முருங்கை வெண் பூத் தாஅய்

நீர் அற வறந்த நீரம்பா நீள்இடை”

(53)

என்ற வரிகள் விளக்கி நிற்கின்றன. பாலை நிலத்தின் சூறாவளிக்காற்று, வெப்பத்தன்மை ஆகியவற்றைப் புலப்படுத்த முருங்கை மலர் இங்கு பின்புலமாக அமைந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

இதுபோன்றே பாலை நிலத்தின் இயல்பைக் கூறும் வகையில் அகம் - 133 (வெட்சி, குருந்தம்), 141 (வேங்கை, நரந்தம்), 257 (பாதிரி), 275, 351 (இருப்பை), 345 (நுணா) ஆகிய மலர்களும் பின்புலமாக அமைந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐவகை நிலங்களிலும் அவ்வந்நிலத்திற்கு உரிய மலர்களே பெரும்பாலும் வருணனையில் இடம் பெற்றுள்ளன. இதனால் கருப்பொருள் என்ற அடிப்படையிலே மலர்கள் கையாளப்பட்டுள்ளமை புலனாகிறது.

போருக்கு முன் நிலத்தின் வளம்

புற நூல்கள் போர் பற்றியே பேசுகின்றன. சங்க காலத்தில் போர் என்பது மூவேந்தர்களுக்குள் அடிக்கடி நிகழும் ஒன்றாக இருந்துள்ளது. அவ்வாறு போரிட்டு, வெற்றி கொள்ளும் அரசன் எதிரி நாட்டினைத் தீயிட்டு எரித்து பாழ்படுத்துவது வழக்கமாக இருந்துள்ளது.

இவ்வாறு எரியூட்டிப் பாழ்படுத்துவதற்கு முன்பு நிலங்கள் எத்தகைய வளமுடையதாகவும், செழிப்புடையதாகவும் இருந்தது என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறியமுடிகிறது. பதிற்றுப்பத்து மட்டுமே இச்செய்திகளை முன்வைக்கிறது. ஏனெனில் இந்நூல் மட்டுமே போர் பற்றியும் வெற்றி பற்றியும் மிகுதியாகப் பேசுகிறது.

வயல்களைச் சார்ந்த நிலங்களிளெல்லாம் தீயின் நிறத்தினையொத்த செந்தாமரை மலர்கள் அல்லி மலர்களோடு பூத்து விளங்கின. நெற்பயிர்களையுடைய வயல்களில் நெய்தல் மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கின. ஆனால் சேரனின் படையெடுப்பிற்கும் பின்பு அவ்வளமெல்லாம் அழிந்தது. இதனை,

“..... பழனம் தோறும்

அழல்மலி தாமரை ஆம்பலொடு மலர்ந்து,

நெல்லின் செறுவில் நெய்தல் பூப்ப

.....

இன்றோ அன்றோ, தொன்று ஓர் காலை”

(பதிற்.19)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. முள் முருக்க மரங்களில் இருந்து கீழே உள்ள பொய்கை நீரிலே உதிர்ந்த மலர்களால் அடைகரை நெருப்பை ஒத்து விளங்கும். பொய்கையை அடுத்த விளைநிலத்திலுள்ள நெருப்பை ஒத்த தாமரைப் பூக்களும் மகளிரால் பறிக்கப் படாத அல்லி மலர்களும் மலர்ந்திருக்கும். இவ்வாறு போருக்கு முன்பு பகைவரின் நாடு வளமோடு இருந்ததை,

“முருக்குத் தாழ்பு எழிலிய நெருப்பு உறழ் அடைகரை
 நந்து நாரையொடு செவ்வரி உகளும்
 கழனி வாயிற் பழனப் படப்பை
 அழல் மருள் பூவின் தாமரை வளை மகள்
 குறாஅது மலர்ந்த ஆம்பல்
 ஆறாஅ யாணர் அவர் அகன்தலை நாடே”

(பதிற்.23)

என்ற வரிகளால் அறிய முடிகிறது. இதுபோன்றே மன்னர்களின் தாக்குதலுக்கு முன்பு நாடுகள் வளமுடையதாக விளங்கியதையும், போருக்குப் பின் அவ்வளம் அழிந்து பாழற்றதையும்,

“வண் பிணி அவிழ்ந்த கண்போல் நெய்தல்
 நனை உறு நறவின் நாடுடன் கமழ்”

(பதிற்.51)

“அருவி ஆம்பல் நெய்தலொடு அரிந்து
 செறுவினை மகளிர் மலிந்த வெக்கை

பதி பாழாக வேறு புலம் படர்ந்து”

(பதிற்.71)

“வெண் பூங் கரும்பொடு செந்நெல் நீடி,
 மாகிதழ்க் குவளையொடு நெய்தலும் மயங்கி,
 கராஅம் கலித்த கண்அகன் பொய்கை
 கொழுங்காற் புதவமொடு செருந்தி நீடி”

(பட்டினப் 240-243)

ஆகிய இலக்கியச் சான்றுகளும் பதிற்றுப்பத்து - 78 -ம் பாடலும் விளக்குகின்றன. இவ்வாறு மன்னர்களின் போரினால் நிலம் பாழ்பட்டு, மக்கள் வருந்திய நிலை செய்திகள் புற ஒழுக்கத்தில் பெருமைக்குரிய ஒன்றாகக் கருதப்பட்டுள்ளது.

போருக்குப் பின் நாட்டின் நிலை

போருக்குமுன்பு வளமுடனும் பலவகைச் செழிப்புடனும் விளங்கிய நாடுகள் போருக்குப் பின் வளம் இன்றிப் பாழ்பட்டுக் காணப்படும். நாட்டை வென்று அதை எரியூட்டியதால் அதன் பழைய அழகு இழந்து அவ்வூர்கள் வெண்மையான பூக்களைக் கொண்ட வேளைச் செடியொடு பசிய சுரைக்கொடியும் வளரும் இடமாயிற்று. இதனை,

“அழல் கவர் மருங்கின் உருஅறக் கெடுத்து

தொல்கவின் அழிந்த கண்அகன் வைப்பின்

வெண்பூ வேளையொடு பைஞ்சுரை கலித்து”

(பதிற். 15:7-9)

என்ற வரிகளால் உணர முடிகிறது. தங்கள் நாட்டை போற்றிக் காக்கும் மன்னர்கள் தங்கள் வெற்றியை அறிவிக்க எதிரி நாட்டைப் பாழ்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை இதன் வழி அறிய முடிகிறது.

திருப்பரங்குன்ற வருணனை

முருகன் வீற்றிருக்கும் திருப்பரங்குன்றிலுள்ள அருவி நீர் ஓடிவந்து தங்கும் அழகிய சுனை, இமய மலையிலுள்ள பிற சுனைகளையெல்லாம் விடச் சிறப்புமிக்கதும், முருகனைப் பெற்றெடுப்பதற்கு இடமானதுமாகிய, வரிசையுடன் விளங்கும் இதழ்களை உடைய தாமரையினது மின்னல் போல விளங்கும் இதழ்த்தொகுதி என்றும் உதிராமல் தெய்வத் தன்மையுடன் விளங்குவதற்குக் காரணமானதும் என்றும் வற்றாமல் ஒரே நிலையில் இருப்பதுமாகிய சரவணப் பொய்கையை ஒத்ததாகும். இதனை,

“இமயக் குன்றினில் சிறந்து

நின் ஈன்ற நிரை இதழ்த் தாமரை

மின் ஈன்ற விளங்கு இணர் ஊழா

ஒருநிலைப் பொய்கையோடு ஒக்கும்”

(பரி.8:12-15)

என்ற வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இங்கு திருப்பரங்குன்றத்திலுள்ள சுனை இமய மலையில் உள்ள சரவணப் பொய்கைக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறப்பட்டுள்ளது.

திருப்பரங்குன்றத்திலிருந்து மதுரைக்குச் செல்லும் வழியானது, கொன்றை, காந்தள் போன்ற மலர்கள் நிறைந்து காணப்பட்டதை,

“கொன்றை கொடி இணர் ஊழ்ப்பு; கொடி மலர்

மன்றல மலர், மலர் காந்தள் வாய் நாற

நன்று அவிழ் பல் மலர் நாற

.....

குன்றத்தான் கூடல் வரவு ”

(மேலது. 24-28)

ஆகிய வரிகள் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன. திருப்பரங்குன்றத்தில் ஆம்பல், காந்தள், எருவை, வேங்கை, தோன்றி, நறவம், கோங்கம், இலவம் போன்ற பலவகை மலர்கள் மலர்ந்து அக்குன்றமானது விடியல் வானம் போலத் தோற்றமளித்த பாங்கினை,

“பசும்பிடி இளமுகிழ் நெகிழ்ந்த வாய் ஆம்பல்

கைபோல் பூத்த கமழ் குலைக் காந்தள்,

எருவை நறுந்தோடு, எரி இணர் வேங்கை

உருவம் மிகு தோன்றி, ஊழ் இணர் நறவம்

பருவம் இல் கோங்கம், பகைமலர் இலவம்

.....

விடியல் வானம் போலப் பொலியும்

நெடியாய்! நின் குன்றின்மிசை”

(பரி.19: 75-84)

என்ற வரிகளால் அறியமுடிகிறது. மேலும், தாமரை, நெய்தல் போன்ற மலர்கள் திருப்பரங்குன்ற வருணனையில் இடம் பெற்றுள்ளன. இதனை திருமுருகாற்றுப்படை (72-77) வரிகள் விளக்கியுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

திருமாலிருஞ்சோலை வருணனை

திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் உள்ள சுனைகளில் எல்லாம் நீல மலர்கள் மலரும். சுனைகளைச் சுற்றிலும் அசோக மரத்தின் கிளைகளெல்லாம் மலர்ந்து அங்குள்ள காய்களும் கனிகளும் நிறத்தால் மாறுபட்டு நிற்கும். வேங்கை மரத்திலிருந்து ஒளிபொருந்திய பூங்கொத்துக்கள் மலரும். இவற்றால் அம்மலை திருமாலை ஒத்த இனியகாட்சியைத் தரும். இதை,

“சுனையெல்லாம் நீலம் மலர, சுனை சூழ்

சினையெலாம் செயலை மலர, காய் கனி

உறழ் நனை வேங்கை ஒள் இணர் மலர

மாயோன் ஒத்த இன் நிலைத்தே”

(பரி.15:30-33)

என்ற பாடலடிகளால் அறியமுடிகிறது. இங்கு நீல மலர் திருமாலுக்கும் செயலை அவரது ஆடைக்கும், வேங்கை அவரது கிரீடத்திற்கும் உவமையாக அமைந்துள்ளன.

வையை வருணனை

செவ்வலரி, காந்தள், நெருப்புப் போன்று மலரும் தழைத்த தோன்றி, காற்றினால் மலர்த்தப் பெற்ற நெகிழ்ந்த இதழ்களையுடைய ஒளிமிக்க நீலம் ஆகியவற்றினது

மலர்களை மூங்கில் வளர்ந்து நிற்கும் மலைச்சாரலின் சோலையில் அருவிநீர் கொண்டு வந்து குவித்தது. அவ்வாறு அருவி நீரால் கொண்டு வரப்பட்ட மலர்களைப் பாய்கின்ற அலைகளையுடைய வெள்ளம் தள்ளிக் கொண்டு வந்து திருமருதத்துறை என்னும் வையைத் துறையிடத்தில் தந்தது. இதனை,

“..... கணவிரி காந்தள்

தாய தோன்றி தீயென மலரா,

ஊதை அவிழ்த்த உடை இதழ் ஒள் நீலம்

வேய் பயில் சோலை அருவி தூர்த்தரப்

பாய் திரை உந்தித் தருதலான்”

(பரி.11:20-24)

என்ற வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு பல மலர்களையும் அடித்துக் கொண்டு வந்து வெள்ளமானது வையைத் துறையில் சேர்த்து வையைக்கு அழகு சேர்த்துள்ளது,

மல்லிகை, முல்லை, சண்பகம், அல்லி, செங்கழுநீர், தாமரை, ஆம்பல், குல்லை, மகிழம், குருக்கத்தி, பாதிரி, நாகமலர், நறவம், சுரபுன்னை ஆகிய எல்லா மலர்களும் மணம் பரப்புவதற்கு வையை இடமானது. இதனை,

“மல்லிகை மௌவல் மணம் கமழ் சண்பகம்,

அல்லி கழுநீர் அரவிந்தம் ஆம்பல்

குல்லை வகுளம் குருக்கத்தி பாதிரி

நல் இணர் நாகம் நறவம் சுரபுன்னை

எல்லாம் கமழும் இருசார் கரை கலிழ்”

(பரி.12:77-81)

ஆகிய வரிகள் விளக்குகின்றன. இதுபோன்றே வையை மலர்களால் அழகுற்று விளங்குவதை , பரி 7 (கழுநீர் 16:15), (நரந்தம்), மதுரைக்காஞ்சி-கோங்கம் (338-340) ஆகிய இலக்கியங்களும் சான்று பகர்கின்றன. இவ்வாறு வையை ஆறானது பல மலர்களின் மணத்தினைப் பெற்றுச் சங்க கால மக்களால் போற்றப்பட்ட பாங்கினை அறியமுடிகிறது.

நாடுகளின் வருணனையில் மலர்கள்

மன்னர்களின் ஆட்சிக்குக் கீழ் இயங்கும் நாடுகளின் வளத்தினைச் சங்ககாலப் புலவர்கள் மலர்களைப் பின்புலமாகக் கொண்டு புலப்படுத்தியுள்ளனர். இதன் வாயிலாக மன்னர்களின் ஆட்சித் திறத்தையும் அவர்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

அழகிய குளிர்ந்த காவரியின் கால்வாய் பலவாகப் பிரிந்து வளமுட்டுவதால் வேலின் தொகுதி போலக் காட்சிதரும் கணுக்களையுடைய கரும்பு அசைவதால் அதன் பூவும் அசையும். இத்தகையது வளவனின் நாடு என்பதை,

“தோடு கொள் வேலின் தோற்றம் போல

ஆடு கண் கரும்பின் வெண் பூ நுடங்கும்

நாடு எனப்படுவது நினதே அத்தை”

(புறம்.35)

என்ற வரிகளால் அறிய முடிகிறது. சோழநாட்டில் உள்ள கரும்பு ஆலைகளில் கரும்பின் சாறு காய்ச்சப்படும். அதிலிருந்து எழும் புகை சுடுவதால் அங்குள்ள வயல்களில் வளர்ந்துள்ள நெய்தல் பூக்களின் அழகு கெடும் என இங்கு சோழ நாட்டின் வளம் சுட்டப்பட்டுள்ளது. இதை,

“கார்க் கரும்பின் கமழ் ஆலைத்

தீத் தெறுவின் கவின்வாடி

நீர்ச் செறுவின் நீள் நெய்தற்

பூச் சாம்பும் புலந்து ஆங்கன்”

(பட்டினப். 9-12)

என்ற வரிகள் உணர்த்துகின்றன. அரண்மனையின் வாயிலில் காந்தள், நாகம், திலகம் ஆகிய மலர்கள் மலர்ந்து காணப்படுவதை,

“வளை உடைந்தன்ன வளிதழ்க் காந்தள்

நாகம்,திலகம்,நறுங்காழ் ஆரம்”

(மலைபடு. 519-520)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. இதுபோன்றே நாட்டின் வருணனையை பதிற்றுப்பத்து - 66 (பிடா), 67 (காந்தள்) ஆகிய பாடல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. மலர்களினைக்கொண்டே ஒரு நாட்டின் வளத்தினை உணர முடியும் என்பதை இவை உணர்த்துகின்றன.

நகர வருணனையில் மலர்கள்

கோதை எனும் சேரன் அணிந்த மாலையாலும், அவனுடன் கூடிய மகளிர் அணிந்த மாலையாலும், கரிய நீர்ப்பரப்பிடத்து மலர்ந்த நெய்தலாலும், கடற்கரைச் சோலையை உடைய ‘தொண்டி’ நகரம் தேன் மணம் வீசும் என இங்கு தொண்டி நகரின் வளம் கூறப்பட்டுள்ளதை,

“கோதை மார்பின் கோதையானும்

கோதையைப் புணர்ந்தோர் கோதையானும்

மாக் கழி மலர்ந்த நெய்தலாலும்

கள் நாளும்மே காணல் அம் தொண்டி”

(புறம்.48)

என்ற பாடல் வரிகளும் விளக்குகின்றன. இது போன்றே கழிமுள்ளி மலரும் தொண்டி நகரின் வருணனைப் பின்புலத்தில் அமைவதை,

“முண்டக நறுமலர் கமழும்

தொண்டி.....”

(ஐங்.177)

என்ற வரிகளும் விளக்குகின்றன. மேலும் அசையும் இதழ்களைக் கொண்ட நெய்தல் பூக்கள் பொருந்தியது கொற்கை என்பதை,

“அலங்கு இதழ் நெய்தல் கொற்கை முன்துறை”

(ஐங்.185)

“கொற்கைக் கோமான் கொற்கை அம் பெருந்துறை

வைகறை மலரும் நெய்தல் போல்”

(ஐங்-188)

என்ற இலக்கிய வரிகள் சான்று பகர்கின்றன. கடம்பினுடைய மாலை போன்ற மலர்கள் இந்திர கோபம் போன்ற தாதினை உதிர்ந்ததால் ஓவியத்தை ஒத்து விளங்குகின்றன. அப்பொய்கைத் துறையில் எழுகின்ற நகிலினை ஒத்த தாமரை மொட்டுகள் சாதிலிங்கம் தேய்த்த உள்ளங்கை போன்ற சிவந்த இதழ்களைக் கொண்டு திருமுகம் போல் மலர்ந்திருக்கும். இப்படிப்பட்டது உறந்தை நகரம் என்பதை,

“துறுநீர்க் கடம்பின் துணைஆர் கோதை

ஓவத்து அன்ன உண்துறை மருங்கல்

கோவத்து அன்ன கொங்கு சேர்பு உறைத்தலின்

வருமுலை அன்ன வன்முகை உடைந்து

திருமுகம் அவிழ்ந்த தெய்வத் தாமரை”

(சிறுபாண்.69-73)

எனும் அடிகள் வழி உணரமுடிகிறது. இவ்வாறு நகர வளத்தினைப் புலப்படுத்தும் வகையில் மலர்கள் பின்புலமாக அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

ஊர் வருணனையில் மலர்கள்

எயிற்பட்டினம் எனும் ஊரின் கடற்கரையில் தாழை அன்னம் போன்று மலர்ந்திருக்கும். காண்போர் பொன் போன்று மருளும்படி செருந்தி தோன்றும். நீலமணியோ எனக் கழிமுள்ளி நிறைந்து காணப்படும். முத்தைப் போன்ற அரும்புகளையுடைய புன்னை மரங்கள் செழித்துக் காட்சி தரும். இவ்வாறு எயிற்பட்டினம் சிறப்புற்று விளங்கியதை,

“அலைநீர்த் தாழை அன்னம் பூப்பவும்,
தலைநாள் செருந்தி தமனியம் மருட்டவும்,
கருஞ்சூல் முண்டகம் கதிர்மணி கழாஅலவும்
நெடுங்காற் புன்னை நித்திலம் வைப்பவும்”

(சிறுபாண்.146-149)

என்ற வரிகள் வழி அறியமுடிகிறது. பனிக்காலத்தினால் ஊர் முழுவதும் முசுண்டையின் வெண்ணிறப் பூக்களும், பொன்னிறம் உடைய பீர்க்கம் பூக்களும் பூத்துக் காணப்பட்டன. இதனை,

“புன் கொடி முசுண்டைப் பொதிப்புற வான் பூ
பொன் போல் பீரமொடு புதல் புதல் மலர்”

(நெடுநல்.13-14)

ஆகிய வரிகள் விளக்குகின்றன. நெய்தல் மலர்களிலிருந்து வடியும் தேன் நிறைந்த வயல் சூழ்ந்தது ஆர்க்காடு எனும் ஊர் என்பதை,

“வண்டு முசு நெய்தல் நெல்லிடை மலரும்
அரியல் அம் கழனி ஆர்க்காடு அன்ன”

(நற்.190)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இங்கு மலர்கள் மலர்ந்து ஊரினது செழிப்பினைப் புலப்படுத்தியுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

தெரு வருணனையில் மலர்

அரும்புகள் கட்டிய கதிர் போன்ற ஒளிபொருந்திய பூங்கொத்தினைக் கொண்ட நொச்சி மாலையைச் சூடி ஆறு கிடந்தாற் போன்ற அகன்ற தெரு என்று கூறுவதால் ஆறுபோன்று தெருக்கள் விரிந்தும் அழகுடனும் சங்க காலத்தில் இருந்தனவென்பதை உணரலாம். இதனை,

“கண்ணி கட்டிய கதிர அன்ன
ஒண் குரல் நொச்சித் தெரியல் சூடி
யாறு கிடந்தன்ன அகல் நெடுந் தெருவில்”

(நற்.200)

என்ற வரிகள் வழி அறியமுடிகிறது. சங்ககாலப் புலவர்கள் மலர்களின் மீது கொண்டிருந்த ஈரப்பினை மேற்கண்ட அனைத்து வருணனைகளும் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன.

கால்பகுப்பு

நிலப்பகுப்புகளுக்கு ஏற்ற கால்ப் பாகுபாடுகளும் ஐவகை நிலங்களுக்கும் இருந்துள்ளன. பொழுதைப் பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது என இரு கூறுகளாகப்

பகுத்துள்ளனர். நம் பண்டைய தமிழ்ச் சான்றோர்கள் ஓர் ஆண்டு காலத்தை ஆறாகப் பகுத்து அவற்றிற்குப் பெரும்பொழுது எனப் பெயரிட்டுள்ளனர். இதனை,

“காரே கூதிர் முன்பனி பின்பனி
சீரள வேனில் வேனி லென்றாங்

இருமுன்று திறந்தது தெரி பெரும் பொழுதே” (நம்பியகப்.1:11)

என நாற்கவிராச நம்பி குறிப்பிடுகின்றார். காலப் பகுப்புக் குறித்து பெ.ஆனந்த், “காலம் உணர்தல் என்பது சூழலியல் நோக்கில் மிக முக்கியமான ஒன்றாகும். காரணம் யாதெனின் பருவகால மாறுபாட்டிற்கும் சூழல் மாறுபாட்டிற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு”. (எட்டுத்தொகை அக நூல்களுள் உயிரினக் குழுமம், ஆய்வேடு, ப.14) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தொல்காப்பியனார் பெரும்பொழுதை மட்டும் தனித்துக் கூறாமல் நிலங்களுடன் சிறுபொழுதையும் இணைத்தே கூறுகின்றார்.

“காரும் மாலையும் முல்லை” (தொல்.பொருள்.6)

என கார் என்ற பெரும்பொழுதும், மாலை என்ற சிறுபொழுதும் முல்லைத் திணைக்குரிய பொழுதுகள் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“குறிஞ்சி, கூதிர் யாமம் என்மனார் மொழிப்” (தொல்.பொருள்.7)

“பனி எதிர் பருவமும் உரித்தென மொழிப்” (தொல்.பொருள்.8)

என குறிஞ்சித் திணைக்குக் கூதிர், முன்பனி என்ற இரு பெரும்பொழுதுகளையும், யாமம் என்ற சிறுபொழுதையும் தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது.

“வைகறை விடியல் மருதம்” (மேலது.9)

என மருதத்திணைக்கு வைகறை, விடியல் என்ற இரு சிறுபொழுதுகளை மட்டுமே கூறியுள்ளதால் பெரும்பொழுதுகள் ஆறும் மருதத்திணைக்கும் பொருந்தும் என இளம்பூரணர் தமது உரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“எற்பாடு,

நெய்தல் ஆதல் மெய்பெறத் தோன்றும்” (மேலது.ப.10)

எற்பாடு என்ற சிறுபொழுது நெய்தல் திணைக்குரியதாகும். மேலும் ஆறு பெரும்பொழுதுகளும் நெய்தல் திணைக்குக் கொள்ளப்படும்.

“நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு

முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே” (மேலது.11)

“பின்பனி தானும் உரித்தென மொழிப”

(மேலது.12)

எனப் பாலைத் திணைக்கு, நண்பகல் என்ற சிறுபொழுதையும், வேனில் என்ற பெரும்பொழுதும் (வேனில் என்பது இளவேனில், முதுவேனில் எனும் இருவகைப் பருவத்தையும் குறிக்கும்), பின்பனி என்ற பெரும்பொழுதும் உரியது எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். காலப்பகுப்பில் பெரும்பொழுது ஒன்றுக்கு இரண்டு மாதங்களையும், சிறுபொழுதுக்கு நேர அளவையும் முறையாக நம் சான்றோர்கள் பகுத்துள்ள திறன் வியற்பிற்குரியது. இதனைக் கீழ்க்கண்ட அட்டவணை மூலமாக அறிந்து கொள்ளமுடியும்.

திணை	பெரும்பொழுது		சிறுபொழுது	
முல்லை	கார்காலம்	ஆவணி, புரட்டாசி	மாலை	மாலை 6 மணிமுதல் 10 மணிவரை
குறிஞ்சி	கூதிர் காலம்	ஐப்பசி, கார்த்திகை	யாமம்	இரவு 10 மணி முதல் 2 மணி வரை
	முன்பனிக் காலம்	மார்கழி, தை, கார்த்திகை		
மருதம்	கார்காலம்	பன்னிரு திங்களும்	வைகறை	இரவு 2 மணிமுதல் 6 மணி வரை
	முதலான ஆறு பருவங்களும்		விடியல்	காலை 6 மணி முதல் 10 மணி வரை
நெய்தல்	கார்காலம் முதலான ஆறு பருவங்களும்	பன்னிரு திங்களும்	எற்பாடு	பிற்பகல் 2 மணி முதல் 6 மணி வரை
பாலை	பின்பனி	மாசி, பங்குனி	நண்பகல்	காலை 10 மணி முதல் 2 மணி வரை
	இளவேனில்	சித்திரை, வைகாசி		
	முதுவேனில்	ஆனி, ஆடி		

“ஆறு என்ற தொகைக் குறியீடு தொல்காப்பியத்துள் இல்லை. அஃது உரையாசிரியர்களால் பெறப்படுவது கார், கூதிர், பனியெதிர்பருவம், வேனில், பின்பனி என்ற பெயர்களே தொல்காப்பியத்தில் உள்ளன. இவற்றுக்குரிய மாதக் கணக்கீடுகள்

மூலநூலில் இல்லை எனினும் உரை நூல்கள் விரித்துரைக்கும்” (அற்றைநாட் காதலும், வீரமும், ப.103-104) என்று க.ப.அறவாணன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஐவகை நிலங்களின் கருப்பொருள்களில் ஒரு நிலத்தின் கருப்பொருள் மற்றொரு நிலத்தில் விரவியும் வரலாம் எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

“எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்

அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்

வந்த நிலத்தின் பயத்த ஆகும்”

(தொல்.பொருள்.21)

என்ற நூற்பாவினால் அறிய முடிகின்றது. ஏதேனும் ஒரு நிலத்திற்குரிய பூவும், புள்ளும் அந்த நிலத்தோடும், பொழுதோடும் வரவில்லையென்றாலும், அவை வந்த நிலத்திற்கு உரியதாகும் என்பது இதன் பொருள். அவ்வகையில் ஒரு நிலத்திற்குரிய பூவும், புள்ளும் மற்ற நிலத்திலும் விரவி வருதல் குற்றமில்லை என்பது பெறப்படுகின்றது.

“சூரியனைச் சுற்றி வரும் பூமியின் ஆண்டுச் சுழற்சி மற்றும் சுழற்சியின் சமதளத்திற்குத் தொடர்புடைய பூமி அச்சின் சாய்வு ஆகியவற்றினால் பருவகாலம் ஏற்படுகிறது. மிதமான தட்ப வெப்பமுள்ள துருவப் பிரதேசங்களில் பூமியின் மேற்பரப்பை எட்டும் சூரிய ஒளியின் அடர்த்தியில் ஏற்படும் மாற்றம், விலங்குகள் செயலற்றிருத்தல் அல்லது இடம்பெயர்தலுக்குக் காரணமாக அமைவது மற்றும் தாவரங்கள் வளர்ச்சியை நிறுத்திக் கொள்வது ஆகியவற்றால் பருவங்கள் இலகுவாக வேறுபடுத்திப் பார்க்கப்படுகின்றன” (www.wikipedia.org) என பருவகாலம் அறிவது பற்றியான அறிவினை இணையதளம் குறிப்பிடுகின்றது.

இயற்கையின் செயல்பாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டு சான்றோர்கள் வகுத்த காலப்பாகுபாடு தமிழ்நாட்டின் இயற்கைச் சூழ்நிலைக்கேற்ப அமைந்ததாகும். மக்களுடைய வாழ்க்கையும் இச்சூழ்நிலைகளுக்கேற்பவே சிறப்பாக நடைபெற்றது என்பது இதனால் அறியமுடிகின்றது.

கால வருணனையில் மலர்கள்

சங்க காலத் தமிழர்கள் மலர்கள் மலர்வதைக் கொண்டே காலத்தைக் கணித்துள்ளனர் எனலாம். எந்த மலர்கள் எந்தப் பருவத்தில் மலரும் என்று அறிந்து அம்மலர்கள் மலரும் பருவத்தினை அறிந்துள்ளனர். சான்றாக, முல்லை மலர்ந்தால்

அது கார்காலம், பாதிரி மலர்ந்தால் அது வேனில் காலம், முல்லை மலர்கள் விரியும் நேரம் மாலைப் பொழுது என பூக்களைக் கொண்டு பொழுதறிந்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

“இயற்கைக் காட்சிகளைப் பரக்கக் காட்டவும், அதன் மூலம் நில வருணனைக்கும், கால வருணனைக்கும், மலர்க் காட்சிகளைப் பெரிதும் பயன்படுத்தினர் புலவர்” (சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள், ப.158) என மலர்கள் கால வருணனையிலும், நில வருணனையிலும் இடம் பெறுவதை இல.தானம்மாள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இதற்கு வலுச்சேர்க்கும் வகையில், இரா.கண்ணன் “ஒரு நிலத்தின் கண் சுட்டப்பெறும் மரங்களும், மலர்களும் அந்நிலத்தின் இயங்கியல்பை உணர்த்தும் உயிரியல் கடிகாரங்களாகக் (Biological clock) கருத்தில் கொள்ள சங்க இலக்கியங்கள் வகை செய்துள்ளன. காலதேச வர்த்தமானங்களைக் கணக்கில் கொண்டு மலர்களும், நிலமும் வகைபாடு செய்யப்பட்டுள்ளன” (சங்க இலக்கியத்தில் மலர்களின் பயன்பாட்டுப் பின்புலம், ப.50) எனத் தனது கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளதன் வாயிலாக மலர்கள் நிலம்சார் வாழ்வியலில் இன்றியமைய இடம் பெற்றுள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

கண்ணல் என்னும் நாழிகை வட்டிலைக் கொண்டு நாழிகைக் கணக்கர் பொழுதறிந்து கூறியதை முல்லைப்பாட்டு குறிப்பிடுகின்றது. இதனை,

“குறுநீர்க் கன்னல் இணைத்து, என்று இசைப்ப” (58)

என்ற வரியால் அறியலாம். கன்னல் எனும் நாழிகை வட்டில் இருந்ததை,

“குறுநீர்க் கன்னலின் யாமங் கொள்பவர்” (மணி:64-65)

“குறுநீர்க் கன்னல் எண்ணுந ரல்லது

கதிர்மருங் கறியாது அஞ்சுவரப் பாஅய்” (அகம்.43:6-7)

ஆகிய இலக்கிய வரிகளும் புலப்படுத்துகின்றன. நீர்க்கன்னல் என்பதற்கு அகநானூற்று உரையில், “நீர்க்கன்னல் நாழிகை வட்டில், சிறிய கலத்தின் அடிப்பகுதியில் நுண்ணிய துளையுண்டாக்கி, அக்கலத்தில் நீர் பரப்பி, அந்நீர் துளைவழியாக ஒழுகும் பொழுது நாழிகைக்கு ஒன்றாக வரையப்பட்ட கோடுகளை

எண்ணிப்பார்த்து நாழிகையை அறிந்து கொள்வது அக்காலத்து வழக்கம்” (அகநானூறு,ப.127) எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இது நாழிகைக் கணக்கரால் மட்டுமே அறியப்பட்டுள்ளது. சாமான்ய மக்கள் இதைக் கொண்டு நேரம் அறிந்ததற்கான குறிப்புகள் இல்லை.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஒவ்வொரு நிலங்களிலும் மலரும் மலர்களைக் கொண்டு அந்நிலங்களில் காலங்களும், பொழுதுகளும் அறியப்பட்டுள்ளன என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் சான்று பகர்கின்றன.

கூதிர் காலம்

“கூதிர் காலத்தில் பூக்கும் பூக்களின் எண்ணிக்கை குறைவாகவே உள்ளது. “ஈங்கை மலர், கூதாளிமலர், கூவிரமலர், பித்திகமலர், முசுண்டை மலர் ஆகியவையே கூதிர்பருவத்தில் மலரும் பூக்களாகும்” (தமிழ் இலக்கியத்தில் மலர்கள், ப.86) என வெற்றிச் செல்வன் வரிசைப்படுத்திக் கூறுவதிலிருந்து அறியமுடிகின்றது. கூதளமலர் கூதிர்காலத்தில் மலர்ந்துள்ளதை,

“கூதிர்க் கூதளத்து அலரி நாளும்” (நற்.244)

எனும் வரி விளக்குகிறது. ஈங்கையில் உள்ள பஞ்சு போன்ற மலர்கள் உதிர்வதால் தலைவி பனிக்காலம் வந்ததை அறிகிறாள். இதனை,

“..... ஈங்கைய
வண்ணத் துய்ம்மலர் உதிர
முன்னர்த் தோன்றும் பனிக்கடு நாளே” (குறுந்.380)

எனும் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதனையே அகநானூறும்,

“..... ஈங்கைத்
துய் அவிழ் பனிமலர் உதிர” (252)

என்ற வரிகளால் விளக்குகிறது. இதுபோலவே வெண்மையான இதழ்களையும் பகலில் தோன்றும் திங்கள் போலும் உருவத்தினையும் கொண்ட பகன்றை மலர் ஈங்கையின் புதர் மேல் கூதிர்க்காலத்தில் மலர்ந்துள்ளதை,

“பகல் மதி உருவின் பகன்றை மா மலர்
வெண் கொடி ஈங்கைப் பைம் புதல் அணியும்
அரும் பனி அளைஇய கூதிர்” (ஐங்.456)

எனும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. பகன்றை பனிக்காலத்தில் மலர்வதை,

“பகன்றை வான் மலர் பனிநிறைந்தது போல்”

(அகம்.219)

என்ற பாடல் வரியும் விளக்குகிறது. கூதிர் காலத்தில் முசுண்டை மலரும், பீர்க்க மலரும் மலர்ந்துள்ளதை,

“குன்று குளிர்ப்பன்ன கூதிர்ப் பானாள்

புன் கொடி முசுண்டைப் பொதிப்புற வான் பூ

பொன் போல் பீரமொடு புதல் புதல் மலர்”

(நெடுநல். 12-14)

ஆகிய வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. கூதிர்க்காலம் என்பது குளிர் மிகுந்த பனிப்பருவமாகும். இப்பருவத்தில் கூதளம், ஈங்கை, பகன்றை, முசுண்டை, பீரம் ஆகிய மலர்கள் மலர்ந்து கூதிர்ப்பருவ வரவை மக்களுக்கு உணர்த்தியுள்ளன என்பதைச் சங்க இலக்கியம் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது.

முன்பனிக்காலம்

முன்பனி என்பதற்கு, இரவின் முற்பகுதியில் பனிமிகுதியையுடைய மார்கழி, தை மாதங்கள் (www.agarathi.com) என இணையதளம் விளக்கம் தருகிறது.

“முன்பனிக்காலத்தில் அகத்தி, அடும்பு, அவரை, ஆவிரை, கரும்பு, கருவிளை, செருவிளை, தில்லை, பகன்றை, வேரல் முதலிய மலர்கள் பூக்கின்றன” (தமிழ் இலக்கியத்தில் மலர்கள், ப.87) என்று வெற்றிச் செல்வன் குறிப்பிடுவதிலிருந்து முன்பனிப் பருவத்தில் மலரும் மலர்களை அறிய முடிகிறது.

அவரை முதற்பூ பூக்கும் காலம் முன்பனியாகும். திணையை அறுவடை செய்த பின்னர் அதே நிலத்தில் மறு காலில் அவரை பயிரிட்டுள்ளனர். அது முன்பனிக் காலத்தில் மலர்ந்து நிற்கும். இச்செய்தியை,

“பெரும்புனக் குறவன் சிறுதினை மறுகால்

கொழுங்கொடி அவரை பூக்கும்

அரும்பனி அற்சிரம்”

(குறுந்.82)

எனும் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. குறவரின் வீடுகளின் முற்றத்தில் உள்ள மூங்கிலின் அழகிய பூக்கள் உதிரவும், காந்தள் பூவின் நெடிய மடல் ஓடியும் படியாகவும் முன்பனிக்காலத்தில் வாடைக் காற்று வீசும் என்பதை,

“தேம் பிழி நறவின் குறவர் முன்றில்

முந்தூழ் ஆய்மலர் உதிர, காந்தள்

நீடு இதழ் நெடுந் துடுப்பு ஓசிய தண்ணென

வாடை தூக்கும் வருபனி அற்சிரம்”

(அகம்.78)

என்ற வரிகள் வழி அறியமுடிகிறது.

அகன்ற வயலிடத்து கரும்பினது திரண்ட காம்பினையுடைய வெண்ணிறப் பூக்கள் கோடைக்காலத்தில் பூக்கும் பூளைப் பூக்களைப் போல வாடைக் காற்றில் அசைந்தாடின. பசுமையான இலைகளையுடைய பகன்றையானது, நீலம் ஊட்டப்பட்ட தோல் கிடுகின் நிறம் மறையும்படி அதன் மேல் பதித்த வட்டக் கண்ணாடி போல வெண்மை நிறம் உடையதாக மலர்ந்தது. அவரையின் வளமுடைய அரும்புகள் அலர்ந்தன. பேரரும்பு முதிர்ந்த தோன்றியின் பூக்கள் மலர்ந்து விரிந்தன. இவ்வாறாகப் பல மலர்களும் மலர்ந்து பனிக்காலம் வந்துற்றதை,

“நீடுகழைக் கரும்பின் கணைக்கால் வான்பூக்
கோடைப் பூளையின் வாடையொடு துயல்வர
பாசிலை பொதுளிய புதல்தொறும் பகன்றை
நீல்உண் பச்சை நிறம்மறைத்து அடைச்சிய
தோல்எறி பாண்டிலின் வாலிய மலர
கோழிலை அவரைக் கொழுமுகை அவிழ

.....

அற்சிரம் வந்தன்று”

(அகம்.217)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. மேலும் வாடைக் காலத்தில் தோன்றியும், வாளை அழகு செய்யும் மீன்களைப் போல முசுண்டையும் மலர்ந்ததை,

“வாடையொடு நிவந்த ஆய்திதழ் தோன்றி
சுடர்கொள் அகலின் சுருங்குபிணி அவிழ,
சுரிமுகிழ் முசுண்டைப் பொதிஅவிழ் வான்பூ
விசம்பு அணி மீனின் பசும்புதல் அணிய

.....

பனிகடி கொண்ட பண்பு இல்வாடை”

(அகம்.235)

இவ்வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. பனிக்காலத்தில் அவரை, ஈங்கை, பகன்றை, கருவிளை ஆகிய மலர்கள் மலர்ந்ததை, நற்றிணை - 86, அகநானூறு 243, 294 ஆகிய பாடல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன.

மணல் மறையும்படியாக ஈங்கையின் வாடல் பூக்காம்புகள் கழன்று விழுந்தன. கணவரைப் பிரிந்த மகளிர் முகம் போல முன்னர்ப் பூத்த பீர்க்கம் பூக்கள் எங்கும் காணப்படவில்லை. அதற்கு மாறாக காதலரைச் சேர்ந்து நின்ற மகளிர் முகம் போலப் பொய்கைகளிலே தாமரையின் பூக்கள் மலர்ந்துள்ளன. இவ்வாறாக வாடை வந்தது என்பதை,

“..... அம்மணல்

வடுத்து ஊர வரிப்ப போல் ஈங்கை வாடு உதிர்பு உக,

பிரிந்தனர் நுதல்போலப் பீர்வீய, காதலர்ப்

புணர்ந்தவர் முகம் போலப் பொய்கைப் பூப் புதிது ஈன

மெய் கூர்ந்து பனியொடு மேல் நின்ற வாதையால்”

(கலி.31)

எனும் பாடல்வரிகள் வழி அறியமுடிகின்றன. இவ்வாறாக அவரை, ஈங்கை, பகன்றை, முசுண்டை, கருவிளம் ஆகியன மலர்ந்து முன்பனிக்காலத்தை உணர்த்தியதை அறிய முடிகின்றது.

கார்காலம்

அறுவகைப் பருவங்களில் ஒவ்வொரு பருவ காலத்திலும் வெவ்வேறு வகைப் பூக்கள் பூக்கின்றன. அவற்றுள் கார்காலத்தில் அதிக அளவில் பலவகையான மலர்கள் மலர்கின்றன. கார்காலத்தை அடையாளப்படுத்தும் மலர்களுள் முல்லைமலர் முதன்மையானது. கார்காலம் என்றாலே நினைவுக்கு வருவது முல்லை மலராகும். இப்பருவத்தில் பிடவம், கொன்றை, காந்தள், தளவம், காயா, தேற்றா ஆகிய மலர்கள் மலர்கின்றன. கார் பருவத்தில் முல்லை மலர் மலர்வதை,

“..... முல்லை

நுண் முகை அவிழ்ந்த புறவின்”

(நற்.59)

“சிறுவீ முல்லைத் தேம்கமல் பசுவீ

.....

தண் புதல் அணிபெற மலர, வண் பெயல்

கார் வரு பருவம்”

(நற்.248)

“அவரோ வாரார் முல்லையும் பூத்தன்”

(குறுந்.221)

“பெயல் புறந்தந்த பூங்கொடி முல்லை
தொகை முகை இலங்கு எயிறாக
நகுமே தோழி நறுந்தண் காரே” (குறுந்.126)

“மெல் அவல் மருங்கின் முல்லை பூப்பப்
பொங்கு பெயல் கனைதுளி கார் எதிர்ந்தன்றே” (ஐங்.448)

“நிலவின் அன்ன நேர் அரும்பு பேணி
கார் நயந்து எய்தும் முல்லை” (ஐங்.454)

போன்ற இலக்கிய வரிகள் சான்று பகர்கின்றன. இதுபோல் பலவகையான மலர்கள் ஒன்றாக ஒரே நேரத்தில் மலர்ந்தும் கார்ப்பருவ வரவை உணர்த்தியிருக்கின்றதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகின்றது.

கூரிய நுனியையுடைய களாவின் பூக்கள் மலர்ந்து மணம் செய்வதும், பிடவ மலர்கள் யாவும் பிணிப்பு அவிழ்ந்து மலர்ந்து விளங்குவதும், மேகம் மழையைப் பொழிந்து கார்ப்பருவத்தைத் தொடங்குவதுமான கர்காலம் என கார்ப்பருவத்தில் பிடவமும், களாவும் மலர்வதை,

“..... வைந் நுதிக்
களவுடன் கமழ பிடவுத் தளை அவிழ
கார் பெயல் செய்த காமர் காலை” (நற்.256)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இடியின் முழக்கமும், மயிலின் அகவல் ஓசையும், பிடவின் மலர்ச்சியும் கார்ப்பருவம் வந்தமையை உணர்த்துவதை,

“மடவ வாழி - மஞ்ஞை மா இனம்
காலமாரி பெய்தென, அதன் எதிர்
ஆலலும் ஆலின ; பிடவும் பூத்தன்” (குறுந்.251)

என்ற வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இதுபோன்றே கொன்றை மலர் கார்ப்பருவத்தில் மலர்வதை,

“..... புதுப்பூங் கொன்றைக்
கானம் கார் எனக் கூறினும்” (குறுந்.21)

“குறும் பல் கோதை கொன்றை மலர,

நெடும் செம் புற்றம் ஈயல் பகர,

மா பசி மறுப்ப, கார் தொடங்கின்றே”

(ஐங்.497)

என்ற பாடல்கள் வழி உணரமுடிகின்றது. பல மலர்களும் இணைந்து மலர்ந்து கார்ப்பருவத்தை உணர்த்துவதைச் சங்க இலக்கியத்தின் பல பாடல்கள் விளக்குகின்றன. சான்றாக,

“மணி கண்டன்ன மா நிறக் கருவினை

ஒண் பூந் தோன்றியொடு தண் புதல் அணிய

பொன் தொடர்ந்தன்ன தகைய நன் மலர்க்

கொன்றை ஒள் இணர் கோடுதொறும் தூங்க,

வம்பு விரித்தன்ன செம் புலப் புறவில்”

(நற்.221)

“பொன் என மலர்ந்த கொன்றை, மணி எனக்

தேம் படு காயா மலர்ந்த ; தோன்றியொடு

நன்னலம் எய்தினை புறவே”

(ஐங்.420)

“நாள் மலர்க் கொன்றையும் பொலந் தார் போன்றன,

மெல் இணர் வேங்கை வியல் அறைத் தாயின

அழகை மகளிர்க்கு உழுவை செப்ப ;

நீர் அயல் கலித்த நெரிமுகைக் காந்தள்

வார்குலை அவிழ்ந்த வள் இதழ் நிரைதொறும்

விடு கொடிப் பிறந்த மென் தகைத் தோன்றிப்

பவழத்து அன்ன செம் பூத் தாஅய்

கார் மலிந்தன்று”

(பரி.14: 10-17)

ஆகிய பாடல்களைக் குறிப்பிடலாம். இது போன்றே கார்கால வரவை மலர்கள் உணர்த்துவதை ஐங்குறுநாறு - 412, அகநானூறு - 4, 23, 154, 164, 184, 304, 364 முல்லைப்பாட்டு (வரி.193-100) ஆகிய பாடல்களும் விளக்குகின்றன.

கார்காலம் என்பது மழை பெய்து நிலத்தைப் புத்தழகு செய்யும் காலமாகும். மழையின் காரணமாகவும், பல வகையான மலர்கள் மலர்வதன் காரணமாகவும் சங்ககால மக்கள் கார்ப்பருவ வரவை அறிந்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

இளவேனில் பருவம்

சித்திரை மாதம் தொடங்கியதுமே இளவேனில் காலம் என்னும் வசந்த காலம் தொடங்குகிறது. இளவேனில் காலம்பற்றி இரா.மகாதேவன் “மனித வாழ்க்கை இனிப்பும் கசப்பும் கலந்தே இருக்கும். இதை எடுத்துக் காட்டுவது போல தமிழகத்தில் வசந்த காலத்தில் மாமரங்களில் மாந்தளிர்களும், மலர்களும் பூத்துக் குலுங்கும். அச்சமயம் வேப்ப மரங்களில் வேப்பம் பூக்கள் பூத்துக் குலுங்கும்” (www.blogspot.com) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இளவேனில் பருவம் குறித்து இரா.மோகன் குறிப்பிடுகையில், “சங்க இலக்கியங்களில் இளவேனிற் பொழுது பரக்கப் பேசப்பெறும். சிறப்பாகப் பாலைக்கலிப் பாக்கள் இளவேனில் வரவு கண்டு தலைவி உறவுக்குத் துடிப்பதைக் காட்டும்” (சங்க இலக்கிய மாண்பு, ப.65) என்கிறார்.

இளவேனில் காலம் பூக்கள் பூக்கும் காலத்தைக் குறிக்கும். இளவேனில் பருவத்தில் பல வகையான மலர்கள் மலர்கின்றன. குரவு மலர்ந்து முன்பனிக்காலம் நீங்கப் பெற்ற இளவேனில் காலத்தில் ஆற்றின் கரையில் அழகு செய்யும் மருத மரங்களோடு தொகுதியாக உயர்ந்து, அழகிய தளிரையும், பெரிய கிளைகளையும் உடைய மா மரத்தின் கொத்துக்களாக நெருங்கிய புதிய பூக்களும் மலர்ந்து செறிந்த சோலை என்று கூறப்படுவதால் குரவும், மாவும் இளவேனில் பருவத்தில் பூப்பவை என்பது புலனாகிறது. இதை,

“..... குரவு மலர்ந்து

அற்சிரம் நீங்கிய அரும்பத வேனில்

அறல் அவிர் வார் மணல் அகல்யாற்று அடைகரை,

துறையணி மருதமொடு இகல்கொள ஓங்கி,

கலிழ் தளிர் அணிந்த இருஞ் சினை மாஅத்து

இணர் ததை புதுப்பூ நிரைத்த பொங்கர்”

(அகம்.97)

என்ற வரிகள் வழி அறியமுடிகின்றன. மேலும் இளவேனில் பருவத்தில் முருக்க மலர் மலர்வதை,

“கரு நனை அவிழ்ந்த ஊழுறு முருக்கின்

எரிமருள் பூஞ் சினை இனச் சிதர் ஆர்ப்ப

.....

காடு அணி கொண்ட காண்தகு பொழுதில்”

(அகம்.41)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. இளவேனில் பருவத்தில் பசிய அரும்புகளையுடைய குராமரம். பொரி போன்ற பூக்களையுடைய புன்க மரத்தோடு சோலையை அழகுபெறச் செய்யும் என்பதை,

“பல்வீ படரிய பசுநனைக் குரவம்

பொரிப்பூம் புன்கொடு பொழில் அணிக் கொளாஅச்

சினைஇனிது ஆகிய காலையும”

(குறுந்.341)

எனும் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. மேலும் வேங்கை, மராம், செருந்தி, காஞ்சி, ஞாழல், இலவம், புன்கம், கோங்கம் ஆகிய மலர்களும் இளவேனில் காலத்தில் மலர்வதைக் கலித்தொகை,

“ஒரு குழை ஒருவன் போல் : இணர் சேர்ந்த மராஅமும்

பருதிஅம் செல்வன் போல், நனை ஊழ்த்த செருந்தியும்

மீன் ஏற்றுக் கொடியோன் போல், மிஞ்றி ஆர்க்கும் காஞ்சியும்

ஏனோன் போல், நிறம் கிளர்பு கஞலிய ஞாழலும்

ஆன் ஏற்றுக் கொடியோன்போல் எதிரிய இலவமும் ஆங்கு

.....

நோதக வந்தன்றால், இளவேனில் மேதக”

(26)

“பிணி நெகிழ் அலர் வேங்கை விரிந்த பூ வெறி கொள

.....

நயந்தோர்க்கோ நல்லைமன் இளவேனில்”

(32)

“மாதரார் முறுவல் போல் மண மௌவல் முகை ஊழ்ப்ப

.....

ஏதிலான் படைபோல இருந்தது இளவேனில்”

(27)

“எரிஉரு உறழ இலவம் மலர,

பொரிஉரு உறழப் புன்கு பூ உதிர,

புதுமலர்க் கோங்கம் பொன் எனத் தாது ஊழ்ப்ப

தமியார்ப் புறத்து எறிந்து எள்ளி, முனியவந்து

ஆர்ப்பது போலும் பொழுது”

(33)

ஆகிய பாடல்களின் வழி விளக்குவதால் அறியமுடிகிறது. ஐங்குறுநூற்றில் “இளவேனிற் பத்து” எனும் பகுதியில் நுணவம் (342), கோங்கம் (343), குரவம் (344), அதிரல் (345), பாதிரி (346), புன்கு (347), மராம் (348), வேம்பு (350) ஆகிய மலர்கள் இளவேனிலில் மலர்வது எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறாக, இளவேனில் பருவத்தில் பலவகையான மலர்கள் மலர்ந்து, அப்பருவ வரவை வலியுறுத்துவதை மேற்கண்ட இலக்கியச் சான்றுகள் வழி அறியமுடிகிறது.

முதுவேனில் பருவம்

முதுவேனில் பருவத்தை வேனில் பருவம் என்றும் குறிப்பிடுவதுண்டு. வேனல் என்றாலும் முதுவேனில் பருவத்தைத்தான் குறிக்கும். “அகில், அழிஞ்சில், ஆரம், ஆல், இருப்பை, ஊகு, எட்டி, எருக்கு, எள், கணவிரம், கரந்தை, கள்ளி, குரீஇப்பூளை, கொக்கிறகு, கோங்கு, தாழை, திலகம், தும்பை, நந்திவட்டம், நாகம், நெருஞ்சி, பருத்தி, பாதிரி, பாலை, புன்னாகம், பூளை, மா, முருங்கை, வகுளம், வாகை, வெள்ளோத்திரம் முதலியவை வேனிற் பருவத்தில் பூப்பவையாகும்” (தமிழ் இலக்கியத்தில் மலர்கள், ப.91) என வேனில் பருவத்தில் பூக்கும் மலர்களைக் குறித்து வெற்றிச் செல்வன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“வேனில் பாதிரிக் கூனி மாமலர்”

(அகம்.257)

“வேனில் பாதிரிக் கூன் மலர் அன்ன”

(குறுந்.147)

போன்ற பாடல் வரிகள் வழி பாதிரி வேனில் பருவத்தில் மலர்வதை அறியமுடிகிறது.

“கான இருப்பை வேனல் வெண்பூ”

(குறுந்.329)

“வேனல் வரிஅணில் வாலத்து அன்ன

கானஊகின் கழன்று உகு முதுவீ”

(புறம்.307)

“வேனில் கோங்கின் பூம்பொகுட்டு அன்ன”

(புறம்.321)

போன்ற இலக்கிய வரிகள் வழி இருப்பை, ஊகம், கோங்கு ஆகிய மலர்கள் முதுவேனில் பருவத்தில் மலர்வதை அறிய முடிகிறது.

மாலைப் பொழுது வருணனை

மாலைப் பொழுது என்பது நாளின் பிற்பகுதியில் வரும் பொழுதாகும். மலரும் நிலையில் இருக்கும் மலர்கள் பெருவாரியாக மாலைப் பொழுதில் தான் முழுமையாக மலர்ந்து மணம் பரப்பும். மாலைப் பொழுது வந்ததைச் சங்ககால மகளிர் தட்டில் பூப்பறித்து வைத்து அது மலரும் நேரத்தைக் கொண்டு அறிந்துள்ளனர்.

“மாலைக் காலத்து வருணனைகள் பெரும்பாலும் முல்லை நிலத்துக் கார்காலப் பின்னணியிலேயே வருகின்றன” (பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, ப.248) என மாலைப் பொழுது குறித்து மு.வரதராசன் குறிப்பிட்டுள்ளது இங்கு ஏற்புடையதாகும்.

முல்லை மலர் மலர்ந்து மாலைப் பொழுது வந்ததை அறிவித்தது என்பதை,

“முல்லை முகை வாய் திறப்ப, பல் வயின்

.....

ஐது வந்து இசைக்கும் அருள் இல் மாலை” (நற்.69)

“..... முல்லை

அரும்பு வாய் அவிழும் பெரும் புன் மாலை” (நற்.369)

“கறவை கன்றுவயின் படர, புறவில்

பாசிலை முல்லை ஆசுஇல் வான்பூ” (குறுந்.108)

“புல்ஆ புகுதருஉம் புல்லென் மாலை

முல்லை! வாழியோ முல்லை! நீ – நின்

சிறுவெண் முகையின் முறுவல் கொண்டனை” (மேலது.162)

ஆகிய பாடல் வரிகளும், அகநானூறு-124, 234 குறுந்-234, 358, 387 ஆகிய பாடல்களும் குறிப்பிட்டுள்ளதன் வழி அறியமுடிகிறது. கரிய கழியின் கண் உள்ள பெரிய இதழுடைய நெய்தல் மலர்கள் கூம்பும்படியாக மாலைப் பொழுது வந்தது என்பதை,

“வள் இதழ் நெய்தல் கூம்ப
.....

புலம்பொடு வந்த புன்கண் மாலை”

(நற்.117)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இதுபோல் மாலைப் பொழுதில் நெய்தல் மலரோடு காவியமலரும் கூம்ப மாலைப் பொழுது வந்துற்றது என்பதை,

“கழியே, சிறுகுரல் நெய்தலொடு காவிகூம்பு”

(அகம்.350)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன.

“நீல இருங்கழி நீலம் கூம்பும்

மாலை வந்தன்று”

(ஐங்.116)

எனும் பாடலடிகள் மாலைப் பொழுதில் நீல மலரும் கூம்புவதை அறிவிக்கின்றன. பித்திக மலரைப் பூந்தட்டுகளில் இட்டு வைத்து அவை மலர்ந்து மணம் வீசுவதைக் கொண்டு மாலைக் காலம் வந்தமையைப் பெண்கள் அறிந்தனர் என்பதை,

“மடவரல் மகளிர் பிடகைப் பெய்த

செவ்வி அரும்பின் பைங்கால் பித்திகத்து

அவ்இதழ் அவிழ்பதம் கமழ, பொழுது அறிந்து”

(நெடுநல்.39-41)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. முல்லை, நீலம், நெய்தல், காவி, பிச்சி ஆகிய மலர்கள் மாலைப் பொழுது வந்துற்றதை மக்களுக்கு அறிவிக்கும் சூழலியல் கடிகாரமாகத் திகழ்ந்துள்ளன என்பதைச் சங்க இலக்கியம் வழி அறியமுடிகிறது.

தொகுப்புரை

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற ஐவகை நிலப்பாகுபாடு சங்க காலத்தில் இருந்தமை குறித்து விளக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் இது குறித்து தொல்காப்பியர் கூறிய சான்றுகளும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

குறிஞ்சி நிலத்தின் இயல்பு, வளம், வருணனை ஆகியவற்றை விளக்கப் பின்புலமாகக் குறிஞ்சி, வேங்கை, நறவம், குவளை, காந்தள், நீலம் ஆகிய மலர்களும் குறிஞ்சிப்பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ள 99 வகை மலர்களும் அமைந்துள்ள பாங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

முல்லை நில வருணனைப் பின்புலத்தில் முல்லை, கொன்றை, பிடவம், தளவம், காயா, கோடல், தோன்றி, முசுண்டை ஆகிய மலர்கள் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மருத நில வளம் மற்றும் வருணனையில் காஞ்சி, தாமரை, ஆம்பல், நெய்தல், நீலம் ஆகிய மலர்கள் அமைந்துள்ளமை விளக்கப்பட்டுள்ளன.

நெய்தல் நில வருணனைப் பின்புலத்தில் நெய்தல் மலர், தாழை, புன்னை, ஞாழல், செருந்தி, தாழம்பூ ஆகியவை அமைந்துள்ள பாங்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது. பாலை நிலத்தின் இயல்பு, சுர வழியின் வெம்மை ஆகியவற்றைப் புலப்படுத்த ஈங்கை, இருப்பை, இலவம், பாதிரி, நுணா, மராம், முருங்கை ஆகிய மலர்கள் அமைந்துள்ளமை குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

பகை அரசர்களின் படையெடுப்பிற்கு முன்பு நாட்டின் வளம், செழிப்பு ஆகியவை எவ்வாறிருந்தன என்பது மலர்களைக் கொண்டு விளக்கப்பட்டுள்ளன. போருக்குப் பின் நாட்டின் இரங்கத் தக்க நிலை சுட்டப்பட்டுள்ளது.

கடவுளர் உறையும் குன்றுகளின் சிறப்பு, வையை ஆற்றின் தன்மை ஆகியவை மலர்கள் கொண்டு விளக்கப்பட்டுள்ளன. நாடு, நகர், ஊர், தெரு என அனைத்து வர்ணனைகளிலும் மலர்கள் இடம்பெற்றுள்ள பாங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

காலப்பகுப்பு குறித்த செய்திகள், பெரும்பொழுது, சிறுபொழுதுகள் குறித்த செய்திகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஆறுவகைப் பெரும் பொழுதுக் காலங்களில் மலரும் பல்வகை மலர்கள் குறித்த செய்திகளும், சிறுபொழுதைக் காட்டும் வகையில் மலரும் மலர்கள் குறித்த செய்திகளும் இடம்பெற்றுள்ள பாங்கு கண்டறியப்பட்டன.

இயல் - 3

உயர்திணைப் பயன்பாட்டுப் பின்புலத்தில் மலர்கள்

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் அமைந்துள்ள கருப்பொருள்கள் பாடல்களோடு ஒன்றி அக்கால மக்களின் வாழ்வினைப் பிரதிபலிப்பதாக அமைகின்றன. அவ்வகையில் கருப்பொருள்களில் ஒன்றான மலர்கள் சங்ககால மக்களின் வாழ்க்கையின் அனைத்துக் கூறுகளிலும் இரண்டறக் கலந்துள்ளன. பெண்கள், ஆண்கள் வருணனை, ஒப்பனை, அவர்கள் பிரிவுக் காலத்தில் படும் துயரம், திருமணம், பரத்தமை, அசர்களின் தனிச்சிறப்பு, போர்க்குறியீடு, ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்த மலர்கள் புலவர்களால் பின்புலமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையை ஆராய்ந்து விளக்கும் வகையில் இவ்வியல் அமைகின்றது.

உயர்திணை விளக்கம்

உயர்திணை என்பது பொதுவாக மனிதரையும், தெய்வத்தையும் குறிக்கும். மனிதர்கள், தேவர்கள், தெய்வங்கள் ஆகியோர் உயர்திணையின் பாற்படுவர் என்கிறது தமிழ் இலக்கணம் (www.அகரமுதலி.com) என இணையதளச் செய்தி உயர்திணை என்பதற்கு விளக்கமளிக்கிறது. மக்கள், தேவர்கள், நரகர்கள் ஆகியோர் உயர்திணை என்பதை நன்னூல்,

“மக்கள் தேவர் நரகர் உயர்திணை” (சொல்.நூற்.261)

ஆறு அறிவுடையவர்கள் உயர்திணை எனவும், அறிவில் குறைந்த மற்ற உயிரினங்களும், உயிர் அல்லாதனவும் அ.றிணை எனவும் பகுக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது. உயர்திணையாகிய மக்கள், தேவர், தெய்வம் ஆகியோரின் பயன்பாட்டில் மலர்கள் பல வகைகளில் பின்புலமாகச் சங்க இலக்கியங்களில் அமைந்துள்ளன.

பெண்கள் வருணனையில் மலர்கள்

சங்கப் புலவர்கள் பெண்களின் தலை முதல் பாதம் வரை மலர்களைக் கொண்டு வருணித்துள்ளனர். பெண்களின் மென்மைத் தன்மை காரணமாக மலர்களோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுவது வழக்கமாகும். இவ்வாறு பெண்களையும், பூவையும் ஒப்பக் கருதிய புலவர்கள் பெண்களை மலர்களின் மூலமாகவே வருணனை செய்துள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகிறது. சங்ககாலத்தில் கூந்தல், நெற்றி, கண், வாய், மார்பு, கை, நகம் என்று

மகளிரின் அனைத்து உடல் பாகங்களின் ஒப்பனைகளிலும் மலர்களே இன்றியமையா இடம்பெற்று விளங்கியுள்ளன.

கூந்தல் வருணனை

கூந்தலைக் கூழை, முடி, மயிர், ஐம்பால், ஓதி பல சொற்களில் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகிறது. பெண்களின் கூந்தலுக்கு மணம் உண்டா, இல்லையா என்று சிவனும், நக்கீரரும் வாதிட்ட வரலாற்றுக் செய்தி அனைவரும் அறிந்தது. பெண்களுக்குக் கூந்தலில் மணம் உண்டாகக் காரணம் அவர்கள் தலையைச் சுத்தம் செய்யப் பயன்படுத்தும் நறுமணப் பொருட்களும், தலையை உலர வைக்கப் பயன்படுத்தும் நறுமணப் புகையும் அவர்கள் அணியும் மணமுள்ள மலர்களுமேயாகும்.

கூந்தல் மணம் பெற நறுமண நீராடிய செய்தியைச் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகிறது. கூந்தல் நலம் பெறுவதற்காகப் பத்துத் துவர், ஐந்து விரை, முப்பதிரண்டு ஓமாலிகை ஆகியவற்றை ஊற வைத்த நல்ல நீரைக் கொண்டு நீராடியுள்ளனர். இதனை,

“பத்துத் துவரினும் ஐந்து விரையினும்

முப்பத்து இருவகை ஓமா லிகையினும்

ஊறின நல்நீர் உரைத்த நெய்வாசம்

நாறுஇருங் கூந்தல் நலம்பெற ஆட்டி,

புகையில் புலர்த்திய பூமென் கூந்தலை”

(கடலாடுகாதை. 76-80)

என்ற சிலப்பதிகார வரிகள் வழி அறியமுடிகிறது. இதில் குறிப்பிட்டுள்ள 32 வகை ஓமாலிகையில் நாகம், சண்பகம், வகுளம், செங்கோடுவேரி போன்ற நறுமணமுள்ள மலர்களும் அடங்கியுள்ளன.

இதுமட்டுமின்றி கூந்தலில் சூடும் மணமுள்ள மலர்களின் காரணமாகவும், கூந்தல் மணம் பெறுகிறது. சங்க இலக்கியம் பெண்களின் கூந்தலில் மராம், குவளை, நெய்தல், முல்லை, நரந்தம், வேங்கை, பாதிரி, வெட்சி, மௌவல் போன்ற மலர்களின் மணம் வீசுவதாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

குவளை மலர்

பெண்களின் கூந்தலில் மலரின் நறு நாற்றம் வீசுவதைப் பல பாடல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. சேர மன்னனாகிய குட்டுவனின் குடமலைச் சுனையில் பூத்த கரிய

இதழையுடைய குவளையின் வண்டு மொய்க்கும் மலர்களைச் சூடுவதால் மணம் கமழும் கூந்தலையுடையவள் தலைவி என்பதை,

“..... குட்டுவன்

குட வரைச் சுனைய மா இதழ்க் குவளை

வண்டு படு வான் போது கமழும்

அம் சில் ஓதி’

(நற்.105)

என்ற வரிகள் வழி அறியமுடிகிறது. இதுபோன்றே, கூந்தலில் குவளை மலரின் மணம் வீசுவதை,

“குவளை நாறும் கூந்தல்”

(நற்.262)

“..... குவளைக்

குறுந்தாள் நாள்மலர் நாறும்

நறுமென் கூந்தல்.....”

(குறுந்.270)

“குவளை நாறும் குவை இருங்கூந்தல்”

(குறுந்.300)

“பாசடை நிவந்த மலர்க் குவளை

உள்ளகம் கமழும் கூந்தல் மெல்லியல்”

(ஐங்.225)

ஆகிய இலக்கிய வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதனால் குவளை மலரைப் பெண்கள் அணிந்துள்ளமையும், அதனால் அவர்கள் கூந்தல் மணம் பெற்றதையும் அறியமுடிகிறது.

மராம் மலர்

பரத்தையர் இனப் பெண், வண்டுகள் மொய்க்கும் மரா மரத்தின் பூங்கொத்துக்கள் கமழும் கூந்தலை உடையவள் என நற்றிணை குறிப்பிட்டுள்ளது. இதை,

“..... அவிழ் இணர்த்

தேம் பாய் மராஅம் கமழும் கூந்தல்”

(20)

எனும் வரிகளால் உணரமுடிகிறது.

மௌவல்

தலைவன் தலைவியைப் பாராட்டுமிடத்து மௌவல் போன்ற மணம் வீசும் கூந்தலையுடையவள் எனக் குறிப்பிடுகிறான். இதை,

“..... மௌவல் நாறும்

பல்இருங் கூந்தல்.....”

(குறுந்.19)

எனும் வரிகள் வழி அறியமுடிகிறது. முல்லையில் ஒரு வகையே மௌவல் ஆகும். ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் ஒன்று தலைவியின் கூந்தலில் முல்லை மலரின் மணம் வீசுவதைத் தலைவன் நினைத்துப் பார்ப்பதை,

“முல்லை நாறும் கூந்தல் கமழ் கொள்

நல்ல காண்குவம்

(446)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளது.

குளவி

நிறைவுற்ற நிலவொளியை ஒத்துவிளங்குகின்ற பொறையனின் குளிர்ந்த கொல்லி மலையிலுள்ள சிறிய பசுமையான மலையின் கண் பூத்த பசுமையான காட்டு மல்லிகையைச் சூடுவதால் மணம் மிகுந்த கூந்தலையுடையவள் தலைவி என்பதை,

“நிறையுறு மதியின் இலங்கும் பொறையன்

பெருந் தண் கொல்லிச் சிறு பசுங் குளவிக்

கடி பதம் கமழுங் கூந்தல்”

(நற்.346)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இதில் குளவி எனும் காட்டு மல்லிகை மலரை அணிந்ததால் கூந்தல் மணம் பெற்றது என்பது விளக்கப்பட்டுள்ளது.

நரந்தம்

நரந்தத்தைப் பூ என்று பல உரையாசிரியர்கள் கூறிச் சென்றுள்ளனர். உண்மையில் இது ஒரு நறுமணப் புல் வகையாகும். இதனைக் குறித்து பி.எல்.சாமி, “நரந்தம் என்றொரு புல் பற்றிய செய்திகள் சங்க நூற்களில் வருகின்றன. இந்தப் புல் செடி நூலில் ‘Cymbopogon Nardus’ என்ற பெயருடன் விளக்கப்படுகின்றது. இப்புல்லிலிருந்து ஒரு நறுமண எண்ணெய் எடுக்கப்படுகின்றது. (சங்க இலக்கியத்தில் செடிகொடி விளக்கம், ப.83) என்று விளக்கியுள்ளார். இதனால் நரந்தம் என்பது புல் என்று தெளிவாகின்றது. மகளிரின் கூந்தலில் நரந்த நறுமணம் வீசுவதை,

“நரந்தம் நாறும் குவைஇருங் கூந்தல்”

(குறுந்.52)

“நரந்தம் நாறு இருங் கூந்தல்”

(கலி.54)

“நரந்தம் நாறும் குவைஇருங் கூந்தல்”

(அகம்.266)

ஆகிய இலக்கிய வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதன் வழி நரந்தம் புல்லிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட நறுமண எண்ணெய் கொண்டு கூந்தலுக்கு மணம் ஊட்டியுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது. நரந்தம் பில்லிற்குத் தான் மணம் உண்டு அதன் மலருக்கு இல்லை என்பது புலனாகிறது.

வெட்சி மலர்

தலைவியின் கூந்தல் வெட்சியின் பிணியவிழ்ந்த பேரரும்புகள் பலவற்றின் மணம் கமழ்கின்ற, மேகம் போன்று இருப்பதாகத் தலைவன் கூறுகிறான். இதனை,

“..... வெட்சித்

தளை அவிழ் பல்போது கமழும்

மைஇருங் கூந்தல் மடந்தை”

(குறுந்.209)

எனும் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதனால் மகளிர் வெட்சி மலரைத் தலையில் அணிவதால் கூந்தல் அம்மலரின் மணம் பெற்றுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

இதுபோன்றே பெண்களின் கூந்தலில் நெய்தல், வேங்கை, பாதிரி ஆகிய மலர்களின் மணம் வீசியதை,

“தண் நறு நெய்தல் நாறும்

பின்இருங் கூந்தல்”

(ஐங்.173)

“பூதம் தந்த பொரி அரை வேங்கைத்

தண்கமழ் புதுமலர் நாறும்

அம்சில் ஓதி ஆய்மடத் தகையே”

(அகம்.365)

“பாதிரி கமழும் ஓதி”

(புறம்.70)

ஆகிய வரிகளின் வழி அறியமுடிகின்றது.

பரத்தையின் கூந்தலில் காஞ்சி மலரின் தாது படிந்து காணப்பட்டதை,

“கோதை இணர, குறுங்கால் காஞ்சிப்

போதுஅவிழ் நறுந்தாது அணிந்த கூந்தல்”

(அகம்.296)

என்ற வரிகள் விளக்குகின்றன.

விறலியினை வருணிக்கும் இடத்தில் அவளது கூந்தல் வாழைப் பூவினது தோற்றம் போலத் பொலிந்த ஓதி என்று புலவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை,

“..... வாழைப்

பூஎனப் பொலிந்த ஓதி”

(சிறுபாண்.21-22)

என்ற வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இதில் விறலியின் மயிர் முடிப்பு வாழைப் பூவின் வடிவத்தில் அமைந்துள்ளது என்பதை அறியமுடிகிறது. இதே கருத்தினை நற்றிணை 225 ஆம் பாடலும் கூறுகிறது. இவ்வாறாகப் பெண்களின் கூந்தல் அவர்கள் அணியும் மலர்களினாலும், பூசும் நறுமண எண்ணெயாலும், மணம் பெற்றுள்ளன என்பதையும், முடியின் அலங்காரத் தோற்றமும் மலர்களின் வடிவம் போலக்காணப்பட்டுள்ளன என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

நெற்றி வருணனையில் மலர்கள்

பெண்களின் நெற்றி மணத்திற்கு மலர்கள் வருணனைப் பின்புலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பெண்களின் நெற்றியில் குவளை, குளவி, காந்தள், முல்லை, மராம் ஆகிய மலர்களின் மணம் இருந்ததைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் கூறியுள்ளன.

குவளை, குளவி

தலைவியின் நெற்றியானது, சுனையில் பூத்த குவளை மலர்களோடு சேர்த்துக் கட்டிய காட்டு மல்லிகையின் மணமுடையது என்பதை,

“குவளையொடு பொதிந்த குளவிநாறு நறுநுதல்”

(குறுந்.59)

எனும் வரிவழி அறியமுடிகிறது.

மராம்

வெண்மையான மரா மலர்கள் வேனில் காலத்தில் மலர்ந்து மணம் வீசும். அம்மலரின் மணம் கமழும் ஒளி பொருந்திய நெற்றியை உடையவள் தலைவி எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“சிலம்பு அணி கொண்ட வலம்சுரி மராஅத்து

வேனில் அம்சினை கமழும்

தேம்ஊர் ஒண்ணுதல்”

(குறுந்.22)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன.

காந்தள்

காந்தளின் மொட்டுக்கள் இதழ் விரிந்து நீங்காது மணம் வீசுவது போல மணம் கமழும் நறிய நெற்றியையுடையவள் தலைவி என்பதை,

“அருவி ஆர்ந்த தண்நறுங் காந்தள்

முகை அவிழ்ந்து ஆனா நாளும் நறுநுதல்” (குறுந்.259)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. காந்தள் மலரால் ஆன கண்ணியை நெற்றியில் சூடும் வழக்கம் இருந்ததைச் சீவகசிந்தாமணி,

“காந்தளங் கடிமலர்க் கண்ணி நெற்றியார்” (1848:1)

என்ற வரியால் புலப்படுத்தியுள்ளது. சங்க காலத்திலும் நெற்றியில் மலர் அணியும் பழக்கம் இருந்திருக்கும். அதன் தொடர்ச்சியாகவே காப்பியக் காலத்திலும் நெற்றியில் மலரணியும் தாக்கம் இருந்திருக்கக் கூடும் என்பதை அறியமுடிகிறது.

மேலும் பெண்களின் நெற்றியில் காந்தள் மலரின் நறுமணம் இருப்பதை,

“..... காந்தள் நாளும்

வண்டு இமீர் சுடர் நுதற் குறுமகள்” (ஐங்.254)

“..... காந்தள்

மென்பிணி முகை அவிழ்ந்து அலர்ந்த

தண்கமழ் புதுமலர் நாளும் நறுநுதற்கே” (ஐங்.238)

“சினைஒண் காந்தள் நாளும் நறுநுதல்”

(அகம்.338)

போன்ற இலக்கிய வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

முல்லை

மழை பெய்த புறவின்கண் மலர்ந்த முல்லையின் பசிய முகைத்தாதின் மணம் போன்று மணம் வீசுகின்ற நறிய நுதலையுடையவள் தலைவி எனத் தலைவன் வர்ணிக்கிறான். இதனை,

“பெய்த புலத்துப் பூத்த முல்லைப்

பசுமுகைத் தாது நாளும் நறுநுதல்” (குறுந்.323)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இதுபோன்றே தலைவியின் நெற்றி போன்று மணம் வீசும் முல்லை மலர் என்று இங்கு முல்லை மலரைக் காட்டிலும் தலைவியின் நெற்றி உயர்வாகக் கூறப்பட்டுள்ளதை,

“நின் நன்னுதல் நாறும் முல்லை மலர்” (ஐங்.492)

என்ற வரியால் உணரமுடிகிறது. தலைவியின் நெற்றியானது, முல்லை மலரின் மணமானது காற்றோடு கலந்து மணக்கும் பசுமை நிறைந்த காடுபோல நறுமணமுடையது என்பதை,

“கொய் அகை முல்லை காலொடு மயங்கி

மைஇருங் கானம் நாறும் நறுநுதல்” (அகம்.43)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. இதனால் பெண்களின் நெற்றி மலர்களின் மணம் கொண்டு விளங்கியதை அறியமுடிகின்றது.

கண் வருணனையில் மலர்கள்

பெண்களின் கண்களுக்கு அவற்றோடு ஒத்த நிறமும் வடிவமும் கொண்ட மலர்கள் உவமையாகப் பயன்பட்டுள்ளன. கண் போன்று மலர்கள் இருப்பதாகவும், மலர்கள் போன்று கண்கள் இருப்பதாகவும், உவமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பெரும்பாலும் மையணிந்த கண்களுக்கே மலர்கள் உவமையாக அமைந்துள்ளன. பெண்களின் கண்களுக்குக் குவளை, நெய்தல், கருவிளை, நீலம், தாமரை, பித்திகம், நறவம் ஆகிய மலர்கள் வருணனைப் பின்புலத்தில் அமைந்துள்ளன.

குவளை மலர்

சங்க இலக்கியத்தில் அதிகமாகக் குவளை மலரே கண் வருணனையில் கையாளப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் பெண்களின் மையணிந்த கண்கள் உண்கண் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. குவளை மலர் போன்ற அழகான குளிர்ச்சி உடையன தலைவியின் கண்கள் என்பதை,

“குவளை அன்ன ஏந்து எழில் மழைக் கண்” (நற்.6)

“குவளை உண்கண்.....” (நற்.77)

“குவளை உண்கண்.....” (நற்.205)

“குவளை உண்கண்.....”

(நற்.167)

“குவளை உண்கண்.....”

(நற்.129)

ஆகிய இலக்கிய வரிகளும் நற்றிணை - 271, 317, 391, குறுந்தொகை - 291, 339, ஐங்குறுநூறு - 72, 351, அகநானூறு - 138, 162, 179, 183, 285, 310, புறநானூறு - 348 ஆகிய பாடல்களும் குறிப்பிட்டுள்ளன. மேலும் கண்களை உயர்வுபடுத்த குவளை மலர்கள் பெண்களின் கண் போல மலர்ந்துள்ளதாகவும் புலவர்க்குத் தோன்றியுள்ளது. இதனை,

“பைஞ் சுனைப் பூத்த பகுவாய்க் குவளையும்

அம்சில் ஓதி அசைநடைக் கொடிச்சி

கண்போல் மலர்தலும் அரிது”

(ஐங்.299)

“கண் என மலர்ந்த மாகிதழ்க் குவளை”

(அகம்.228)

என்ற வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இதுபோன்றே, ஒன்றுக்கொன்று எதிராக வைத்துக் கட்டிய குவளை மலரின் பிணையலைப் போன்றது தலைவியின் மதர்த்து விளங்கும் கண் என்பதை,

“முதுநீர் இலஞ்சிப் பூத்த குவளை

எதிர் மலர்ப் பிணையல் அன்ன இவள்

அரி மதர் மழைக் கண்”

(நற்.160)

“..... பெருஞ் சுனை

மலர் பிணைத்தன்ன மா இதழ் மழைக் கண்”

(நற்.301)

“மாத் தாட் குவளை மலர் பிணைத்தன்ன

மா இதழ் மழைக் கண்”

(அகம்.62)

“நெடுநீர் பயந்த நிரைஇதழ்க் குவளை

எதிர்மலர் இணைப்போது அன்னதன்

அரிமதர் மழைக்கண்”

(அகம்.381)

எனும் இலக்கிய வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. மேலும் எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார் எனும் புலவருக்குப் பெண்ணின் கண்களானவை தாமரை மலரிடத்தில்

கரிய நிற இதழ்களையுடைய குவளை மலர்கள் இரண்டினைப் பிணைத்து வைத்தன போலத் தோன்றியுள்ளன. இதனை,

“தூமலர்த் தாமரைப் பூவின் அம்கண்

மாதிதழ்க் குவளை மலர்பிணைத் தன்ன

திருமுகத்து அலமரும் பெருமதர் மழைக்கண்” (அகம்.361)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இங்கு தாமரை முகமாகவும், குவளை அதில் அமைந்த கண்ணாகவும் உவமிக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

இவ்வாறாகக் குவளை மலர் நிறம் மற்றும் வடிவம் எனும் அடிப்படையில் பெண்களின் கண்களுக்கு உவமைப் பின்புலமாகக் கையாளப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

நெய்தல் மலர்

சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் மலர் பெண்களின் கண்களுக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. நெய்தல் மலர் போல் கண்கள் இருப்பதாகப் புலவர்க்குத் தோன்றுவது இயல்பான கற்பனையாகும். ஆனால் சில புலவர்க்குக்குப் பெண்களின் கண்கள் போல் நெய்தல் மலர்ந்துள்ளதாகத் தோன்றுகிறது. இதனை,

“கண் போல் நெய்தல் போர்வில் பூக்கும்” (நற்.8)

“இருங்கழி மலர்ந்த கண்போல் நெய்தல்” (அகம்.170)

ஆகிய வரிகளால் அறியமுடிகிறது. கலித்தொகைப் பாடல் ஒன்று மட்டுமே நெய்தல் மலரின் இதழ் போல் கண் இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளது. இது மிகவும் பொருத்தமான உவமையாகும். இதனை,

“நெய்தல் இதழ் உண்கண்” (கலி.39:44)

என்ற வரியால் உணரமுடிகிறது. சிறிய பசிய இலைகளைக் கொண்ட அழகான நெய்தலின் செப்பமுடைய நீர்மலர் போலத் தலைவியின் கண் இருப்பதை,

“சிறு பாசடைய செப்பு ஊர் நெய்தல்

தெண் நீர் மலரின் தொலைந்த

கண்ணே.....” (நற்.23)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. இதுபோன்றே நெய்தல் மலர் கண்களுக்கு உவமையாக அமைவதை,

“நெய்தல் உண்கண்.....” (நற்.113)

“நெய்தல் அம் கண்ணியை.....” (ஐங்.135)

“வைகறை மலரும் நெய்தல் போலத்
தகை பெரிது உடைய காதலி கண்ணே” (ஐங்.118)

“நெய்தல் மலர் அன்ன கண்” (கலி.142:23)

ஆகிய வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. மேலும் குறுந்தொகை -9, அகநானூறு - 10, 83, 230, புறநானூறு - 144 ஆகிய பாடல்களும் இதே கருத்தைக் கூறுகின்றன. நெய்தல் மலரோடு இணைந்து, கண்கள் சிவந்து காணப்படுவதற்கு நறவமலரும் உவமையாக அமைந்துள்ளது. வையை நீராடிய பின்பு உடலின் ஈரம் காய்ந்து வெப்பமாகும் பொருட்டுத் தலைவி கள்ளைப் பருகக் கருதினாள். அப்போது அவள் கண்கள் நெய்தல் மலர்கள் போன்று கருமையுடையனவாக இருந்தன. அக்கள்ளினைப் பருகிய பின்பு அவளது கண்கள் சிவந்து நறவமலரைப் போன்று காணப்பட்டன. இதனை,

“சுரும்பு ஆர்க்கும் சூர் நறா ஏந்தினாள் கண் நெய்தல்
பேர் மகிழ் செய்யும் பெரு நறாப் பேணியவே
சூர் நறா ஆர்ந்தவள் கண்” (பரி.7.62-64)

என்ற வரிகள் வழி அறிய முடிகிறது. இதில் கள்ளுண்பதால் உடல் வெப்பமடையும் என்ற கருத்தும், கள் உண்ணுவதால் கண்கள் சிவக்கும் என்ற கருத்தும் பெறப்படுகின்றன. மேலும், சிவந்த கண்களுக்கு நறவமலர் உவமையாவதையும் அறியமுடிகிறது. இது போன்றே தலைவியின் கண்கள் நெய்தல் மலர் போலும், நறவமலர் போலும் இருப்பதை,

“கய வாய நெய்தல் அலர் கமழ் முகை மண நகை
நய வரு நறவு விதழ், மதர் உண்கண்” (பரி.8:74-75)

எனும் வரிகளும் புலப்படுத்துகின்றன. இங்கு நெய்தல் மலர் கருமையான கண்ணிற்கும், நறவ மலர் சிவந்த கண்ணிற்கும் உவமைப் பின்புலமாக அமைவதை அறியமுடிகிறது.

நீல மலர்

நீலமலர் நல்ல நீல நிறமுடைய மலராகும். இது பெண்களின் கண்களுக்கு உவமையாகப் பல இடங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. நீல மலர்கள் பெண்களின் கண்போல்

மலர்ந்துள்ளதாக மதுரை இளம்பாலாசிரியன் சேந்தன் கூத்தனார், குறமகள் குறியெயினி ஆகிய புலவர்களுக்குத் தோன்றியுள்ளது. இதனை,

“கண் போல் நீலம்.....” (நற்.273)

“உண்கண் ஒப்பின் நீலம்” (நற்.357)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. வேங்கை மரத்தின் மீதிருந்த குரங்கானது தலைவியின் கையில் இருந்த பால் கிண்ணத்தைப் பறித்துச் சென்றது. இதனால் அழுத தலைவியின் கண்ணானது, தேர்களை இரவலர்க்குப் பரிசிலாக வழங்கும் வள்ளன்மை மிக்க சோழ மன்னர்க்குரிய குடவாயில் எனும் ஊரில் மழை பெய்துநிரம்பிய அகழியிடத்து மலர்ந்த நீலமலர் போன்றிருந்தது எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதை,

“எழுது எழில் சிதைய அழுத கண்ணே
தேர் வண் சோழர் குடந்தைவாயில்
மாரி அம் கிடங்கின் ஈரிய மலர்ந்த
பெயல் உறு நீலம் போன்றன” (நற்.379)

எனும் வரிகளால் உணரமுடிகிறது. இதே போல் கண்களுக்கு நீலமலர் உவமையாக அமைவதை,

“பல் இதழ் உண்கண்” (ஐங்.334)

“துணைமலர் எழில் நீலத்து ஏந்து எழில் மலர் உண்கண்” (கலி.14:2)

“முற்று எழில் நீலமலர் என உற்ற
இரும்பு ஈர் வடி அன்ன உண்கண்” (கலி.64:20-21)

“நீலத்து இணைமலர் புரையும் உண்கண்” (புறம்.111)

“மா இதழ் ஏந்திய மலிந்து வீழ் அரிப்பனி
செவ்விரல் கடைக்கண்” (நெடுநல்.164-165)

ஆகிய பாடல் வரிகளும் புலப்படுத்துகின்றன. நீலமலர் கண்களின் வடிவம் மற்றும் நிறம் என்ற அடிப்படையில் உவமைப் பின்புலமாக அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

கருவிளை மலர்

கருவிளை என்பது இப்போது சங்குப் பூ என்று வழங்கப்படுகிறது. கருவிளை மலர் கண் போன்று மலர்ந்து காணப்படுவதை,

“தண் புனக் கருவிளைக் கண் போல் மா மலர்” (நற்.262)

“கண்ணெனக் கருவிளை மலர்.....” (ஐங்.464)

“நீர்வார் கண்ணின் கருவிளை மலர்” (அகம்.294)

எனும் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதற்கு வலுச்சேர்க்கும் வகையில், கருவிளை மலர் கண் போல் பூத்துள்ளதை,

“கருவிளை கண் மலர் போல் பூத்தன கார்க்கு ஏற்று” (கார்நாற்பது.9)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. இங்கு கருவிளை மலர் தன் நிறத்தாலும் வடிவத்தாலும் கண்களுக்கு உவமையாக அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

பித்திக மலர்

இதனைப் பிச்சி மலர் என்றும் கூறுவர். இம்மலர் கண்ணின் கடைப்பகுதி சிவந்து காணப்படுவதற்கு உவமைப் பின்புலமாக அமைகிறது. மழைக்காலத்தில் மலரும் பிச்சியின் நீர் ஒழுகும் வளம் பொருந்திய அரும்பின் சிவந்த புறத்தினைப் போன்ற கடைப்பகுதியை உடைய குளிர்ச்சியான கண்கள் தலைவியுடையது என்பதை,

“மாரிப் பித்திகத்து நீர்வார் கொழுமுகைச்

செவ்வொந் உறமும் கொழுங்கடை மழைக்கண்” (குறுந்.222)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. பித்திகைப் பூவின் அரும்பு சிவப்பாக இருக்கும் என்பதைக் குறுந்தொகை,

“பெருந்தண் மாரிப் பேதைப் பித்திகத்து

அரும்பே முன்னும் மிகச் சிவந்தனவே” (94)

எனும் வரிகள் வழி புலப்படுத்துகிறது. தலைவியின் கண்கள் பித்திக மலரின் புறஇதழ் போன்று, சிவந்த கடைப்பகுதியை உடையது என்பதை,

“மலி பெயல் கலித்த மாரிப் பித்திகத்துக்

கொயல் அரு நிலைஇய பெயல் ஏர் மண முகைச்

செவ்வொந் உறமும் கொழுங் கடை மழைக் கண்” (அகம்.42)

“மாரிப் பித்திகத்து ஈர்இதழ் புரையும்

அம்கலுழ் கொண்ட செங்கடை மழைக்கண்” (அகம்.295)

எனும் அடிகள் விளக்குகின்றன. இதில் ‘மாரிப் பித்திகம்’ என்ற சொல் இம்மலர் மழைக்காலத்தில் மட்டும் மலர்பவை என்பதைக் குறிக்கிறது. மலரின் அரும்பானது சிவந்து காணப்படுவது பெண்களின் கண்ணின் கடைப்பகுதி சிவந்து காணப்படுவதோடு இணைத்து ஒப்புமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

செங்கழுநீர்

செங்கழுநீர் மலர் அரிதாகவே கண்ணிற்கு உவமையாகக் கூறப்படுகிறது. தலைவயின் கண் நீர்வளமிக்க வயல்களில் அரும்பு வாயவிழ்ந்து மலர்ந்திருக்கும் ஒளிபொருந்திய செங்கழுநீர் மலர் போன்றது என்பதை,

“யாணர்த் தண்பணைப் போதுவாய் அவிழ்ந்த

ஒண்செங் கழுநீர் அன்ன நீன்

கண்.....”

(அகம்.269)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இதே போன்று கண்ணகியின் கண்ணும், மாதவியின் கண்ணும் செங்கழுநீர் மலர் போன்றிருப்பதை,

“கள்உக நடுங்கும் கழுநீர் போலக்

கண்ணகி கருங்கணும் மாதவி செங்கணும்”

(இந்திர.விழ.எ.கா.236-237)

எனச் சிலப்பதிகாரமும் குறிப்பிடுகின்றது. தலைவியது சிவந்த கண்கள் செங்கழுநீர் மலர் போன்று இருப்பதாக உவமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளதை உணரமுடிகிறது.

தாமரை

தாமரை மலர் கண்களுக்கு உவமையாகக் கூறப்படினும் அவை பெரும்பாலும், “பூப்போல் உண்கண் (குறுந், 101), மலருண்கண் (பரி.8:53), மை வளம் பூத்த மலர் ஏர் மழைக் கண்ணார் (பரி.18:16), பல் இதழ் மழைக்கண் (அகம், 224) என்ற சொற்றொடர்களால் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இதற்கு உணர வகுத்தோர் தாமரை மலர் போன்ற கண்கள் என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். இது போன்றே,

“தாமரைக் கண்.....”

(கலி.39:2)

என்ற வரி தாமரை மலர் கண்ணிற்கு உவமையாவதைக் கூறியுள்ளது. பெண்களின் கண்களுக்கு அதனோடு ஒத்த வடிவமும், நிறமும் கொண்ட மலர்களே உவமைப் பின்புலமாகப் புலவர்களால் பாடப்பட்டுள்ளன. குவளை, நெய்தல், நீலம் ஆகிய

மலர்களே அதிகமாகக் கண்களுக்கு உவமையாகச் சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன என்பதை அறியமுடிகிறது.

வாய் வருணனையில் மலர்கள்

தலைவன் தலைவியைப் புகழ்ந்து கூறுவது சங்க இலக்கியத்தில் பரவலாகக் காணப்படும் ஒன்றாகும். அவ்வாறு கூறும் போது தலைவியின் வாய் ஆம்பல் மலர் போன்று மணம் வீசுகின்றதாகக் குறிப்பிடுகின்றான். இதனை,

“ஆம்பல் நாளும் தேம்பொதி துவர்வாய்” (குறுந்.300)

எனும் வரியால் உணரமுடிகிறது. இதே போன்று பெண்களின் வாயிற்கு ஆம்பல் மலர் உவமையாக அமைவதை,

“செவ் வாய் ஆம்பல்” (பரி.8:116)

“..... ஆம்பல் வாய் மடுப்ப” (பரி.10:78)

எனும் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதற்கு வலுச் சேர்க்கும் வகையில் “ஆம்பனாறுந் தேம்பொதி துவர்வாய்” என்றார் சிறைக்குடியாந்தையார். பொய்கையைப் பெண்ணாக உருவகித்த இளங்கோ,

“ஆம்பனாறுந் தேம்பொதி நறுவிரைத்

தாமரைச் செவ்வாய்”

என மேலைய வரியை மேற்கொண்டார்” (தமிழ்ப் பெருங்காப்பியங்களில் சங்க இலக்கியத்தின் செல்வாக்கு, ப.61) என மு.இளமுருகன் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் பெண்களின் இதழானது செம்முருக்க மலருக்கு உவமையாகக் கூறப்படுகிறது. இதனை,

“..... கவிர் இதழ்” (பரி.22:29)

“கவிர் இதழ் அன்ன காண்பு இன் செவ் வாய்” (அகம்.3:15)

எனும் அடிகள் வழி அறியமுடிகிறது. இலவு மலரின் இதழ் போன்று பெண்கள் வாய் இருப்பதாகவும் உவமைப்பார்க்கப்பட்டுள்ளதை,

“இலவுஇதழ் புரையும் இன்மொழித் துவர்வாய்” (பொருந்.27)

என்ற அடி விளக்குகிறது. வாயின் மணம், இதழின் நிறம், வடிவம் ஆகியவற்றைப் புலப்படுத்த ஆம்பல், கவிர், இலவம் ஆகிய மலர்கள் பின்புலமாக அமைந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

நாக்கு வருணனை

மென்மையான மடியும் தன்மை கொண்ட சிவந்த நாக்கிற்கு இலவமலர் உவமையாகப் பரணர் எனும் புலவரால் கையாளப்பட்டுள்ளது. இதை,

“இலவமலர் அன்ன அம்செந் நாவின” (அகம்.142)

என்ற வரியால் அறியமுடிகிறது. நிற அடிப்படையிலும் மென்மை அடிப்படையிலும் இலவமலர் நாக்கிற்கு உவமையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

பல் வருணனையில் மலர்கள்

பெண்களின் பற்களுக்கு உவமையாக முல்லை முகையும், மௌவல் முகையும் கூறப்பட்டுள்ளன. சான்றாக முல்லை மலரின் முகை போன்று பற்கள் இருந்தன என்பதை,

“கொல்லைப் புனத்த முல்லை மென்கொடி
எயிறு என முகையும்” (குறுந்.186)

“பெயல் புறந்தந்த பூங்கொடி முல்லைத்
தொகுமுகை இலங்கு எயிறாக” (குறுந்.126)

“நறுமுல்லை நேர்முகை ஒப்ப நிரைத்த
செறி முறை பாராட்டினாய், மற்று எம்பல்லின்” (கலி.22:9-10)

ஆகிய வரிகள் விளக்குகின்றன. இதே கருத்தை கலித்தொகை - 64, 103, 108, 139, அகநானூறு - 162, பரிபாடல் - 8:76 ஆகிய பாடல்களும் குறிப்பிடுகின்றன. முல்லை மலர் போன்றே மௌவல் மலரின் முகையும் பற்களுக்கு உவமையாக அமைந்துள்ளதை,

“மணமௌவல் முகைஅன்ன மாவீழ் வார் நிரைவெண்பல்” (கலி.14)

“மாதரார் முறுவல் போல், மண மௌவல் முகை ஊழ்ப்ப” (கலி.27:4)

“மனை இள நொச்சி மௌவல் வால் முகைத்
துணை நிரைத்தன்ன மாவீழ் வெண் பல்” (அகம்.21)

எனும் இலக்கிய வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. முல்லை, மௌவல் இவற்றின் முகைகளின் வெண்மை நிறமும், கூர்மையான வடிவமும் பற்களுக்கு உவமைப் பின்புலமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

கொங்கை வருணனையில் மலர்கள்

மகளிரின் மாப்பிற்குப் பெரும்பாலும் கோங்க மலரின் முகையே உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. பெண்களின் கொங்கை போன்று கோங்க அரும்புகள் மலர்ந்திருந்தன எனக் குறுந்தொகை குறிப்பிடுகிறது. இதை,

“முலைஏர் மென்முகை அவிழ்ந்த கோங்கின்” (254)

எனும் அடியால் அறியமுடிகிறது. கோங்கின் முதிராத இளம் மொட்டுப் போன்று அழகிய மாப்பகங்களை உடையவள் தலைவி என்பதை,

“..... கோங்கின்

முதிரா இளமுகை ஒப்ப எதிரிய

தொய்யில் பொறித்த வனமுலை” (கலி.117:2-4)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. இதே போன்று கோங்கமலர் முகை கொங்கைக்கு உவமையாக அமைவதை,

“கோங்குமுகைத் தன்ன குவிமுலை ஆகத்து” (அகம்.240)

“வேங்கை வெற்பின் விரிந்த கோங்கின்

முகைவனப்பு ஏந்திய முற்றா இளமுலை” (புறம்.336)

“..... கோங்கின்

குவிமுகிழ் இளமுலை....” (திருமுருகு.34-35)

“யாணர்க் கோங்கின் அவிர் முகை எள்ளி

பூண் அகத்து ஒடுங்கிய வெம்முலை” (சிறுபாண்.25-26)

ஆகிய வரிகளின் வழி அறியமுடிகிறது. கோங்க முகையின் வடிவத்தின் அடிப்படையில் இது மகளிரின் மாப்பிற்கு உவமையாக அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

கை வருணனையில் மலர்கள்

சங்ககாலப் புலவர்கள் கை விரல்களுக்கும், கைக்கும் காந்தள் முகையும் காந்தள் மலரையும், நறவ மலரையும் உவமையாகக் காட்டியுள்ளனர். குரங்கு தலைவியின் பாற்கிண்ணத்தைக் கவர்ந்து சென்றமையால் தன் வயிற்றிலே இவள் அடித்துக் கொண்டு அழுததால் இவளுடைய விரல்கள் சிவந்து பாண்டியனின்

பொதியில் எனும் பெரிய மலையிடத்தே மலர்ந்த செழித்த காந்தளின் மலர்களைப் போன்று விளங்கும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதை,

“..... விரலே

பாஅய் அவ் வயிறு அலைத்தலின் ஆனாது

ஆடு மழை தவழும் கோடு உயர் பொதியில்

ஒங்கு இருஞ் சிலம்பில் பூத்த

காந்தள் அம் கொழு முகை போன்றன சிவந்தே”

(நற்.379)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. இதில் சிவந்த விரலுக்குக் காந்தள் மலர் உவமையாக அமைந்துள்ளது. இது போன்றே பெண்களின் விரலிற்குக் காந்தள் மலர் உவமையாக அமைவதை,

“முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்”

(குறுந்.167)

“..... காந்தள்

முகை புரை விரலின்”

(புறம்.144)

“செழுங்குலைக் காந்தள் கைவிரல் பூப்பவும்”

(சிறுபாண்.167)

“நெடு வரை மிசைய காந்தள் மெல்விரல்”

(பொருந்.33)

ஆகிய இலக்கிய வரிகள் வழி அறியமுடிகின்றது. மேலும் விரலானது நறவ மலர் போன்றிருப்பதை,

“நறாஅ அவிழ்ந்தன்ன என்மெல்விரல்.....”

(கலி.5:49)

“நறா இதழ் கண்டன்ன செவ்விரல்”

(கலி.84:22)

என்ற வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. பெண்களின் பஞ்சி ஊட்டப்பட்ட நகத்திற்கு முருக்கமலரின் முகை உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“குவிமுகை முருக்கின் கூர்நுனை வைஎயிற்று

நகைமுக மகளிர் ஊட்டுஉகிர் கடுக்கும்”

(அகம்.317)

எனும் அடிகளால் அறியமுடிகிறது. வாசவ தத்தையின் எழில் உருவத்தைக் கொங்கு வேளிர் வருணிக்குமிடத்தில்,

“வில்லெனக் கிடந்த புருவம் வில்லின்

அம்பெனக் கிடந்த செங்கடை மழைக்கண்

பிறையெனச் சுடரும் சிறுநுதல் பிறையின்
நிறையெனத் தோன்றும் கறையில் வாள்முகம்
அரவென நுடங்கு மருங்குல் அரவின்
பையெனக் கிடந்த ஐதேந்து அல்குல்
கிளியென மிழற்றும் கிளவி கிளியின்
ஒளிபெறு வாயின் அன்ன ஒள்ளுகிர்
வேயெனத் திரண்ட மென்றோள் வேயின்
விளங்கு முத்தன்ன துளங்கு ஒளி முறுவல்
காந்தள் முகிழ்அன்ன மென்விரல் காந்தள்

பூத்துடுப்பு அன்ன புனைவளை முன்கை” (பெரு.வத்தவகாண்டம், 11:64-79)

என்று அடுக்கடுக்காக எழில் நயத்துடனும், கற்பனை வளத்துடனும் கூறியுள்ளார். இதில் இறுதியடிகள் பெண்கள் கைக்கும், விரலுக்கும் காந்தள் மலர் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. காந்தள், நறவம், முருக்கம் ஆகிய மலர்கள் அவற்றின் சிவந்த நிறம் மற்றும் வடிவ அடிப்படையில் விரலிற்கும், நகத்திற்கும் உவமையாக அமைந்துள்ளன.

இதுபோன்றே காந்தள் மலர்கள் குவிந்த நிலையிலும், விரிந்த நிலையிலும் கைக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. கார்ப்பருவத்தில் மலர்ந்த காந்தட் குலைகள், காமனின் போருக்குத் தோற்றுக் கட்டுண்டாரின் கை போல விளங்கும். அக்காந்தளின் அரும்புகளை வண்டுகள் மொய்த்து மலரச் செய்யும் அங்ஙனம் விளங்கும் அரும்புகள், கட்டுதலை உடைய யாழின் நரம்புடைய புரியினை அவிழ்ப்பாரது கைகளை ஒத்து விளங்கும் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதை,

“காந்தள் செறிந்த கவின்,
கவின் முகை, கட்டு அவிழ்ப்ப தும்பி கட்டு யாழின்
புரி நெகிழ்ப்பார் போன்றன கை
அச்சிரக் கால் ஆர்த்து - அணி மழை - கோலின்றே
வச்சிரத்தான் வான வில்லு”

(பரி.18:35-39)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. இதே போன்று காந்தள் மலர் கையிற்கு உவமையாக அமைவதை,

“சிலம்பு கமழ் காந்தள் நறுங் குலை அன்ன
நலம் பெறு கையின்.....”

(ஐங்.293)

“கொடி இயலார் கைபோல் குவிந்த முகை”

(பரி.20:97)

எனும் அடிகளும், கலித்தொகை (40:11-12, 43:8-9), பட்டினப்பாலை - வரிகள் (152-154), முல்லைப்பாட்டு - வரி (95) ஆகிய வரிகளும் விளக்குகின்றன. பெண்களின் கையிற்கு காந்தள் மலரின் குலை, முகை, மலர் ஆகியவையும், விரலிற்குக் காந்தள், நறவம் ஆகியவையும், நகத்திற்கு முருக்கு மலரும் வண்ணம் மற்றும் வடிவம் எனும் பின்புலத்தில் உவமைகளாக அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

சுணங்கு வருணனையில் மலர்கள்

சுணங்கு என்பது தேமல் என்று இக்காலத்தில் வழங்கப்படுகிறது. ஆனால் சங்க காலத்தில் சுணங்கு என்பது மேனி பொழிவாகக் கருதப்பட்டது. சுணங்கு என்பதற்கு, “பூப்புக்குப் பின் மகளிர் மேனியில் தோன்றும் நிறப்பொழிவு - இது அழகின் வெளிப்பாடு” (www.wiktionary.org) என இணையச் செய்தி விளக்கம் தருகிறது.

சுணங்கிற்கு ஞாழல் மலர், தாமரைத்தாது, வேங்கை மலர் ஆகியவை உவமையாகச் சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. ஞாழலின் ஒளிமிக்க பூங்கொத்துக்கள் வண்டல் மண்ணால் செய்த பாவையின் அழகிய மார்பில் தேமல் போலப் படர்ந்து காணப்படும் என்பதை,

“சிறு வீ ஞாழல் தேன் தோய் ஒள் இணர்

நேர் இழை மகளிர் வார் மணல் இழைத்த

வண்டற் பாவை வன முலை முற்றத்து

ஒண் பொறிச் சுணங்கின் ஐது படத் தாஅம்”

(நற்.191)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. மேலும், ஞாழல் மரத்தின் பூவை நிகர்த்த தேமல் படரப்பெற்ற இளம் கொங்கையைக் கொண்டவள் தலைவி என்பதை,

“எக்கர் ஞாழற் பூவின் அன்ன

சுணங்கு வளர் இள முலை மடந்தை”

(ஐங்.149)

எனும் அடிகள் வழி அறியமுடிகிறது. இங்கு ஞாழல் பூ நிற ஒற்றுமை கருதி சுணங்கிற்கு உவமையாக அமைந்துள்ளது.

தலைவியானவள் ஆழமான நீரில் பூத்துள்ள தாமரையின் தாது போன்ற நுண்ணிய பலவாகிய தேமலையுடையவள் என்பதை,

“குண்டுநீர்த் தாமரைக் கொக்கின் அன்ன

நுண்பல் தித்தி மாஅ யோயே’

(குறுந்.300)

ஆகிய வரிகள் விளக்குகின்றன. பெண்களின் சுணங்கிற்கு வேங்கை மலரே சங்க இலக்கியத்தில் அதிக அளவில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தலைவன் தலைவியைப் பாராட்டுமிடத்து வேங்கைப் பூவை வென்ற தேமலையுடையவள் என்கிறான். இதனை,

“வேங்கை வென்ற சுணங்கின்

தேம் பாய் கூந்தல் மாஅயோனே’

(ஐங்.324)

எனும் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதே போன்று வேங்கை மலர் சுணங்கிற்கு உவமையாக,

“தகை இணர் இள வேங்கை மலர் அன்ன சுணங்கினாய்’

(கலி.57:17)

“..... வேங்கை

ஊழுறு நறுவீ கடுப்பக் கேழ்கொள

ஆகத்து அரும்பிய மாசுஅறு சுணங்கினள்’

(அகம்.174)

ஆகிய இலக்கிய வரிகளும், மேலும் நற்றிணை - 157, அகநானூறு - 319, புறநானூறு - 352, சிறுபாணாற்றுப்படை வரிகள் - 23-24, ஆகிய பாடல்களின் வரிகளும் விளக்குகின்றன. வேங்கை மலர், ஞாழல் மலர், தாமரைத் தாது ஆகியவை பொன்னிறமுடையவை. எனவே இவை பெண்களின் மேனிப் பொழிவிற்கு வண்ண அடிப்படையில் உவமைப் பின்புலமாக அமைந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

பெண்கள் வருணனையில் தாமரை மலர்

தனித்தனியாக ஒவ்வொரு மலரும் பெண்களின் உடலின் ஒவ்வொரு உறுப்பிற்கும் உவமையாக அமைந்துள்ளமை போன்று முகம், கண், மார்பு, வாய் அடி எனப் பல உறுப்புகளுக்கும் தாமரை மலர் உவமையாக அமைவது இனி ஆராயப்படுகிறது.

மகளிர் தம் அழகிய இமையாகிய இதழ்களையுடைய மையுண்ட கண்ணாகிய தாமரை மலரும், முகமாகிய தாமரை மலரும், தம் பாதங்களாகிய தாமரை மலரும், தமது தோள்களாகிய பொன் குளத்தில் மலர்ந்த தம் கையாகிய தாமரை மலரும், தம் கொங்கைகளாகிய பெரிய தாமரை மொட்டுக்களும், சிவந்த தமது வாயாகிய அரக்கின் நிறம் ஒத்த மலரோடு கூடி இயங்கும் தன்மையுடைய இத்தாமரைகள் எல்லாம் தாம் பாய்ந்தாடிய அச்சனை நீரில் பூத்த தாமரை மலர்களோடு சிறிதுகூட

வேறுபாடு தோன்றாதவாறு காணப்பட்டன. இதில் கண், முகம், பாதம், மார்பு, கை ஆகிய உறுப்புகளுக்குத் தாமரை மலர் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதை,

“ஆய் இதழ் உண்கண் அலர் முகத் தாமரை
தாட் தாமரை, தோட் தமனியக் கயமலர்
எம் கைப் பதுமம், கொங்கைக் கயமுகை,
செவ் வாய் ஆம்பல் செல்நீர்த் தாமரை
புனர் தாமரையோடு, புலம் வேறுபாடுறா”

(பரி.8:113-117)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது.

முக வருணனையில் தாமரை

பெண்களின் முகத்திற்குத் தாமரை மலர் உவமையாக்கப்பட்டுள்ளது. காதலரைப் புணர்ந்த மகளிர் முகம் போல தாமரை மலர்ந்துள்ளதை,

“புணர்ந்தவர் முகம் போலப் பொய்கைப் பூப் புதிது ஈன்” (கலி.31:5)

என்ற வரி விளக்குகிறது. இதே போன்று தாமரை மலர் முகத்திற்கு உவமையாவதை,

“..... நகுபவள் முகம் போல
பனி ஒருநிறம் வார, பாசடைத் தாமரை
தனிமலர் தளைவிடுஉம் தன்துறை”

(கலி.71:6-8)

“பகன்றைப் பூ உற நீண்ட பாசடைத் தாமரை
கண்டு பொர ஒளி விட்ட வெள்ளிய வள்ளத்தான்
தண் கமழ் நறுந்தேறல் உண்டவள் முகம் போல்”

(கலி.73:2-4)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. மேலும் வயலில் பூத்த தாமரை மலரின் மேல் நெற்பயிர் தலை சாய்த்தததால் நெற்கதிர் தாமரையின் இதழை உராயும்படி சாய்ந்து கிடந்தது. இக்காட்சி புலவருக்கு ஆடல்மகளுடைய அழகிய நெற்றியிலே செருகி இருந்த வயந்தகம் போலக் காட்சி அளித்துள்ளது. இதனை,

“முள் அரைத் தாமரை முழுமுதல் சாய்த்து, அதன்
வள் இதழ் உறநீடி, வயங்கிய ஒரு கதிர்
அவை புகழ் அரங்கின் மேல் ஆடுவாள் அணிநுதல்
வகைபெறச் செரீஇய வயந்தகம் போல், தோன்றும்”

(கலி.79:2-5)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. இதில் முகத்திற்குத் தாமரை மலரும், நெற்றியில் அணியப் பெறும் வயந்தகம் எனும் அணிக்கு நெற்கதிரும் உவமையாக அமைந்துள்ளன.

இதே போன்று தாமரை மலர் முகத்திற்கு உவமையாக, கலித்தொகை (77:1-3), அகநானூறு - 361, சிறுபாணாற்றுப்படை வரி - 73, மதுரைக்காஞ்சி வரிகள் -710-711 ஆகிய பாடல்களிலும் புலவர்களால் கையாளப்பட்டுள்ளன. மேலும் முகத்திற்குத் தாமரை மலர் மட்டுமின்றி குவளை மலரும் உவமையாக அமைந்துள்ளதை,

“துகள் அறு வாள் முகம் ஒப்ப மலர்ந்த

குவளையும்

(கலி.64:15-16)

என்ற வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதில் குவளை என்பது செங்குவளை மலரைக் குறிக்கும். இதே போன்று தாமரை மலர் குழந்தையின் உள்ளங்கை, சாதிலிங்கம் தோய்த்த பாதத்திற்கும் உவமையாக அமைந்துள்ளதை,

“நாயுடை முது நீர்க் கலித்த தாமரைத்

தாதின் அல்லி அவிர் இதழ் புரையும்

மாசு இல் அங்கை.....”

(அகம்.16)

“திருமுகம் அவிழ்ந்த தெய்வத் தாமரை

ஆசுஇல் அங்கை அரக்குத் தோய்த்தன்ன

சேயிதழ் பொதிந்த செம்பொற் கொட்டை”

(சிறுபாண்.73-75)

“திண்கதிர் மதாணி ஒண் குறு மாக்களை

.....

தாது அணி தாமரைப் போது பிடித்தாங்கு”

(மதுரைக் : 461-463)

“மெல்லியல் மேவந்த சீறடி தாமரை

அல்லிசேர் ஆய்திதழ் அரக்குத் தோய்ந்தவை போல”

(கலி.13:11-12)

எனும் இலக்கிய வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. தாமரை மலரானது தனது சிவந்த நிறத்தின் காரணமாகவும், மென்மைத் தன்மை காரணமாகவும், முகம், பாதம், உள்ளங்கை, சிறு குழந்தை ஆகியவற்றிற்கு உவமைப் பின்புலமாகவும், சங்க இலக்கியத்தில் அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

உடலின் தன்மை குறித்த வருணனைகள்

பெண்களினைப் புனைந்துரைப்பது இலக்கிய வழக்கில் உள்ள ஒன்று. அவ்வகையில் பெண்களின் உடலின் தன்மை, குணம், நிறம் ஆகியவற்றை ஒரு சில மலர்களைக் கொண்டு சங்ககாலப் புலவர்கள் இலக்கியங்கள் வாயிலாக வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

விடியற்காலை பொழுதிலே நீண்ட மலையிலே செழித்த பெரிய தண்டினை உடைய குறிஞ்சிப் பூவைப் போன்ற உடலை உடையவள் தலைவி என்பதை,

“நீள் மலைக் கலித்த பெருங் கோற் குறிஞ்சி

நாள் மலர் புரையும் மேனி.....”

(நற்.301)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. கோடல், முல்லை, குவளை ஆகிய மலர்களை இடையிட்டுக் கட்டிய மாலையைப் போல நறுநாற்றத்தை உடையது தலைவியின் மேனி என்பதை,

“கோடல், எதிர்முகைப் பசுவீ முல்லை

நாறுஇதழ்க் குவளையொடு இடையிடுபு விரைஇ

ஐதுதொடை மாண்ட கோதை போல

நறிய நல்லோள் மேனி”

(குறுந்.62)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. தலைவியின் மாமை நிறமுடைய மேனியானது, மழைக்காலத்தில் மலரும் பித்திகத்தின் அரும்புகளில் பலவற்றைக் கரிய பனையின் ஓலையால் ஆகிய குடையில் வைத்து மூடி, பெருமழை பெய்யும் விடியற்காலத்தில் அக்குடையை விரித்து விட்டது போன்ற நறுமணமும் குளிர்ச்சியும் உடையது என்பதை,

“மாரிப் பித்திகத்து நீர்வார் கொழுமுகை

இரும்பனம் பசங்குடைப் பலவுடன் பொதிந்து

பெரும்பெயல் விடியல் விரித்து விட்டன்ன

நறுந் தண்ணியளே, நல்மா, மேனி”

(குறுந்.168)

என்னும் வரிகள் விளக்குகின்றன. மேலும் தலைவியானவள் ஆம்பல் மலர் போன்று குளிர்ச்சியுடனும், தாமரை மலரின் உள்ளகத்தே உள்ள வெப்பமுடனும் இருக்கும் இயல்பினள் என்பதை இலக்கியங்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. இதை,

“வேங்கையும் காந்தளும் நாறி

ஆம்பல் மலரினும் தான் தண்ணியளே”

(குறுந்.84)

“அலங்கு வெயிற் பொதிந்த தாமரை

உள்ளகத் தன்ன சிறுவெம்மையனே” (குறுந்.376)

எனும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. தலைவியின் மேனியின் இயல்பானது சில நேரங்களில் ஆம்பல் மலர் போன்று குளிர்ச்சியாகவும், சில நேரங்களில் தாமரையின் உள்ளகத்துள்ள சிறு வெப்பமாகவும் இருக்கும் என்பதை அறியமுடிகிறது. இதே போன்று பாதிரி மலரும் தலைவியின் மாமை நிறத்திற்கு உவமையாக அமைந்துள்ளது. பாதிரி இதழின் உட்புறம் வளைந்த பூவில் உள்ள மயிரினைப் போன்று மயிர் எழுந்து அழகு ஒழுகும் மாமை நிறமுடையவள் தலைவி என்பதை,

“வேனிற் பாதிரிக் கூன்மலர் அன்ன

மயிர் ஏர்பு ஒழுகிய அம்கலுழ் மாமை” (குறுந்.147)

என்ற அடிகள் விளக்குகின்றன. மேலும் பெண்களின் மேனியில் காந்தளின் மணம் இருப்பதை,

“மலர்ந்த காந்தள் நாறிக்

கலிழ்ந்த கண்ணள்.....” (ஐங்.259)

“நெடும் பெருங் குன்றத்து அமன்ற காந்தட்

போது அவிழ் அலரின் நாறும்

ஆய்தொடி அரிவை.....” (அகம்.4)

“..... தோளே

வல்வில் இளையர் பெருமகள் நள்ளி

சோலை அடுக்கத்துச் சுரும்பு உண விரிந்த

கடவுட் காந்தளுள்ளும் பலஉடன்

இறும்புது கஞலிய ஆய்மலர் நாறி” (அகம்.152)

ஆகிய அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. பெண்களின் மேனியில் குறிஞ்சி, வேங்கை, காந்தள், பித்திகம் ஆகிய மலர்களின் மணம் பாதிரி மலரின் உள்ளகம் போன்றே மாமை நிறம் ஆகியவை இருப்பதை அறியமுடிகிறது.

பெண்ணைப் பூவுடன் ஒப்பிட்ட தமிழரின் பாங்கு இவற்றால் புலனாகிறது. இதுகுறித்து க.உமாமகேஸ்வரி கூறுகையில், “இயற்கையைக் கூர்ந்து கவனித்ததால் பூ எவ்வாறு அழகு, கவர்ச்சி, நிறம், வாசனைகளால் வண்டை ஈர்த்து மகரந்தச்

சேர்க்கை நடத்தி தன் இனத்தின் தொடர்ச்சியை உருவாக்குகிறது என்பதைக் கவனித்த மனிதன் தன் இனத்தொடர்ச்சிக்குக் காரணமான பாலியல் ஈர்ப்பு, அது தந்த இன்பம் மக்களைப் பெறல் இவையெல்லாம் பெண்ணால் மட்டுமே கூடும் என்பதை உணர்ந்து பெண்களோடு பூக்களைத் தொடர்புபடுத்தினான்” (சங்க இலக்கியத்தில் மலர்களின் பயன்பாட்டுப் பின்புலம், ப.67) என்கிறார். மகளிர்க்கும் மலருக்குமான தொடர்பு இதனால் புலனாகிறது.

பெண்கள் ஒப்பனையில் மலர்கள்

மலர்களை விரும்பாத பெண்களே இல்லை எனும் அளவு மலர்களுக்கும் பெண்களுக்கும் தொடர்பு உண்டு. மலர்களை ஏதோரு வகையில் தங்கள் ஒப்பனையில் இணைத்துக் கொள்வர். முக்கியமாகத் தலையில் சூடிக் கொள்வர். மலர் அணியாமல் பெண்களின் ஒப்பனை நிறைவுபெறுவதில்லை. இது சங்ககாலம் முதல் தொடர்ந்து வரும் ஒரு பண்பாடாகும். மலரணிவதில் கூட ஒரு பண்பாட்டினைப் பின்பற்றியவர்கள் தமிழர்கள்.

நீராடச் செல்லும் முன் மலரணிதல், புணரும் முன் மலரணிதல், திருமணத்திற்குப் பின் கற்பு வாழ்வில் பெண் மலரணிதல், தலைவனுடன் உடன்போகும் வழிகளில் பெண் மலரணிதல், களவு வாழ்வில், தலைவன், தலைவிக்கு மலரணிவித்தல், களவின் போது பிறரறியாமல் மலரணிதல் என மலர் அணிவதில் தமிழர் பண்பாட்டில் ஒரு வரைமுறை பின்பற்றப்பட்டுள்ளதைச் சங்க இலக்கியம் வழி அறியமுடிகிறது.

நீரூடும் முன் மலரணிதல்

சங்க காலத்தில் பெண்கள் நீர்த்துறைகளில் நீராடியுள்ளனர். அவ்வாறு நீராடச் செல்லும் முன் முண்டகம், குவளை போன்ற நீர்ப்பூக்களையே அணிந்து சென்று அம்மலர்களுடனேயே நீரில் நீராடியுள்ளனர். பெண்கள் முண்டகம் என்னும் கழிமுள்ளி மலர்மாலை அணிந்து நீராடச் சென்றனர் என்பதை,

“அணிமலர் முண்டகத்து ஆய் பூங்கோதை

மணிமருள் ஐம்பால் வண்டு படத் தைஇ,

துணி நீர்ப் பெளவம் துணையோடு ஆடி”

(நற்.245)

“முண்டகக் கோதை நனைய,

தெண் திரைப் பெளவம் பாய்ந்து நின்றோளே”

(ஐங்.121)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. இதே போன்று நீராடச் செல்லும் முன் குவளை மலர் அணிந்திருந்த செய்தியை,

“ஒண்ணுதல் அரிவை பண்ணை பாய்ந்தென,

கள் நறும் குவளை நாறித்

தண்ணென்றிசினே பெருந் துறைப் புனலே”

(ஐங்.73)

“கண்ணேர் இதழ், தன்நறுங் குவளைக்

குறுந்தொடர் அடைச்சிய நறும்பல் கூழை

நீடுநீர் நெடுஞ்சுனை ஆயமொடு ஆடாய்”

(அகம்.358)

எனும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. சங்க காலத்தில் பெண்கள் குளிர்ச்சியான மலர்களை அணிந்து கொண்டு அதன் பின்னரே நீராடச் சென்றுள்ளனர். இதனால் உடல் குளிர்ச்சி அடையும் என்பதை அவர்கள் அறிந்திருந்தனர் என்பதை உணரமுடிகிறது.

களவுக் காலத்தில் மலரணிதல்

திருமணத்திற்கு முன்பு சங்க காலத்தில் பெண்கள் மலரணியும் உரிமையைப் பெறவில்லை. திருமணத்திற்குப் பின்பே பெண்ணிற்கு மலரணியும் உரிமை இருந்ததை இலக்கியங்கள் சான்று பகர்கின்றன. ஆயினும் இதற்கு முரணாகப் பெண்கள் களவுக் காலத்திலும் மலரணிந்த குறிப்புகள் பல சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன. இது பற்றி வ.சுப.மாணிக்கனார் குறிப்பிடும் பொழுது, “பண்டைத் தமிழ்க்கன்னி மலர்கூடாள் என்பதும், மலர்கூடின் கன்னியாகாள், ஒருவனை வரித்தாள் என்பதும் நம் பழஞ் சமுதாய வழக்கு. இக்கருத்து கற்றார்க்கு இன்று வியப்பாகவும் புரட்சியாகவும் தோன்றும், தோன்றக்கூடும். இவ்வழக்கம் இந்நாள் தமிழகத்து இல்லாமையும், இருக்க இயலாமையும் கண்டு பலர் மலைக்கவும் மலைப்பர்” (தமிழ்க் காதல், ப.123) என்கிறார்.

கூந்தலில் மலர் அணிவதால் ஊரில் அவள் பற்றி அலர் எழும் எனத் தலைவி அஞ்சுகிறாள். தலைவன் ஒருவன் குளத்தில் பூத்த குவளையின் அரும்புகளை மலர்வித்துக் கட்டிய மாலையை, தலைவி விரும்பாமலேயே அவள் கூந்தலில் சூட்டினாள். இதனால் ஊரில் அலர் எழுந்தது. அலரினால் களவு வெளிப்பட்டு விடும். எனவே விரைவில் மணந்து கொள்ளும்படி தோழி தலைவனிடம் கூறுகிறாள். இதை,

“தன்கயத்து அமன்ற ஒண்பூங் குவளை

அரும்பு அலைத்து இயற்றிய சுரும்புஆர் கண்ணி

பின்னுப்புறம் தாழக் கொன்னே சூட்டி

.....

என்னும் நோக்கும் இவ்வழுங்கல் ஊரே”

(அகம்.180)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. மேலும் தலைவன் தலைவியைக் காணாது மீளும் போது தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியதாக, தலைவி செருந்தி மலர்களைக் கூந்தலில் சூடியவள் என்றும், தலைவனை இரவுக்குறி மறுத்துப் பகலில் வருக எனத் தோழி கூறுமிடத்தில், குவளை மலர்களை அணிந்த கூந்தல் பாயலில் இனிது உறங்கிச் செல்வாயாக என்றும் கூறும் இவ்விரு பாடல்களும் களவுக் காலத்தில் தலைவி மலரணிந்தமைக்கான சான்றாக அமைகின்றன. இதனை,

“பொன்அடர்ந் தன்ன ஒள்இணர்ச் செருந்திப்

பல்மலர் வேய்ந்த நலம்பெறு கோதையள்”

(அகம்.280)

“மல்லல் அறைய மலிர்சனைக் குவளைத்

தேம்பாய் ஒண்பூ நறும்பல அடைச்சிய

கூந்தல் மெல்அனைத் துஞ்சி”

(அகம்.308)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது. இதே போன்று உடன்போக்கில் பாலை நில வழியே செல்லும் போது அவ்வழியில் காணப்படும் மலர்களைத் தலைவியே விரும்பிப் பறித்து அணிதல் பற்றிய சான்றுகள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன. உடன்போக்கின் போது பாலை நிலத்து வழிகளில் உள்ள மலர்களைத் தொடுத்துத் தலைவி தலையில் அணிந்து கொண்டதை,

“பொம்மல் ஓதி பொதுள வாரி,

அரும்பு அற மலர்ந்த ஆய்பூ மராஅத்துச்

சுரும்புகூழ் அலரி தைஇ”

(அகம்.257)

“கானப் பாதிரிக் கருந்தகட்டு ஒள்வீ

வேனில் அதிரலொடு விரைஇ, காண்வர

சில்ஐங் கூந்தல் அழுத்தி, மெல்இணர்த்

தேம்பாய் மராஅம் அடைச்சி”

(அகம்.261)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. இதில் தலைவி மராம், பாதிரி, அதிரல் ஆகிய பாலை நிலத்திற்குரிய மலர்களை அணிந்துள்ளமையும் உடன்போக்கின் போது தானே மலர்களைப் பறித்து இன்பமாகச் சூடிக் கொண்ட பாங்கினையும் அறிய முடிகிறது.

புணரும் முன் மலரணிதல்

தம் கணவரைப் புணர விரும்பும் பெண்கள் குவளை, கழுநீர் ஆகிய மலர்களை அணிந்துள்ளனர். இவை குளிர்ச்சியுடைய மலர்கள் என்பது இங்கு சுட்டத்தக்கது. உடலைக் குளிர்ச்சிப்படுத்த அவர்கள் இவ்வகை குளிர்ச்சியுடைய நீர்ப்பூக்களை அணிந்திருக்கக்கூடும். புணரும் முன் மலரணிந்ததை,

“குறுஞ் சனைக் குவளை அடைச்சி, நாம் புணரிய

நறுந் தன் சாரல்.....”

(நற்.204)

“காதல் இன்துணை புணர்மார் ஆய்திதழ்த்

தண் நறுங் கழுநீர் துணைப்ப”

(மதுரைக்.550-551)

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதனால் குளிர்ச்சி விரும்பிப் பெண்கள் புணர்விற்கு முன் மலர்களை அணிந்தமை புலனாகிறது. இதற்கு வலுச் சேர்க்கும் வகையில் புறநானூறும் புணர்வோர் மலர் அணிதலை,

“புணர்ந்தோர் பூஅணி அணிய பிரிந்தோர்

பைதல் உண்கண் பணி வார்பு உறைப்ப”

(194)

என்ற வரிகளினால் விளக்கியுள்ளது. கணவரைச் சேர விரும்பும் பெண்கள் தங்களை ஒப்பனைப் பொருள்கள், வாசனைப் பொருள்கள், அணிகலன்கள், மலர்கள் கொண்டு ஒப்பனை செய்து கொள்வது சங்ககால வழக்கம் என்பதை அறியமுடிகிறது. புணர்ச்சிக்க முன்பு உடலைக் குளிர்ச்சியாக்க வேண்டி சங்ககாலத்தில் நீர்ப்பூக்களைச் சூடியுள்ளனர் என்பது இதனால் புலனாகிறது.

கற்புக் காலத்தில் மலரணிதல்

முன்னர்க் கண்டதுபோல் திருமணமான பெண்கள் கணவருடன் இருக்கும் பொழுது மலர் அணிகின்றனர். தலைவன் ஒருவன் பிரியக் கருதுகிறான் அந்நிலையில் தலைவியை மனதில் நினைவில் கொண்டு தன் செலவைத் தவிர்க்கிறான். அவன் தலைவியை கொள்ளும் போது அவளது அதிரல், பாதிரி ஆகிய மலர்களை அணிந்த நறுமணம் கொண்ட கூந்தல் நினைவுக்கு வருகிறது. இதை,

“மாக் கொடி அதிரற் பூவொடு பாதிரித்

தூத் தகட்டு எதிர் மலர் வேயந்த கூந்தல்

மணம் கமழ் நாற்றம் மரீஇ”

(நற்.52)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இதே போல் பிரியக் கருதிய தலைவன் ஒருவனுக்குத் தோழி தலைவியின் இயல்பைக் கூறி அவளைப் பிரியவேண்டாம் என வலியுறுத்துமிடத்து,

“முதிரா வேனில் அதிரிய அதிரல்

பராரைப் பாதிரிக் குறு மயிர் மாமலர்

நறு மோரோட மொடு உடன் எறிந்து அடைச்சிய

செப்பு இடந்தன்ன நாற்றம் தொக்கு உடன்”

(நற்.337)

என்கிறாள். இதில் தலைவி அதிரல், பாதிரி, மோரோடம் ஆகிய மலர்களை அணிந்த பூச்செம்மைத் திறந்தது போன்ற மணமுடைய கூந்தலையுடையவள் அவளைப் பிரிய வேண்டாம் எனத் தோழி கூறியதால் கற்புக்காலத்தில் பெண்கள் மலரணியும் உரிமை பெற்றிருந்ததை அறிய முடிகிறது. இதே போன்று பெண்கள் கற்புக் காலத்தில் முல்லை மலரை அணிந்துள்ளனர். சங்ககாலத்தில் முல்லை மலர் கற்பின் சின்னமாகக் கருதப்பட்டுள்ளது. பெண்கள் முல்லை மலர் அணிந்ததை,

“வாள் நுதல் அரிவை முல்லை மலையீ”

(ஐங்.408)

“கார் மலர் கமழும் தாழ் இருங்கூந்தல்”

(பதிற்.21:33)

ஆகிய பாடல்கள் விளக்குகின்றன. சங்க இலக்கியம் முழுவதிலும் பரத்தையர் முல்லை மலர் அணிந்ததற்கான குறிப்புகள் காணக்கிடைக்கவில்லை. இது காரணமாகவும் முல்லைமலர் கற்பின் சின்னமாகக் கருதப்பட இடமுண்டு.

இது போன்றே, கற்புக் காலத்தில் பெண்கள் மலர் அணிந்ததை நற்றிணை- 314 (பித்திகம்), பரிபாடல் : 20:81 (அதிரல்) அகநானூறு - 223 (அதிரல், குவளை), 314 (முல்லை), 393 (குவளை, அதிரல்) ஆகிய இலக்கிய வரிகளும் சான்று பகர்கின்றன. கற்புக்காலத்தில் அதிரல், முல்லை போன்ற மலர்கள் அதிக அளவில் அணியப்பட்டுள்ளதை இதனால் அறியமுடிகிறது.

கணவருடன் இருக்கும் பெண்கள் மட்டுமே மலரணியும் பழக்கத்தையும், ஒப்பனையையும் மேற்கொண்டுள்ளனர். கணவரைப் பிரிந்திருக்கும் பெண்கள் எவ்வித ஒப்பனையும் செய்து கொள்வதில்லை. புணர்தல் என்பது குறிஞ்சித் திணைக்குரிய உரிப்பொருளாதலின் குறிஞ்சி நில மக்களிடம் மட்டுமே புணர்வதற்கு முன் மலரணியும் பண்பாடு இருந்திருக்கக் கூடும்.

தழையாடையில் மலர்கள்

சங்க காலத்தில் தழையாடை அணியும் பழக்கம் இருந்தது. அத்தழையாடையில் மலர்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். “தழையாடை என்பது சங்ககாலத்தில் மகளிர் அணிந்து கொண்ட அணிகல ஆடை. மகளிர் தம் நூலாடைக்கு மேல் ஒப்பனை ஆடையாக இதனை அணிந்து கொள்வது வழக்கம். ஆண்கள் பூமாலை அணிந்து கொள்வது போலப் பெண்கள் அணிந்து கொள்ளும் ஒப்பனை ஆடை தான் தழையாடை. தழையாடையை மகளிர் இடையில் உடுத்திக் கொள்வர். மேலாடையாக மாட்டித் தொங்கவிட்டுக் கொள்வர். அணிகலன் போலப் பூண்டு கொள்வர். தம் நூலாடையின் மேல் செருகிக் கொள்வர். (www.ta.m.wikipedia.org) என இணையம் தழையாடைக்கு விளக்கம் அளிக்கிறது.

“அலர்ந்த ஆம்பல் அக மடிவையர்” (பதிற்.27:3)

“ஆளியதாமே, சிறு வெள் ஆம்பல்
இளைய மாகத் தழை ஆயினவே” (புறம்.248)

“வயல் மலர் ஆம்பல் கயில் அமை நுடங்கு தழை” (ஐங்.72)
எனும் இலக்கிய வரிகள் ஆம்பல் மலர் தழையாடையில் அலங்கரிக்கப் பயன்பட்டுள்ளதை விளக்குகின்றன.

அல்குலில் மலரணிதல்

அல்குல் என்பது பெண்களின் இடுப்புப் பகுதி என்றும், பெண்குறி என்றும் ஆய்வாளர்களால் கூறப்படுகிறது. அல்குலில் மலரணிவது சங்க காலத்தில் வழக்கத்தில் இருந்துள்ளது. மலர்களைத் தொடுத்து மாலையாக அல்குலில் அணிந்துள்ளனர். இதனை,

“கருங்கால் வேங்கைச் செம்பும் பிணையல்
ஐது ஏந்து அல்குல்யாம் அணிந்து உவக்கும்” (அகம்.345)

“தீம் நீர்ப் பெருங் குண்டு சுனைப் பூத்த குவளைக்
கூம்பு அவிழ் முழுநெறி புரள்வரும் அல்குல்” (புறம்.116)

“முடித்த குல்லை, இலையுடைய நறும்பூ

செங்கால் மராஅத்த வால்இணர், இடை இடுபு

சுரும்புஉணத் தொடுத்த பெருந்தண் மாத்தழை

திருந்துகாழ் அல்குல் திளைப்ப உடஇ'

(திருமுரு.201-204)

எனும் அடிகளால் அறியமுடிகிறது. வேங்கை, குவளை, குல்லை, மராம் ஆகிய மலர்களை அல்குலில் அணிவதற்கும் அறிய முடிகிறது.

பெண்கள் அணிந்த மலர்கள்

ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் அதாவது களவிலும், கற்பிலும் பெண்கள் அணிந்த மலர்களைப் பற்றி இதுவரை அறியமுடிந்தது. இதுமட்டுமின்றிப் பெண்கள் மேலும் பல மலர்களையும் அணிந்துள்ளனர். எல்லாப் பெண்களும் எல்லா வகை மலர்களையும் அணிந்துள்ளனர். ஆனால் தும்பை மலர் பரத்தைப்பெண்ணால் மட்டுமே அணியப்பட்ட சான்று ஒன்று இலக்கியத்தில் காணக்கிடைக்கிறது. இதை,

“தும்பை மாலை இளமுலை,

நுண் பூண் ஆகம் விலங்குவோளே”

(ஐங்.127)

எனும் பாடல் வரி விளக்குகிறது. இதன் உரையில், ‘தும்பை மாலையை மகளிர் அணிவதாகச் சொல்வது இச்செய்யுள் மட்டுமே என்பது காணத்தக்கதாகும். பொதுவாகத் தும்பை மாலையை மகளிர் அணிவதாகக் கூறுவது இல்லை. எனினும் விளையாட்டு மகளிர் சூடுவதாகக் குறிஞ்சிப்பாட்டில் கூறப்படுகிறது. இதனைச் சூடுவார் இளமகளிர் என ஐயரவர்களும் கூறுவார்’ எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது இங்கு சுட்டிக்காட்டத்தக்கது.

இதுபோன்றே பெண்கள் பலவகை மலர் அணிந்ததைக் குறுந்தொகை - 401 (அடும்பு, நெய்தல்) பதிற்றுப்பத்து - 81 (இருவாட்சி), கலித்தொகை- 55 (தாழம்பூ), 56 (ஞாழல்), 113 (முல்லை, குருந்தம்) அகநானூறு - 6 (ஆம்பல்), 342 (இருவாட்சி), மதுரைக்காஞ்சி - 566 (கழுநீர்) ஆகிய பாடல்களும் புலப்படுத்துகின்றன.

மேலும் கள் விற்கும் பெண் பகன்றை மலர் சூடியதை மலைபடுகடாம் கூறுகிறது. இது கள் விற்கும் பெண்ணிற்கான அடையாள மலர் எனக் கொள்ளவும் இடமுண்டு. ஏனெனில் பிற பெண்கள் பகன்றை மலர் அணிந்ததற்கான சான்றுகள்

இல்லை. கோவலர், உழவர், மள்ளர் ஆகிய ஆண்களே சூடியுள்ளனர். கள் விற்கும் பழையரினப் பெண் பகன்றை மலர் அணிந்ததை,

“பகன்றைக் கண்ணிப் பழையர் மகளிர்” (மலைபடு.459)

எனும் வரி விளக்குகிறது. பெண்கள் தலையில் மார்பில், அல்குலில் மட்டுமல்லாமல் காதிலும் மலரணிந்துள்ளனர். இதை,

“சுவளைக் குழைக்காதின் கோலச் செவியின்

இவள் சொீஇ.....” (பரி.11:97)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. அசோகத்தின் தளிரையும் சங்ககாலத்தில் காதில் செருகிவைக்கும் பழக்கம் இருந்துள்ளதைச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிட்டுள்ளது.

இவ்வாறாகப் பெண்கள் நீராடலின் போதும், புணர்வின் போதும், களவுக் காலத்திலும், கற்புக் காலத்திலும் பலவகை மலர்களை அணிந்துள்ளனர். மலர்களைக் கூந்தல், காது, கழுத்து, அல்குல் எனும் இடங்களில் அணிந்துள்ளனர். ஆனால் மு.வ அவர்கள் களவுக் காலத்தில் பெண்கள் மலரணிவதில்லை. கற்பு நிலையில் மட்டுமே மலரணிவர் எனக் கூறியுள்ள கருத்து இங்கு சுட்டிக் காட்டத்தக்கதாக அமைகிறது. மேலும் அவரே, “துறைகளோடு பொருந்தி நோர்பட ஆராயின் இயற்கைப் புணர்ச்சியிலும், உடன்போக்கிலும் இன்பக் களிப்பிலும் இன்ப எதிர்ப்பார்ப்பிலும், நீர் விளையாட்டிலும் குமரியர் பூவணிந்த குறிப்புகளாகவே இருக்கும். (தமிழ்க்காதல், ப.127) என்கிறார். இங்கு இவரது கருத்து சங்க இலக்கியச் சான்றுகளுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும் போது ஏற்புடையதாகவே தோன்றுகிறது.

சூர மகளிர் ஒப்பனையில் மலர்கள்

சூர மகளிர் எனச் சங்க இலக்கியத்தில் சுட்டப்பெறுவோரை, சப்தமாதர் அல்லது சப்த கன்னியர் என்று இன்று கூறுகின்றனர். இது பற்றி “சப்த கன்னியர் என்று குறிப்பிடப்படுவோர் பிராமி, மகேஸ்வரி, கௌமாரி, வைணவி, வராகி, இந்திராணி, சாமுண்டி போன்றவராவர். சூர், சூர மகளிர், வரையா மகளிர் எனப் பலவாறும் இத்தெய்வ மகளிர் அழைக்கப்பட்டனர். மலைதான் இவர்களின் உறைவிடமாக கருதப்பட்டாலும், சூர மகளிர் உறையுமிடமாக சனையும் போற்றப்பட்டது” (www.dinamani.com) என்ற இணையத்தில் ஜி.சுந்தர்ராஜன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சூரர மகளிர் செய்து கொள்ளும் ஒப்பனை குறித்துத் திருமுருகாற்றுப்படை கூறுகிறது. இவர்கள் வெட்சியின் சிறிய பூக்களை நடுவே இருபூவாக இட்டும் பசிய தண்டினையுடைய குவளை மலரின் இதழ்களையும் கிள்ளி கூந்தலில் இட்டு, சீகேவி, வலம்புரி எனும் தலைக் கோலங்களை வைப்பதற்குரிய இடத்தில் வைத்து, நெற்றியில் மீனின் திறந்த வாயினைப் போன்ற வடிவுடைய தலைக் கோலத்தையும் வைத்து, குற்றமற்ற கொண்டையில் குளிர்ந்த சண்பகப் பூவையும், கரிய புற இதழையும் உள்ளே துளையையும் உடைய மருதின் ஒள்ளிய பூங்கொத்துக்களை அதன் மீது இட்டு கட்டப்பட்ட மாலையைக் கொண்டையில் வைத்திருந்தனர். இவ்வாறு சூரர மகளிர் ஒப்பனை செய்து கொண்டனர். பின்னர் சந்தனக் குழம்பை மார்பில் அப்பி, அதன் ஈரம் புலர்வதற்கு முன்பே வேங்கை மலரின் நுண்ணிய மகரந்தத் தாதினையும் அப்பினர். இதனை,

“செங்கால் வெட்சிச் சீறிதழ் இடை இருபு
பைந்தாட் குவளைத் தூவிதழ் கிள்ளி,
.....

துவர முடித்த துகள் அறும் முச்சிப்
பெருந்தண் சண்பகம் செரீஇ, கருந்தகட்டு
உளைப்பூ மருதின் ஒளிணர் அட்டி
.....

தேம்கமழ் மருது இணர் கடுப்ப, கோங்கின்
குவிமுகிழ் இளமுலைக் கொட்டி, விரிமலர்
வேங்கை நுண்தாது அப்பி.....”

(திருமுருகு.21-36)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. சூரர மகளிர் மலர்களைக் கொண்டு செய்த ஒப்பனைகள் இதன் வழி புலனாகிறது. மலர்களின் தாதினை மார்பில் அப்பிக் கொள்ளும் பழக்கம் இருந்ததை அகநானூறும்,

“பல்இதழ் எதிர்மலர் கிள்ளி வேறுபட

நல்இள வனமுலை அல்லியொடு அப்பியும்”

(389)

என்ற வரிகளால் விளக்குகிறது. இதனால் சங்ககாலத்தில் பூந்தாதுகளை மார்பில் அப்பி ஒப்பனை செய்து கொண்டதை அறியமுடிகிறது.

ஆடவர் அணிந்த மலர்கள்

சங்க காலத்தில் பெண்கள் மட்டுமின்றி ஆண்களும் மலர்களைக் கண்ணியாகவும், மாலையாகவும் தொடுத்து அணிந்துள்ளனர். அக்கால ஆண்கள்

தலையில் முடியை வளர்த்து அதில் கண்ணியை அணிந்துள்ளனர். தார், தொடலை, மாலை ஆகியவை கழுத்தில் அணிந்து மார்பு வரை தொங்கும் வகையில் தொடுக்கப்பட்டுள்ளன என்பதைச் சங்க இலக்கியம் வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

குறிஞ்சி நிலத்தவர் அணிந்த மலர்கள்

ஐவகை நிலத்திலும் வாழ்ந்த மக்கள் தாங்கள் வாழும் நிலத்தில் மலரும் மலர்களையே பெரும்பாலும் அணிந்துள்ளனர். ஒவ்வொரு சூழலிலும் ஒவ்வொரு வகை மலரினை அணிந்துள்ளனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் சான்று பகர்கின்றன. குறவர், இடையர், உழவர், பரதவர், மழவர் என நிலவாரியான மக்கள் அணிந்த மலர்கள் அந்நிலத்தில் கால்கொண்டுள்ள தாவரத்தின் மலர்களாகவே உள்ளன.

குறவர்கள்

குறவர் எனப்படுவோர் குறிஞ்சி நிலப் பகுதியில் வாழும் மக்களாவர். “குறவர்கள் என்பவர் பண்டைக்கால தமிழ்ச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர் ஆவர். குறவர்களை வேடர் எனவும் மறுபெயர் கொண்டு அழைப்பர். இவர்கள் நானிலங்களில் குறிஞ்சி நிலம் எனப்படும் மலையும் மலை சார்ந்த பகுதிகளில் வாழ்ந்தவர்கள்” (www.wikipedia.org) என குறவர்கள் பற்றி இணையதளத்தில் விளக்கமளிக்கப்பட்டுள்ளது.

இவர்கள் குறிஞ்சி நில மக்களாதலின் அந்நில மலரான வேங்கையையே அணிந்துள்ளனர். இதனை,

“வேங்கைக் கண்ணியர்எருது எறி களமர்” (நற்.125)

“தேம்கமழ் இணர வேங்கை சூடி” (அகம்.118)

“பூங்கண் வேங்கைப் பொன்இணர் மிலைந்து

.....

வேட்டம் போகிய குறவன் காட்ட” (அகம்.182)

ஆகிய வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இவர்கள் குறவர் என்ற இனத்தால் அல்லாமல் குறிஞ்சி நிலத்தில் மிகுதியாகக் காணப்படும் மலரால் வேங்கை மலரைச் சூடியுள்ளனர்.

வேலவன்

குறிஞ்சி நிலத்தில் வெறியாட்டு எனும் வழிபாடு நிகழ்த்தப்பெறும். இதனை வேலன் என்று கூறப்படும் பூசாரி நிகழ்த்துவான். தலைவி அழகு குலைந்து காணப்படின்

அதற்கு முருகப்பெருமானாகிய தெய்வமே காரணம் என்றெண்ணி தாய் அப்பெண்ணிற்கு வேலன் வழியாக வெறியாட்டு நிகழ்த்துவாள். இவ்வாறு நடத்தப்பெறும் வெறியாட்டின் போது பூசாரி முருகனை வழிபாடு செய்ய வேலன் எனும் பூசாரி நீலமலர், குளவி கூதாள கலந்து கட்டிய கண்ணி, குறிஞ்சி மலர் ஆகியவற்றைச் சூடியிருப்பான். இதனை,

“..... வேம்பின்

வெறிகொள் பாசிலை நீலமொடு சூடி

.....

உருகெழு சிறப்பின் முருகுமனைத் தரீஇ”

(அகம்.138)

“பைங்கொடி நறைக்காய் இடைஇடுபு, வேலன்

அம்பொதிப் புட்டில் விரைஇ, குளவியொடு

வெண்கூ தாளம் தொடுத்த கண்ணியன்”

(திருமுருகு.190-193)

“அருங்கடி வேலன் முருகொடு வளைஇ

அரிக்கூடு இன்னியம் கறங்க, நேர் நிறத்து

கார் மலர்க் குறிஞ்சி சூடி.....”

(மதுரைக்.611-613)

எனும் இலக்கிய வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதனால் குறிஞ்சி நில மலர்களான நீலம், குளவி, கூதாளம், குறிஞ்சி ஆகிய மலர்களையே வேலன் அணிந்தமை புலப்படுகிறது.

தலைவன்

குறிஞ்சி நிலப் பகுதியில் வாழும் மக்களில் காதல் வயப்பட்ட ஓர் ஆண்மகன் தலைவன் ஆகிறான். காதல் வயப்பட்ட ஆண்மகனுடன் இருப்பவர்கள் பாங்கன் எனும் தோழர்களாவர். சங்க இலக்கியத்தைப் பொருத்தளவில் காதல் ஒன்றே தலைவன் தலைவியை நிர்ணயிக்கிறது.

தலைவன் பல வகை மலர்களைத் தலையிலும், கழுத்திலும் அணிந்தவனாகச் சங்கப் பாடல்கள் கூறுகின்றன. குளவி எனும் காட்டு மல்லிகை மலருடன் கூதாள மலர் சேர்ந்த கண்ணியை அணிந்தவன் தலைவன் என்பதை,

“..... குளவியொடு

கூதளம் ததைந்த கண்ணியன்”

(நற்.119)

“தனியன் வந்து பனிஅலை முனியான்

நீர்இழி மருங்கின் ஆர்இடத்து அமன்ற

குளவியொடு மிடைந்த கூதளங் கண்ணி”

(அகம்.272)

எனும் வரிகள் வழி அறியமுடிகிறது. இதுபோன்றே தலைவன் குல்லை, கூதளம், குவளை, இல்லம் ஆகிய மலர்களால் புனைந்த கண்ணியை உடையவன் என்பதை,

“குல்லை, குளவி, கூதளம், குவளை

இல்லமொடு மிடைந்த ஈர்ந் தண் கண்ணியன்”

(நற்.376)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. மேலும் குறிஞ்சி நிலத் தலைவன் அணிந்த மலர்களை அகநானூறு - 38 (வேங்கைக் கண்ணி, குவளைத்தார்), 48 (செங்கழுநீர் மாலை, வெட்சிக்கண்ணி), 128 (குவளை மலர்), 282 (வேங்கைகண்ணி), குறிஞ்சிப்பாட்டு பித்திகம் (117-118) எனும் இலக்கியங்கள் விளக்கியுள்ளன. குறிஞ்சி நில மக்கள் குறிஞ்சி நிலத்தில் மலரும் பூக்களையும், அங்குள்ள சுனைகளில் மலரும் பூக்களையும் அணிந்து மகிழ்ந்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

முல்லை நிலத்தவர் அணிந்த மலர்கள்

முல்லை நில மக்கள் பசுக்களை ஆதாரமாகக் கொண்டவர்கள். பசுக்களினால் கிடைக்கும் பால், மோர், நெய் ஆகியவற்றைப் பொருளாதாரத்திற்கு அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தினர். இவர்கள் பசுக்களையும், ஆடுகளையும் மேய்ப்பதால் ஆயர், இடையர், கோவலர் என அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் பெரும்பாலும் முல்லை மலர்களையே கண்ணியாகத் தொடுத்து அணிந்துள்ளனர் என்பதை,

“ஆடுடை இடைமகன் சென்னிச்

சூடிய எல்லாம் சிறுபசு முகையே”

(குறுந்.221)

“பருவம் செய்தன பைங்கொடி முல்லை

பல் ஆன் கோவலர் படலைக் கூட்டும்”

(ஐங்.476)

குறுந்தொகை - 358, பதிற்றுப்பத்து - 21, அகநானூறு - 94 (முல்லை, செங்கழுநீர்), புறம் - 339 ஆகிய பாடல்கள் விளக்குகின்றன. இவர்கள் குருந்த மலர்களை அணிவதால் ‘குருந்தங் கண்ணிக் கோவலர்’ எனச் சங்க இலக்கியத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். இதனை,

“குருந்தங் கண்ணிக் கோவலர்”

(ஐங்.439)

“குருந்தம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன்”

(கலி.111:7)

எனும் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இது போன்றே முல்லை நில மக்களான ஆயர் அணிந்த மலர்களை, கலித்தொகை - 101 (பிடவம், கோடல், காயா), 103 (கொன்றை, காயா, வெட்சி, பிடவம், தளவம், முல்லை, குருந்து, கோடல், பாங்கர்), 108 (காயா), அகநானூறு - 264 (கோடல்), நெடுநல்வாடை - (கோடல் : 3-5) என இலக்கியங்கள் சான்று பகர்கின்றன. இவர்கள் முல்லை நிலத்து மலர்களையே தொடுத்துக் கண்ணியாக அணிந்தமை இதனால் புலனாகிறது.

மருத நிலத்தவர் அணிந்த மலர்கள்

வேளாண்மை தொழில் செய்யும் மக்களை உழவர்கள் என்கிறோம். மருதத் திணையில் வேளாண்மை சிறப்பாக நடைபெற்றதை இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. பிற நிலங்களான குறிஞ்சி, முல்லையிலும் வேளாண்மைத் தொழில் நடைபெற்றதெனினும் நீர் வளமுடைய மருதம் போன்று சிறப்பாக நடைபெறவில்லை. விதைத்தலையுடைய உழவினையும் சிறிய ஏரையும் உடையோர் நீர்த்துறையிடத்தேயுள்ள பகன்றைப் பூவினையுடைய மாலையை வெளுத்தலுள்ள வெள்ளிய ஆடையைப் போலச் சூடியிருந்தனர். இதை,

“பல் விதை உழவின் சில் ஏராளர்

பனித் துறைப் பகன்றைப் பாங்கிடைத் தெரியல்

கழுவுறு கலிங்கம் கடுப்ப, சூடி”

(பதிற்று.76)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. உழவருடைய அழகிய பிள்ளைகள் களை பறிப்போர் பறித்துப் போட்ட திரண்ட நெய்தல் மலரைச் சூடி மகிழ்வர். அச்செயலை வெறுப்பாராயின் முள்ளையுடைய முள்ளிச் செடியின் மடிந்த வாயையும், வளைந்த காம்பினையும் உடைய கரிய மலரைப் பறித்து பஞ்சாய்க் கோரையின் நாரினால் மாலையாகத் தொடுத்து அணிவர் என்பதை,

“களைஞர் தந்த கணைக்கால் நெய்தற்

கள்கமழ் புதுப்பூ முனையின், முட்சினை

முகைசூழ் தகட்ட பிறழ்வாய் முள்ளிக்

கொடுங்கால் மாமலர் கொய்து கொண்டு அவண

பஞ்சாய்க் கோரை பல்லின் சவட்டி

புணர்நார்ப் பெய்த புனைவுஇன் கண்ணி”

(213-218)

என பெரும்பாணாற்றுப்படை வரிகள் விளக்குகின்றன. இதுபோன்றே உழவர்கள் வேங்கை, கொன்றை, ஆம்பல், புன்னை தளவம் ஆகிய மலர்களை அணிந்த பாங்கினை நற்றிணை - 125, பதிற்றுப்பத்து - 43, 62, புறநானூறு - 24, 395 ஆகிய இலக்கியங்களும் சான்றளிக்கின்றன.

நெய்தல் நிலத்தவர் அணிந்த மலர்கள்

பரதவர்கள் எனப்படுவோர் மீன் பிடிக்கும் தொழிலையுடைய நெய்தல் நில மக்களாவர். கடலின் மணற்பரப்பில் சினை சுறாமீனின் கொம்பினை நட்டு வழிபாடு செய்வதன் பொருட்டு பரதவர்கள் கூதாளியின் பூக்களால் ஆன மாலையை அணிவர். மடலையுடைய தாழையின் மலரைச் சூடுவர் என்பதை,

“வெண் கூதாளத்துத் தண்பூங் கோதையர்

சினைச் சுறவின் கோடு நட்டு

மனைச் சேர்த்திய வல் அணங்கினான்

மடல் தாழை மலர் மலைந்தும்

புன்தலை இரும் பரதவர்”

(பட்டினப்.85-89)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. பரதவச் சிறுவர்கள் அடும்பின் மலர்களையும், ஆம்பல் பூக்களையும் சூடிக் கொள்வர். இதனை,

“கருந் தொழில் கலிமாக்கள்

.....

வறள் அடும்பின் மலர் மிலைந்தும்

புனல் ஆம்பற் பூச் சூடியும்”

(பட்டினப்.62-66)

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும் நெய்தல் நிலத்தலைவன் நெய்தலின் மலருடன் செருந்தி மலரையும் சேர்த்துக் கட்டிய மாலையணிந்த மார்பினை உடையவன் என்பதை ஐங்குறுநூறு,

“நெய்தல் நறுமலர் செருந்தியொடு விரைஇக்

கைபுனை நறுந்தார் கமழும் மார்பன்”

(182)

எனும் அடிகளால் விளக்குகிறது. மேலும் மீன்களை வேட்டையாடும் தொழிலையுடைய பரதவர் நீலமலருடன் ஞாழல் மலர்களையும் அணிந்தனர் என்பதை,

“இருங்கழி மலர்ந்த வள்திதழ் நீலம்

புலாஅல் மறுகின் சிறுகுடிப் பாக்கத்து

இனமீன் வேட்டுவர் ஞாழலொடு மிலையு”

(அகம்.270)

என்ற அடிகள் விளக்குகின்றன. இதுபோன்றே அகநானூறு 400 ஆம் பாடலும் தலைவன் நெய்தல் மலரை அணிந்ததைக் குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறாக நெய்தல் நிலமக்கள் அந்நில மலர்களான ஆம்பல், நெய்தல், செருந்தி, அடும்பு, தாழை போன்ற மலர்களை அணிந்துள்ளமை அறியமுடிகிறது.

பாலை நிலத்தவர் அணிந்த மலர்கள்

வேட்டையாடும் தொழிலை உடையவர்கள் வேட்டுவர் எனப்பட்டனர். இவர்களை வேடர் எனவும் சங்க இலக்கியம் குறிக்கிறது. வேட்டுவர்கள் காந்தள் மலர், மராஅ மலர் ஆகியவற்றை அணிந்துள்ளனர் என்பதை,

“காந்தள் அம் கண்ணி கொலை வில் வேட்டுவர்” (பதிற்.30)

“வலம் சுரி மராஅத்துச் சுரம் கமழ் புது வீச்
சுரி ஆர் உளைத் தலை பொலியச் சூடி” (அகம்.83)

“..... செங்கோற்
கருங்கால் மராத்து வாஅல் மெல்இணர்
சுரிந்துவணர் பித்தை பொலியச் சூடி
கல்லா மழவர்.....” (அகம்.127)

ஆகிய வரிகள் வழி அறியமுடிகிறது.

குயவன் அணிந்த மலர்

நற்றிணைப் பாடல் ஒன்று முதிய குயவன் நீலமணி போலும் பூங்கொத்துக்களைக் கொண்ட நொச்சி மாலையைச் சூடியவன் என்று குறிப்பிடுகிறது. இதை,

“மணிக் குரல் நொச்சித் தெரியல் சூடி
பலிக் கள் ஆர் கைப் பார் முது குயவன்” (293)

என்ற வரிகள் விளக்குகின்றன. குயவன் பலிகளைச் செய்யும் தொழிலையுடையவன் என்பதும் இதனால் புலனாகிறது.

செல்வந்தர்கள்

செல்வச் செழிப்பை உடைய குடியில் பிறந்த செல்வர் காந்தட் பூவாலாகிய கண்ணியை அணிந்திருந்தை,

“காந்தள்அம் கண்ணிச் செழுங் குடிச் செல்வர்” (பதிற்.81)

என்ற வரி விளக்குகிறது.

உப்பு வணிகர்

உப்பு வாணிகர் துய்யினை உச்சியில் கொண்ட பாலை நிலத்துப் பாதிரி புலியினைத் தீப்போன்ற இதழினை உடைய அலரிப் பூவுடன் இடையிடையே கலந்து, வளம் பொருந்திய தாழம் பூவின் மடலோடு வைத்துக் கட்டிய மாலையைச் சூடியவர்கள் என்பதை,

“அத்தப் பாதிரித் துய்த்தலைப் புதுவீ

எரிஇதழ் அலரியொடு இடைபட விரைஇ

வெண்தோட்டுத் தொடுத்த வண்டுபடு கண்ணி

தோல்புதை சிரற்றுஅடி, கோலுடை உமணர்”

(அகம்.191)

ஆகிய வரிகள் விளக்குகின்றன. இவர்கள் நெய்தல் நில மலரான தாழையுடன் பாலை நில வழியில் காணப்பட்ட பாதிரி மலரையும் அலரியையும் சேர்த்து மாலையாக அணிந்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

வடுகர்

வடுகர்கள் கொய்லத்தரும் காட்டு மல்லிகையின் வைகறைப் பொழுதில் மலர்கின்ற மலர்களைத் தம் சுருண்ட கரிய மயிரிலே வண்டுகள் மொய்க்குமாறு சூடியுள்ளனர். இதனை,

“கொய்குழை அதிரல் வைகுபுலர் அலரி

சுரிஇரும் பித்தை சுரும்புபடச் சூடி

.....

வால் நிணப் புகவின் வடுகர்”

(அகம்.213)

ஆகிய அடிகள் வழி அறியமுடிகிறது.

இரவலர்கள்

இந்திரவில் போன்று செங்குவளைப் பூவும், நீலப் பூவும் ஒன்றோடு ஒன்று மாறுபட்ட வேறு பன்னிறப் பூக்களும் மிக்க நீரையுடைய பொய்கைகளில் பூப்பறிப்போர் வழங்கிய பூக்களைச் சூடிக்கொண்டு செல்லுங்கள் என்று இரவலர்களை ஆற்றுப்படுத்திக் கூறுகிறது பெரும்பாணாற்றுப்படை. இதனை,

“அகல்கிசு வானத்துக் குறைவில் ஏய்ப்ப,

அரக்குஇதழ்க் குவளையொடு நீலம் நீடி

முரட்பூ மலிந்த முதுநீர்ப் பொய்கை

குறுநர் இட்ட கூம்புவிடு பல்மலர்

பெருநாள் அமையத்துப் பிணையினிர் கழிமின்”

(292-296)

ஆகிய வரிகள் விளக்குவதோடு இரவலர்கள் அலரி மலரினை அணிந்த செய்தியை புறநானூறும் கூறுகிறது.

“போது அவிழ் அலரி நாரின் தொடுத்து

தயங்கு இரும் பித்தை பொலியச் சூடி”

(371)

எனும் அடிகள் அலரி எனும் மலரினைத் தொடுத்து வறுமையுடைய இரவலர் சூடிய செய்தியினைப் புலப்படுத்துகிறது. இரவலர்கள் கடம்பின் பூவையும், யா மரத்தின் தளிரையும் அணிந்து செல்வர் என்பதை மலைபடுகடாம்.

கூத்தர்கள்

கூத்தர்கள் இசைக்கலையை ஆதாரமாகக் கொண்டவர்கள். இவர்களில் ஆடவர் எருக்கங் கண்ணியையும், பெண்கள் ஆவிரை மாலையையும் அணிந்ததை அகநானூறு,

“குவிஇணர் எருக்கின் ததர் பூங்கண்ணி

ஆடுஉச் சென்னித் தகைப்ப, மகடுஉ

களரித் தீயின் முழங்குஅழல் விளக்கத்துக்

குளரி ஆவிரைக் கிளர்பூங் கோதை

வண்ண மார்பின் வனமுலைத் துயில்வர”

(301)

என்ற வரிகளின் வழி புலப்படுத்துகிறது. இவ்வாறு அகத்திணைப் பாடல்களில் மலர்களை அணிந்த விதம் நிலவாரியான மக்களின் அடிப்படையிலும், அவ்வந்நிலத்தில் இயல்பாகக் கிடைக்கும் மலர்களின் அடிப்படையிலும் அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

மன்னர்களும் மலரும்

மன்னர்களுக்கென தனித்தனிக் கொடி இருந்தது போல மலர்களும் இருந்தன. மூவேந்தர் எனும் சிறப்புடைய சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் தமக்கென தனித்தனி மலர் மாலையைக் கொண்டிருந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஜெயந்தி தனது கட்டுரையில் இது பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது, “சேர, சோழ, பாண்டியரை மூவேந்தர் என அழைக்கிறோம். வேந்தர் என்ற சொல்லோ, வேய்ந்தார் என்பதன் மருஉ என்பர். தலையில் முடிவேய்ந்தோர் என்றும், தமக்கெனக் கொண்ட மரபுடன் மலர் வேய்ந்தோர் என்றும் சிந்தித்துப் போற்றும்

வகையில் முடியில் மலர் மாலையினை இணைத்துச் சூடுகின்றனர்” (ந.கடிகாசலம் (ப.ஆ)) சங்கப் புலவரின் பத்துறை அறிவு பக்.143-144 என்கிறார்.

சோழ மன்னருக்கு ஆர் எனும் ஆத்தி மாலையும், பாண்டிய மன்னருக்கு வேப்பம்பூ மாலையும் சேர மன்னருக்கு போந்தை எனும் பனம்பூ மாலையும் அடையாள மலைகளாகும். தொல்காப்பியர் இதனைப் பொருளதிகாரப் புறத்திணையியலில்,

“போந்தை வேம்பே ஆரென வருஉம்

மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூவும்”

(நூற்.5: 4-5)

என்ற நூற்பா வழி விளக்கியுள்ளார். இதைப் புறநானூறும்,

“வேம்பும் ஆரும் போந்தையும் முன்றும்

மலைந்த சென்னியர் அணிந்த வில்லர்

கொற்ற வேந்தர்.....”

(338)

எனும் அடிகளால் விளக்குகிறது. இதனால் மூவேந்தர்களுக்கும் தனித்தனி அடையாள மலைகள் இருந்ததை அறிய முடிகிறது.

சோழர்கள்

சோழர்கள் ஆத்தி மாலையை உடையவர்கள். இரு சோழ மன்னர்கள் போரைத் தடுக்கும் பொருட்டாக கோவூர்கிழார் பாடிய பாடலில் உன் பகைவன் பனையின் வெண்மையான தோட்டினை அணிந்த சேரனும் அல்லன், வேம்பின் மலர்களை மாலையாக அணிந்த பாண்டியனும், அல்லன், உன்னுடைய மாலையும் ஆத்தி மலர்களால் தொடுக்கப்பட்டது. உன்னுடன் போரிடுவோன் மாலையும் ஆத்தி மலர்களால் தொடுக்கப்பட்டது என சோழர்களின் அடையாள மலர் கூறப்பட்டுள்ளது. இதை,

“இரும் பனை வெண்தோடு மலைந்தோன் அல்லன்

கருஞ் சினை வேம்பின் தெரியலோன் அல்லன்

நின்ன கண்ணியும் ஆர் மிடைந்தன்றே; நின்னொடு

பொருவோன் கண்ணியும் ஆர் மிடைந்தன்றே”

(புறம்.45)

எனும் அடிகள் விளக்குகின்றன. இதுபோன்றே சோழர்கள் ஆர் என்ற ஆத்தியை அடையாள மாலையாகக் கொண்டதை புறநானூறு - 43, 81, 82 ஆகிய பாடல்களும் குறிப்பிட்டுள்ளன.

பாண்டியர்கள்

பாண்டியர்களுக்கு உரியது வேம்பின் மலர் மாலையாகும். வேம்பு மாலை அணிந்தவன் பாண்டியன் என்ற ஒரே கருத்தைக் கொண்டு நெடுநல் வாடை எனும் நூலை ஆய்வாளர்கள் அகமும் புறமும் சார்ந்தநூல் என்று கூறுவர். அவ்வரியானது,

“வேம்பு தலை யாத்த நோன்காழ் எ.:க மொடு” (176)

என்பதாகும். இதனால் பாண்டியர்கள் வேம்பு எனும் வேம்பம்பூ மாலையை அடையாளமாகக் கொண்டனர் என்பது புலனாகிறது. மேலும் வேம்பின் தளிரையும் என்பதை புறம் 76, 79 ஆகிய பாடல்கள் விளக்கியுள்ளதன் வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

சேர்கள்

சேர்கள் போந்தை எனும் பனம் பூ மாலையை உடையவர்கள் இது போழ் என்றும் புடையல் என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“வியன் பணை முழங்கும் வேல் முசு அழுவத்து
அடங்கிய புடையல்” (31)

“இரும் பனம் புடைலொடு வான் கழல் சிவப்ப” (57)

எனப் பதிற்றுப்பத்து விளக்குகிறது. மேலும் சேரனின் வீரர்கள் பனந்தோட்டுடன் வாகை, குவளை, கொன்றை ஆகிய மலர்களை இனைத்துக் கூடியுள்ளனர் என்பதை பதிற்றுப்பத்து,

“வெண் தோட்டு அசைத்த ஒண் பூங் குவளையார்” (58)

“வண்டு இசை கடாவாத் தண் பனம் போந்தைக்
குவி முகிழ் ஊசி வெண் தோடு கொண்டு
தீம் சுனை நீர் மலர் மிலைந்து” (70)

“நாறு இணர்க் கொன்றை வெண் போழ்க் கண்ணியார்” (67)

“போர் படு மள்ளர் போந்தொடு தொடுத்த
கடவுள் வாகைத் தூய் வீ ஏய்ப்ப” (66)

எனும் பாடல்கள் வழி உணர்த்தியுள்ளதை அறிய முடிகிறது. இங்ஙனம்

மூவேந்தர்களும் அவர்களுக்குரிய வீரர்களும் அரசகுல அடையாள மலர் மாலையை அணியும் பண்பாண்டடையவர்கள் என்பது புலனாகிறது.

“திரண்ட தேர் உருளை போலக் கட்டப்பட்டு மார்பில் நிறைந்து புரளும் மாலையின் வகை தார் எனப்படும். தார், பொதுவாக அரசனுக்குரிய சின்னமானாலும், சாதாரண மனிதனும் சூடுவதுண்டு. தாருக்குத் தனிச் சிறப்பும், தகுதியும் உண்டு. தாரின்றி மன்னன் போகமாட்டான். அவனுடைய வீரமுரசுக்கும், போர் யானைக்கும், புரவிக்கும் தார் அணிவிக்கப்படும். அகத்திணையில் தார் புணர்ச்சிக்கு உரிய அணியாகும்” (தமிழரும் தாவரமும், ப.141) என மலைகளின் ஒரு வகையான தாரினைப் பற்றி கு.வி.கிருஷ்ணமூர்த்தி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சிற்றரசர்கள்

மூவேந்தர்களுக்குக் கீழ் ஆட்சி செய்தவர்கள் சிற்றரசர்களாவர். இவர்களை குறுநில மன்னர்கள் என்றும் கூறுவர். ஆய்அண்ரன் வழைப் பூங் கண்ணி அணிந்தவன் என்பதை,

“வழைப் பூங் கண்ணி வாய் வாள் அண்டிரன்” (புறம்.131)

எனும் வரியும், ஏறைக்கோன் எனும் அரசன் கோடல் பூக்கண்ணி அணிந்ததை,

“கோடற் கண்ணி குறவர் பெருமகன்
.....

பெருங் கல் நாடன் எம் ஏறைக்குத் தகுமே” (157)

எனும் வரிகளும் விளக்கியுள்ளன. இதுபோன்றே எழினி கூவிளங் கண்ணியும், பிட்டங்கொற்றன் வேங்கைக் கண்ணியும், அணிந்தவர்கள் என்பதை,

“கூவிளங் கண்ணி கொடும் பூண் எழினி” (158)

“நறை நார்த் தொடுத்த வேங்கை அம் கண்ணி
.....

கை வள் ஈகைக் கடுமான் கொற்ற” (168)

என்ற அடிகள் வழி அறியமுடிகிறது. சிற்றரசர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனக்கென ஒரு தனித்த மலரைக் கொண்டு தங்களை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டுள்ளனர். இம்மலர்கள் அவர்கள் ஆண்ட நிலங்களில் மிகுதியோ அல்லது சிறப்பின் காரணம்

கருதியோ மன்னர்களின் அடையாள மலர்களாக விளங்கியிருக்கும் என்பதை அறியமுடிகிறது.

புற ஒழுக்கத்தில் மலர்கள்

புறப்பொருள் என்பது வீரம், போர், தூது, வெற்றி, கொடை, நிலையாமை முதலியவற்றைக் கூறுவது ஆகும். “ஒரு குறிப்பிட்ட அரசனையோ வள்ளனையோ குறுநில மன்னனையோ பெயரைச் சூட்டி அவனுடைய வீரம், வெற்றி, கொடை முதலியவற்றைப் பாடுவது புறப்பொருள் மரபு ஆகும்” (www.wikipedia.org) எனப் புறப்பொருளுக்கு இணையதளம் விளக்கம் தருகிறது.

புறப்பொருள் திணைகள் போரை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. போர் செய்யச் செல்லும் அரசனும் படைகளும் போரிடும் முறைக்கு ஏற்ப வெவ்வேறு பூக்களை அணிந்து சென்று போரிடுவர். அவர்கள் அணிந்து செல்லும் பூக்களின் பெயர்களே திணைகளுக்குப் பெயர்களாக அமைந்துள்ளன.

போரின் போது மன்னர்கள் மட்டுமின்றி அவர்களது படை வீரர்களும் படைவேறுபாடு அறிவதற்காக மலர் குடுவதுண்டு. இதை, “அகத்திணைகள் குறிஞ்சி, முல்லை எனப் பெயர் பெறுதலைப் போலப் புறத்திணைகளும், வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி என மலர்களால் அழைக்கப்படும். அவையனைத்தும் மலர்களே. போருக்குச் செல்லுவோர். தம் நோக்கமும் தமது அடையாளமும் விளங்கப் பூ அணிவர்” (அற்றைநாட் காதலும் வீரமும், ப.94) என க.ப.அறவாணன் விளக்கியுள்ளதன் வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

வெட்சித்திணை

பகை அரசனது பசுக் கூட்டங்களைக் கவர்வது வெட்சித் திணையாகும். வெட்சிப் போரிற்கு அதிரல் மலர் அணிந்து செல்லுதல் மரபு என்று புறநானூறு 269 ம் பாடல் விளக்க உரையில் கூறப்பட்டுள்ளது. இது வெட்சித் திணைப் பாடல் என்பதால் பொருத்தமுடையதாகவே தோன்றுகிறது. இதை,

“குயில் வாய் அன்ன கூர்முகை அதிரல்

பயிலாது அல்கிய பல் காழ் மாலை

மை இரும் பித்தை பொலியச் சூட்டி”

(புறம்.269)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. இதுபோன்றே அதியமான் போர்க்களம் சென்றபோது பனை, வெட்சி, வேங்கை ஆகிய மூன்று பூக்களையும் கலந்து கட்டிய கண்ணியைத் தலையில் சூடியிருந்தான் என்பதை,

“வட்கர் போகிய வளர் இளம் போந்தை

உச்சிக் கொண்ட ஊசி வெண் தோட்டு

வெட்சி மா மலர், வேங்கையொடு விரைஇ

சுரி இரும் பித்தை பொலியச் சூடி”

(புறம்.100)

என்ற அடிகள் வழி அறியமுடிகிறது. வெட்சி வீரர்கள் வெட்சிப்பூ அணிந்து நிரை கவரச் சென்றனர் என்றும், வெட்சியோடு பிற மலர்களையும் வெட்சிப் போரில் அணியும் வழக்கம் இருந்ததையும் அறிய முடிகிறது.

கரந்தைத் திணை

பகை அரசன் கவர்ந்து சென்ற பசுக்கூட்டங்களை அவற்றிற்கு உரியவன் மீட்டுவரச் செய்யும் போர் கரந்தைத் திணை எனப்படும். கரந்தை வீரன் கரந்தைப் பூவைச் சூடி போருக்குச் செல்வான். இதை,

“..... நறும் பூங் கரந்தை

விரகறியானர் மரபின் சூட்ட”

(புறம்.261)

எனும் வரிகள் வழி அறியமுடிகிறது.

நொச்சித் திணை

பகை அரசன் படையெடுத்து வந்து கோட்டை மதிலைச் சூழ்ந்து கொண்டபோது, தன்னுடைய கோட்டையைக் காத்துக் கொள்ள அரசன் போர் செய்தல் நொச்சித் திணை எனப்படும். நொச்சி வீரன் நொச்சிப் பூச் சூடி போருக்குச் செல்வான். வீரன் ஒருவன் சூடிய நொச்சி மாலை அறுபட்டுக் குருதியில் படிந்து உருமாறியது. அதனை ஊன் எனக் கருதிய பருந்து உயரத் தூக்கிச் சென்றதை,

“கருங்குரல் நொச்சிக் கண் ஆர் கருஉத் தழை,

.....

வெருவரு குருதியொடு மயங்கி, உருவு கரந்து,

ஒறுவாய் பட்ட தெரியல் ஊன் செத்து

பருந்து கொண்டு உகப்ப.....”

(புறம்.279)

என்ற வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இதே போல் நொச்சிப் போரில் நொச்சி அணியப்பட்டதை,

“மணி துணர்ந்தன்ன மாக்குரல் நொச்சி

.....

காப்புடைப் புரிசை புக்குமாறு அழித்தலின்

ஊர்ப் புறங்கொடாஅ நெடுந்தகை

பீடு கெழு சென்னிக் கிழமையும் நினதே”

(புறம்.272)

என்ற அடிகள் விளக்குகின்றன.

உழிஞைத் திணை

பகை அரசனுடைய கோட்டையை வெல்லக்கருதும் அரசன் அக்கோட்டை மதிலைச் சுற்றி முற்றுகையிடுதல் உழிஞைத் திணையாகும். வீரர்கள் உழிஞை சூடி போரிட்டதை,

“நுண் கொடி உழிஞை வெல்போர் அறுகை”

(பதிற்று.44)

“சிறியிலை உழிஞைத் தெரியல் சூடி”

(பதிற்று.63)

என்ற வரிகளால் அறியமுடிகிறது. வீரர்கள் மட்டுமின்றி யானைக்கும் பூளைப் பூவோடு உழிஞைப் பூவும் சூட்டிப் போருக்கு அழைத்துச் சென்றுள்ளனர் என்பதைப் பட்டினப்பாலை,

“உகிருடை அடிய, ஓங்கு எழில் யானை

வடி மணிப் புரவியொடு, வயவர், வீழ,

.....

தூறுஇவர் துறுகல் போல, போர் வேட்டு,

வேறு பல் பூளையொடு உழிஞை சூடி”

(231-235)

எனும் வரிகளால் விளக்குகிறது.

தும்பைத் திணை

பகை அரசர்கள் இருவரும் போர்க்களத்தில் எதிர் எதிர் நின்று போரிடுதல் தும்பைத் திணை எனப்படும். தும்பைப் போரில் வீரன் போரிற்கு தும்பைப்பூச் சூடி செல்வான். இதனை,

“அமர் கடந்து மலைந்த தும்பைப் பகைவர்

போர் பீடு அழித்த செருப்புகல் முன்பு”

(பதிற்று.14:8-9)

“ஆடு கொளக் குழைந்த தும்பை, புலவர்

பாடுதுறை முற்றிய கொற்ற வேந்தே”

(புறம்.21)

“அலர் பூந் தும்பை அம் பகட்டு மார்பின்”

(புறம்.96)

என்ற பாடல்களும், பதிற்றுப்பத்து (39, 42, 79), புறநானூறு (283) ஆகிய பாடல்களும் விளக்கியுள்ளதால் அறியமுடிகிறது.

தும்பைப் போரில் புண்பட்ட வீரன் ஒருவன் வீழ்ந்து கிடக்கிறான். அவன் தலையில் கற்றினால் வீசி எறியப்பட்ட அணிலின் வால் போன்ற ஊகம்புல்லின் பூ படிந்து கிடக்கும். இதை,

“வேனல் வரிஅணில் வாலத்து அன்ன

கான உளகின் கழன்று உகு முதுவீ

அரியல் வான்குழல் சுரியல் தங்க”

(புறம்.307)

என்ற வரிகள் வழி அறியமுடிகிறது.

வாகைத்திணை

போரில் வெற்றி பெற்ற அரசனைப் புகழ்ந்து பாடுதல் வாகைத் திணை எனப்படும் வெற்றி பெற்றவர்கள் வாகைப் பூவைச் சூடி வெற்றியைக் கொண்டாடுவார்கள். இன்றும் பேச்சு வழக்கில் ‘வெற்றிவாகை’ என்ற சொல் வெற்றியைக் குறிக்கப் பயன்படுகிறது. உழிஞைப் போரில் வாகை சூடி வீரர்கள் வெற்றியைக் கொண்டாடியதை,

“துய் வீ வாகை, நுண்கொடி உழிஞை,

வென்றி மேவல் உருகெழு சிறப்பின்”

(பதிற்று.43:23-24)

எனும் அடிகள் விளக்குகின்றன. இதே போன்று,

“பொன்அம் கண்ணி, பொலந் தேர் நன்னன்

சுடர் வீ வாகைச் சூடி முதல் தடித்த

தார் மிகு மைந்தின் நார்முடிச் சேரல்”

(பதிற்று.40)

எனும் பாடலும் வெற்றிக்கு வாகை மலர் சூடியதைக் குறிப்பிடுகிறது. இதுபற்றி வெற்றிச் செல்வன், “வெற்றி வீரர்கள் இவ்வாகைப் பூவின் இதழ்களைத் தனியாகச் சூடிக்கொள்ளாது. இலைகளுடன் கூடிய மாலை கொத்தாகவே சூடிக் கொண்டனர் என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கூறுகின்றது” (தமிழ் இலக்கியத்தில் மலர்கள், ப.120) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தமிழர்களுக்கு மலர்களின் மீதிருந்த ஈடுபாட்டினை விளக்குமிடத்து, வ.கிருஷ்ணன் அவர்கள், “காதல் வாழ்க்கை, போர், வழிபாடு முதலியவற்றில் ஒருவகைக் குறியீட்டுப் பொருளாகவும், கலையுணர்வு வெளிப்படுத்தும் ஒருவகைச் சின்னமாகவும், மலர்களை பண்டைத் தமிழர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். காதல் வாழ்க்கையில் மட்டுமல்லாமல் போரின் பல்வேறு நிலைகளைப் புலப்படுத்தவும் வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, தும்பை, உழிஞை, வாகை போன்ற பூக்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமை பண்டைத் தமிழருக்கு மலர்களிடையே ஒரு வகை மயக்கம் இருந்ததைத் தெரிவிக்கிறது” (மேற்கோள், சங்க இலக்கியத்தில் மலர்களின் பயன்பாட்டுப் பின்புலம், ப.55) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அக வாழ்வில் மட்டுமின்றி புற வாழ்விலும் தமிழர்கள் மனதில் மலர்கள் இன்றியமையா இடம்பிடித்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

மலர்கள் சாதாரண குடிமக்கள் வாழ்வில் மட்டுமின்றி மறவர்கள் வாழ்விலும் நீங்கா இடம் பெற்றுள்ளன. மக்கள், மன்னர்கள், மறவர்கள் என எல்லா மரபிலும் மலர்கள் சிறப்பிடம் பிடித்துள்ளதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

தெய்வ வருணனையில் மலர்கள்

மலர்கள் மக்கள் வருணனையில் மட்டுமின்றி தெய்வங்களை வருணிக்கவும் பின்புலமாக அமைந்துள்ளன. தெய்வ மலர்கள் என்பது தெய்வங்களுக்கு உகந்த மலர்களாகும். சிவன், முருகன், திருமால், திருமகள், பிரம்மன், பலராமன் என்ற தெய்வங்களின் பாதாதி கேச வருணனையிலும், இத்தெய்வங்கள் உறைவிடம், தெய்வங்கள் அணிந்த மலர்கள் ஆகியவை இலக்கியங்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளன. இது குறித்து, “ஒவ்வொரு கடவுளுக்கும் ஒரு பூவை விருப்பப் பூவாக ஆக்கினர். சிவனுக்குக் கொன்றையும், முருகனுக்குக் கடம்பும், திருமகளுக்கு ஆம்பலும், கலைமகளுக்கு வெண்டாமரையும், அருகனுக்கு பிண்டி என்ற அசோகும், புத்தனுக்குத் தாமரையும்,

திருமாலுக்கு வகுளம் மற்றும் துளசியும், உமைக்குக் குவளையும், காளிக்கு செவ்வரலியும், இந்திரனுக்கு மந்தாரரும் விருப்பப் பூக்களாகின” (தமிழரும் தாவரமும், ப.177) என கு.வி.கிருஷ்ணமூர்த்தி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சிவபெருமான்

சிவபெருமானுக்கு உகந்த மலராகக் கொன்றை மலர் கூறப்படுகிறது. சிவபெருமான் கொன்றை மலர் சூடியதை, அகநானூறு கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் கூறுகிறது. இதை,

“கார் விரி கொன்றைப் பொன் நேர் புதுமலர்த்

தாரன், மாலையன் மலைந்த கண்ணியன்”

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. இதில் சிவன் கொன்றை மலராலான தார், கொன்றை மாலை, கொன்றைக் கண்ணி ஆகியவற்றை அணிந்தவர் என்பதை அறியமுடிகிறது. புறநானூற்றின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலும் கொன்றை மலரால் ஆன கண்ணியும், தாரும் அணிந்தவர் சிவன் என்பதை,

“கண்ணி கார் நறுங் கொன்றை; காமர்

வண்ண மார்பின் தாரும் கொன்றை”

எனும் வரிகள் வழி அறியமுடிகிறது. இது போன்றே கலித்தொகையின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலும் சிவனின் தோளில் கொன்றை மாலை இருந்ததை,

“கொலை உழுவைத் தோல் அசைஇ, கொன்றைத்தார் சுவற்புரள்”

என்ற அடிகள் விளக்குகின்றன. இவ்வாறு சிவனுக்கு உகந்த மலராகக் கொன்றை மலர் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்களில் மட்டும் கூறப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

முருகப்பெருமான்

முருகப் பெருமானின் பிறப்பிடம், கை, அடி போன்ற உடல் குறித்த வருணனைகள் ஆகியவை மலர்களைக் கொண்டு அமைந்துள்ளன. முருகப்பெருமான் தாமரை மலரில் பிறந்தவர் என்பதை,

“ஞாயிற்று ஏர் நிறத் தகை! நளினத்துப் பிறவியை”

(பரி.5: 12)

எனும் வரி விளக்குகிறது. இதில் நளினம் என்பது தாமரை மலரைக் குறிப்பதாகும். இமயமலையில் உள்ள நீலமலர்களை உடைய சரவணப் பொய்கையில் தாமரைப் பூவாகிய பள்ளியுள் ஆறு மகளிர் ஒரு சேர முருகனைப் பெற்றெடுத்தனர். இதை,

“நிவந்து ஓங்கு இமயத்து நீலப் பைஞ் சுனைப்

பயந்தோர் என்ப பதுமத்துப் பாயல்

பொதும்பெயர் முருக

(பரி.50-52)

ஆகிய வரிகள் விளக்குகின்றன. இதனால் முருகன் தாமரை மலரில் பிறந்தவன் என்பது புலனாகிறது. முருகனின் அடி தாமரை மலருக்கு ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளதை,

“..... தாள் இயை தாமரை”

(பரி.2:13)

எனும் வரியும் முருகன் கடம்ப மாலை அணிந்ததை,

“கார் நறுங் கடம்பின் கண்ணி கூடி”

(நற்.34)

“உருள் இணர்க் கடம்பின் ஒலி தாரோயே!”

(பரி.5:81)

“..... சுருளுடை வள்ளி இடை இடுபு இழைத்த

உருள் இணர்க் கடம்பின் ஒன்று படு கமழ் தார்”

(பரி.21: 10-11)

“..... கடம்பின்

சீர் மிகு நெடுவேள்.....”

(மதுரைக்.613-614)

ஆகிய வரிகள் வழி அறியமுடிகிறது. முருகனுக்கு உகந்த மலர் கடம்ப மலராகும். முருகன் கடம்பின் பூவைச் சூடியதோடு தனக்குரிய இடமாகவும் கடம்பினைக் கொண்டிருந்ததை,

“கடம்புஅமர் நெடுவேள் அன்ன”

(75)

என பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகிறது. மேலும் முருகன் உறையும் குன்றுகளில் உள்ள மலர்களை தெய்வ மலர்களாகக் கருதியுள்ளனர். குறிப்பாகக் குவளை, காந்தள் ஆகியவை முருகன் விரும்பும் மலர்களாதலின் குன்றில் உள்ள சுனைகளில் மலரும் குவளை மலரை சாதாரண மக்கள் பறிப்பதில்லை என்பதை,

“கடவுட் கற்சுனை அடைஇறந்து அவிழ்ந்த

பறியாக் குவளை மலரொடு காந்தள்”

(நற்.34)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. பறியாக் குவளை எனும் சொல் மக்களால் பறிக்கப்படாத மலர் என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது. முருகனுக்குரிய காந்தள் மலர் தெய்வத் தன்மையுடையது என்பதால் வண்டுகள் மொய்ப்பதில்லை இதனை,

“சுரும்பு முசாச் சுட்பூங் காந்தள்”

(திருமுருகு.43-44)

என்ற அடி விளக்குகிறது. கடம்ப மலரைப் போன்றே முருகன் வெட்சி மாலை, கணவீர மாலை, மராம் மாலை ஆகியவற்றை அணிந்தவன் என்று கூறப்படுகிறது. இதை,

“கச்சினன், கழலினன் செச்சைக் நண்ணியன்” (திருமுருகு.208)

“பெருந்தண் கணவீர நறுந்தன் மாலை
துணைஅற அறுத்துத் தூங்க நாற்றி” (மேலது.236-237)

“இருள்படப் பொதுளிய பராரை மராஅத்து
உருள்பூந் தண்தார் புரளும் மார்பினன்” (மேலது.10-11)

எனும் வரிகள் வழி அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு தாமரை, கடம்பு, குவளை, வெட்சி, மராம், கணவீரம் ஆகியவை முருகனுக்குரிய மலர்களாகக் காணப்படுகின்றன.

திருமால்

திருமால் முல்லை நிலக் கடவுளாக சுட்டப்படுகிறார். “திருமாலுக்குரிய சிறப்புமலர் செந்தாமரை, ‘தாமரைக்கண்ணன்’, ‘பதுமநாபன்’ என்பவை திருமாலின் திருப்பெயர்கள்” (தமிழ் இலக்கியத்தில் மலர்கள்; ப-150) எனத் திருமாலுக்குரியது தாமரை மலர் என்பதை வெற்றிச் செல்வன் குறிப்பிட்டுள்ளார். திருமாலிடமிருந்து தாமரை மலர் தோன்றியதாகக் கூறப்படுகிறது. இதை,

“நின்னில் தோன்றிய நிறை இதழ்த் தாமரை” (பரி.4:60)

எனும் அடியால் அறிய முடிகிறது. திருமாலின் கண், திருக்கரம், திருவாய், திருவடி ஆகியவை தாமரையாகவே கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இதை,

“எரிமலா சினைஇய கண்ணை” (பரி.1:60)

“கண்ணே, புகழ்சாழ் தாமரை அலர் இணைப்பிடைணயல்” (பரி.2:53)

“அடை இறந்து அவிழ்ந்த வள் இதழ்த் தாமரை-

அடியும்,கையும், கண்ணும், வாயும்” (பரி.13 : 50-51)

எனும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. மேலும் திருமாலின் மேனி நிறமும், ஒளியும் காயாம்பூவுடன் ஒப்பிட்டுக் கூறப்பட்டுள்ளதை,

“பறவாப் பூவைப் பூவினோயே” (பரி.3 :73)

“நின் நாற்றமும் ஒண்மையும் பூவை உள்”

(பரி.4:29)

“கார், மலர்ப் பூவை, கடலை, இருள்,மணி

இவை ஐந்தும் உறமும் அணி கிளர் மேனியை”

(பரி.13: 42-43)

ஆகிய வரிகள் விளக்குகின்றன. இதில் ‘பூவை’ என்பது இங்கு காயாம்பூவைக் குறிக்கும். திருமாலின் நிறம், ஒளி, மணம் ஆகியவை குறிக்கப்பட்டது போல அணியும் மலர்களாக வெட்சி,துழாய், மராம் ஆகியவை கூறப்படுகின்றன.

“எரி நகை இடை இடுபு இழைத்த நறுந் தார்ப்

புரிமலர்த் துழாஅய் மேவல் மார்பினோய்”

(பரி.13:59-60)

“அரா அணர் கயந் தலைத் தம்முன் மார்பின்

மரா மலர்த் தாரின் மாண் வரத் தோன்றி”

(பரி.15: 19-26)

“.....அவிழ்தூராய் மலர்தரு செல்வத்துப்

புள் மிசைக் கொடியோனும்.....”

(பரி.8:1-2)

இதன் வாயிலாகத் திருமாலுக்கு உகந்த மலர்களாகத் தாமரை, துழாய், வெட்சி, மராம் ஆகியவை அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

பிரம்மன்

பிரம்மனை நான்முகன் என்றும் கூறுகிறோம். படைப்புக் கடவுளான நான்முகன் தாமரை மலரில் தோன்றியவன், தாமரை மலரில் அமர்ந்தவன் என்று கூறப்படுகிறது. திருமாலிடத்துத் தோன்றிய பொருள்களைக் கூறுமிடத்து திருமாலின் கொப்பூழில் தோன்றிய தாமரை மலரிலிருந்து பிறந்தவன் பிரம்மன் என்று குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது.

“வாய்மொழி ஓடை மலர்ந்த

தாமரைப் பூவினுள் பிறந்தோனும்.....”

(பரி-3: 12-13)

“எரி மலர்த் தாமரை இறை வீழ்த்த பெரு வாரி”

(பரி.9:4)

“மலர் மிசை முதல்வன்.....”

(பரி.8:3)

என்ற வரிகளால் பிரம்மன் தாமரையில் பிறந்து, அத்தாமரையையே இருப்பிடமாகக் கொண்டவர் என்பது புலனாகிறது.

மற்ற மலர்களை விடவும் கடவுளாக்கும் தாமரைக்கும் உள்ள பிணைப்பிற்குக் காரணம் தாமரை தெய்வத் தன்மையுடைய மலராகக் கருதப்படுகிறது. புனிதமான தாய்மையான, இறைத்தன்மை வாய்ந்ததாகத் தாமரை கருதப்படுவதற்குக் காரணம் அதில் தெய்வங்கள் உறைவதால் தான் என்பதை அறியமுடிகிறது.

இறை வழிபாட்டில் மலர்கள்

இறைவழிபாடு மனிதனிடம் என்று தோற்றியதோ அன்றே இறைவனுக்கு மலர்களைப் படைத்து வழிபடும் பழக்கமும் தோன்றிவிட்டது. சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் இறைவனுக்கு விதவிதமான மர்களைச் சூட்டி அழகு பார்த்தனர். ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் தனித்தனியாக தெய்வங்கள் இருந்தன. “சங்ககால மக்கள் தம்முடைய தொழிலடிப்படையிலேயே தெய்வத்தை உருவாக்கினர். மக்கள் வாழும் இடம், காலம் இவைகளுக்கு ஏற்பவே அவர்களுடைய அகவாழ்க்கையும், புறவாழ்க்கையும் அமைந்திருந்தன. இந்நிலையில் நானில மக்களின் இருப்பிடம், சமுதாய அமைப்பு, தொழில் இவைகளுக்கு ஏற்பவே தெய்வங்களும் அமைந்து இருந்த தன்மையை அறியமுடிகிறது” (அ.சண்முகதாஸ் (தொ.ஆ), சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள், ப.56) என தெய்வங்களின் தோற்றம் பற்றி கி. விசாகரூபன் தனது பழந்தமிழர் வழிபாட்டு மரபுகளும் நம்பிக்கைகளும் எனும் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மலையை வாழிடமாகக் கொண்ட குறவனின் அன்பிற்குரிய மகள் வேங்கை மரத்தின் சில மலர்களைப் பறித்து, அவற்றைத்துவி, மலையை உறைவிடமாகக் கொண்டவரும் தம் குடித்தெய்வமுமான முருகவேளுக்குத் தேனாகிய பலியைக் கொடுத்து வழிபட்டாள் என்பதை,

“குன்றக் குறவன் காதல் மட மகள்

மன்ற வேங்கை மலர் சில கொண்டு

மலை உறை கடவுள் குல முதல் வழுத்து

தேம் பலிச் செய்த ஈர் நறுங் கையள்”

(ஐங்.259)

எனும் வரி விளக்குகிறது. மேலும் வேங்கையில் தெய்வம் உறைவதாகவும் கருதப்பட்டது. இதை,

“எரி மருள் வேங்கைக் கடவுள் காக்கும்”

(நற்.216)

எனும் அடியால் அறியமுடிகிறது. வேலன் வெறியாட்டு நிகழ்த்தும் பொழுது மலர்களைப் பலியாகக் கொடுத்தல் சங்ககால வழக்கமாக இருந்துள்ளதை,

“பல் மலர் சிதறிப் பரவுறு பலிக்கே”

(நற்.322)

“ஆர்கலி விரவுக் களம்கடுப்ப, நாளும்

விரவுப்பூம் பலியொடு விரைஇ....”

(அகம்.232)

“சிறுதினை மலரொடு விரைஇ மறி அறுத்து”

(திருமுருகு.218)

ஆகிய வரிகள் விளக்குகின்றன. மாலை நேரத்தில் பெண்கள் நெல்லும் மலரும் தூவி விளக்கேற்றி தெய்வத்தை வழிபடுதல் சங்ககாலப் பழக்க வழக்கங்களுள் ஒன்றாக இருந்துள்ளது. இதை,

“..... நெல்லோடு

நாழி கொண்ட, நறுவீ முல்லை

அரும்பு அவிழ் அலரி நூஉய் கைதொழுது”

(முல்லை.8-10)

“இரும்பு செய் விளக்கின் ஈந்திரி கொளீஇ,

நெல்லும் மலரும் தூஉய் கை தொழுது”

(நெடுநெல்.42-43)

“பூவினர் புகையினர் தொழுவனர் பழிச்சி”

(மதுரைக்.467)

எனும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. மேலும் தாமரை, காந்தள் ஆகியவை கடவுள் மலர்களாகக் கருதப்பட்டதை,

“கடவுள் ஒண்பூ”

(பெரும்பாண்.290)

“கடவுட் காந்தள்”

(அகம்.152)

எனும் சொற்களால் அறியமுடிகிறது. இதுபற்றி க.காந்தி, “இல்லில் அமைந்த தெய்வத்தை மாலைக்காலத்தில் பெண்டிர் விளக்கேற்றி நெல்லும் மலரும் தூவி வழிபட்டமை ஆக்கங்கருதிச் செய்யப்பட்ட வேண்டுதலாகவே காட்சி தருகிறது. தெய்வங்களை அமைதிப்படுத்தும் நிலையிலேயே பலியும் படையலும் அமையக் காண்கிறோம்” (தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், ப.265) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவ்வாறாகச் சங்ககால கடவுள் வழிபாட்டில் பூ, திணை, நெல் ஆகியவைகளைப் படைத்து வழிபட்டுள்ளனர். மலர்ப்பலியிட்டு வணங்குதல் சிறப்பாகக் கருதப்பட்டதை இலக்கியங்களின் வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

நடுகல் வழிபாட்டில் மலர்கள்

நடுகல் இறந்தவர்களின் நினைவாக எடுக்கப்படும் நினைவுக்கல் ஆகும். இவற்றை ‘வீரக்கல்’ என்றும் கூறுவர் இதுபற்றி, ச.கிருஷ்ணமூர்த்தி “நினைவுக் கற்கள் எடுக்கும் வழக்கம் ஒரு குறிப்பிட்ட காலப்பகுதிக்கோ, ஒரு பிரதேசத்துக்கோ அல்லது தனிப்பட பண்பாட்டைச் சேர்ந்தவர்களுக்கோ உரிய வழக்கம் அல்ல. உலகின் பல பகுதிகளிலும் பெருங்கற்காலம் முதலே இவ்வழக்கம் இருந்து வந்துள்ளது. இந்தியாவிலும் வடக்கு, தெற்கு என்ற பேதமின்றி நெடுங்காலமாகவே நடுகற்கள் எடுக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. இறந்தவர் எவருக்குமே நடுகற்கள் எடுக்கப்படலாமாயினும், வீரச்சாவு அடைந்தவர்களுடைய நடுகற்களுக்கே பெருமதிப்பு கொடுக்கப்பட்டு வந்தது” (நடுகற்கள், ப.34) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

போரில் வீரமரணம் அடைந்த வீரனுக்கு நடுகல் வழிபாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. இவ்வழிபாட்டில் நடுகல்லினை நீராட்டி மஞ்சள் தடவி, பெயர் பொறித்து மயிற்பீலியும், கரந்தைப் பூவாலான மாலையும் சூட்டி அதிரல் மலரினை நாட்பலியிட்டுள்ளனர். இதை,

“நட்ட போலும் நடாஅ நெடுங்கல்

அகல் இடம் குயின்ற பல்பெயர் மண்ணி

நறுவிரை மஞ்சள் ஈரம்புறம் பொலிய

அம்பு கொண்டு அறுத்த ஆர்நார் உரிவையின்

செம்பூங் கரந்தை புனைந்த கண்ணி”

(அகம்.269)

“உயர்பதுக்கு இவர்ந்த ததர்கொடி அதிரல்

நெடுநிலை நடுகல் நாட்பலிக் கூட்டும்”

(அகம்.289)

“பரலுடை மருங்கின் பதுக்கை சேர்த்தி

மரல் வகுந்து தொடுத்த செம் பூங் கண்ணியொடு

அணி மயிற் பீலி சூட்டி, பெயர் பொறித்து

இனி நட்டனரே கல்லும்.....”

(புறம்.264)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ள நடுகல் பற்றிய செய்திகள் அனைத்தும் போரில் வீரமரணம் அடைந்த ஆடவர்களின் நினைவைப் போற்றி வணங்குவதற்காக அமைக்கப்பட்ட கற்களைப் பற்றியதாகவே உள்ளன என்பதை அறியமுடிகிறது.

அக வாழ்க்கையில் மலர்கள்

சங்கத் தமிழர்கள் இல்லற வாழ்விற்கு அடித்தளமான காதல் வாழ்வினைக் 'களவு' என்றும், களவிற்குப் பிந்தைய திருமண வாழ்வினைக் 'கற்பு' என்றும் வகுத்துள்ளனர். இவ்விரு நிலைகளிலும் மலர்களின் பங்கானது இன்றியமையாததாக அமைகின்றது. களவு வாழ்வினைக் குறிக்கவும் பல மலர்கள் பின்புலமாக அமைந்துள்ளன.

கள வொழுக்கம்

பிறர் அறியாமல் தலைவனும், தலைவியும் காதல் கொள்வது களவு எனப்படும். இது பற்றி திருமதி பூ.கவிதா, “தலைவன் தலைவி இருவரும் முன்பின் அறியாதவர்களாக இருப்பினும் ஊழின் துணையால் ஓரிடத்தில் சந்தித்துக் காதல் கொள்கின்றனர். இதனைக் களவு என்று அகப்பொருள் இலக்கணம் கூறுகிறது. களவானது ஆரியரது எண்வகைப்பட்ட மணவகைஞள் காந்தருவ மணத்தினை ஒத்தது என்பர். காந்தருவமாவது கந்தருவ குமரரும் அவர் மகளிரும் தம்முள் எதிர்ப்பட்டு மனமியைந்து கூடுவது” (வெ.ஹரிதாஸ், (ப.ஆ) தமிழர் வாழ்வியல் மரபும் மாற்றமும், ப.10) என்று தனது அகத்தினை வாழ்வியல் எனும் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவ்வகையாகக் களவினைக் குறிக்கும் வகையில் பல மலர்கள் புலவர்களால் பின்புலமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. காந்தள் மலரினை ஊதிய தும்பி மேலும் விருப்பம் கொண்டு அம்மலரையே ஊதும் என்று குறிப்பிட்டது, களவினை நீட்டிக்க விரும்பும் தலைவனது செயலைக் குறிக்கும் என்ற இறைச்சிப் பொருளைக் கொண்டதாகும். இதை,

“காந்தள் ஊதிய மணி நிறத் தும்பி

தீம் தொடை நரம்பின் இமிரும்”

(நற்.17)

எனும் அடிகள் விளக்குகின்றன.

“மன்றப் புன்னை மாச் சினை நறு வீ

முன்றில் தாழையொடு கமழும்”

(நற்.49)

எனும் இவ்வடிகள் புன்னை மலரும், தாழைமலரும் சேர்ந்து மணக்குமென்பது தலைவி தலைவனோடு கூடி இன்பம் எய்துவாள் என்ற உள்ளுறையைக் கொண்டது.

காந்தளின் கொழுவிய முகை தானே இதழ்வரியும் வரை வண்டுகளைக் காத்திருக்க வைக்காமல், வண்டுகளைக் கண்ட அளவிலேயே மலர்ந்தது போல, தோழி தலைவனைக் கண்ட அளவிலேயே அவனைக் காத்திருக்க வைக்காமல் தலைவியுடன் சேர்ப்பித்தாள் என இங்கு களவொழுக்கம் உள்ளுறை வாயிலாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. இதை,

“காந்தள்அம் கொழுமுகை, காவல் செல்லாது

வண்டு வாய் திறக்கும் பொழுதில்”

(குறுந்.265)

என்ற அடிகள் விளக்குகின்றன. புன்னை மலர்கள் உதிர்ந்து துறைதொறும் அழகு செய்வது போல தலைவனும் குறியிடம் தோறும் தலைவியைக் கூடித் தண்ணளி புரிந்தனன் என்பதை,

“.....புன்னை

அணி மலர் துறைதொறும் வரிக்கும்”

(ஐங்.117)

என்ற வரிகள் குறிப்புப்பொருள் வாயிலாக விளக்கியுள்ளன.

“பேய்த் தலைய பிணர்அரைத் தாழை

எயிறுடை நெடுந்தோடு காப்ப பலஉடன்

வயிறு டைப் போது வாலிதின் விரீஇ

புலவுப் பொருது அழித்த பூநறு பரப்பின்”

(அகம்.130)

எனும் இவ்வரிகளில் தாழை மலர் நெய்தல் நிலத்திலுள்ள புலவு நாற்றத்தைப் போக்கி தன் பூவின் மணமே அப்பரப்பில் கமழுமாறு செய்தது போல தலைவியின் மேல் தலைவனுக்கு இருந்த காதல் பாங்கனின் உறுதிமொழிகளை எல்லாம் நீக்கி அக்காதலைப் பெருக்குவதாக அமைந்தது என்று உள்ளுறை கூறப்பட்டுள்ளதை அறிய முடிகிறது.

தலைவனும் தலைவியும் குறியிடத்தில் சந்திக்கின்றனர். அவ்விடத்தில் உள்ள சுனையில் நீராடி விட்டு செம்முல்லையும், வெண் முல்லையையும் பறித்து பொழிலே தன்னோடு தங்கி இருந்துவிட்டு பொழுது சாய்ந்து நேரத்தில் ஊருக்குச் செல்லுமாறு தலைவன் தலைவியிடம் கூறும் விதமாக இங்கு களவொழுக்கம் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதை,

“பனிப்பூந் தளவொடு முல்லை பறித்து,

தனி, காயாந் தண் பொழில், எம்மொடு வைகி

பனிப்படச் செல்வாய், நும் ஊர்க்கு”

(கலி.108: 42-44)

எனும் வரிகள் வழி அறியமுடிகிறது.

இரவுக் குறியில் வரும் தலைவன் தான் வந்திருப்பதை உணர்த்த ஓசை எழுப்புவான். ஒருநாள் இரவுக் குறியில் தலைவன் செய்த ஓசை கேட்காத நிலையில், தோழி, நொச்சிப்பூ உதிரும் சத்தத்தைக் கேட்ட நாங்கள் நீ எழுப்பிய ஒளியைக் கேட்காமலிருக்க வாய்ப்பில்லை எனத் தலைவனிடம் கூறினாள் இதை,

“மயில் அடி இலைய மாக்குரல் நொச்சி

அணிமிகு மென்கொம்பு ஊழ்த்த

மணிமருள் பூவின் பாடு நனி கேட்டே”

(குறுந்.138)

என்ற வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இதே கருத்தை,

“கூடுதல் வேட்கையான், குறிபார்த்து, குரல் நொச்சிப்

பாடு ஓர்க்கும் செவியோடு பைதலேன் யான் ஆக”

(கலி.46:12-13)

என்ற அடிகளும் விளக்குகின்றன. மேதும் மலர்களைக் கொண்டு தலைவன் தலைவியின் களவினைப் புலப்படுத்தும் வகையில் நற்றிணை-244 (கூதளம்), 349 (நெய்தல்), 359 (காந்தள்), குறுந்தொகை-1(காந்தள்), அகநானூறு - 240 (செருந்தி, புன்னை), 242 (வேங்கை), கலித்தொகை - 46 (வேங்கை) ஆகிய பாடல்களும் அமைந்துள்ளன.

இவ்வாறாகத் தலைவன் தலைவிக்கு இடையிலான அன்பு மிகுந்த காதலெனும் களவொழுக்கத்தைக் குறிக்கும் வகையில் பல மலர்கள் பின்புலமாக அமைந்து சங்க கால வாழ்வியலில் மலர்களுக்கு இருந்த முதன்மையைப் புலப்படுத்தியுள்ளன என்பதை அறிய முடிகிறது.

மடலேறுதலில் மலர்கள்

மடலேறுதல் அல்லது மடலூர்தல் என்பது சங்ககால வழக்கங்களில் ஒன்று. தலைவன் தான் விரும்பிய தலைவியை அடைவதற்காக மடலூர்தல் வழக்கம். தான் விரும்பும் பெண்ணை அடைய விரும்பும் தலைவன் ஊரார்கள் தன் காதலை உணரும் பொருட்டாக தன் உடலில் சாம்பலைப் பூசிக் கொண்டு பனை மரத்தின் மடல்களால் செய்யப்பட்ட குதிரையில் யாரும் சூடாத எருக்கு போன்ற மலர்களைச் சூடிக்கொண்டு பார்ப்பவர் கேட்கும் விதமாக தலைவியின் பெயரைக் கூவிக் கொண்டு செல்வது மடலேறுதல் ஆகும்.

“காமம் மிகுந்த ஆடவர்க்கு மட்டுமே மடலேறுதல் உண்டு. பெண்கள் மடலேறியதாய் சங்கப்படால்கள் இல்லை. என்ன நிலை சேர்ந்தாலும் பெண் இந்த

வழக்கத்தை மேற்கொள்வது இல்லை. ஆனால் பக்தி பாவத்தில் தங்களைப் பெண்களாய் எண்ணிப் பாடிய ஆழ்வார்கள் சிலர், பெண்டிர் மடலேறியதாய்ப் பாடி உள்ளனர்” (www.wikipedia.org) என மடலேறும் வழக்கம் குறித்து இணையச் செய்தி வழி அறிய முடிகின்றது.

தொல்காப்பியம் இதை அகத்திணையில் பொருளதிகாரத்தில்,

“ஏறிய மடல்திறம் இளமை தீர்திறம்
தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்
மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைஇச்
செப்பிய நான்கும் பெருந்திணைக் குறிப்பே”

(நூற்.54)

என மடல் ஏறுதலைப் பெருந்திணை எனக் குறிப்பிட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது. நான் கொண்ட காமம் எனக்குப் பனை மடலைத் தந்தது, ஊரெங்கும் மக்களால் உரைக்கப்படும் அலர்மொழி எருக்கம் பூவின் அலரைத் தந்தது எனத் தலைவன் கூற்றாக அமைந்தது இப்பாடல் இதை,

“மடலே காமம் தந்தது, அலரே
மிடை பூ எருக்கின் அலர் தந்தன்றே”

(நற்.152)

எனும் வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. மடலேறும் தலைவன் எருக்க மலர் ஆவிரை மலர் சூடியதை,

“குறு முகிழ் எருக்கங் கண்ணி சூடி,
உண்ணா நல்மாப் பண்ணி....”

(நற்.220)

“மாஎன மடலும் ஊர்ப பூ எனக்
குவிமுகிழ் எருக்கங் கண்ணியும் சூடுப்”

(குறுந்.17)

“அணி அலங்கு ஆவிரைப் பூவோடு எருக்கின்
பிணையல் அம் கண்ணி மிலைந்து மணி ஆர்ப்ப
ஓங்கு இரும் பெண்ணை மடல் ஊர்ந்தது”

(கலி.139:8-10)

எனும் வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. மேலும் பனை மடலால் ஆன மடல் மாவிற்கு மயில்பீலியும், ஆவிரை உழிஞை, பூளை, எருக்கம் ஆகியமலர்களால் சேர்த்துக் கட்டிய மாலையும் அணிவித்து மடலேற்றம் நிகழ்ந்தது. இதனை,

“மணிப்பீலி சூட்டிய நூலொடு மற்றை

அணிப் பூளை, ஆவிரை எருக்கொடு, பிணித்து யாத்து

மல்லல் ஊர் மறுகின்றகண் இவட்பாடும் இஃது ஒத்தன்

எல்லீரும் கேட்டமின் என்று

படரும் பனை ஈன்ற மாவும்.....”

(கலி.138: 8-12)

“மா என்று உணர்மின் மடல் அன்று மற்று இவை

பூ அல்ல பூளை உழிஞையொடு யாத்த

புன வரை இட்ட வயங்கு தார்ப் பீலி,

பிடி அமை நூலொடு மெய்ம்மணி கட்டி

அடர் பொன் அவிர் ஏய்க்கும் ஆவிரங் கண்ணி”

(கலி.140: 3-7)

ஆகிய வரிகளும் குறுந்தொகை - 173 ம் பாடலும் குறிப்பிடுகிறது. காமத்தின் மிகுதியால் தான் மடல் ஏறப்படுகிறது என்பதை,

“காமம் உழந்து வருந்தினர்க்கு ஏமம்

மடலல்லது இல்லை வலி”

(குறள்.1131)

எனத் திருக்குறளும் குறிப்பிட்டுள்ளது. யாரும் சூடாத எருக்கு, ஆவிரை, பூளை, ஆகிய மலர்களை மடலேறும் ஆண்மகன் மட்டும் மாலையாகத் தொடுத்து அணிந்து கொண்ட மரபினை இதனால் அறியமுடிகிறது.

அலர் கூறுதலில் மலர்கள்

களவுக் காலத்தில் தலைவன் களவொழுக்கத்தை நீட்டிக்கையில் ஊர்ப்பெண்கள் கூறும் சொற்களே அம்பல், அலர், கவ்வை என்று சுட்டப்படுகின்றன. “இறையனார் களவியலுரையாசிரியர், அம்பல் என்பது சொல் நிகழாதே முகிழ் முகிழ்த்துச் சொல்வதாயிற்று, இன்னிதின் கண்ணது என்பது அறியலாகாது. அலர் என்பது இன்னானோடு, இன்னாளிடை இது போலும் பட்டதென விளங்கச் சொல்லிநிற்பது. அம்பல் என்பது பெரும்போதாய்ச் சிறிது நிற்க அலரும் என நிற்பது. அலர் என்பது அப்பெரும்போது தாதும் அல்லியும் வெளிப்பட மலர்ந்தாற்போல நிற்கும் நிலைமையென வேற்றுமை சொல்லப்பட்ட தாம் என்று விளக்குவார்” (www.thinnai.com) என மா.மன்னர் அலர் பற்றித் தனது ‘சங்க இலக்கியங்களில் அலர்’ எனும் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆகவே, இளம் பெண்ணின் காதல் ஒழுக்கம் பற்றி ஊர் மக்கள் வாய்க்குள் பேசிக்கொள்வது அம்பல் என்றும், வெளிப்படையாகப் பேசுவது அலர் என்றும் குறிக்கப்படும். “அலரின் காரணம் என்ன வென்று அராய்ந்தால் அது தலைவன், தலைவி களவு வாழ்வு கற்பு வாழ்வாக மலரவே துணையாக இருந்துள்ளது என்பது விளங்கும்” (மேலது) எனக் குறிப்பிடுவதால் அலரானது வரைவுக்கான அடித்தளம் என்பதைக் காண முடிகிறது.

“சுரும்பு உண விரிந்த கருங்கால் வேங்கை” (நற்.168)

எனும் இவ்வடியில் வேங்கையைத் தலைவியாகவும் சுரும்பு உண விரிந்ததைப் பெண்கள் கூறும் அலரைப் பொருந்திய செயலாகவும் உள்ளுறை கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

குருகிடமிருந்து தப்பிய இறாமீன் தாழம்பூவைக் குருகெனக் கருதி அஞ்சி நிற்கும் என்றது, ஊரார் பழி கூறி அலர் கூறத் தொடங்கவும் அதற்கு அஞ்சிய தலைவி அன்னையைக் கண்ட போது அன்னையும் அயலார் கூற்றைக் காரணமாகக் கொண்டு கோபம் கொள்வாளோ என்று அச்சமுற்றாள் என்பதை,

“கருங் கால் குருகின் கோள் உய்ந்து போகிய

முடங்கு புற இறவின் மோவாய் ஏற்றை

எறிதிரை தொகுத்த எக்கர் நெடுங் கோட்டுத்

துறு கடற் தலைய தோடு பொதி தாழை

வண்டு படு வான் போது வெருஉம்” (நற்.211)

எனுமடிகள் உள்ளுறுத்தி நிற்கின்றன. புன்னை மலர்களின் மணத்தையும் மீறி புலவு நாற்றம் இடுமணல் குன்றுகள் பலவற்றிலும் பரவியது. இது தலைவன் வருகையால் கடற்கரைச் சேரியில் தோன்றிய அலரைக் குறிக்கும் இதனை,

“..... போது அவிழ்

பொன் இணர் மரீஇய புள் இமிழ் பொங்கர்ப்

புன்னை அம் சேரி இவ்ஊர்

கொன் அலர் தூற்றும்.....” (குறுந்.320)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. வேங்கை மரத்தில் மலர் தோன்றிய அளவிலேயே அங்கு வாழும் குறவர்கள் ‘புலிபுலி’ என பூப்பறிப்பதற்குச் சொன்ன ஆரவாரம் ஊரனைத்தும் அறியக் காரணமாயிற்று. அதுபோல தலைவனைத் தலைவி கூடத்தொடங்கிய

அளவிலேயே அலர் பிறந்து பின்னர் எல்லோரும் அறிய நேர்ந்தது என்னும் உள்ளுறையை,

“கிளர்ந்த வேங்கைச் சேண் நெடும் பொங்கர்ப்

பொன் நேர் புதுமலர் வேண்டிய குறமகள்

இன்னா இசைய பூசல் பயிற்றலின்”

(அகம்.52)

ஆகிய அடிகள் கொண்டு புலவர் விளக்கியுள்ளார். வேங்கை மலரும் காலத்தில் அப்பூக்களைப் பறிக்க விரும்புவோர் ‘புலிபுல’ எனப் பூசல் செய்தால் வேங்கை மரம் தன் கிளைகளைத் தாழ்த்தி மலர் கொய்ய ஏதுவாக வரும் எனச் சங்க காலத்தில் ஒரு நம்பிக்கை இருந்தது. இதனை குறுந்தொகை-241, அகநானூறு-48, முல்லைப்பாட்டு- (296-297), மலைபடுகடாம் (305) ஆகிய பாடல்களும் குறிப்பிடுகின்றன. தலைவன் தலைவிக்கு இடையிலான களவினை அலர் கூறுவதாக நற்றிணை- 267 (ஞாழல்), குறுந்தொகை-336 (நெய்தல்), அகநானூறு-180(ஞாழல், புன்னை), 202 (வேங்கை) ஆகிய பாடல்களும் அமைந்துள்ளன. இவ்வாறாக அலர் மொழிக்குச் சங்ககாலப் புலவர்கள் மலர்களைப் பின்புலமாகக் கையாண்டுள்ளனர் என்பதை அறிந்து கொள்ள இயல்கிறது.

இற்செறிப்பு அறிவுறுத்தலில் மலர்கள்

தலைவியின் காதல் ஒழுக்கத்தை அறிந்த தாய் அவளை இல்லிலேயே வைத்துக் காவல் புரிவது இற்செறிப்பாகும். தலைவியைத் தாய் இற்செறித்ததன் காரணமாக எப்போதும் போல் உட்பங்கழியில் உள்ள நெய்தல் மலர்களைச் சென்று பறியுங்கள் எனக் கூறவில்லை எனத் தலைவியின் இற்செறிப்பைத் தோழி தலைவனுக்குக் கூறினாள். இதை,

“கழி சேர் மருங்கின் கணைக் கால் நீடி

கண் போல் பூத்தமை கண்டு நுண்பல

சிறு பாசடைய நெய்தல்

குறுமோ, சென்று எனக் கூறாதோனே”

(நற்.27)

எனும் அடிகள் விளக்குகின்றன. சங்க காலத்தில் பெண்களைப் பூப்பறிக்க சோலைக்கு அனுப்புவது வழக்கில் இருந்ததை இதனால் அறியமுடிகிறது. இதே போல் தலைவியின் களவினை அறிந்து தாயானவள் சோலைக்குப் பூப்பெறிக்க அனுப்பாமல் இற்செறிப்பதை,

“பல்இதழ் நீலம் படுசனைக் குற்றும்

நறுவீ வேங்கை இனவண்டு ஆர்க்கும்

வெறிகமழ் சோலை நயந்து விளையாடலும்

அரிய போலும்.....”

(அகம்.302)

ஆகிய வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. மேலும் தலைவியின் இற்செறிப்பைத் தலைவனுக்கு அறிவுறுத்த ஞாழல் மலர் பின்புலமாக அமைவதை நற்றிணை-191-ம் பாடலும் குறிப்பிடுகிறது. இற்செறிப்பானது திருமணத்திற்கான அடித்தளமாக அமைகிறது என்பது இதனால் புலனாகிறது.

வரைவு வலியுறுத்தலில் மலர்கள்

தலைவனைத் திருமணம் செய்து கொள்ளுமாறு வேண்டுதல் வரைவுகடாதல் அல்லது வரைவு வலியுறுத்தல் எனப்படும். “களவு வாழ்க்கையைத் தொடர வழியின்றி காதல் உறவு நிலைக்க வழிதேடும் தலைவியும், தோழியும் வரைவு (திருமணத்தின்) மீது விருப்பம் கொள்வர். அவ்விருப்பத்தைத் தலைவனிடமும் புலப்படுத்தி வலியுறுத்துவர். அவனை நேரடியாகவோ, குறிப்பாகவோ மணம் செய்து கொள்ளுமாறு கேட்பர். இதுவே வரைவு கடாதல் எனப்படும்” (www.tamilvu.org) என வரைவு கடாதலிற்கு இணையம் வழி கிடைத்த செய்தி விளக்கமளிக்கிறது.

மலராமல் குவிந்த புன்னையின் கண் புலவு நாளும் நீர்தெறித்து அது மலரும் கடற்கரைத் தலைவன் என்றது புன்னையிடத்துத் தோன்றிய புலவு நாற்றத்தைப் பூவிரிந்து கெடுப்பது போல களவினால் வந்த துயரை வரைவினால் துடைத்திடுக என இங்கு உள்ளுறைப் பொருளில் வரைவு வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. இதை,

“புன்னை அரும்பிய புலவு நீர்ச் சேர்ப்பன்”

(நற்.94)

எனும் அடி வெளிப்படுத்துகிறது. தலைவன் தலைவிக்கு நெய்தல் மலருடன் இலையை இடையிலிட்டுக்கட்டிய மாலையைச் சூட்டினான். அதைக் கண்ட அளவிலேயே ஊரில் அலர் எழுந்தது. ஆகவே விரைவில் மணந்து கொள்ளும்படி சிறைப்புறமாக இருந்த தலைவனுக்குத் தோழி கூறினார். இதை,

“பாசடைக் கலித்த கணைக் கால் நெய்தல்

பூவுடன் நெறிதரு தொடலை தைஇ”

(நற்.138)

ஆகிய வரிகள் விளக்குகின்றன. கரிய காம்பினையுடைய வன்மையில்லாத குறிஞ்சிப்பூ வீட்டில் இழைத்த தேனடைக்கு மிகுந்த தேனைக் கொடுக்கும் என்றது குறவர் மகளான தலைவி, தலைவனிடம் மிகுந்த அன்பைக் காட்டியும் அவ்வன்பைத் தலைவன் உணராமல் வரைவு நீட்டிக்கிறான் என்ற உள்ளுறையைக் குறிக்கும். இதை,

“கருங் காற் குறிஞ்சி மதன் இல் வான் பூ,

ஒவுக் கண்டன்ன இல்வரை இழைத்த

நாறு கொள் பிரசம்

(நற்.268)

என்ற வரிகள் உணர்த்துகின்றன. பாம்பின் வடிவில் தோன்றும் காந்தள் மலரைப் பிறத்துச் சூட அஞ்சுவதால் அம்மலர் யாருக்கும் பயனின்றிக் கழிவதுபோல இற்செறிப்பால் தலைவியின் நலனும் தலைவனால் துய்க்கப் பெறாமல் கழியும். ஆகவே விரைவில் மணந்து கொள்ளும்படி தோழி சிறைப்புறத்தானாகிய தலைவனுக்குக் கூறினாள் இக்கருத்தை,

“சிலம்புடன் கமழும் அலங்கு குலைக் காந்தள்

நறுந்தாது ஊதும் குறுஞ்சிறைத் தும்பி

பாம்பு உமிழ் மணியின் தோன்றும்”

(குறுந்.239)

ஆகிய வரிகள் உள்ளுறையாக விளக்கியுள்ளன. அகன்ற பொய்கைக் கண் தாமரை மலர்ந்தது போல அகன்ற ஊரின் கண் அலர் அழுந்தது. இதனால் தலைவி ஆற்றாமை அடைந்தாள். அதனால் தலைவியைத் தலைவன் விரைவில் வரைய வேண்டும் எனத் தோழி வேண்டியதை,

“மலர்ந்த பொய்கை முகைந்த தாமரைத்

தான் துறை ஊரன் வரைக

எந்தையும் கொடுக்க! என வேட்டேமே”

(ஐங்.6)

என்ற வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. ஞாழல் மலர்களையுடைய சோலை தரும் இன்பத்தாலே குருகு தன் பேடையை மறந்து இனிதே பொழிலில் உறங்கினாற் போல, தலைவனும் தன் வளமுடைய மனைக்குச் சென்றபின் அங்குள்ள பிற இன்பங்களில் மனம் செலுத்தி தலைவியை வரையும் கடமையை மறந்தான் என்ற உள்ளுறைப் பொருளில்,

“எக்கர் ஞாழல் இணர் படு பொதும்பர்த்

தனிக் குருகு உறங்கும் துறைவன்”

(ஐங்.144)

ஆகிய வரிகள் அமைகின்றன. வீட்டுக் கதவைத் தாளிட்டு அடைத்தது போன்ற கடிய காவல் கொண்டுள்ள தாய்முன்னர், தலைவனின் மலைச்சாரலிலே வெண்காந்தள் மலர்களின் முதிர்ந்த இதழ்கள் உதிர்வது போல வளையல்கள் கழன்று வீழ்ந்தன. தலைவனுடைய சுனையில் உள்ள நீல மலர் போலக் கண்கள் நீர் சொரிவனவாய் உள்ளன. இதுபோல பசலையாலும் உண்ணப்பட்டாள் எனத் தலைவியின் ஆற்றாமை கூறி விரைவில் வரைந்து கொள்க எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள். இதனை,

“தாழ்செறி கடுங்காப்பின் தாய் முன்னர், நின் சாரல்
ஊழ் உறு கோடல் போல், எல்வளை உகுபவால்

.....

சுனை பெயல் நிலம் போல், கண்பனி கலுழ்பவால்
பல்நாளும் படர்அட பசலையால் உணப்பட்டாள்”

(கலி.48-10.11, 15-16)

ஆகிய அடிகளால் அறியமுடிகிறது.

“..... பைம் புதல்

வேங்கையும் ஒள் இணர் விரிந்தன

நெடு வெண் திங்களும் ஊர் கொண்டன்றே”

(அகம்.2)

என்ற இவ்வரிகள் வேங்கை மலர்தலும் திங்கள் நிறைவுறுதலும் மணம் நிகழ்த்துவதற்குரிய காலத்தைக் குறிப்பனவாகலின் வேற்றார் மணந்து செல்ல முற்படும் முன்பே நீ தலைவியை விரைந்து மணந்து செல்க என்று தோழி தலைவனுக்கு அறிவுறுத்தியதை விளக்குகின்றன. வேங்கை மலரும் காலத்தில் திருமணம் வைப்பதால் வேங்கை மணநாளில் மலர்வதாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இதை,

“மன்ற வேங்கை மணநாட் பூத்த”

(அகம்.232)

“மன்றல் வேங்கைக் கீழ் இருந்து

மணம் நயந்தனன்

(கலி.41: 43-44)

எனும் வரிகள் அறிவிக்கின்றன. இப்படாலின் உரை விளக்கத்தில் ‘திருமணம் பேசி உடன்படும் போது நல்ல இடமும் நல்ல நாளும் பார்ப்பது வழக்கம். குறிஞ்சி நில மக்கள் வேங்கை மரத்தின் கீழிலிருந்து திருமண முடிவு செய்பவர். வேங்கை பூக்கும் காலம் திருமணம் நடத்தற்குரிய காலம் இவை அவர்தம் மரபின்’ (ப.169) என்று குறிப்பிட்டுள்ளமை இங்கு சுட்டத்தக்கது.

நெய்தலது பெரியமலர் மாலைப் பொழுதில் நீலமணி போன்ற தன் இதழ்களைக் குவித்துக் கொள்ளும் அம்மாலைப் பொழுதில் செருந்தி மடலரும். காலையில் காவி மலர் தண்ணென மலரும் கழியையும், கடற்கரைச் சோலையையும் காணும் போதெல்லாம் உன்னைப் பிரிந்து தலைவி பலவாறு வருந்துகிறாள். ஆகவே விரைவில் அவளை மணந்து கொள்க எனத் தோழி தலைவனுக்கு அறிவுறுத்தினாள். இதை,

“கனைத்த நெய்தற் கண்போல் மாமலர்

நனைத்த செருந்திப் போதுவாய் அவிழ

மாலை மணிஇதழ் கூம்ப காலைக்

கள்நாறு காவியொடு தண்ணெண் மலரும்

கழியும், கானலும் காண்தொறும் பலபுலந்து”

(அகம்.150)

எனுமடிகளால் அறியமுடிகிறது. இதுபோன்றே தலைவனுக்கு வரைவை வலியுறுத்தும் வகையில் உள்ளுறை, இறைச்சி, குறிப்பொருள் ஆகிய உட்பொருட்களைக் கொண்டு நற்றிணை-195 (நெய்தல்), 257 (வேங்கை), 261(எருவை), 283 (நெய்தல்), 313 (வேங்கை), 326 (நீலம்,பீர்க்கம்), 372 (நெய்தல்), 384 (வேங்கை), 396 (வேங்கை), 399 (காந்தள்), குறுந்தொகை - 247 (வேங்கை), ஐங்குறுநூறு - 10 (மா) 116 (நீலமலர்), 276 (வேங்கை), 277 (குவளை), அகநானூறு -108 (காந்தள்), 290 (நெய்தல்), கலித்தொகை - 53 (பீரம்) 124 (பீர்க்கம்), 133 (கழிமுள்ளி, தில்லை), ஆகிய பாடல்களும் அமைந்துள்ளன. நேரடியாகவோ அல்லது உட்பொருளைக் கொண்டோ வரைவினை வலியுறுத்த மலர்கள் பின்புலமாக அமைவதை அறியமுடிகிறது.

அறத்தொடு நின்றல்

தலைவன் தலைவியின் களவினைத் தோழி தலைவியின் தாய்க்குக் கூறுவது அறத்தொடு நின்றலாகும். “அறத்தொடு நின்றலாவது தலைவன் தலைவியரிடையே தோன்றிய களவொழுக்கம் பிழையாது மணப்பதால் கற்பொழுக்கமாக மாற உதவும் வகையில் அக்களவினைத் தலைவி தோழியிடமும், தோழி செவிலியிடமும், செவிலி நற்றாயிடமும், நற்றாய் தந்தை தனையரிடமும் முறையாக வெளிப்படுத்துவதாகும். களவு, கற்பாக மாற வேண்டியது அறமாதலின் அதனை உரியவரிடம், உரிய நேரத்தில் உரிய வகையில் வெளிப்படுத்தும் செயல் அறத்தொடு நின்றல் எனப்பட்டது” (அகநானூறு, ப.142) என உரையாசிரியர்களால் கூறப்பட்டுள்ளது.

தலைவி சுனையில் மலர்ந்த நீல மலரைப் பறிக்க இயலாமல் வருந்தினாள். வேறு நீல மலர்களை எளிதில் பறிக்க இயலும் என நான் சொல்லவும் அவள் அதை ஏற்கவில்லை. அங்கு போய்க்கொண்டிருந்த தலைவனிடம் அம்மலரைப் பறித்து உதவுமாறு வேண்டினாள், எனத் தோழி குறிப்பாகத் தலைவியின் காதலை வெளிப்படுத்தினாள். இதை,

“பைங்கண் மாச்சனை பல்பிணி அவிழ்ந்த

வள்இதழ் நீலம் நோக்கி உள் அகைபு

ஒழுக்கு கண்ணள் ஆகி

பழுது அன்று அம்ம இவ்ஆயிழை துணிவே'

(குறுந்.366)

ஆகிய வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. தலைவி மெலிந்தமைக்குத் தெய்வமே காரணம் என்றெண்ணி செவிலித்தாய் பூசை செய்ய ஏற்பாடு செய்தாள் அதை அறிந்த தோழி, நெய்தல் நிலத் தலைவனே இவளது குவளை மலர் போன்ற கண்கள் நீரால் நிரம்பி வழியக் காரணமானவள் என அறத்தொடு நின்றாள். இதை,

“மெல்லம் புலம்பன் மன்ற – எம்

பல் இதழ் உண்கண் பனி செய்தோனே”

(ஐங்.190)

எனும் அடிகள் விளக்குகின்றன. தாய் தலைவியின் மேனி வேறுபாடு கண்டு அதற்கான காரணத்தைத் தோழியிடம் வினவுகிறாள். அப்போது தோழி, வேங்கை மலர் பறிக்கச் சென்ற போது ‘புலி புலி’ என்ற ஆரவாரம் தோன்றியது. அச்சமயம் தலைவன் அங்கு வந்தான். அவனைக் கண்டு நாங்கள் நாணி மறைந்து நின்றோம். அவனே தலைவியின் மாறுபாட்டிற்குக் காரணம் எனக்கூறி அறத்தொடு நின்றதை,

“ஒலி சினை வேங்கை கொய்குவம் சென்றுழி

‘புலி புலி’! என்னும் பூசல் தோன்ற

ஒண்செங் கழுநீர்க் கண் போல் ஆய்திதழ்

ஊசி போகிய சூழ் செய் மாலையன்,

.....

..... அவற் கண்டு

எம்முள் எம்முள் மெய்ம் மறைபு ஒடுங்கி

நாணி நின்றனெமாக”

(அகம்.48)

எனும் வரிகள் வழி அறியமுடிகிறது. மலர்களைப் பின்புலமாகக் கொண்டு தோழி அறத்தொழு நின்றதை, ஐங்குறுநூறு - 201 (வேங்கை), 242 (தாமரை), 366 (கோங்கம்) ஆகிய பாடல்களும் குறிப்பிட்டுள்ளதன் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

உடன்போக்கு

தலைவன் தலைவி இருவரின் காதலும் அவர்தம் வீட்டிற்குத் தெரிந்த பின்னும் அவர்கள் வீட்டில் திருமணத்திற்கு சம்மதம் கிடைக்காத காரணத்தால், தலைவனும் தலைவியும் தம் பெற்றோருக்குத் தெரியாமல் வீட்டை விட்டு வெளியேறித் தங்கள் வாழ்வைத் தாங்களே தீர்மானித்துக் கொள்வதே உடன்போக்கு எனப்படும்.

தலைவி தலைவனுடன் உடன்போக்குச் சென்றுவிட்டாள். இதனால் அவளது தாய் ஆற்றாமையை அடைந்தாள். மையுண்ட கண்ணின் மணியிடையே வாழும் பாவை வெளியே வந்து நடைபயின்று நடந்தது போன்ற அழகிய சாயலை உடைய என் இளமகள் விளையாடிய நீல மணி போன்ற பூவைக் கொண்ட நொச்சி மரத்தையும், திண்ணையும் கண்டு எவ்வாறு ஆற்றுவேன் எனத் தனக்கு ஆறுதல் கூறியவர்களிடம் புலம்பினாள். இதை,

“மணி வாழ் பாவை நடை கற்றன்ன என்

அணி இயற் குறுமகள் ஆடிய

மணி ஏர் நொச்சியும் தெற்றியும் கண்டே”

(நற்.184)

என்ற வரிகள் வழி அறியமுடிகிறது. தலைவி குவளை மலர் போல் மெல்லியள் என்றும், அக்குவளையை வாடாது வளர்த்தற்கு உரிய நீர் போன்றவன் தலைவன் என்பதும் தலைவனுக்கு உணர்த்தித் தலைவியை உடன்போக்கில் அழைத்துச் செல்க எனத் தோழி கூறுவதாக இப்பாடல் உள்ளுறை கொண்டுள்ளது. இதனை,

“நீர்கால் யாத்த நிரை இதழ்க் குவளை

கோடை ஒற்றினும் வாடா தாகும்”

(குறுந்.388)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. கரடி இருப்பையின் புதுப்புவை நுகர்ந்த வாயை உடையனவாய் அதிலே நிறைவுற்றுக் கொன்றைப் பழத்தைக் கோதிச் சென்றது போல தலைவியானவள் தலைவனுடன் கூடிய இன்பத்திலே நிறைவு பெற்றவளாகக் கூடி வளர்ந்த தோழியினரையும் பெற்று, வளர்த்த அன்னையையும் விட்டு உடன் போக்கில் சென்றாள் என இங்கு உள்ளுறை அமைந்துள்ளது. இதை,

“அத்த இருப்பை ஆர் கழல் புதுப் பூத்

துய்த்த வாய, துகள் நிலம் பரக்க

கொன்றை அம் சினைக் குழற்பழம் கொழுதி”

(அகம்.15)

என்ற அடிகள் அறிவிக்கின்றன. முல்லைப் பூவோடு மலர்ந்த கருநிறக் கொத்தினையுடைய நொச்சியையும், அழகிய வரிகளையுடைய அல்குலையுடைய தோழியர் கூட்டத்தையும் நினைத்துப் பார்க்காமல் தலைவி தலைவனின் பொய் மொழிகளை உண்மை என நம்பி அவனுடன் உடன்போக்கிலே சென்றாள் என செவிலித்தாய் புலம்புகிறாள். இக்கருத்தை,

“மௌவலொடு மலர்ந்த மாக்குரல் நொச்சியும்

அவ்வரி அல்குல் ஆயமும் உள்ளாள்

ஏதிலன் பொய்ம்மொழி நம்பி ஏர் வினை

வளம் கெழு திரு நகர் புலம்பப் போகி”

(அகம்.117)

எனுமடிகள் விளக்குகின்றன. மேலும் தலைவியின் உடன்போக்கினை, ஐங்குறுநாறு - 254 (காந்தள்), 361 (பாதிரி) 383 (மராம்) அகநானூறு-165 (குவளை), 261 (பாதிரி, அதிரல், மராம்) ஆகிய பாடல்களும் மலர்களைப் பின்புலமாகக் கொண்டு விளக்கியுள்ளன. பாலை நில வழியிலேயே உடன் போக்கு நிகழ்வதால் பாதிரி, மராம் போன்ற பாலை நில மலர்களைப் போகும் வழிகளில் தலைவி தானே பறித்து அணிதலும், தலைவன் பறித்து தலைவிக்குச் சூட்டுதலும் நிகழ்கிறது என்பதை அறிய முடிகிறது.

தலைவியின் அயர்வு அகற்றதலில் மலர்கள்

தலைவனும் தலைவியும் பாலை நில வழியில் உடன்போக்குச் செல்வர். தலைவியானவள் செல்வ மனையில் துன்பம் அறியாமல் வளர்ந்தவள். அவள் பாதங்களும் மென்மையானவை இளமைத் தன்மையுடையவள். ஆகவே பாலை வழிகளில் நடக்கும் போது அவள் துன்பம் அடைவாள். அதனைப் போக்கத் தலைவன் நிழல் காணும் இடங்களில் ஓய்வெடுத்தும், மலர்களைக் காணும் இடங்களில் மலர் பறிக்க உதவி புரிந்தும் களைப்பினைப் போக்குவான்.

புலியின் மேல் காணும் புள்ளிகளைப் போன்ற வேங்கை மரத்தின் பூங்கொத்துக்களைப் பறித்து நின் கூந்தலில் யான் அணியும் அளவு மெதுவாகச் சென்று சுரநெறியில் நடந்ததால் அடைந்த களைப்பினைப் போக்கிக் கொள்வோம் எனத் தலைவன் தலைவியிடம் கூறியதை,

“புலிப் பொறி வேங்கைப் பொன் இணர் கொய்து நின்

கதர்ப்பு அயல் அணியும் அளவை, பைபயச்

சுரத்திடை அயர்ச்சியை ஆறுகம்- மடந்தை!”

(ஐங்.396)

என்ற வரிகள் விளக்குகின்றன. மொட்டு அலர்ந்த கோங்கின் பூக்களோடு அதிரல் பூக்களும் பரவிக் கிடந்தன. பாதிரி மலர்களும், மராம் மலர்களும் விரவிக் கிடந்தன. வழிபாடு செய்வதற்குரிய கோயிலின் கண் கலந்து கிடக்கும் பல்வேறு மணங்கமும் பூக்களை போல, இக்காடும் மணக்கும் பல வகைப் பூக்களைப் பெற்று அழகாய் இருக்கிறது என்று தலைவன் தலைவியின் அயற்சியைப் போக்குவதற்காக வழியில் காணும் பல்வேறு காட்சிகளை அவளுக்குக் காட்டிச் செல்வான்.

“முகை பிணி அவிழ்ந்த கோங்கமொடு அசைஇ, நனை
 அதிரல் பரந்த அம் தண் பாதிரி
 உதிர்வீ அம் சினை தாஅய், எதிர் வீ
 மராஅ மலரொடு விரா சுய், பரா அம்
 அணங்குடை நகரின் மணந்த பூவின்
 நன்றே கானம் நயவரும் அம்ம
 கண்டிசின் வாழியோ - குறுமகள்!”

(அகம்.99)

ஆகிய வரிகள் மேற்கண்ட கருத்தினைப் புலப்படுத்துகின்றன. இவ்வாறாக பாலை நில வழியின் கொடுமையினால் ஏற்படும் களைப்பினையும், நடப்பதால் ஏற்படும் களைப்பையும் இடை இடையே போக்கித் தலைவன் தலைவியை உடன்போக்கில் அழைத்துச் சென்றான் என்பதைச் சங்க இலக்கியம் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

வரைவு மலிதல்

திருமணம் தொடர்புடையதாகத் தொடங்கி தொடர்ந்து நடக்கும் நிகழ்வுகளும் பேச்சுகளும் வரைவு மலிதல் எனப்படும். “களவு வாழ்வை மாற்றிக் கற்பு வாழ்வை நிலைப்படுத்தத் தொடர்ந்து நடக்கும் மகிழ்ச்சியான முயற்சி மிகுதலை வரைவு மலிதல் என்பர்” (www. tamilvu.org) என்ற இணைய வழிச் செய்தி வரைவு மலிதலுக்கு விளக்கமளிக்கிறது.

தாழம்பூவின் மணம் கடற்கரைச் சோலையெங்கும் வீசும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளது தலைவிக்கு நிகழும் திருமணம் நாடெங்கும் மாட்சிமைப்பட்டு விளங்கும் என்னும் உள்ளுறைப் பொருளிலாகும். இதை,

“வீழ் தாழ் தாழைப் பூக் கமழ் கானல்”

(நற்.78)

என்ற வரி விளக்குகிறது. முண்டகத்தின் மலர் காற்றினால் சிதறி வீழ்ந்து மணற் பரப்பை அழகு செய்தது போல தலைவியும் தலைவனோடு கூடி இல்லற இன்பம் நுகர்வாள் என்ற உட்பொருள் கொண்டதாக,

“கூன் முள் முண்டகக் கூர்ம்பனி மாமலர்

நூல்அறு முத்தின் காலொடு பாறித்

துறைதொறும் பரக்கும்.....”

(குறுந்.51)

ஆகிய வரிகள் அமைகின்றன.

தலைவன் வரைவோடு வருவதைச் செவிலிக்குத் தெரிவிக்கும் பொருட்டுத் தோழி தலைவனுடைய தோர் நெய்தல் மலரை மயக்கி வாடச் செய்து வந்து கொண்டிருக்கிறது என்று கூறினாள். இதனை,

“நெய்தல் மயக்கி வந்தன்று நின் மகள்

பூப்போல் உண்கண் மரீஇய

நோய்க்கு மருந்து ஆகிய கொண்கன் தேரே’

(ஐங்.101)

எனும் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. ஞாழற்பூக்கள் முதலில் அரும்பாய் இருந்து பின் மலர்ந்து மணம் கமழ்ந்தன. அது போன்றே தலைவனுக்கு தலைவியிடம் ஏற்பட்ட அன்பும் வளர்ந்து திருமணமாக முடிந்தது என்ற உள்ளுறை கொண்டதாக,

“எக்கர் ஞாழல் அரும்பு முதிர் அவிழ் இணர்

நறிய கமழும்.....”

(ஐங்.146)

எனும் வரிகள் அமைந்துள்ளன. இரவுப் பொழுதில் பிறர் அறியாமல் தலைவியைக் காண வந்து கொண்டிருந்த தலைவனின் தோர் தற்போது வரைவிற்காக நெய்தல் மலரைத் தோர்ச் சக்கரத்தால் சிதைத்து அது பாம்பின் தலை போல வாடி மேலே எழும்படி பகல் பொழுதில் வருவதை,

“நுதிமுகம் குறைந்த பொதிமுகிழ் நெய்தல்

பாம்பு உயர் தலையின் சாம்புவன நிவப்ப

இரவந் தன்றால் திண்தோர் கரவாது

ஒல்லென ஒலிக்கும் இளையரோடு வல்வாய்

அரவச் சீரூர் காண

பகல்வந் தன்றால் பாய்பரி சிறந்தே’

(அகம்.160)

என்ற வரிகள் விளக்குகின்றன. தும்பியானது காந்தளின் முகை மீது அது மலரும் காலம் பார்த்திருப்பது போல தலைவியும் தன் சுற்றத்தார் மனம் உவந்து வரைவிற்கு உடன்படும் காலம் நோக்கிக் காத்திருக்கிறாள் எனும் இறைச்சிப் பொருளைக் கொண்டதாக,

“தகையவர் கைச் செறிந்த தாள் போல, காந்தள்

முகையின் மேல் தும்பி இருக்கும்.....”

(கலி.43:8-9)

ஆகிய வரிகள் அமைந்துள்ளன. மேலும் வரைவு மலிதலைக் குறிக்க, நற்றிணை - 145 (அடும்பு), 278 (புன்னை), குறுந்தொகை-351 (புன்னை), ஐங்குறுநூறு-208 (வேங்கை), 217 (வேங்கை), அகநானூறு-70 (ஞாழல்,புன்னை), 268 (வேங்கை) ஆகிய பாடல்களிலும் மலர்கள் பின்புலமாக அமைவதை அறியமுடிகிறது.

வரைவில் மலர்கள்

வரைவு என்பது சங்க இலக்கியத்தில் 'திருமணம்' எனப்பொருள்படும். தலைவன் தலைவியின் களவு வாழ்விற்கு முற்றுப்புள்ளி வைப்பது திருமணம் எனும் கற்பு வாழ்வின் தொடக்கமாகும். திருமண நிகழ்வுகள் குறித்துச் சங்க இலக்கியத்தில் அதிகப் பாடல்கள் காணப்படவில்லை. அகநானூறு 86, 136 ஆகிய இரு பாடல்கள் மட்டும் சங்ககாலத் திருமண முறைகளை ஓரளவு அறிந்து கொள்ளத் துணை நிற்கின்றன.

“சங்கப் பாடல்கள் சுட்டும் மணமுறை பழந்தமிழரின் இயற்கையான வழி வந்த வினைமுறையாகும். ஆனால் சிலப்பதிகாரம் காட்டும் கோவலன்- கண்ணகி மணமுறை ஆரியச்சார்பு பெற்ற ஒன்றாகவே காட்சியளிக்கின்றது. அகநானூற்றுப் பாடல்களும் சிலம்பும் குறிக்கும் பொதுமண முறைகளாகச் சந்திரன் உரோகினியைச் சேர்ந்த நாளில் திருமணம் நிகழ்தல், மலர்தூவி மணமக்களை வாழ்த்துதல் ஆகியவை அமைகின்றன” (தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், ப.42) என்று க.காந்தி தமிழர் மணமுறை பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ள கருத்து இவ்விடத்தில் எண்ணிப்பார்க்கத்தக்கது.

சங்ககாலத் திருமணச் சடங்கில் திருமணத்தின் போது மணப்பெண்ணிற்கு மணமகன் மலர் சூட்டும் நிகழ்வு நடைபெறுகிறது. இது 'பூக்கரணம்' எனப்படுகிறது. “குமரியர் பூவணியும் உரிமையைத் திருமணநாள் முதல் பெறுகின்றனர். இவள் இல்லறத்தி் மனைவியானாள் என்பதற்குப் பூக்கரணம் செய்யப்படும். இக்கரணத்தைத் தலைவன் செய்வான் என்று அறிகிறோம்” (தமிழ்க் காதல், ப.126) என்று வ.சுப.மாணிக்கனார் வரைவின் போது நடைபெறும் பூக்கரணம் குறித்துக் கூறியுள்ளார்.

திருமணச் சடங்கின் போது தலைவன், தலைவியின் கூந்தலில் மலர் அணிவித்ததை,

“நல் மனை வதுவை அயர, இவள்

பின் இருங் கூந்தல் மலர் அணிந்தோயே !”

(ஐங்.294)

ஆகிய வரிகள் விளக்குகின்றன. புதல்வரைப் பெற்ற கற்புடைய மகளிர், கற்பினில் இருந்து வழுவாமல் உன்னை மனைவியாகப் பெற்ற நின் கணவனைப் பேணிக் காக்கும் பெருவிருப்பத்தை உடையை ஆகுக எனக் கூறி நீரோடு குளிர்ந்த இதழ்களையுடைய மலர்களைக் கூந்தல் மேல் தூவி வாழ்த்தினர். இதை,

“வால் இழை மகளிர் நால்வர் கூடி
கற்பினின் வழிநடல் உதவிப்
பொற்றோற் பெட்கும் பிணையை ஆக! என
நீரோடு சொரிந்த ஈர் இதழ் அலரி

பல்இருங் கதுப்பின் நெல்லொடு தயங்க” (அகம்.86)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. மணப்பெண் ஆம்பல் மலர் மாலை அணிந்திருந்ததை அகநானூறு 136 ஆம் பாடல் கூறுகிறது. திருமண நாளன்று இரவில் ஆம்பல் மலரின் இதழ்களால் ஆன மாலையை அகற்றினாள் என்பதை,

“பருஉப்பகை ஆம்பற் குருஉத் தொடை நீவி,
சுரும்பு இமிர் ஆம்மலர் வேய்ந்த

இரும்பல் கூந்தல் இருள்மறை ஒளித்தே” (அகம்.136)

எனும் வரிகள் வழி அறியமுடிகிறது. இதனால் திருமணச் சடங்கில் பூக்கரணம் எனும் பூசுக்கும் சடங்கும், மணமகளை நெல்லும், மலரும் தூவி வாழ்த்தியதும், மணப்பெண் ஆம்பல் மாலை அணிந்திருந்ததும் புலனாகிறது. சங்க கால திருமணச் சடங்கில் மலர் முதன்மையிடம் பெற்று விளங்கியதை அறியமுடிகிறது.

பொருள் கொடுத்து மணத்தல்

“பொருள் கொடுத்தும் சேவை புரிந்தும் மணத்தல், திறமையைக் காட்டும் வகையில் வீரத்தின் காரணமாக மணத்தல், போர் நிகழ்த்தி மணத்தல், காதல் மிகுதியைக் காட்டி மணத்தல் ஆகிய இவ்வகை மணமுறைகள் களவுநெறி, கற்புநெறி ஆகிய இருவகை மணமுறைகளிலும் இருந்தன” (www.ta.m.wikipedia.org) என திருமண முறைகள் பற்றி இணையதளம் வழி அறிய முடிகின்றன.

பரிசும் கொடுத்து பெண்ணின் பெற்றோர் ஒப்புதலுடன் மணம்புரிவது பரிசும் கொடுத்தல் எனப்படும். “பரிசும் அணிகலன், பணம், நிலம் போன்ற சொத்துக்களாக வழங்கப்பெறும்” (www.yarl.com) என பரிசுப் பொருட்களினை இணையதளச் செய்தி விளக்குகிறது.

மீன் உணக்கலால் உண்டான புலவுநாற்றம் புன்னைமலர்களால் நீங்கும் என்பது தலைவியின் பெற்றோர் உற்ற பொருள் விருப்பத்தைத் தலைவன் பொன்

பொருள்களைக் கொடுத்து நீக்கி வரைவு கொள்வான் என்ற இறைச்சிப் பொருளில் அமைந்ததாகும். இதை,

“மிகு மீன் உணக்கிய புது மணல் ஆங்கள்
கல்லென் சேரிப் புலவற் புன்னை

விழவு நாறு விளங்கு இணர் அவிழ்ந்து உடன் கமழும்” (நற்.63)

என்ற வரிகளால் அறியமுடிகிறது. கழியில் உள்ள நெய்தல் மலர் நிறையுமாறு புன்னை நுண்ணிய தாதினை உதிர்க்கும் என்பது, சேரியிடத்துத் தலைவியின் சுற்றத்தார் கைகளில் நிறைந்த பொற்குவியலைத் தலைவன் மணம்புரி கொடையாக வழங்குவான் என்ற இறைச்சிப் பொருளில் அமைகின்றது. இதனை,

“கோட் சுறா வழங்கும் வாள் கேழ் இருங் கழி
மணி ஏர் நெய்தல் மா மலர் நிறைய

பொன் நேர் நுண் தாது புன்னை தூஉம்” (நற்.78)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன, தலைவன் பரிசம் கொடுத்த செய்தியை நற்றிணை - 203 (தாழை), 239 (நீலமலர்) ஆகிய பாடல்கள் உள்ளுறை வாயிலாக வெளிப்படுத்தியுள்ளன. சங்க காலத்தில் பெண்ணை மணக்கும் முறைகளில் பொருள் கொடுத்து மணக்கும் முறையும் இருந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

கற்பு மலர் முல்லை

சங்க காலத்தில் பெண்களின் கற்பிற்கு அடையாளமாக முல்லை மலர் கருதப்பட்டுள்ளது. மேலும் கற்புடைய குல மகளிர்க்கு முல்லை மலர் உவமையாகவும் கூறப்படுகிறது. ஏனெனில் முல்லை மலரைக் குல மகளிரைத் தவிர பிற பெண்கள் அணிவதில்லை. குறிப்பாகப் பரத்தையர் இனப் பெண்கள் அணிவதில்லை என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறியலாகின்றது.

“முல்லை சான்ற கற்பின்
மெல் இயற் குறுமகள்.....”

(நற்.142)

“முகிழ் மயங்கு முல்லை முறை நிகழ்வு காட்ட”

(பரி.15:39)

“முல்லை சான்ற கற்பின்
மெல்இயற் குறுமகள்.....”

(அகம்.274)

“முல்லை சான்ற கற்பின் மெல்கியல்”

(சிறுபாண்.274)

ஆகிய இலக்கிய வரிகள் முல்லைமலரைக் கற்பின் அடையாளமாகக் குறிக்கின்றன. “கற்பின் மிகுதி தோன்ற முல்லை சூடுதல் இயல்பு என்னும் நச்சினார்க்கினியர் கூற்றால் கற்புக்கு அறிகுறியாக மகளிர் முல்லை மலரைச் சூடுதலும் மரபாகக் கொள்ளப்படுகிறது என்பதையும் அறிந்து கொள்ளலாம்” (அகநானூறு, ப.821) என கற்பிற்கு முல்லை மலர் அடையாளமாக அமைவதற்கு பாடலின் உரையில் விளக்கம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

இல்லற மாண்பு

தலைவனும், தலைவியும் மணந்து கொண்டு குடும்ப வாழ்வை நிறைவாகத் தொடங்கி சிறப்பாக வாழ்வர். அவ்வாழ்க்கையின் இனிமையே இல்லறம் ஆகும். அவர்களின் இவ்வாழ்க்கை மாண்புடன் அமைந்து விளங்கும் இதை வெளிப்படுத்தச் சில மலர்கள் புலவர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவை இறைச்சி, உள்ளூறை, குறிப்பொருள் வாயிலாக உணர்த்தப்பட்டுள்ளன.

கோங்கு மலர்ந்து காடு அழகு கொண்டது என்பது தலைவன் தலைவியிடத்து முகமலர்ந்து ஒழுகுவதால் இல்லறம் இனிதாக அமைந்தது என்ற இறைச்சிப் பொருளில் அமைந்துள்ளது. இதை,

“புல் இதழ்க் கோங்கின் மெல் இதழ்க் குடைப் பூ

.....

புறவு அணி கொண்ட பூ நாறு கடத்திடை”

(நற்.48)

ஆகிய வரிகளால் அறியமுடிகிறது.

மனைக்கு அயலிலே வேலியாக அமைந்த நொச்சி மரத்தின் மேல் முல்லையானது படரும். பின்பு அவ்விரண்டும் மலர்ந்து நிற்கும் என்று குறிப்பிட்டது, அயல்நாட்டானாகிய தலைவனோடு தலைவி மணம் புரிந்து இருவரும் வாழ்வில் இணைந்து இன்பச்சிறப்புடன் மனையறம் செய்வர் என்ற இறைச்சிப் பொருளிலாகும். இதனை,

“மயில் அடி இலைய மாக்குரல் நொச்சி

மனை நடு மௌவலொடு ஊழ் முகை அவிழ்”

(நற்.115)

என்ற அடிகள் விளக்குகின்றன. பூக்கள் நிறைந்த மருத மரம் குருகுகள் தம் இனத்தோடு வாழ இன்றியமையாதது ஆதற்போல தலைவியின் உயிர் வாழ்விற்கு

இன்றியமையாதவன் தலைவன் என உள்ளுறையாக எடுத்து கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இதனை உணர்த்தும் வகையில்,

“உளைப்பூ மருதத்துக் கிளைக்குருகு இருக்கும்” (ஐங்.7)

என்ற வரி அமைகிறது. இதே போன்று தலைவன், தலைவியின் இல்லறச் சிறப்பினை, நற்றிணை-235 (புன்னை, தாழை), 202 (வேங்கை), 294 (காந்தள்), ஐங்குறுநூறு-96 (ஆம்பல், நெய்தல்), கலித்தொகை-44 (வேங்கை) ஆகிய பாடல்களும் குறிப்பிட்டுள்ளதன் வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

தலைவனின் பண்பு நலன்

சங்க இலக்கியத்தில் தலைவன் எனக் குறிக்கப்படும் ஆண்மகன் அன்பு, அழகு, வீரம், புகழ், கொடை ஆகிய பண்புகளில் சிறந்து விளங்குபவனாகச் சட்டப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

புன்னையும் ஞாழலும் ஒருசேரப் பூத்து அழகு செய்யும் கடல் துறையின் தலைவன் என்பது தலைவனின் பெருமிதமும், புகழும் உலகறிந்தவை எனும் பொருளிலாகும். இதனை,

“..... புன்னையொடு

ஞாழல் பூக்கும் தண்ணம் துறைவன்” (ஐங்.103)

என்ற அடிகள் சான்று பகர்கின்றன.

“முண்டகம் மலரும் தண் கடந் சேர்ப்பன்” (ஐங்.108)

எனும் இவ்வரியானது தலைவன் அன்பில்லாதவன் போலத் தோன்றினாலும், மனத்துள் திரியாத அன்புடையவன் என்ற குறிப்புப் பொருளைக் கொண்டமைந்துள்ளது. இதே போன்று,

“செருந்தி தாய இருங்கழிச் சேர்ப்பன்” (ஐங்.112)

எனும் வரியில் செருந்தி நிறைந்த உப்பங்கழியை உடையவன் தலைவன் என்பது அவனது செல்வமனையின் சிறப்பினை உணர்த்தும் குறிப்புப் பொருளாக அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு சங்க காலத் தலைவன் அன்பும் செல்வமும், சிறப்பும், குடிபிறப்பும் அமைந்தவனாகக் காட்டப்படுகிறான் என்பதை அறியமுடிகிறது.

தலைவியின் ஆற்றாமை

களவு வாழ்விலும் கற்பு வாழ்விலும் தலைவன் பிரிவைத் தாங்க இயலாமல் தலைவிக்கு ஆற்றாத நிலை ஏற்படுகிறது. சங்க காலத் தலைவி எந்நிலையிலும்

தலைவனது பிரிவை ஏற்க இயலாதவளாகவே சித்திரிக்கப்படுகிறாள். தலைவன் பிரியப்போகிறான் என்பதை அறிந்ததும் ஆற்றாமை ஏற்படுகிறது. இது போலவே தலைவன் பிரிந்து சென்றபின்பும் ஆற்றாமை ஏற்படுகிறது.

தலைவன் பிரிவு அறிந்து ஆற்றாமை

களவுக் காலத்தில் வரைவுக்காகப் பொருள் தேடத் தலைவன் பிரியக் கருதியதை அறிந்த தலைவியின் குவளையின் நீர்கூழ்ந்த கரிய மலர் போன்ற கண்களில் நீர்வடித்து தன் ஆற்றாமையை வெளிப்படுத்தினாள். இதனை,

“..... குவளை

நீர் சூழ் மா மலர் அன்ன கண் அழ

கலை ஒழி பிணையின் கலங்கி”

(நற்.37)

என்ற வரிகளால் அறியமுடிகிறது. தலைவன் தான் பிரியக் கருதியதை தலைவியிடம் உரைக்கிறான். அதைக்கேட்டதும் மறுமொழி கூற இயலாதவளாக ஞாழல் மரத்தின் பூங்கொத்துக்களை பிய்த்துப் பிசைந்தவளாக மயக்கமுற்று நின்றாள் என்பதை,

“உயவினென் சென்று யான் உள் நோய் உரைப்ப

ஞாழல் அம் சினைத் தாழ் இணர் கொழுதி

முறி திமிர்ந்து உதிர்த்த கையள்”

(நற்.106)

எனும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. தலைவன் செல்லக் கருதிய பாலை வழியில் செல்வோர் அதன் வெம்மையை ஆற்றுவதற்கு வெள்ளோத்திர மலராவது உள்ளது. ஆனால் தலைவனைப் பிரியும் தலைவி பிரிவாற்றாமல் வெம்பும் வெப்பத்தை ஆற்றாவிக்க மருந்தில்லை எனும் குறிப்புப் பொருளை,

“மால் வெள்ளோத்திரத்து மைஇல் வால் இணர்

அருஞ் சுரம் செல்வோர் சென்னிக் கூட்டும்

அவ்வரை இறக்குவை ஆயின்,

மை வரை நாட - வருந்துவள் பெரிதே”

(ஐங்.301)

ஆகிய வரிகள் விளங்குகின்றன. தாழையின் பூவினைக் குருகு எனக் கருதி ஒருவரும் எடுக்க இயலாமையால் அம்மலர் சூடாது கழிந்தது போல தலைவன் பிரிந்தால் தன்னுடைய அழகும் நுகரப்படாமல் கழியுமோ எனத் தலைவி ஆற்றாளாயினாள் என்னும் உள்ளுறை பொருளைக் கொண்டதாக,

“தயங்குதிரை பொருத தாழை வெண்பூக்

குருகுள மலரும் பெருந்துறை”

(குறுந்.226)

ஆகிய வரிகள் அமைந்துள்ளன. இதுபோன்றே நற்றிணை -113 (நெய்தல்), 183 (நெய்தல்), 296 (கொன்றை) ஆகிய பாடல்களும் தலைவனின் பிரிவை அறிந்து ஆற்றாத தலைவியின் நிலையினைப் புலப்படுத்துகின்றன.

தலைவன் பிரிந்ததால் ஆற்றாமை

தலைவன் பிரிந்து சென்ற பின்பு அதனை ஆற்றாத தலைவியிடத்துத் துன்பம், பசலை, கண்ணீர், மெலிவு, ஆகியவையும், தலைவன் செல்லும் வழியின் கொடுமை, வழியில் அவனுக்கு ஏதேனும் ஏற்படுமோ என்ற அச்சம் ஆகியவையும் ஏற்படுகின்றன. இக்காரணங்களால் சங்க காலத் தலைவி ஆற்றாமையுடையவளாகக் காணப்படுகிறாள்.

தலைவனுடன் இணைந்திருக்கும் போது இனியதாய்த் தோன்றிய சிறிய பூவையுடைய ஞாழல் துறை அவன் பிரிந்த பின்பு வெறுப்புக்குரியதாக ஆயிற்று எனத் தலைவி தன் ஆற்றாமையை வெளிப்படுத்துகிறாள். இதனை,

“சிறு வீ ஞாழல் துறையுமார் இனிதே

.....

உலவுத் திரை ஒதம் வெருஉம்”

(நற்.31)

ஆகிய வரிகளால் அறியமுடிகிறது. குரவமரத்தில் மலர்கள் மலர்ந்து அதன் மணத்துடன் தென்றல் காற்று வீசும். இவ்வினிய காட்சியைக் கண்டு மகிழும் நேரத்தில் பிரிந்து சென்ற தலைவனை எண்ணி நெஞ்சு வருத்தமுற்றாள் தலைவி என்பதை,

“குறு நிலைக் குரவின் சிறு நனை நறுவீ

வண்டு ஒரு நாற்றம் வளி கலந்து ஈய,

.....

சென்ற நெஞ்சம் செய்வினைக்கு அசாவா”

(நற்.56)

என்ற வரிகள் விளக்குகின்றன. தலைவனைப் பிரிந்த ஆற்றாமையின் காரணமாகத் தலைவிக்குப் பசலை நோய் ஏற்பட்டதைப் பல பாடல்கள் விளக்குகின்றன. கீழைக் காற்று புன்னையின் நுண் தாதினைக் குருகின்மேல் சேர்க்கும் என்றது, தலைவன் பிரிவினாலே பசலை தலைவியின் மேல் படர்ந்தது என்ற இறைச்சிப் பொருளைக் கொண்டதாகும். இதை,

“புது மணற் கானல் புன்னை நுண் தாது

கொண்டல் அசை வளி தூக்குதொறும், குருகின்

வெண் புறம் மொசிய வார்க்கும்”

(நற்.74)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இதே போன்று,

“பீர் இவர் மலரின் பசப்பு ஊர்ந்தன்றே!”

(நற்.197)

“மென் தோள் ஆய்கவின் மறைய

பொன்புனை பீர்த்து அலர் செய்தன்றே”

(ஐங்.452)

“காடு இறந்தனரே காதலர் மாமை

அரி நுண் பசலை பாஅய் பீர்த்து”

(அகம்.45)

ஆகிய பாடல்களும், நற்றிணை- 87 (புன்னை), 277 (பீரம்), குறுந்தொகை - 98 (பீரம்) 183 (கொன்றை), ஐங்குறுநூறு-141 (ஞாழல், செருந்தி) 458 (கொன்றை), கலித்தொகை -31 (ஈங்கை, பீரம்), 143 (கோங்கம்) அகநானூறு - 57 (பீர்க்கு), 135 (பீர்க்கு), 398 (கொன்றை) போன்ற பாடல்களும் கணவனைப் பிரிந்துள்ள தலைவிக்குப் பசலை நோய் ஏற்படுவதைக் குறிப்பிட்டுள்ளன. பசலைக்குக் கோங்கம், பீரம், ஞாழல், கொன்றை போன்ற மலர்கள் நிறம் காரணமாகப் பின்புலமாக அமைகின்றன என்பதை அறியமுடிகிறது.

தலைவன் பிரிந்து செல்லும் போது தான் வினை முடித்து திரும்பி வருவதாகக் கூறிச் சென்ற பருவம் வந்தும் அவன் மீண்டு வராமலிருப்பதை எண்ணித் தலைவி ஆற்றாமை அடைகிறாள். இதனை,

“பறவை பார்புவயின் அடைய, புறவில்

.....

முல்லை முகை வாய் திறப்ப பல் வயின்

தோன்றி தோன்றுபு புதல் விளக்கு உறாஅ”

(நற்.69)

“கொழுங் கொடி அவரை பூக்கும்

அரும்பனி அறசிரம் வாரா தோரோ”

(குறுந்.82)

“நுண்முள் ஈங்கைச் செவ்வரும்பு ஊழ்த்த

வண்ணத் துயம்மலர் உதிர தண்ணென்று

இன்னாது எறிதரும் வாயையொடு”

(குறுந்.110)

“களிறுஉயிர்த் தன்ன கண்அழி துவலை

முளரி கரியும் முன்பனிப் பானாள்”

(அகம்.163)

நற்றிணை-193 (ஈங்கை), 238 (பிடவம்), குறுந்தொகை- 254 (கோங்கு), 24 (வேம்பு), 163 (தாழை), ஐங்குறுநூறு-183 (நெய்தல்), 454 (தளவம், முல்லை), 456 (பகன்றை), கலித்தொகை-30 (முல்லை), அகநானூறு-183 (பிடவம்), 255 (கருவிளை, பகன்றை) ஆகிய பாடல்கள் விளக்குகின்றன. இது போன்றே தலைவன் தலைவியுடன் கூடியிருக்க வேண்டிய இளவேனில் பருவத்தில் பிரிந்து சென்றதை எண்ணித் தலைவி வருந்துகிறாள். இளவேனில் பருவத்தில் தான் பெரும்பான்மையான மலர்கள் மலர்கின்றன. அவ்வாறு மலரும் மலர்களைக் கண்ட தலைவிக்குத் தலைவன் இப்பருவத்தில் தன்னுடன் இல்லாமல் போனது ஆற்றாமையைத் தோற்றுவிக்கிறது.

நுணவ மலர்கள் மலர்ந்து மணம் கமழும் இளவேனில் பருவம் வந்துவிட்டது ஆனால் இன்னும் தலைவன் வரவில்லை எனத் தலைவி புலம்புகிறாள். இதை,

“அவரோ வாரார் தான் வந்தன்றே

சுரும்பு களித்து ஆலும் இருஞ்சினைக்

கருங்கால் நுணவம் கமழும் பொழுதே”

(ஐங்.342)

எனும் வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இதே போன்று இளவேனில் காலத்தும் தலைவன் வராமையுக்குத் தலைவி வருந்துதலை,

“அவரோ வாரார் தான் வந்தன்றே

திணி நிலைக் கோங்கம் பயந்த

அணிமிகு கொழுகை உடையும் பொழுதே”

(ஐங்.343)

“அவரோ வாரார் தான் வந்தன்றே

நறும் பூங் குரவம் பயந்த

செய்யாப் பாவை கொய்யும் பொழுதே”

(ஐங்.344)

ஐங்குறுநூறு-345 (அதிரல்), 346 (பாதிரி), 347 (புன்கு), 348 (மராஅம்), 350(வேம்பு), 338 (இலவம்) அகநானூறு-317 (மராம்) ஆகிய பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது. ஐங்குறுநூறு 341-350 வரையிலான பத்துப் பாடல்கள் ‘இளவேனிற் பத்து’ என்று பெயர் பெற்றுள்ளது இங்கு சுட்டத் தக்கது. இதே போன்று தலைவன் பிரிவினால் கண்ணீர் வடிக்கும் தலைவியன் கண்கள் பற்றி குறுந்தொகை - 30 (குவளை), ஐங்குறுநூறு- 471 (குவளை), அகநானூறு, 197 (குவளை), 244 (தாமரை), 290 (நெய்தல்), 395 (குவளை) ஆகிய பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

தலைவன் பிரிவினால் வாட்டமுற்று அழுததால் குவளை மலர் போன்ற
தலைவியின் கண்கள் சிவந்து நறவமலர் போன்று காணப்பட்டதை,

“..... நறவின்

சேயிதழ் அனைய ஆகி, குவளை

மா இதழ் புரையும் மலிர் கொள் ஈர் இமை” (அகம்.19)

என்ற பாடலால் அறியமுடிகிறது. மேலும் தலைவியின் ஆற்றாமையைப் புலப்படுத்த
குறுந்தொகை - 282 (கூதாளம்), 329 (இருப்பை), ஐங்குறுநாறு- 320 (இலவம்), 331(மராம்),
கலித்தொகை-121(கோடல்), அகநானூறு-157 (அதிரல்) ஆகிய பாடல்கள் மலர்களைப்
பின்புலமாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

தலைவியை ஆற்றுவித்தலில் மலர்கள்

தலைவனைப் பிரிந்து ஆற்றாமையால் வாடும் தலைவிக்கு ஆறுதல் கூறுவது
ஆற்றுவித்தலாகும். தோழியே எப்பொழுதும் தலைவியை ஆற்றுவிப்பவளாகச் சங்க
இலக்கியத்தில் சித்திரிக்கப்படுகிறாள். தோழி, தலைவியின் துன்பத்தைத் தன்
துன்பமாக நினைக்கும் நிலையினளாகச் சுட்டப்படுகிறாள். தலைவன் வருவதாகக்
கூறிச் சென்ற காப்பருவம் வந்துவிட்டது என்று தலைவி ஆற்றாளாகக் காணப்படுகிறாள்.
அதைக் கண்ட தோழி பருவம் தவறிப் பெய்த மழையைக் கார்கால மழை என்றெண்ணி
பிடவமும், கொன்றையும், கோடலும் மலர்ந்தன. ஆகவே இது கார்காலமன்று கலங்காதே
எனத் தலைவியை ஆற்றுவிக்கிறாள். இக்கருத்தை,

“கார் என்று அயர்ந்த உள்ளமொடு, தேர்வு இல

பிடவமும் கொன்றையும் கோடலும்

மடவ ஆகலின் மலர்ந்தன பலவே” (நற்.99)

எனுமடிகள் விளக்குகின்றன. தலைவன் கொன்றை, குருந்து ஆகியவை போது ஈனும்
பருவத்தில் வருவதாகக் கூறித் தலைவியைப் பிரிந்து சென்றான். அவை போது
ஈன்றவுடன் தலைவி அது கண்டு, கார்காலம் வந்தது என நினைத்தாள், தோழி
கொன்றையும் குருந்தும் இன்றும் முற்றிலும் மலராத நிலை காட்டி காப்பருவம்
இன்னும் வரவில்லை என ஆற்றுவித்தாள். இதனை,

“காசின் அன்ன போது ஈன் கொன்றை

குருந்தொடு அலம்வரும் பெருந்தண் காலையும்

கார் அன்று என்றி ஆயின்” (குறுந்.148)

இவ்வரிகள் விளக்குகின்றன. புன்மையான காம்பிளையுடைய பாதிரியின் வரிகள் கொண்ட மலரானது மெல்லிய கொடியையுடைய காட்டு மல்லிகை மலரோடு சேர்ந்து கருமணலில் சிதறி அழகு செய்தது. தென்றலானது பாம்பின் பல்லைப்போன்ற அரும்புகள் முதிர்ந்த மணங்கமழும் கிளைகளையுடைய குராவினை ஊடறுத்து வந்து வீசியது இத்தகைய வேனில் காலத்திலும் தலைவன் வரவில்லை எனத் தலைவி ஆற்றாளாகிறாள். இது கண்ட தோழி பொருளைப் பெரிதாக மதித்துச் சென்ற இடத்துச் தங்குவார் அல்லர் தலைவர் விரைந்து வருவார் எனத் தேற்றுகிறாள்.

“புன்காற் பாதிரி அரிநிறத் திரள்வீ

நுண்கொடி அதிரலொடு நுணங்கு அறல் வரிப்ப

அரவுஎயிற்று அன்ன அரும்புமுதிர் குரவின்

தேன்இமிர் நறுஞ்சினைத் தென்றல் போழ

குயில்குரல் கற்ற வேனிலும் துயில்துறந்து

.....

வினைபொரு ளாகத் தவிரலர்”

(அகம்.237)

இப்பாடலடிகள் மேற்கண்ட கருத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன. இது போன்றே தலைவியைத் தோழி ஆற்றுவித்தலை, நற்றிணை - 246 (கொன்றை, பிடவம்), 316 (முல்லை), குறுந்தொகை - 66 (கொன்றை), 382 (முல்லை, செம்முல்லை), ஐங்குறுநூறு-432 (கொன்றை), 435 (நெய்தல், கொன்றை, பிடவம்), 436 (கொன்றை, முல்லை), 437 (முல்லை), 440(தோன்றி, தளவம்), 462 (கொன்றை, முல்லை), 461 (பிடவம்) 464 (கருவினை, பீரம்) ஆகிய பாடல்களும் குறிப்பிடுகின்றன.

தலைவன் குறித்த பருவத்தில் வருவான் என்றும், தலைவன் சென்ற வழி கடுமை உடையதன்று இனியமையானதே என்றும் உன்னைப் பிரிந்து இருப்பவர் அல்லர், அன்புடையவர் என்றும் கூறித்தோழி, தலைவியின் ஆற்றாமையைத் தேற்றுகிறாள் என்பதை இதனால் அறியமுடிகிறது.

செலவழுங்குவித்தலில் மலர்கள்

தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பிரியக் கருதுகிறான் என்பதை அறிந்து தலைவியும், தோழியும், அவனைப் பிரிந்து செல்லாதவாறு பயணத்தைத் தவிர்க்கச் செய்வது செலவழுங்குவித்தலாகும்.

ஈங்கையின் அரும்பும், அதிரலின் அரும்பும் மணலால் அமைந்த இடத்தில் உதிர்க்கின்றன. மான்கள் தம் வன்மையான குளம்புகளினால் மிதித்து அழுத்துகையால் அவை வெள்ளியை உருக்கிச் சாய்க்கும் கொள்கலத்தை ஒத்து, வடியும் நீர்க்குமிழியை உடைய தண்ணீரைப் பெற்றதாகக் கூதிர்பருவம் வந்துவிட்டது இப்பருவத்தில் தலைவி உன்னை விட்டுப் பிரிந்து ஆற்றியிருக்க மாட்டாள் எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறி அவனது செலவினைத் தவிர்க்கும்படி செய்கிறாள். இதை,

“..... ஈங்கை

முகை வீ அதிரல் மோட்டு மணல் எக்கர்
நங்வி நோன் குளம்பு அழுந்தென வெள்ளி
உருக்குறு கொள்கலம் கடுப்ப விருப்புறத்
தெண் நீர்க் குமிழி இழிதரும்

தண்ணீர் ததைகி நின்ற பொழுதே” (நற்.124)

என்ற வரிகள் விளக்குகின்றன. தலைவியின் நீலமலர் போன்ற மையுண்ட கண்கள் அழகு கெடும்படியாக அக்கண்களில் நீர் வடியக் கண்டும் நீ சுரவழியில் செல்வதைத் தவிர்ப்பாயாக எனத் தோழி தலைவனின் செலவினைத் தவிர்க்கும் படிக்கூறுவதை,

“பூப்போல் உண்கண் புதுநலம் சிதைய

வீங்கு நீர் வாரக் கண்டும்

தகுமோ?-பெரும! தவிர்க நம் செலவே” (நற்.325)

என்ற வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இதே கருத்தினை அகநானூறும்,

“அகல அறை நெடுஞ்சனை துவலையின் மலர்ந்த

தண்கமழ் நீலம் போல

கண்பனி கலுழ்ந்தன.....” (143)

எனக் குறிப்பிட்டுளதனால் அறியலாம். இதே போன்று தலைவன் பிரிவால் தலைவிக்கு ஏற்படும் ஆற்றாமை கூறி தலைவனைச் செலவழுங்குவித்த செய்தியினை,

“ஓர்இரா வைகலுள், தாமரைப் பொய்கையுள்

நீர் நீத்த மலர் போல, நீ நீப்பின் வாழ்வாளோ?” (கலி.5: 14-15)

“இவட்கே சுனைமாண் நீலும் கார் எதிர்பவை போல்

இணை நோக்கு உண்கண் நீர் நில்லாவே

.....

இவட்கே அலங்கு இதழ்க்கோடல் வீ உகுபவைபோல்

இலங்கு ஏர் எல்வளை இறை ஊரும்மே'

(கலி.7: 11-16)

நற்றிணை - 183 (நெய்தல்), கலித்தொகை 15:21 (நீலமலர்), 22 (முல்லை, தாமரை), ஐங்குறுநூறு-301 (வெள்ளோத்திரம்), 424 (தாமரை) ஆகிய பாடல்களும் குறிப்பிட்டுள்ளதன் வாயிலாக அறியமுடிகிறது. தலைவியின் இயலாமை, தலைவன் பிரிந்து செல்லக் கருதிய காலம் ஆகியவற்றைப் புலப்படுத்த மலர்கள் பின்புலமாகப் புலவர்களால் கையாளப் பட்டுள்ளதைக் காண முடிகிறது.

செலவழுங்குதல்

தான் பிரிந்து சென்றால் தலைவி வருந்துவாள் என்று எண்ணி தலைவனே தன் பயணத்தைத் தவிர்ப்பது செலவழுங்குதல் ஆகும். ஆழமான சூனையில் பூத்த நீல மலர் போன்ற எம் தலைவியின் செவ்வரி படர்ந்த கண்கள் நீர் கொள்ள, சுரம் கடந்து அரிதாக ஈட்டத்தக்க சிறந்த பொருளை எளிதாகப் பெற்றாலும் யான் இவளைப் பிரிந்து வாரேன் எனக் கூறித் தலைவன் தன் செலவைத் தவிர்க்கின்றான். இதனை,

“அரிதுசெய் விழுப்பொருள் எளிதினின் பெறினும்

வாரேன் - வாழி என்நெஞ்சே!

.....

வண்டுபட நீடிய குண்டுசுனை நீலத்து

எதிர்மலர்ப் பிணையல் அன்ன இவள்

அரிமதர் மழைக்கண் தெண்பனி கொளவே'

(அகம்-149)

எனுமடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

தலைவியைப் பெறாத தலைவன் நிலை

தலைவியைச் சந்திக்க தலைவன் தேரில் வருகிறான். அவளைக் கூட இயலாமல் திரும்பி செல்கையில் அவனது தேரின் சக்கரம் செய்தல் மலரை சிதைக்கிறது. இங்கு நெய்தல் மலர் சிதைவது தலைவியைப் பெறாது சென்ற தலைவனின் சோர்வாகக் குறிக்கப்பட்டது. இதனை,

“வாள்முகம் துமிப்ப வள்இதழ் குறைந்த

கூழை நெய்தலும் உடைத்து இவண்

தேரோன் போகிய கானலானே'

(குறுந்.227)

என்ற வரிகளால் அறியமுடிகிறது. தலைவியைச் சந்திக்க நேர்ந்த குறியிடம் தவறி வந்த தலைவன் அவளைக் காணது மீளும் செய்தியை இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

பரத்தமை புலப்படுத்தலில் மலர்கள்

மனைவியை விட்டுப் பிற பெண்களை நாடிச் செல்வது பரத்தமை எனப்பட்டது. முனைவர் இரா.குமார் பரத்தமை பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், “திருமண உறவாகிய மனைவிக்கு அயலாகப் பிற பெண்ணை நாடுதலே பரத்தமையென வழங்கப்பெற்றது. பர என்ற வடசொல்லின் பொருள் மரபுக்கு மாறான என்பதாகும். மரபுப்படி களவில் காதலித்து தலைவனை வரைந்து கொள்பவள் தலைவி. அதற்கு மாறாகத் தலைவனை அடைய எண்ணுபவளே பரத்தை ஆவாள்” (www.tamilparks.50webs.com) என்கிறார்.

பரத்தமை ஒழுக்கத்தை வெளிப்படையாகக் கடியவில்லை என்றாலும் உள்ளூறை, இறைச்சி, குறிப்புப் பொருள் ஆகியவற்றால் பரத்தமையின் இழிவு சுட்டப்பட்டுள்ளது. இப்பரத்தமையினைப் பல மலர்கள் பின்புலமாக அமைந்து விளக்கியுள்ளன. தலைவனின் இப்பரத்தமை ஒழுக்கத்தைத் தோழியும் தலைவியுமே கடிந்துள்ளனர்.

ஞாழலோடு புன்னையும் மணம் கமழும் என்பது, தலைவன் தலைவிக்கு ஒப்பாகப் பரத்தையையும் கருதினான் என்ற இறைச்சிப் பொருளிலாகும். இதனை,

“புது வீ ஞாழலொடு புன்னை தாஅம்” (நற்.167)

எனும் வரியால் அறியமுடிகிறது. விடியலில் தோன்றும் வெள்ளி போல ஆம்பல் அரும்பு மலரும் என்றது தலைவன் தலைவிக்குச் செய்யும் அருள் போலப் பரத்தைக்கும் அருள் செய்கின்றானாயினும் ஆம்பல் வெள்ளியாகாதது போல பரத்தையும் தலைவியாக இயலாது என்று இறைச்சிப் பொருளில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இதைப் புலப்படுத்தும் வரிகளாக,

“கணைக் கால் ஆம்பல் அமிழ்து நாறு தண் போது

குணக்குத் தோன்று வெள்ளியின் இருள் கெட விரியும்” (நற்.230)

இவை அமைந்துள்ளன. மீனை அருந்தும் எண்ணமுடைய நாரைக்குத் தான் சார்ந்திருக்கும் அடும்பின் மலர் சிதைவதைப் பற்றிய வருத்தம் ஏதும் இல்லை அதுபோல பரத்தையரை விரும்பும் தலைவனுக்குத் தன்னுடைய உரிமை மனைவியின் நலம் சிதைவதைப் பற்றி வருத்தம் இல்லை என்பதைக் குறிப்பாக உணர்த்துவதாக,

“அரும்பு அவிழ் அணிமலர் சிதைஇய மீன் அருந்தி

தடந்தாள் நாரை இருக்கும் எக்கர்”

(குறுந்.349)

என்ற வரிகள் அமைந்துள்ளன.

“நனைய காஞ்சிச் சினைய சிறுமீன்

யாணர் ஊரன்

(ஐங்.1)

எனும் இவ்வரிகளில் நறுமணம் கமழும் காஞ்சி மலர்களும் புலால் நாற்றம் வீசும் மீன்களும் ஒப்ப விளையும் ஊரன் எனத் தலைவனைச் சுட்டியது அவன் கற்புக்கடம் பூண்ட குலமகளிரையும், இழிந்த பரத்தையரையும் ஒரு நிகராகக் கொண்டு வாழ்கிறான் என்ற உள்ளுறை பொருளிலாகும். இதுபோன்றே தலைவியை உயர்வாகவும், பரத்தையை இழிவாகவும் சுட்டும் வகையில்,

“பல்லிதழ் நீலமொடு நெய்தல் நிகர்க்கும்”

(ஐங்.2)

“பூத்த கரும்பின் காய்த்த நெல்லின்”

(ஐங்.4)

“கரை சேர் வேழம் கரும்பின் பூக்கும்”

(மேலது.12)

“இருஞ்சாய் அன்ன செருந்தியொடு வேழம்

கரும்பின் அலமரும் கழனி ஊரன்”

(மேலது.18)

போன்ற பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இவை உள்ளுறை வாயிலாக பரத்தமையைச் சுட்டியுள்ளதை அறியமுடிகிறது. பருவம் காரணமாகத் தாமே கழன்று வீழும் நீர் முள்ளியின் மலர்களை விளையாட்டு மகளிர் தமது விழாவிற்கு அழகு சேர்ப்பதற்காகப் பொறுக்கிச் சேர்ப்பர். அதுபோல தலைவியின் பருவம் கரணமாகப் பற்று ஒழிந்துள்ள தலைவனை அழகியரான பரத்தை மகளிர் கைக் கொண்டனர் எனும் உள்ளுறையைக் கொண்டதாக,

“கூன முள் முள்ளிக் குவிகுலைக் கழன்ற

மீன் முள் அன்ன வெண்கால் மா மலர்

பொய்தல் மகளிர் விழவு அணிக் கூட்டும்”

(அகம்.26)

ஆகிய வரிகள் அமைந்துள்ளன. இவை போன்றே தலைவனின் பரத்தமைப் பண்பினை, (ஆம்பல்-நற்றிணை-290,300), குறுந்தொகை-370, ஐங்குறுநூறு- 34,40,65,68 (ஆம்பல், தாமரை), அகநானூறு-316 (ஆம்பல், பகன்றை) கலித்தொகை- 75: 1-2 (நெய்தல், ஆம்பல்), தாமரை-நற்றிணை-260, 310, ஐங்குறுநூறு-53, கலித்தொகை-73 (பகன்றை,

தாமரை), 74 (நெய்தல், தாமரை,78), (வேழம்-ஐங்குறுநூறு-13,14,16,17,18 செருந்தி, வேழம், கரும்பு), 20 (தாமரை, வேழம்) , 19 (மாம்பூ, வேழம்), நற்றிணை – 350 (மருதம்), குறுந்தொகை – 85 (கரும்பு), 202 (செருந்தி), 309 (நெய்தல்), ஐங்குறுநூறு-97 (பன்றை), 121(முண்டகம்), 132 (புன்னை), 150 (ஞாழல்), 155 (நெய்தல்), 169 (ஞாழல், புன்னை) 170 (நெய்தல்), 184 (நெய்தல்), அகநானூறு – 56 (குவளை, காஞ்சி), 336 (காஞ்சி), கலித்தொகை-66 (நீலம்) ஆகிய பாடல்களும் மலர்களைப் பின்புலமாகக் கொண்டு விளக்கியுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

பரத்தமை என்பது சங்க காலத்தில் கடியப்படாத ஒரு பழக்கமாக இருந்துள்ளது. பரத்தையரை இப்பரத்தை, சேரிப்பரத்தை, என வகைப்படுத்தியுள்ளனர். இதில் சேரிப்பரத்தை பொருளுக்காக ஆடவரைக் கவரும் பண்பினளாகச் சங்க இலக்கியத்தில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளதைக் காண முடிகிறது.

தலைவன் வரவுணர்த்தலில் மலர்கள்

தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து சென்ற தலைவன் குறித்த காலத்தில் மீண்டு வருகிறான். அவ்வாறு வரும் தலைவன், தலைவி தன்னை நோக்கிக் காத்திருத்தலை எண்ணியும், குறிப்பிட்ட காலம் வந்தமையால் தலைவி ஆற்றாதவளாக இருப்பாளோ என்றெண்ணியும், தான் தலைவியைக் காணும் விருப்பத்திலும் வரும் வழியில் பூத்துப் புத்தழகு கொண்ட வழிகளைக் கண்டும் தேர்ப்பாகனிடம் தேரினை விரைவாகச் செலுத்தும்படி உரைப்பதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

பிடவம், தளவம், கொன்றை, காயா ஆகிய மலர்கள் மலரும்படி கார்காலம் வந்துவிட்டது ஆகவே தேரை விரைவாகச் செலுத்துவாயக எனத் தலைவன் தேர்ப்பாகனிடம் கூறுவதை,

“இலை இல பிடவம் ஈர் மலர் அரும்ப

புதல் இவர் தளவம் பூங்கொடி அவிழ

பொன் எனக் கொன்றை மலர மணி எனப்

பல் மலர் காயங் குறுஞ் சினை கஞல

கார் தொடங்கின்றே காலை; வல் விரைந்து

செல்க-பாக! நின் தேரே”

(நற்.242)

என்ற வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. நெல் அரிவோரால் அருக்கப்பட்ட நெய்தல் மலர் வாடியிருக்கும். சூரியனின் கதிர் பட்டவுடன் தன் நிலையறியாமல் மலர்ந்து நிற்கும் என்பது, தலைவனது பரிவில் வாடிய தலைவி அவன் வரவினை அறிந்தவுடன் முகம் மலர்ந்து இருப்பாள் எனும் பொருளைக் கொண்டதாகும். இதை,

“செந்நெல் அரிநர் கூர் வாட் புண்ணுற

.....

தன்னுறு விழுமம் அறியா , மென்மெல

தெறு கதிர் இன் துயில் பசு வாய் திறக்கும்

பேதை நெய்தற்

(நற்.275)

என்ற வரிகளால் அறியமுடிகிறது.

“நறுந்தண் சிலம்பின் நாறு குலைக் காந்தள்

கொங்கு உண் வண்டின் பெயர்ந்து புறமாறி நின்

வன்புடை விறற் கவின் கொண்ட

அன்பிலாளன் வந்தனன் இனியே”

(ஐங்.226)

எனும் இவ்வரிகளில், மலையில் மலரும் மணமுடைய காந்தள் மலர்களின் கொத்துக்களில் தேன் உண்ணும் வண்டு போல பிரிந்து சென்ற தலைவன் இப்போது மீண்டு வந்தான் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது தோழி தலைவிக்குத் தலைவனின் வரவினைக் கூறும் பாடலாக அமைந்துள்ளது.

தலைவன் இல்லாமையால் வருந்தி அழுகின்ற செங்கழுநீர் போன்ற கண்களின் நீரைத் துடைக்கத் தலைவன் வந்து விட்டான் எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள். இதனை,

“யாணர்த் தண்பணைப் போதுவாய் அவிழ்ந்த

ஒண்செங் கழுநீர் அன்ன நின்

கண்பனி துடைமார் வந்தனர், விரைந்தே”

(அகம்.269)

என்ற வரிகள் விளக்குகின்றன. இதே போன்று தலைவன் வரவினை வலியுறுத்தும் வகையில், நற்றிணை - 59 (முல்லை), 161 (குவளை, காந்தள்), 169 (முல்லை), 321 (முல்லை, குருந்தம்), 367 (குவளை, முல்லை), குறுந்தொகை - 162 (முல்லை), ஐங்குறுநூறு - 94 (தாமரை), 357 (குரவம், மரவம்), 420 (கொன்றை, காயா தோன்றி), 422 (முல்லை, செம்முல்லை), 489 (முல்லை), 494 (முல்லை), 499 (பிடவம், தளவம்),

500 (கொன்றை, குவளை), அகநானூறு- 204 (முல்லை), 254 (செம்முல்லை, முல்லை) ஆகிய பாடல்களும் மலர்களைப் பின்புலமாகக் கொண்டு அமைகின்றன.

தலைவன் வரவினைக் குறிப்பதாகவும், குறித்த பருவத்தில் தான் செல்லாவிட்டால் தலைவி வருந்துவாள் எனத் தலைவன் எண்ணுவதாகவுமே பெரும்பான்மைப் பாடல்கள் அமைகின்றன. ஏனென்றால் இவை பெரும்பாலும் முல்லைத் திணைப் பாடல்களாகவே உள்ளன. முல்லை நிலத் தலைவன், மட்டுமே தலைவியை நினைந்து வருந்துபவனாகச் சங்க இலக்கியங்களில் சுட்டப் பெறுகிறான். பிற நிலங்களில் பிரிந்து செல்லும் தலைமகன் தலைவியை நினைத்து வருந்துபவனாகச் சுட்டப்பெறவில்லை. இதுவே முல்லை நிலம் கற்பிற்குரிய நிலம் என்பதற்குச் சான்றாக அமைகின்றது.

மலர் விற்பனை

சங்க காலத்தில் மக்கள் பல்வேறு தொழில்கள் செய்துவந்துள்ளனர். ஆண்கள் மட்டுமின்றி பெண்களும் பல தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ளனர் நெசவு செய்தல், பொருட்களை விற்பனை செய்தல் போன்றவற்றில் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர். மலர் விற்பனை செய்வதும் ஒரு தொழிலாக இருந்துள்ளதை சங்க இலக்கியம் சுட்டுகிறது.

உழவரின் மகள் பஞ்சு போன்ற இதழுடைய வெண்மையான குருக்கத்தி மலருடனே விரவிய பித்திக மலரையும் வாங்கிக் கொள்வீராக என மலர்களை விற்று வந்தாள் என்பதை,

“துய்த் தலை இதழ் பைங் குருக்கத்தியொடு

பித்திகை விரவு மர் கொள்ளீரோ? என

வண்டு சூழ் வட்டியல் திருதரும்

தண்டலை உழவர் தனி மட மகளே”

(நற்.97)

என்ற வரிகள் விளக்குகின்றன. இது போன்றே பாதிரிமலர், இருப்பை மலர், நீலமலர், அதிரல் மலர் ஆகியவற்றையும் பெண்கள் விற்பனை செய்துள்ளனர். இக்கருத்தை,

“துகிலிகை அன்ன துய்த்தலைப் பாதிரி

வால் இதழ் அலரி வண்டு பட ஏந்தி

புது மலர் தெருவுதொறு நுவலும்”

(நற்.118)

“நீடுநிலை அரைய செங்குழை இருப்பை,

.....
குன்றகச் சிறுகுடி மறுகுதொறும் மறுகும்”

(அகம்.331)

“வரிமென் முகைய நுண்கொடி அதிரல்
மல்குஅகல் வட்டியர் கொள்வுஇடம் பெறார்”

(அகம்.391)

“வீங்குநீர் அவிழ்நீலம் பகர்பவர்”

(கலி.66: 1)

ஆகிய பாடல்களின் வழி உணரமுடிகிறது. சங்க காலத்தில் நாளங்காடியில் பூவை விற்பனை செய்துள்ளனர். பூ வாணிபம் நடைபெற்றதை,

“தீம் புழல் வல்சிக் கழற் கால் மழவர்
பூந்தலை முழுவின் நோன்தலை கடுப்ப
பிடகைப் பெய்த கமழ் நறும் பூவினர்
பல வகை விரித்த எதிர்பூங் கோதையர்”

(மதுரைக்.395-398)

எனும் இவ்வரிகளால் உணரலாம். பாலை நிலப் பெண்களே பெரும்பாலும் மலர் விற்பனை செய்ததைச் சங்க இலக்கியம் கூறுகின்றது.

அலங்காரத்தில் மலர்கள்

சுறாமீனின் வெண்மையான மருப்பினால் செய்த பலகையைக் கோர்த்து அமைத்த ஊசற் பலகை அமைத்து தாழையின் விழுதால் திரித்த ஊசற் கயிறு செய்து அக்கயிறறைப் புறவிதழ் நீக்கிய நெய்தல் மலர்களால் அலங்காரம் செய்துள்ளனர். இதனை,

“எறிகுறா வான் மருப்புக் கோத்து நெறிசெய்த
நெய்தல் நெடு நார்ப் பிணித்து யாத்து

.....
தாழாது உறைக்கும் தடமலர்த் தண்தாழை

வீழ் ஊசல் தூங்கப் பெறின்”

(கலி.131:7-11)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. யாழுக்கு நரந்தம் சூட்டுவது மரபாக இருந்துள்ளது. இதை,

“நரந்தப் பல்காழ்க் கோதை சுற்றிய

ஐதுஅமை பாணிவணர் கோட்டுச் சீறியாழ்”

(புறம்.302)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது. அரண்மனையின் கோபுர வாயிலில் அமைக்கப்பட்ட பலகையில் குவளை மலரின் சிற்பம் செதுக்கப்பட்டிருந்ததை,

“துணைமாண் கதவம் பொருத்தி, இணை மாண்டு

நாளொடு பெயரிய கோள் அமை விழு மரத்து

போது அவிழ் குவளைப் புதுப்பிடி கால் அமைத்து” (நெடுநல்.81-83)

ஆகிய வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. பரதவ மகளிர் உப்பங்கழியில் மலர்ந்த நெய்தல் மலர்களால் சிறிய இல்லத்தை அழகு செய்தனர். இதனை,

“ஒள் நுதல் மகளிர் ஓங்கு கழிக் குற்ற

கண் நேர் ஒப்பின் கமழ் நறு நெய்தல்

அகல் வரிச் சிறு மனை அணியும்” (நற்.283)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. அரசமாதேவியின் வட்டக் கட்டிலில் காட்டில் பூத்த முல்லைப் பூக்களையும் ஏனைய பல பூக்களையும் பரப்பியுள்ளனர். இச்செய்தியை,

“..... வியின் கட் கானத்து

முல்லைப் பல்போது உறழப் பூ நிரைத்து

மெல்லிதின் விரித்த சேக்கை” (நெடுநல்.129-131)

என்ற வரிகள் விளக்குகின்றன. இதன் மேல் வேறு பல பொருட்களும் இட்ட பஞ்சணை போடப்பட்டிருந்தது. “சிறுபூளை, செம்பஞ்சு, சேணம், அன்னத்தின் தூவி ஆகிய ஐந்து பொருள்கள் இட்டுச்செய்த பஞ்சணை அமைக்கப்பட்டிருந்தது” (தமிழர் பண்பாடும் பயன்பாடும், ப.126) என பாக்யமேரி பஞ்சணை அமைக்கப் பயன்பட்ட பொருள்கள் குறித்துக் கூறியுள்ளார்.

பொழுது போக்கில் மலர்கள்

சங்க காலத்தில் பொழுது போக்கிற்காகவும், விளையாட்டிற்காகவும், மலர் கொய்தல், அவற்றைத் தொடுத்தல் ஆகியவை நடைபெற்றுள்ளன. முனைவர் எ.ப. பாக்யமேரி இது பற்றி, “தம் கூந்தலில் அணிந்து கொள்வதற்கு மட்டுமின்றி தாம் விரும்பும் ஆடவர்க்கு அணிவிக்கவும், இறைவனுக்குச் சூட்டவும், விழாக்கால நேரங்களில் மலர் கொண்டு புனையவும் பெண்கள் மலர் கொய்தனர் என்பதை இலக்கியங்கள் இயம்புகின்றன” (மேலது, ப.72) என்கிறார்.

சங்க காலத்தில் தினமும் பெண்களை மலர் பறிக்க அனுப்புதல் ஒரு வழக்கமாக இருந்துள்ளது. மலர்களைப் பறித்தும் கடலாடியும் பெண்கள் விளையாடியதை,

“தடி கண் புரையும் குறுஞ்சுனை ஆடி,
பனிப்பூந் தளவொடு முல்லை பறித்து”

(கலி.108: 41-42)

“கழிய காவி குற்றும், கடல
வெண்தலைப் புணரி ஆடியும்.....”

(குறுந்.144)

“கழிப்பூக் குற்றும், கானல் அல்கியும்”

(அகம்.330)

“கடல் ஆடிக் கயம் பாய்ந்து
கழி நெய்தல் பூக்குறுஉந்து”

(புறம்.339)

ஆகிய வரிகள் விளக்குகின்றன. தார்க்குச்சியின் நுனியில் கட்டப்பட்டுள்ள சிறிய மணியைப் போன்ற அடும்பின் மலர்களை மலரச்செய்து மகளிர் தாம் இயற்றிய வண்டல் பாவைக்குச் சுட்டி விளையாடியுள்ளனர். இக்கருத்தை,

“மான் அடி அன்ன கவட்டியை அடும்பிள்
தார்மணி அன்ன ஒண்பூக் கொழுதி
ஒண்தொடி மகளிர் வண்டல் அயரும்”

(குறுந்.243)

எனுமடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

குறிஞ்சிப்பாட்டில் பாறையில் 99 வகையான மலர்களைக் குவித்து அதனைத் தொடுத்து அணிந்ததும் ஒரு பொழுது போக்கு நிகழ்ச்சியே ஆகும். தலைவன் வரத் தாமதமானதால் பொழுது போக்கிற்காக மலர்களைப் பறித்துக் குவித்து அதனைத் தொடுத்துள்ளனர் என்பதைக் காண முடிகிறது. இதே போன்று பொழுது போக்கிற்காகப் பூப்பறிந்தலை,

“மடலை மாண்நிழல் அசைவிட கோவலர்
வீததை முல்லைப் பூப்பறிக்குந்து”

(புறம்.339)

“அவல்வகுத்த பசுங்குடையான்
புதல்முல்லைப் பூப்பறிக்குந்து”

(புறம்.352)

“மாரிப் பித்திகத்து நீர்வார் கொழுமுகை
இரும்பனம் பசுங்குடைப் பலவுடன் பொதிந்து”

(குறுந்.168)

ஆகியபாடல்களும் வெளிப்படுத்துகின்றன. பனை ஓலையால் ஆன பசங்குடையில் பூக்களை இட்டு வைத்தல் சங்க காலப் பழக்கமாக இருந்ததை இதனால் அறியமுடிகிறது. பூக்களைப் பிடகை எனும் பூக்கூடை அல்லது பூந்தட்டில் இட்டு வைப்பர் இதனை,

“மடவரல் மகளிர் பிடகைப் பெய்த

செவ்வி அரும்பின் பைங்கால் பித்திகத்து”

(நெடுநல்.39-40)

“பிடகைப் பெய்த கமழ் நறும் பூவினர்”

(மதுரைக்.397)

என்ற வரிகளால் அறிய முடிகிறது. பிடகை என்பது பூக்களை இட்டு வைப்பதற்குரிய ஒரு கலமாக இருந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. பூக்களைத் தொடுக்க நறைக்கொடியும், மரலின் நாரையும், பஞ்சாய்க் கோரையின் நாரையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதனை,

“நறை நார்த் தொடுத்த வேங்கை அம் கண்ணி” (புறம்.168)

“நறை நார் வேங்கைக் கண்ணியன்”

(அகம்.282)

“மரல் வகுந்து தொடுத்த செம் பூங் கண்ணியொடு”

(புறம்-264: 2)

“பஞ்சாய்க் கோரை பல்லின் சவட்டி

புணர்நார்ப் பெய்த புனைவுஇன் கண்ணி”

(பெரும்.217-218)

“தளிரொடு மிடைந்த காமரு கண்ணி

திரங்கு மரல் நாரில் பொலியச் சூடி”

(மலைபடு.430-431)

ஆகிய இலக்கிய வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. பூத் தொடுக்கப் பயன்பட்ட நறைக் கொடி நறுமணமுடையது என்பதை

“தன் கமழ் நறைக் கொடி.....”

(276)

“நறையின் நறும் புகை நனி....”

(பரி.14: 20)

எனும் அடிகள் விளக்குகின்றன. இவ்வாறு பூக்களைப் பறிப்பதிலும், அவற்றை அழகுறத் தொடுத்தலிலும் தங்கள் ஓய்வு நேரத்தைச் சங்க காலத்தினர் செலவிட்டுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

எண்ணுப் பெயர்களில் மலர்கள்

நெய்தல், குவளை, ஆம்பல், சங்கம், கமலம், வெள்ளம் என்பன பேரெண்ணுப் பெயர்கள். இதனை,

“நெய்தலும் குவளையும் ஆம்பலும் சங்கமும்

மைஇல் கமலமும் வெள்ளமும் நுதலிய

செய் குறி ஈட்டம் கழிப்பிய வழிமுறை”

(பரி.2: 13-15)

எனும் வரிகளால் அறிய முடிகிறது. இதே போன்று ஆம்பல் என்றும் எண்ணளவு சங்க காலத்தில் இருந்ததை,

“பொன்செய் பாவை வயிரமொடு ஆம்பல்

ஒன்றுவாய் நிறையக் குவைஇ.....”

(அகம்.127)

“அடை அடுப்பு அறியா அருவி ஆம்பல்

ஆயிர வெள்ள ஊழி.....”

(பதிற்று.63: 19-20)

பரிபாடல் (3:44-45) ஆகிய பாடல்களும் சான்று பகர்கின்றன.

ஆம்பல் எனும் இசை

தலைவன் பிரியப் போகிறேன் எனத் தலைவியிடம் கூறிய அளவில் அவள் வாய்விட்டு அழுது நின்றாள் அவ்வோசை ஆம்பல் எனும் பண்ணையுடைய குழல் இசையொலித்தது போலிருந்தது. இக்கருத்தை,

“ஆம்பல்அம் குழலின் ஏங்கி

கலங்கு அஞர் உறுவோள் புலம்பு கொள் நோக்கே”

(நற்.113)

என்ற அடிகளால் அறிய முடிகிறது. இதை ஐங்குறுநாறு 215 ம் பாடலும் குறிப்பிடுகிறது. மலர் கொய்வோர் பண் இசைக்கும் வழக்கம் சங்க காலத்தில் இருந்ததை,

“வேங்கைக் கொய்யுநர் பஞ்சுரம் விளிப்பினும்”

(ஐங்.311)

என்ற வரி விளக்குகிறது. இதில் குறிப்பிட்ட பஞ்சுரம் எனும் பண் பாலைத் திணைக்குரியதாகும்.

கொடைச் சிறப்பு

நெருஞ்சியின் பொன்னிறப்பூ ஞாயிறை எதிர் கொண்டு மலவரவது போல வறுமையுற்ற யாழ்ப் புலவரது உண்கலம், விளங்கிய புகழை உடைய கொண்பெருங்கானங் கிழானது குளிர்ந்த மாலையணிந்த மார்பை மலர்ந்து நோக்கின

என இங்கு மன்னது கொடைச் சிறப்பு நெருஞ்சி மலரைக் கொண்டு
உணர்த்தப்பட்டுள்ளதை,

“பாழ் ஊர் நெருஞ்சிப் பசலை வான் பூ

ஏர் தரு சுடரின் எதிர்கொண்டாங்கு

இலம்படு புலவர் மண்டை விளங்கு புகழ்க்

கொண்ட பெருங் கானத்துக் கிழவன்

தண் தார் அகலம் நோக்கின்”

(புறம்.155)

என்னும் அடிகள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன. நல்லதென்றும் தீயதென்றும் அல்லாத
குவிந்த பூங்கொத்தினை உடைய எருக்கம் பூவாயினும் ஒருவன் சூட்டுவதைத்
தெய்வங்கள் விரும்பேம் என்று கூறாது. அதுபோல அறிவில்லாதாரும், புல்லிய
குணத்தாரும் சென்றாலும் பாரி உவந்து வழங்கும் கொடையாளன் என்பதை,

“நல்லவும் தீயவும் அல்ல குவி இணர்ப்

புல் இலை எருக்கம் ஆயினும் உடையவை

கடவுள் பேணேம் என்னா; ஆங்கு

மடவர் மெல்லியர் செல்லினும்

கடவன் பாரி கை வண்மையே”

(புறம்.106)

ஆகிய வரிகள் வழி அறியமுடிகிறது. இதில் நெருஞ்சி, எருக்கம் ஆகிய மலர்கள்
மன்னர்களின் கொடைப் பண்பை விளக்கப் பின்புலமாக அமைந்துள்ளன.

அரசர்க்கு உவமை

சேற்றில் வளரும் தாமரையின் ஒளியுடைய நிறமும், நூற்றுக் கணக்கான
இதழ்களுடைய தாமரை மலரின் குவியலைக் கண்டது போல ஏற்றத் தாழ்வில்லாத
அரசர்கள் வீற்றிருப்பர் என்று அரசர்களுக்குத் தாமரை மலர்கள் உவமையாகக்
கூறப்பட்டுள்ளதை,

“சேற்று வளர் தாமரை பயந்த ஒண் கேழ்

நூற்று இதழ் அலரின் நிரை கண்டன்ன

வேற்றுமை இல்லா விழுத் திணைப் பிறந்து

வீற்றிருந்தோரை எண்ணும் காலை”

(புறம்.27)

என்ற வரிகளால் அறியமுடிகிறது.

நிலையாமை

பிறருக்குச் செய்யும் தருமத்தைச் செய்யாமல் தாமே கொண்டு வாழ்பவர் பலர். அவர் செல்வம் பகன்றை மலர் சூடப்பெறாது பயனின்றி இருத்தல் போலப் பயனற்றதாகும் எனச் செல்வம் நிலையாமை இங்கு வலியுறுத்தப் பட்டுள்ளது. இதனை,

“பளித்துறைப் பகன்றை நறைக் கொள் மாமலர்

சூடாது வைகியாங்கு பிறர்க்கு ஒன்று

ஈயாது வீயும் உயிர் தவப் பலவே”

(புறம்.235)

எனும் பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

கையறுநிலை

துக்கத்தின் போது மலரணியாமை இன்றும் வழக்கினில் உள்ளது. சாத்தன் என்னும் மன்னனின் இறப்பிற்குப் பின்பு மக்கள் வருத்தத்தில் மலரையும் வெறுத்தனர். இதனை,

“வல் வேற் சாத்தன் மாய்ந்த பின்றை

முல்லையும் பூத்தியோ ஒல்லையூர் நாட்டே?”

(புறம்.242)

என்ற வரிகள் விளக்குகின்றன. தன் கணவனை இழந்த பெருங்கோப்பெண்டிற்கு மொட்டின்றி நிறைந்த இதழ் மலர்ந்த தாமரையை உடையதும் நீர் உடையதுமான பெரிய பொய்கையும் தீயும் ஒரு தன்மையுடையது ஆகும்.

“பெருந்த தோட் கணவன் மாய்ந்தென, அரும்பு அற

வள் இதழ் அவிழ்ந்த தாமரை

நள் இரும் பொய்கையும் தீயும் ஓர்ந்றே”

(புறம்.246)

என்ற அடிகள் மேற்கண்ட கருத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன. கணவன் இருக்கும் பொழுது ஆம்பல் தழை ஆடையாய் இருந்தன. இப்பொழுது கணவன் இறந்த பிறகு உண்பதற்குத் தம் அல்லியிடத்து உண்டான புல்லரிசியைத் தந்துவிட்டன என்பதை,

“அளியதாமே சிறு வெள் ஆம்பல்

இளையமாகத் தழை ஆயினவே

இனியே பெரு வளக் கொழுநன் மாய்ந்தென

பொழுது மறுத்து இன்னா வைகல் உண்ணும்

அல்லிப் படுஉம் புல் ஆயினவே”

(புறம்.248)

ஆகிய வரிகள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன. இதனால் மன்னனை இழந்த மக்களின் நிலை, கணவனை இழந்த பெண்களின் நிலை ஆகியவை புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

உபசரிப்பில் மலர்கள்

வீட்டிற்கு வரும் விருந்தினரை உபசரித்து வரவேற்பது தமிழ் மரபாகும். “சங்க காலத்திலும் ஒரு நிலத்தில் வாழும் மக்கள் வேற்று நிலத்திற்கு வந்தால் அந்நில மக்கள் தங்கள் நிலத்திற்குரிய பொருட்களைக் கொடுத்து மகிழ்ந்தனர்” (சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள், ப.90) என்று இல.தானம்மாள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நீர்த்துறையில் நீரை முகக்கும் பெண்டிர் பறித்த குவளை மலரைப் பிற ஊர்களிலிருந்து வரும் சுற்றத்தார்க்கு விரும்பி வழங்குபவர் என்பதை,

“நீர் தரு மகளிர் குற்ற குவளையும்

வன்புலக் கேளிர்க்கு வரு விருந்து அயரும்”

(புறம்.42)

என்ற இவ்வரிகள் விளக்குகின்றன. இன்றும் மலர்க் கொத்து வழங்கி விருந்தினரை உபசிக்கும் வழக்கம் உலகெங்கிலும் இப்பதைக் காண முடிகிறது.

உணவுப் பொருள் வருணனையில் மலர்கள்

சங்க காலத்தில் திணை, பயறு, பொரி, நெல், ஆப்பம், கள், தயிர், போன்ற உணவுப் பொருட்கள் இருந்ததைச் சங்க இலக்கியம் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. இவ்வுணவுப் பொருட்களைச் சில மலர்களை உவமைப் பின்புலமாக அமைத்துப் புலவர்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

ஞாழல் மலர் ஐயவி என்ற வெண் சிறு கடுகிற்கும், திணைக்கும் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளதை,

“ஐயவி யன்ன சிறுவீ ஞாழல்”

(குறுந்.50)

“நனை முதிர் ஞாழல் திணைமருள் திரள்வீ”

(குறுந்.397)

என்ற வரிகள் விளக்குகின்றன. காஞ்சி மலர் பயறு போன்ற இணரை உடையது (பயறு போல் இணை பைந்தாது படிஇயர், உழவர் வாங்கிய கமழ்பூ மென்சினைக், காஞ்சி-குறுந்.10), கள் ஆம்பல் மலர் போன்ற நிறமுடையது (கூம்புவிடு மென்பிணி அவிழ்த்த ஆம்பல், தேம்பாய் உள்ள தம்கமழ் மடர்உள- புறம்.383) வரகு சோறு பூளைப் பூப்

போன்றது (நெடுங்குரல் பூளைப் பூவின் அன்ன, குறுந்தாள் வரகின் குறள் அவிழ்ச் சொன்றிபெரும்பாண்.192-193) செந்நெல்லும், அவரையும் மூங்கிலரிசியும் வேங்கை மலர் போன்றிருக்கும். இதனை,

“செவ்வீ வேங்கைப் பூவின் அன்ன

வேய் கொள் அரிசி.....”

(மலைபடு.434-435)

“அகடு நனை வேங்கை வீகண் டன்ன

பகடு தரு செந்நெல போரோடு நல்கி”

(புறம்.390: 21-22)

“புகர் இணர் வேங்கை வீகண் டன்ன,

அவரை

(பெரும்பாண்.194-195)

ஆகிய வரிகள் விளக்குகின்றன. அவரை மலர் தயிரின் பிதிர்வு போன்று நிலத்தில் உதிரும். இதை,

“விளைதயிர்ப் பிதிர்வின் வீஉக்கு இருவி தொறும்,

குளிர்புரை கொடுங்காய் கொண்டன அவரை”

(மலைபடு.109-110)

என்ற வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. பாதிரியின் முதிர்ந்த அரும்பினது இதழை விரித்தது போன்ற, தோலை நீக்கி இனமாகியவற்றோடு கலந்து, மூடும் படியாகப் பெய்த சோறு இருந்தது என்பதை,

“பாதிரி ஊழ்முகை அவிழ்விடுத்து அன்ன

மெய்களைந்து இன்னொடு விரைஇ.....

மூழ்ப்பப் பெய்த முழு அவிழ்ப் புழுக்கல்”

(புறம்.399: 7-9)

இப்பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

“பாசிலைக் குருகின் புன்புற வரிப்பூ

கார்அகல் கூவியர் பாகொடு பிடித்த

இழைசூழ் வட்டம் பால்கலந் தவைபோல்”

(பெரும்பாண்.376-378)

என்னும் இவ்வடிகளில், பசிய இலையினை உடைய குருக்கத்தியின் பூக்கள், அப்ப வாணிகர் பாகொடு பிறவும் கலந்து பிடித்த அப்பம் போல குழியில் உள்ள நீரில் உதிர்ந்து கிடக்கும் என்ற கருத்து அமைந்துள்ளது. குருக்கத்திப் பூ அதன் பஞ்சு போன்ற வடிவத்தாலும், வெண்மையான நிறத்தாலும் அப்பத்திற்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

“பொரிப் பூம் புன்கின்”

(நற்.9)

“நனை முதிர் புன்கின் பூத்தாழ் வெண்மணல்

.....

செந்நெல் வான்பொரி சிதறி அன்ன”

(குறுந்.53)

“பொரி உரு உறழப் புன்கு பூ உதிர”

(கலி.33: 11)

போன்ற இவ்வரிகளும், ஐங்குறுநாறு- 347, குறுந்தொகை-341 ஆகிய பாடல்களும் புங்க மரத்தின் பூ பொரியைப் போன்றிருக்கும் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன. இவ்வாறாகப் புலவர்கள் மலர்களின் மேல் கொண்ட தீராக் காதலால் தாம் காணும் அனைத்திலும் மலர்களின் வடிவம், நிறம், தன்மை ஆகியவற்றைச் சரியாகப் பொருத்தி உவமை கண்டுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

உணவில் மலர்கள்

உவமைகளுக்காக மட்டுமின்றி சங்க காலத்தில் மலர்கள் உணவிற்காகவும் பயன்பட்டுள்ளன. ஆம்பல் மலர், வேளைப்பூ, தும்பைப் பூ, ஆகியவற்றை உணவோடு கலந்து பயன்படுத்தியுள்ளனர். வேளைச் செடியின் வெள்ளிய பூவினை, தயிரில் இட்டு இடைமகள் கூழ் சமைத்தாள் என்பதை,

“வேளை வெண்பூ வெண் தயிர்க் கொளீஇ

ஆய்மகள் அட்ட அம் புளி மிதவை”

(புறம்.215)

இவ்வரிகளால் உணர் முடிகிறது. நெல்லோடு ஆம்பல் மலரைக் கூட்டி சமைத்து உண்டனர். இதனை,

“செழுஞ் செய்ந் நெல்லின் விளைகதிர் கொண்டு

தடந்தாள் ஆம்பல் மலரொடு கூட்டி”

(அகம்.78)

எனும் அடிகள் விளக்குகின்றன. மேலும் கள்ளை உண்பவர் கள்ளில் இடுவதற்குத் தும்பை மலரைப் பயன்படுத்துவர் என்பதை,

“உண் போன் தான் நறுங் கள்ளின் இடச்சில

நாஇடைப் பல்தேர் கோலச் சிவந்த

ஒளிறுஒள் வாடக் குழைந்த பைந்தும்பை”

(புறம்.347)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இவ்வாறாக மலர்கள் சங்க கால மக்களின் உணர்வினில் மட்டுமின்றி உணர்விலும் இடம்பெற்றுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

தொகுப்புரை

உயர்திணை பற்றிய விளக்கம், பெண்களின் உடல் உறுப்புகளான கூந்தல், நெற்றி, கண், வாய், இதழ், பல், கை, முகம், பாதம், மார்பு, தேமல் ஆகியவற்றை வருணிக்க உவமையாக அமைந்த மலர்கள் பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளன. பெண்களின் உடலின் நிறம், இளமைத் தன்மை, மணம் ஆகியவற்றிற்கு உவமைப் பின்புலமாக அமையும் மலர்கள் குறித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. பெண்கள் தங்களை ஒப்பனைப்படுத்த தலையிலும், கழுத்திலும், எவ்வகை மலர்களை அணிந்துள்ளனர் என்பதும், தழையாடையில் அழகுக்காக அமைக்கப்பட்ட மலர்கள் ஆகியவையும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

புணரும் முன்பு குளிர்ச்சிக்காக சங்க காலத்தில் மலர்களை அணிந்து கொண்டமை விளக்கப்பட்டுள்ளது. களவுக் காலத்திலும், கற்புக் காலத்திலும் பெண்கள் அணிந்த மலர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. பெண்கள் மட்டுமின்றி ஆண்களும் மலரணிந்துள்ளனர் என்பதும், அவர்கள் கண்ணியாகவும், மாலையாகவும் அணிந்த மலர்வகைகள் குறித்தும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. மன்னர்களுக்கான அடையாள மலர்கள், புறத்திணைப் போரின் போது வீரர்கள் அடையாளத்திற்காக அணிந்த மலர்கள் ஆகியவை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. தெய்வ வருணனை, வழிபாடு, நல்கல் வழிபாடு ஆகியவற்றில் இடம்பெறும் மலர்கள் குறித்து விளக்கப்பட்டுள்ளன.

அக வாழ்வின் களவு, வரைவு நீட்டித்தல், இற்செறிப்பு , உடன்போக்கு, தலைவியின் ஆற்றாமை, தலைவியை ஆற்றுவித்தல், தலைவன் மீண்டு வருதல், பரத்தமை போன்ற அனைத்துத் தளங்களிலும் பின்புலமாக மலர்கள் அமைந்த விதம் குறித்து விளக்கப்பட்டுள்ளன.

மலர் விற்பனை, அலங்காரத்திற்குப் பயன்பட்ட மலர்கள், பொழுது போக்கிற்காக பறிக்கப்பட்ட மலர்கள், எண்ணுப் பெயர்களில் அமைந்த மலர்ப்பெயர்கள், இசைப்பெயரில் அமைந்த மலர்ப்பெயர், கொடைச்சிறப்பு, நிலையாமை, கையறுநிலை, உபசரிப்பு, உணவுப்பொருள் வருணனை ஆகியவற்றிற்குப் பின்புலமாக அமைந்த மலர்கள், உணவாக அமைந்த மலர்கள் ஆகியவை பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் - 4

அஃறிணைப் பயன்பாட்டில் மலர்கள்

சங்கப் புலவர்கள் இயற்கையையும், சுற்றுச் சூழலையும் உற்று நோக்கியதால் அவற்றில் தாம் கண்ட உண்மைகளைத் தத்தம் பாடல்களில் பொதிந்து வைத்துள்ளனர். இவர்கள் தாவரவியல், வானியல், விலங்கியல் போன்றனவற்றிலும் சிறந்து விளங்கினர் என்பதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி அறிய முடிகின்றன.

இவ்வகையில் சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அஃறிணை உயிர்களான விலங்குகள், பறவைகள் ஆகியனவற்றின் பண்புகளின் தன்மைகளை வெளிப்படுத்தும் வகையான மலர்கள் வழி வெளிப்பட்ட வருணனைகளையும், வடிவங்களையும், எழுப்பும் ஒலிகளையும், நிறங்களையும், அவற்றிற்கு உணவாக அமைந்த மலர்களைப் பற்றியும் விளக்குவதாக இவ்வியல் அமைகின்றது.

அஃறிணை விளக்கம்

அஃறிணை என்பது தமிழ் இலக்கணத்தில் பகுத்தறிவு இல்லாத உயிரினங்களையும் உயிரற்ற பொருட்களையும் வகைப்படுத்தும் சொல்லாகும். இது உயர்திணை அல்லாதது எனவும் பொருள்படும். இதில் ஊர்வன, பறப்பன, உயிர் இல்லாதவை அனைத்தும் அடங்கும். இவற்றைக் குறிக்கும் அஃறிணை எனும் சொல் அல் + திணை என்னும் இரு சொற்களின் கூட்டு வடிவமாகும்.

அஃறிணை என்பதற்குத் தமிழின் முதல் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம் விளக்கம் அளிக்கிறது. இதனை,

“உயர்திணை என்மனார் மக்கட் சுட்டே

அஃறிணை என்மனார் அவரல பிறவே

ஆயிரு திணையின் இசைக்குமன் சொல்லே”

(சொல்.கிளவி,நூற்.1)

என்ற நூற்பா வரிகளால் அறியமுடிகிறது. தொல்காப்பியர் மக்களை உயர்திணை எனவும், மக்கள் அல்லாத ஏனைய உயிர்களை அஃறிணை எனவும் பகுத்துக் கூறியுள்ளார். இதுபோலவே இடைக்கால இலக்கண நூலான நன்னூலும் அஃறிணை என்பதற்கு,

“மக்கள் தேவர் நரகர் உயர்திணை

மற்று உயிர் உள்ளவும் இல்லவும் அ.நிணை”

(சொல்.நூற்.261)

என விளக்கம் தருகிறது. பவணந்தி அடிகள் மக்கள், தேவர், நரகர் ஆகியோர் உயர்திணை என்றும், மற்ற உயிர் உள்ளவையும் உயிர் அற்றவையும் அ.நிணை என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

விலங்குகளைத் தமிழில் ‘மா’ என்றும் குறிக்கின்றனர். “தமிழில் மா என்றால் விலங்கு, பெரிய, மாமரம், குதிரை, மாவு, ஓர் அளவு முதலிய பொருள்கள் உண்டு. எனினும் மாப்பெயர் வகை எனும் தலைப்பில் புள்வகை, விலங்கு வகை, பாம்பு வகை, நீர் வாழ்வன வகை முதலிய அனைத்து உயிரிகளையும் முன்னோர் குறித்தனர்”. (www.newscience.in) என ‘மா’ என்பதற்கான விளக்கத்தையும், பொருளையும் இணையதளம் விளக்கியுள்ளது.

இவ்வாறு அ.நிணையில் உயிர் உள்ளவையும் அற்றவையும் அடங்கும். உயிர் உள்ள அ.நிணையாக விலங்கு, பறவை, ஊர்வன ஆகியனவற்றைக் குறிப்பிடலாம். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐவகை நிலங்களிலும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் விலங்குகளையும் பறவைகளையும் தமது மனக்கண்ணால் உற்று நோக்கி அவற்றின் இயங்கியல்பு, வடிவம், வாழ்க்கை முறை, வண்ணம், உணவுமுறை ஆகியவற்றை முழுமையாக அறிந்து அவற்றைத் தாம் பாட எடுத்துக் கொண்ட பாட்டின் பொருளுக்கேற்ப உவமையாகவோ அல்லது நிலவருணனையாகவோ சேர்த்துப் புலவர்கள் கொடுத்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

விலங்குகளைப் பற்றியும் அவற்றினைச் சங்ககாலப் புலவர்கள் பாடலில் அமைத்த பாங்கினைப் பற்றியும் பதிப்புரையில் குறிப்பிடும் போது, “ஒவ்வொரு விலங்கைப் பற்றியும் பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் அளிக்கும் உருவ விளக்கம், அவற்றின் பழக்க வழக்கங்கள், ஊண் முதலிய இக்கால விலங்கியல் அறிஞர்கள் அளிக்கும் விளக்கங்களோடு ஒத்துள்ளன” (சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம்) எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதில் இக்கால விலங்கியலோடும் சங்ககாலப் புலவர்களின் விலங்கு குறித்த நுண்ணறிவு ஒத்துப்போவதும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

விலங்கு வருணனைகளில் மலர்கள்

சங்ககால மக்களின் வாழ்வியலில் விலங்குகளும் முதன்மைப் பங்கு ஆற்றியுள்ளன. “சங்கத் தமிழர் வாழ்வியலில் விலங்குகள் இயைபுறக் கலந்திருந்தன. சங்கத்தமிழரின் பண்பாட்டில், போரில், உணவில், போக்குவரத்தில் உவமையில் எனப்பல நிலைகளிலும் விலங்கினங்கள் தொடர்பான செய்திகளைக் காணமுடிகிறது” (www.newscience.in) என விலங்குகளின் வாழ்வியல் பயன்பாடு குறித்து இணையதளம் குறிப்பிட்டுள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் பலவகை மலர்களின் தேவை கருதிப் பல்வேறு சூழ்நிலைகளில் அவை கையாளப்பட்டுள்ளன. அவ்வகையில் விலங்குகளைப் பற்றிய வடிவம், நிறம் ஆகியவற்றைப் புலப்படுத்தும் வருணனைகளில் மலர்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன.

அணில்

ஊகம் புல்லினது பூ அணிலின் வால் போன்று இருப்பதாகப் புலவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதை,

“வேனல் வரிஅணில் வாலத்து அன்ன

கானஊகின் கழன்று உகு முதுவீ”

(புறம்.307)

என்ற வரிகளால் அறியமுடிகிறது. தமிழ் தமிழ் அகரமுதலி ஊகம்புல் என்பதற்கு “சீழ்கு” (www.agarathi.com) எனப்பொருள் கூறுகிறது. இது ஊகு எனவும் வழங்கப்படுகிறது.

எலி

சங்க இலக்கியத்தில் மூன்று வகை எலிகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவை இல்எலி, கருப்பை எலி, வெள்ளெலி என்பனவாகும். இவற்றில் கருப்பை எலியின் காது வேனில் காலத்தில் மலரும் கோங்க மரத்தின் அழகிய மலர்மொட்டுப் போன்று வளைந்திருக்கும் எனப் புறநானூறு குறிப்பிடுவதை,

“வேனில் கோங்கின் பூம்பொகுட்டு அன்ன

குடந்தைஅம் செவிய கோட்டு எலி”

(320)

என்ற வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இங்கு எலியின் காது வடிவத்திற்குக் கோங்க மலரின் மொட்டு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஓதி

ஓந்தியின் கருமையான தாடிக்குக் குவளையின் மொட்டுக்கள் ஒப்புமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இதனை,

“வைவால் ஓதி மைஅணல் ஏய்ப்பத்

தாதுஉறு குவளைப் போதுபிணி அவிழ்”

(அகம்.125)

என்ற வரிகளால் அறிய முடிகிறது.

நாகு

நாகு என்பது பெண் கன்றைப் பொதுவாகக் குறிக்கும் சொல்லாக அமைகிறது. கரந்தைப் பூவானது பெண் கன்றின் மார் போன்று இருப்பதை,

“நாகு முலை அன்ன நறும் பூங் கரந்தை”

(புறம்.261)

என்ற வரியால் அறியமுடிகிறது. இப்பாடலின் உரை விளக்கத்தில் “பெண் கன்றின் முலை எழுந்து காட்டாது பரந்து காட்டுவது போலக் கரந்தைப் பூவும் கொடியினின்றும் எழுந்து நில்லாது அதனோடு படிந்து விரிந்து காட்டுதல்” (புறநானூறு, ப.599) என்று வடிவ அடிப்படையில் கரந்தை மலர் பெண்கன்றின் மாரிற்கு உவமையாவது விளக்கப்பட்டுள்ளது.

பன்றி

இங்கு பன்றி என்பது காட்டுப் பன்றியையே குறிக்கும். கூதாள மலர்களின் பூந்தாது முதுகின் மேல் உதிர்ந்தமையால் காட்டுப்பன்றி பொன்னை உரைத்து மாற்று அறியும் கட்டளைக் கல்லைப் போலக் காட்சி அளித்தது என அகநானூறு குறிப்பிட்டுள்ளது. இதனை,

“வண்பிணி அவிழ்ந்த வெண்கூ தாளத்து

அலங்குகுலை அலரி தீண்டித் தாதுஉக,

பொன் உரை கட்டளை கடுப்பக் காண்வர”

(178:9-11)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. இதில் கரிய நிறமுடைய பன்றியின் முதுகில் பொன்னிறமுடைய கூதாள மலர் பூந்தாது படிந்ததால் இது பொன்னுரைத்த கட்டளைக் கல்லுக்கு உவமையாயிற்று. மேலும்,

“புகழா வாகைப் பூவின் அன்ன

வளை மருப்பு ஏனம்”

(பெரும்:109-110)

என்ற இப்பாடலில் காட்டுப் பன்றியின் கொம்பு வாகைப்பூ போன்று வளைந்த வடிவமுடையதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் உரையில் வாகை என்பதற்கு அகத்திப்பூ என்று பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. பன்றியின் கொம்பிற்கு அகத்திப் பூவின் வளைந்த வடிவமே பொருத்தமான உவமையாகும்.

பாம்பு

பொ.ஆனந்த், பாம்பு பற்றி விளக்குமிடத்து, அரவு, அரா, அரவம், பாந்தள், நாகம் போன்ற பெயர்களால் வழங்கப்படும். பாம்பு மிகுந்த அச்சுறுத்தலையும், நச்சுத்தன்மையையும் உடையது. தற்கால விலங்கியலார் கருத்துப்படி ஊர்வன வகையைச் சார்ந்தது” (எட்டுத்தொகை அகநூல்களுள் உயிரினக் குழுவும், ப.70) என்கிறார்.

சங்க இலக்கியத்தில் பாம்பு பல இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. பெரும்பாலும் பாம்பிற்கு உவமையாகக் காந்தள் மலரே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சான்றாக,

“பாம்புபை அவிந்தது போலக் கூம்பி

கொண்டலின் தொலைந்த ஒண்செங் காந்தள்”

(குறுந்.185)

“சிலம்புடன் கமழும் அலங்கு குலைக் காந்தள்

நறுந்தாது ஊதும் குறுஞ்சிறைத் தும்பி

பாம்பு உமிழ் மணியின் தோன்றும்”

(குறுந்.239)

ஆகிய பாடல்களைக் கூற இயலும். இதில் காந்தள் மலர் பாம்பின் படத்திற்கும், பாம்பிற்கும் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

கலித்தொகைப் பாடல் காந்தள் மலர்க்குலை பாம்பின் படம் போலிருப்பதை,

“அரவு உடன்றவை போல் விரிந்த குலை”

(பரி.20:99)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளது. இதே போல் பாம்பின் படத்திற்குக் காந்தள் மலர் உவமையாக அமைவதை,

“..... அரவின்

அணங்குடை அருந்தலை பை விரிப்பவை போல்

காயா மென் சினை தோய நீடிப்

பல் துடுப்பு எடுத்த அலங்குகலைக் காந்தள்”

(அகம்.108)

எனும் பாடலும் விளக்குகின்றது. இதே கருத்தைக் காந்நாற்பதும் புலப்படுத்தியுள்ளது. இதனை,

“அணர்த்து எழு பாம்பின் தலை போல் புணர் கோடல்

பூங்குலை ஈன்ற புறவு”

(11)

என்ற பாடலடிகளால் அறியமுடிகிறது. பாம்பின் படத்திற்கு உவமையாகக் காந்தள் மலர் மட்டுமின்றி நெய்தல் மலரும் கையாளப்பட்டுள்ளது. தேர்ச்சக்கரத்தால் நசுக்கப்பட்ட நெய்தல் மலர் பாம்பின் தலைபோல் வாட்டமுற்று நீரின் மேலே எழுந்தது என்பதை,

“நுதிமுகம் குறைந்த பொதிமுகிழ் நெய்தல்

பாம்பு உயர் தலையின் சாம்புவன நிவப்ப”

(அகம்.160)

என்ற வரிகள் வழி அறியமுடிகின்றன. இங்கு வடிவ அடிப்படையிலான பின்புலத்தில் காந்தள், நெய்தல் ஆகிய மலர்கள் பாம்பிற்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. மேலும், குரவ மரத்தின் அரும்புகள் பாம்பின் பல்லைப் போன்றிருப்பதை,

“அரவு எயிற்று அன்ன அரும்புமுதிர் குரவின்”

(அகம்.237)

என்ற இவ்வடி விளக்குகிறது.

புலி

சங்க இலக்கியத்தில் புலி பல இடங்களில் பேசப்படுகிறது. ஆனால் பெரும்பாலும் யானையுடன் இணைத்தே பேசப்படுகிறது. இதைப்பற்றி பி.எல்.சாமி, “சங்க இலக்கியத்தில் பல பாடல்களில் புலியையும், யானையையும் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. சங்கப்புலவர்கள் காட்டு விலங்குகளில் புலியையும், யானையையும் முக்கியமாகக் கருதினர். சங்க இலக்கியத்தில் பேசப்படும் புலி வரிப்புலியா, சிறுத்தைப் புலியா என்ற கேள்வி எழலாம். பெரும்பாலும் வரிப்புலி பற்றியே (Tiger) பாடியுள்ளனர்” (சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம், ப.226)

என்று குறிப்பிடுகிறார். புலியினைக் குறிப்பிடும் போது வேங்கை என்றும் கூறுவர். வேங்கை மலரைப் போன்ற நிறமுடையதாலும், பெரும்பாலும் வேங்கை மலரைக் கொண்டே புலியை உவமை கூறுவதாலும் இப்பெயர் பெற்றிருக்கலாம்.

துரை ரவிக்குமார் அவர்களும், “பூத்த வேங்கை மரம் கருதியே புலியுடன் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. புலி என்ற சொல் நூற்று இருபத்தெட்டு” இடங்களில் கையாளப்பட்டுள்ளது. வேங்கை என்ற சொல் ஆறிடங்களில் இடம்பெற்றுள்ளது” (சங்க இலக்கியத்தில் விலங்குப் பெயர், பக்.2-4) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்கருத்து இவ்விடத்தில் எண்ணிப்பார்க்கத்தக்கது.

“கருங்கால் வேங்கை வீடகு துறுகல்

இரும்புலிக் குருளையின் தோன்றும்”

(குறுந்.47)

எனும் இப்பாடலில் வேங்கை மலர்கள் உதிர்ந்து காணப்படும் பாறை புலிக்குட்டியைப் போலக் காட்சியளிப்பதாக உவமிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் மஞ்சள் நிறமுடைய வேங்கை மலரும், கருமை நிறமுடைய பாறையும், புலியின் நிறத்திற்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இதுபோன்றே,

“அண்ணல் யானை அணிமுகம் பாய்ந்தென

மிகுவலி இரும்புலிப் பகுவாய் ஏற்றை

வெண்கோடு செம்மறுக் கொளீஇய விடர் முகைக்

கோடை ஒற்றிய கருங்கால் வேங்கை

வாடுபூஞ் சினையின் கிடக்கும்”

(குறுந்.343)

என்ற பாடலிலும் யானையால் தாக்கப்பட்ட புலி வேங்கைப் பூக்களையுடைய கிளையைப் போன்று இறந்து கிடந்தது எனக் கூறப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

“உறுபுலி உருஏய்ப்ப பூத்த வேங்கையை”

(கலி.38:6)

“புதுவதாக மலர்ந்த வேங்கையை

‘அது’ என உணர்ந்து”

(மேலது.49: 5-6)

“வேங்கை தாஅய தேம் பாய் தோற்றம்

புலி செத்து வெரீஇய புகர்முக வேழம்”

(அகம்.12)

“அரும்பு அற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை

மாத் தகட்டு ஒள் வீ தாய துறுகல்

இரும்புலி வரிப் புறம் கடுக்கும்”

(புறம்.202)

போன்ற பாடல்களிலும் நற்றிணை - 383, அகநானூறு - 147, 227, 228, ஐங்குறுநூறு - 396 ஆகிய பாடல்களிலும் புலிக்கு உவமையாக வேங்கை மலர்களே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. புலியின் நிற அடிப்படையிலான பின் புலத்திற்கு வேங்கை மலர் உவமையாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது என்பது அறியலாகின்றது.

புலியின் வரிகளையுடைய நகத்தைப் போலச் சிவந்த மொட்டவிழ்ந்த முள் முருங்கையின் பூக்கள் இருந்தன என்பதை,

“வாள் வரி வயமான் கோள் உகிர் அன்ன

செம்முகை அவிழ்ந்த முள் முதிர் முருக்கின்”

(அகம்.99)

“முருக்கு அரும்பு அன்ன வள் உகிர் வயப்பிணவு”

(அகம்.362)

என்ற வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இங்கு புலியின் நகம் வண்ணம், வடிவம் ஆகிய அடிப்படையில் முருக்கின் முகைக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

வெருகு

பூனை என்பது வெருகு எனப்படும் காட்டுப் பூனையைக் குறிப்பதாகும். இதைப் பற்றி பி.எல்.சாமி “வெருகு என்ற விலங்கைப் பற்றிச் சங்க நூல்களில் சில செய்திகள் காணப்படுகின்றன. இச்செய்திகளை ஆராய்ந்து பார்த்தால் வெருகு என்பது காட்டுப்பூனை என்று அழைக்கப்படும் விலங்கே என்பதில் ஐயமில்லை” (சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம், ப. 24) என்று குறிப்பிடுகிறார். இவற்றால் வெருகு என்பது காட்டுப்பூனை என்பது புலனாகிறது. முல்லை மலரின் அரும்பு வெருகின் பல்லிற்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டிருப்பதை,

“இருவி சேர் மருங்கில் பூத்த முல்லை

வெருகு சிரித்தன்ன பசுவீ மென் பிணி”

(குறுந்.220)

“வெருக்குப் பல் உருவின் முல்லையொடு”

(குறுந்.240)

“பிள்ளை வெருகின் முள் எயிறு புரையப்

பாசில் முல்லை முகைக்கும்”

(புறம்.117)

ஆகிய பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன. இதற்கு வலுச்சேர்ப்பதாக,

“வெருகு வேட்பச் சிரிப்பன போல் முகைத்த முல்லை”

(பாடல்.1651)

என சீவகசிந்தாமணியும் குறிப்பிட்டுள்ளது. வெருகின் பல்லிற்கு முல்லை மலர் மட்டுமின்றி அதிரல் மலரின் அரும்பும் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதை,

“பார்வல் வெருகின் கூர்எயிற்று அன்ன

வரிமென் முகைய நுண்கொடி அதிரல்”

(அகம்.391)

எனும் பாடல் விளக்குகின்றது. இதில் பூனையின் பல்லிற்கு முல்லை, அதிரல் ஆகிய இருமலர்களும் வடிவம், நிறம் என்ற அடிப்படையில் வருணனைப் பின்புலமாக அமைந்துள்ளதை காணமுடிகின்றது. மேலும், இருப்பை மலர் வெருகின் அடிக்கு உவமையாக அமைகின்றது. இதை,

“வெருக்குஅடி அன்ன குவிமுகிழ் இருப்பை”

(அகம்.267)

எனும் வரி விளக்குகிறது. இருப்பை மலரின் வடிவம் காட்டுப் பூனையின் பாதத்திலுள்ள விரல் போன்ற அமைப்பில் இருப்பதை இப்பாடல் குறிப்பிட்டுள்ளது. இதுபோல் பூனைக் குட்டிகள் பூளைப் பூவைப் போன்று காணப்படுவதை,

“..... வெருகின்

பூளை அன்ன பொங்குமயிர்ப் பிள்ளை”

(அகம்.297)

என்ற பாடல் வரி விளக்குகிறது. இதில் பூளைப்பூ பூனைக்குட்டிகளின் மயிரிற்கு உவமையாக நிறம் மற்றும் இயல்பின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது.

முயல்

முயல் ஒரு சிறிய விலங்காகும். இதனைக் குறுமுயல் என்றே சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகிறது. இதன் காது சற்று நீண்டது. இதனை,

“பெருஞ்செவிக் குறுமுயல்”

(புறம்.33)

“நெடுஞ் செவிக் குறுமுயல்”

(புறம்.334-339)

என்ற பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன. முயலின் காதின் வடிவத்தைக் குறிப்பிடும் பொழுது சங்கப் புலவருக்கு அது தாமரையின் புற இதழை ஒத்த நெடிய செவியாகத் தோற்றம் அளித்துள்ளது. இதை,

“முள்அரைத் தாமரைப் புல்இதழ் புரையும்

நெடுஞ்செவிக் குறுமுயல்”

(பெரும்பாண்.114-115)

ஆகிய வரிகள் விளக்குகின்றன. இங்கு தாமரை மலரின் இதழ் முயலின் காது வடிவத்திற்கான பின்புலத்தில் உவமைக்காகக் கையாளப்பட்டுள்ளது.

மான்

சங்க இலக்கியத்தில் மான் இனங்கள் பல இடங்களில் பேசப்படுகின்றன. அவை இரலை, நவ்வி, மரையான், உழை, கடமா என்பனவாகும். இது பற்றி பி.எல்.சாமி, “விலங்கு நூற்படி மான்களில் இரு இனங்கள் தெளிவாகப் பிரித்துணரப்படும். இரலை இனம் (Antelope) என்றும், கலை இனம் (Deer) என்றும் பிரிக்கப்படும். இந்த இரு இனங்களையும் தமிழில் ‘மான்’ என்று பொதுவாக அழைப்பது போல் விலங்கு நூலார் பொதுப்பெயரால் அழைப்பதில்லை. இரலை இன மான்களின் கொம்பில் கிளைகள் இல்லை. கலைமானின் கொம்புகளில் கிளைகள் உண்டு” (சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம், ப.85) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இரலை இனத்திற்குள் இரலை, நவ்வி, மரையான் எனும் வகை மான்கள் அடங்கும். இரலை ஆண் மானின் கொம்பு பற்றி விளக்குமிடத்தில் வாழைப் பூவில் விழுந்த பின்பு காணப்படும் குலைத் தண்டினைப் போல இருப்பதாக அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது. இதை,

“வாழை வான்பூ ஊழுறுபு உதிர்ந்த

ஒழிகுலை அன்ன திரிமருப்பு ஏற்றொடு”

(134)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இரலை முறுக்குடைய கொம்பு உடையதாகப் பல பாடல்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. சான்றாக,

“மறியுடை மடப்பிணை தழீஇப் புறவில்

திரிமருப்பு இரலை பைம்பயிர் உகை”

(அகம்.314)

என்ற பாடல் அமைந்துள்ளது.

“வளிமுனைப் பூளையின் ஒய்யென்று அலரிய

கெடுமான் இனநிரை தழிஇய கலையே”

(அகம்.199)

எனும் இப்பாடலில் கலைமானின் குரல் ஓசை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதில் காற்றில் அகப்பட்ட பூளைப் பூவினைப் போன்று ‘ஓய்’ என்று கலைமான் ஒலி எழுப்பியதாகக்

கூறப்பட்டுள்ளது. இங்கு காற்றில் அசையும் பூளைப் பூவின் ஒலி மான் ஓசைக்கு உவமையாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது.

யானை

யானை சங்கப் பாடல்களில் அதிகமாகப் பாடப்பெற்ற விலங்காகும். காட்டிலும், அரண்மனையிலும் யானைகள் இருந்துள்ளன. அரண்மனை யானைகள் போருக்குப் பழக்கப்பட்டனவாகச் சங்க இலக்கியம் கூறுகிறது. யானை சங்க காலத்தில் சிறந்த விலங்காகப் போற்றப்பட்டுள்ளது.

யானையின் புள்ளிகளையுடைய முகம் ‘புகர்முகம்’ எனப்படுகிறது. இந்த வரிகளையுடைய புகர்முகத்திற்கு உவமையாகக் காந்தள் மலர் கூறப்பட்டுள்ளது. இதை,

“நிரைத்த யானை முகத்து வரி கடுப்பப்

போது பொதி உடைந்த ஒண் செங் காந்தள்”

(அகம்.176)

“பொருத யானைப் புகர்முகம் கடுப்ப

மன்றத் துறுகல் மீமிசைப் பலஉடன்

ஒண்செங் காந்தள் அவிழும் நாடன்”

(குறுந்.284)

எனும் பாடல்கள் விளக்குகின்றன. இதைப் பற்றி பி.எல்.சாமி, “யானையின் நெற்றியிலும் துதிக்கையின் மேற்பகுதியிலும் இளஞ்சிவப்பான புள்ளிகள் காணப்படும்” (சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம், ப.290) என்று குறிப்பிடுவது பொருத்தமாக அமைகின்றது. புள்ளிகளையுடைய யானையின் முகத்திற்கு பூநுதல், பூம்பொறி, பொறிநுதல் எனச் சங்க இலக்கியத்தில் பெயர்கள் வழங்கப்படுகின்றன.

களிற்றின் முகத்தில் உள்ள புள்ளிகள் தெறுழ் மலர் போன்றிருப்பதாக ஒரு புலவர் பாடியுள்ளார். இதை,

“களிற்று முக வரியின் தெறுழ் வீ பூப்ப”

(புறம்.119)

என்ற அடியால் அறியமுடிகிறது. தெறுழ் மலர் அதன் நிறம் காரணமாக யானையின் முகத்தில் உள்ள புள்ளிகளுக்கு உவமையாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது.

மேலும், யானையின் முகத்தில் உள்ள புள்ளிகளுக்கு வேங்கை மலரும் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“வேங்கை வென்ற பொறிகிளர் புகர் நுதல்”

(பதிற்று.53:18)

“ஆம் இழி அணி மலை அலர் வேங்கைத் தகைபோல
தேமுக நனைகவுள், திசை காவல் கொளற்கு ஒத்த
வாய்நில்லா வலிமுன்பின், வண்டுஊது புகர் முகம்”

(கலி.48:1-3)

“வேங்கை அம்சினை எனவிறற்புலி முற்றியும்
பூம்பொறி யானைப் புகர்முகம் குறுகியும்”

(கலி.46:5-6)

எனும் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன. யானையின் குருதி படிந்த தந்தத்திற்கும் காந்தள் மலர் உவமை கூறப்பட்டுள்ளது.

“கொன்ற யானைக் கோடு கண்டன்ன
செம்புடைக் கொழு முகை அவிழ்ந்த காந்தள்”

(நற்.294)

“புகர் நுதல் புண் செய்த புய்கோடு போல

உயர் முகை நறுங்காந்தள் நாள்தோறும் புதிது ஈன”

(கலி.53:4-5)

என்ற பாடல்கள் யானையின் குருதி படிந்த கொம்பு விரியும் காந்தள் மலர் போன்றிருப்பதை விளக்குகின்றன. யானையின் தந்தத்திற்கு காந்தள் மலர் மட்டுமின்றி தாழை மலரும் உவமையாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“சுறவுக் கோட்டன்ன முள் இலைத் தாழை

பெருங் களிற்று மருப்பின் அன்ன அரும்பு முதிர்வு”

(நற்.19)

“உரு கெழு யானை உடை கோடு அன்ன

ததர் பிணி அவிழ்ந்த தாழை வான் பூ”

(நற்.299)

என்ற பாடல்களால் உணரமுடிகிறது. இதில் தாழை மலர் தனது பழுப்பு நிறத்தினாலும் நீண்ட வளைந்த வடிவத்தாலும் யானையின் தந்தத்தை ஒத்துக் காணப்படுவதால் சங்க காலப் புலவர்களால் தந்தத்திற்கு ஒப்புமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

நீர் வாழ் உயிர்கள் வருணனை

நீர்வாழ் உயிரினங்களாக மீன் வகைகள் குறிக்கப்படுகின்றன. நண்டு, ஆமை ஆகியவை நீரிலும் நிலத்திலும் வாழக்கூடிய உயிரினங்களாகும்.

நண்டு

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் நண்டு களவன், அலவன் என குறிக்கப்படுகிறது. நண்டின் கண் சிறு கடுகிற்கும், வேம்பின் அரும்பிற்கும், நொச்சி மலரிற்கும் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன. இங்கு மலரே முதன்மை என்பதால் வேம்பின் அரும்பு நண்டின் கண் போன்றிருப்பதாக,

“வேம்பு நனை அன்ன நெடுங்கட் களவன்” (ஐங்.30)

“வேம்பு நனை அன்ன நெடுங்கண் நீர் ஞெண்டு” (அகம்.176)

எனும் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், நண்டின் கண்கள் நொச்சி மலர் போன்றிருப்பதை,

“நொச்சி மா அரும்பு அன்ன கண்ண

எக்கர் ஞெண்டின் இருங் கிளைத் தொழுதி” (நற்.267)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. இதற்கு வலுச் சேர்ப்பதாக,

“அலவன் கண் ஏய்ப்ப அரும்பு ஈன்று அவிழ்ந்த

கருங் குரல் நொச்சி” (கார்நாற்பது.39)

எனும் வரிகள் அமைகின்றன. இங்கு வேம்பு மலரின் அரும்பு வடிவத்திற்கும், நொச்சி மலர் நீல நிறமுடையதால் கண்ணின் நிறத்திற்கும் உவமையாக அமைந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

மீன்

“கூன முள் முள்ளிக் குவி குலைக் கழன்ற

மீன் முள் அன்ன வெண் கால் மா மலர்” (அகம்.26)

எனும் இப்பாடலில் வளைந்த முட்களையுடைய நீர் முள்ளிச் செடியின் குவிந்த குலைகளிலிருந்து கழன்று உதிரும் பூக்களின் வெண்மையான காம்பு மீனினது முள்ளைப் போன்று இருப்பதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதில் மீன் என்று பொதுவாகக் குறிக்கப்பட்டதால் எவ்வகை மீன் என்பது தெரியவில்லை. ஆனால் சிறிய வகை மீனாகத் தான் இருக்க வேண்டும். நீர் முள்ளி மலரின் காம்பு வெண்மையான நிறத்தாலும் கூர்மையான காம்பாலும் மீனின் முள்ளிற்கு உவமைப் பின்புலமாக அமைந்துள்ளது.

இறா மீன்கள் இருப்பைப் பூப் போன்ற மெல்லிய தலையை உடையவை எனக் கூறப்படுகிறது. இதனை,

“அத்த இருப்பைப் பூவின் அன்ன

துய்த் தலை இறவொடு”

(நற்.111)

என்ற வரிகளால் அறியலாம். இப்பாடலின் உரையில், ‘இப்பூக்களின் உள்ளிடத்தில் வெண்ணெய் போன்ற தேனுடையமையால் இது இறால் மீனுக்கு உவமையாயிற்று’ (ப.202) என உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

புள்ளின வருணனையில் மலர்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் பல வகைப் பறவைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் பறவைகள் தனித்தனியாக உள்ளன. ஏதேனும் ஒரு நிலத்திற்குரிய பூவும், புள்ளும் அந்த நிலத்திற்குரிய நிலம் பொழுதொடு வரவில்லை என்றாலும் அவை வந்த நிலத்தின் பூவும், புள்ளுமாகக் கொள்ளப்படும் எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதை,

“எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்

அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்

வந்த நிலத்தின் பயத்த ஆகும்”

தொல்.பொருள்.நூற்.21)

எனும் நூற்பா விளக்குகிறது. இது திணை மயக்கம் எனப்படும்.

“பறக்கும் உயிர்கள் அனைத்திற்கும் பொதுப்பெயர் பறவை. இஃது பறத்தல் என்னும் செயலால் வந்த பெயர் பறப்பவற்றுள் முட்டையிட்டுக் குஞ்சு பொறிக்கும் உயிரினங்களே (வெளவால் தவிர) பறவை என வழங்கப்பட்டுள்ளன” (சங்க இலக்கியத்தில் பறவைப் பெயர், ப.1) எனப் பறவை என்பதற்குப் பேராசிரியர் துரை ரவிக்குமார் விளக்கமளித்துள்ளார். சங்க இலக்கியத்தில் அறுபது பறவைகள் சுட்டப்பட்டுள்ளன என்றும் இவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மலரைப் பின்புலமாகக் கொண்டு சில பறவைகளின் நிறம், வடிவம் ஆகியவை சங்க இலக்கியத்தில் உவமிக்கப்பட்டுள்ளன. இது மலர் மீதும், பறவைகளின் மீதும் சங்ககாலப் புலவர்கள் கொண்டிருந்த நுண்ணறிவைப் புலப்படுத்துகிறது.

அன்னம்

அன்னத்தின் தோற்றத்தைப் பற்றி விளக்குமிடத்து, “உடலின் மேற்பகுதி வெளிர் பழுப்பாக ஆழ்ந்த பழுப்பு நிறக் கோடுகளைக் கொண்டது. கறுப்பும் வெள்ளையுமான ஓரங்களைக் கொண்ட பளபளப்பான பச்சை நிறத் திட்டுக்களை இறக்கைகளில் காணலாம். செம்புள்ளி உண்டு எனத் தமிழ் நாட்டுப் பறவைகள் நூலாசிரியர் வர்ணித்துள்ளார்” (மேற்கோள், ப.22) க.ரத்னம் தனது தமிழ்ச்செவ்வியல் இலக்கியத்தில் பறவைகள் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். தாழை மலர் அன்னம் போன்று மலர்ந்திருப்பதை,

“அலைநீர்த் தாழை அன்னம் பூப்பவும்” (146)

என சிறுபாணாற்றுப்படை கூறுகிறது. ஆகவே அன்னத்தின் பழுப்பு நிறத்திற்கு இங்கு தாழை மலர் உவமையாக அமைந்துள்ளது. அன்னத்தை வெண்மை நிறப்பறவை எனவும் கூறுவர். அதற்குச் சங்கு நிலவொளி ஆகியவற்றைச் சங்க இலக்கியம் உவமையாகக் கூறினும் சங்கும், நிலவொளியும் சற்றுப் பழுப்பு நிறமுடையவை என்பதை உற்று நோக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது.

காக்கை

கண்டல் மரத்தின் காய்களினால் மோதலுற்ற ஆம்பலின் அரும்பு சாய்ந்து, சிறிய வெண்ணிற நீர்க்காக்கை கொட்டாவி விட்டாற்போல வெண்ணிறமாய் மலர்ந்து நிற்கும் என்பதை,

“கானற் கண்டல் கழன்று உகு பைங் காய்

நீர் நிற இருங் கழி உட்பட வீழ்ந்தென

உறுகால் தூக்க தூங்கி ஆம்பல்

சிறுவெண் காக்கை ஆவித்தன்ன

வெளிரிய விரியும்.....”

(நற்.345)

என்ற வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இதில் ஆம்பல் மலர் பாதி மலர்ந்தும் மலராமலும் இருக்கும் நிலை நீர்க்காக்கை வாயைத் திறந்து கொட்டாவி விடுவது போல புலவர்க்குத் தோன்றியுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

கிளி

புதர்களில் படர்ந்துள்ள பசிய கொடிகளையுடைய அவரையின் பனியில் பூத்த பலமலர்கள் கிளியின் அலகு போல ஒளிவிட்டுத் தோன்றும் என்பதை,

“பனிப்புதல் இவர்ந்த பைங்கொடி அவரைக்

கிளிவாய் ஒப்பின் ஒளிவிடு பல்மலர்”

(குறுந்.240)

எனும் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. இங்கு அவரைப் பூவிற்குக் கிளியின் அலகு, வடிவ அடிப்படையில் உவமையாக அமைந்துள்ளது.

குருகு

சங்க இலக்கியத்தில் குருகும் கொக்கும் தனித்தனி என்பதற்கான சான்றுகள் உள்ளன. இரண்டும் உருவத்திலும் நிறத்திலும் கால் அமைப்பிலும் மாறுபட்டவை என்பது பறவை நூலார் கருத்து. குருகு சங்க இலக்கியத்தில் தாழை மலரால் உவமிக்கப்பட்டுள்ளது. குருகிடமிருந்து தப்பிய இறால்மீன் தாழம் பூவைக் குருகு எனக் கருதி அஞ்சியதை,

“கொடுங்கழி மருங்கின் இரை வேட்டு எழுந்த
கருங் கால் குருகின் கோள் உய்ந்து போகிய

.....

தூறு கடற் தலைய தோடு பொதி தாழை

வண்டு படு வான் போது வெருஉம்”

(நற்.211)

எனும் பாடல் புலப்படுத்துகிறது. இதே போல் தாழை மலர் குருகு போல் தோன்றுவதை,

“தயங்குதிரை பொருத தாழை வெண்பூக்

குருகுஎன மலரும் பெருந்துறை”

(குறுந்.226)

“நீர் மலி கரகம் போல் பழம்தூங்கு முடத்தாழைப்

பூ மலர்ந்தவை போல, புள் அல்கும் துறைவ”

(கலி.133.4-5)

எனும் பாடல்கள் விளக்குகின்றன. குருகுகள் கோதுகின்ற சிறகின் அடித்தாவி போல தாழையின் அரும்புகள் இதழ்விரித்து மலரும் என்பதை,

“வீழ்தாழ் தாழை ஊழுறு கொழுமுகை

குருகு உளர் இறுகின் விரிபு தோடு அவிமும்”

(குறுந்.228)

எனும் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. தாழை மலர் குருகு போல் தோன்றுவதோடு, தாழை இதழ் அவிமும் நிலை குருகு இறகைக் கோதும் போது அதன் அடித்தாவி போலத் தோன்றுவதாகவும் குறிப்புகள் உள்ளன. ஆகவே குருகின் நிறம், வடிவம் போன்றவைக்குத் தாழை மலர் உவமைப் பின்புலமாக அமைந்துள்ளது புலனாகிறது.

புதரின் கிளை மீது வெண்ணிற நாரைகள் இருந்தாற் போன்று வெண்மையான கூதாளச் செடியின் அசையும் மலர் இருந்ததை,

“பைம்புதல் நளிசினைக் குருகு இருந்தன்ன

வண்பிணி அவிழ்ந்த வெண்கூதாளத்து”

(அகம்.178)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. இதே போல் கரும்பின் பூக்கள் மழையில் நனைந்த குருகு போல் இருப்பதை,

“கிளைவிரி கரும்பின் கணைக்கால் வான்பூ

மாரிஅம் குருகின் ஈரிய குரங்க”

(மேலது.235)

ஆகிய வரிகள் உணர்த்துகின்றன. புதர்களிடையே வளர்ந்த வேழந்தின் மலர்கள் காற்றில் அசைவது வானில் பறக்கும் குருகு போன்றிருப்பதை,

“புதல்மிசை நுடங்கும் வேழ வெண்பூ

விசம்பு ஆடு குருகின் தோன்றும்”

(ஐங்.17)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. மேலும் குறுந்தொகைப் பாடல் ஒன்று குருகின் வாயிலிருந்து தப்பிய கெண்டை மீன் நிறம் விளங்கும் தாமரையின் வெண்மையான அரும்பினைக் கண்டு அதையும் குருகு என அஞ்சியதாகக் குறிப்பிடுகிறது. இதை,

“குருகு கொளக் குளித்த கெண்டை அயலது

உருகெழு தாமரை வால்முகை வெருஉம்”

(குறுந்.127)

எனும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இங்கு வெள்ளைத் தாமரை அரும்பு நிறம் மற்றும் வடிவ அடிப்படையில் குருகிற்கு உவமையாக அமைந்துள்ளது.

குருவி

குருவி என்பது சிறு குருவிகளைக் குறிக்கும் பொதுச் சொல்லாக இன்று வழங்குகிறது. “பாட்டும் தொகையுமான செவ்விலக்கியத்தில் குருவிகள் பற்றி குறிப்புகள் மட்டுமே உள்ளன. அவற்றுள் இரண்டு தவிர மற்றவை குரீஇ என அளபெடை பெற்றுள்ளன” (தமிழ் செவ்வியல் இலக்கியத்தில் பறவைகள், ப.64) என க.ரத்னம் குருவிகள் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மனையுறை குருவி, ஊர்க்குருவி என்றும் இது வழங்கப்படுகிறது. இது இன்றைய வழக்கில் சிட்டுக் குருவி என்று அழைக்கப்படுகிறது. வீட்டில் தங்கும் குவிந்த சிறகுகளையுடைய குருவி ஆம்பல் பூவின் வாடலைப் போன்றிருப்பதை,

“ஆம்பற் பூவின் சாம்பல் அன்ன

கூம்பிய சிறகர் மனைஉறை குரீஇ”

(குறுந்.46)

எனும் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதில் ஆம்பல் மலர் குருவியின் வடிவத்திற்கும், நிறத்திற்கும் உவமையாக அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றன.

குருவிமுட்டை

ஊர்க்குருவியின் முட்டை உடைந்தது போன்ற அரும்புகள் மலர்ந்தது புன்னை மரம் என்பதை,

“உள் ஊர்க் குரீஇக் கரு உடைத்தன்ன

பெரும் போது அவிழ்ந்த கருந் தாட் புன்னை”

(நற்.231)

என்ற வரிகள் விளக்குகின்றன.

குறும்பூழ்

இன்றைய காடைக் கோழியே சங்க இலக்கியத்தில் குறும்பூழ் என்று வழங்கப்பட்டுள்ளது. குறிய காலையும், கரிய கழுத்தையும் உடைய குறும்பூழ்ப் பறவைகள், வெண்கடம்பின் நறிய மலரை ஒத்த பறக்க இயலாத இளங்குஞ்சுகளையுடையது என்பதை,

“வண்ணக் கடம்பின் நறுமலர் அன்ன

வளர்இளம் பிள்ளை தழீஇ குறுங்கால்

கறைஅணற் குறும்பூழ்”

(பெரும்பாண்.202-203)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. இப்பாடலில் கடம்ப மலர் குறும்பூழ் குஞ்சின் இளமையான இறகிற்கும், முடிக்கும் உவமையாக அமைந்துள்ளது.

குயில்

குயில் எனும் பறவை இன்றளவும் குயில் என்றே வழக்கில் உள்ளது. இதன் குரல் இனிமையுடையதாகும். சங்க இலக்கியத்தில் குயிலின் அலகு அதிரல் மலரின் கூர்மையான மொட்டுப் போன்று இருப்பதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதை,

“குயில் வாய் அன்ன கூர்முகை அதிரல்”

(புறம்.269)

எனும் வரி உணர்த்துகிறது.

கொக்கு

கொக்கு எனும் பறவை அனைவராலும் அறியப்படும் பறவையாகும். கொக்கு வெண்மை நிறமுடையது. இதன் வடிவமும் கூம்பிய ஆம்பல் மலர் போன்று தோற்றமளிக்கக் கூடியது. இதை,

“மாரிக் கொக்கின் கூரல் அன்ன

குண்டு நீர் ஆம்பல்”

(நற்.100)

“கயக் கணக் கொக்கின் அன்ன கூம்பு முகை

கணைக்கால் ஆம்பல்”

(மேலது.230)

“..... கொக்கின்

கூம்புநிலை அன்ன முகைய ஆம்பல்”

(மேலது.280)

“மாரி ஆம்பல் அன்ன கொக்கின்”

(குறுந்.117)

“பைங்காற் கொக்கின் புன்புறத் தன்ன

குண்டுநீர் ஆம்பலும்”

(மேலது.122)

ஆகிய பாடல் வரிகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன. கொக்கின் முதுகுப் புறம் ஆம்பல் பூவின் கூம்பிய நிலை போன்று தோற்றமளிப்பது இங்கு கொக்கிற்கு உவமைப் பின்புலமாக அமைந்துள்ளது.

சிரல்

சிரல் பறவையைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது துரை இரவிக்குமார், “சிரல் என்னும் பறவை சங்க இலக்கியத்தில் ஒன்பது இடங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. சிரல் என்னும் பெயர் அப்பறவை எழுப்பும் ஒலியால் அமைந்த பெயராகும். இப்பறவை நீர்நிலையில் பறக்கும் பொழுது, ‘சிச்சி’, ‘சிச்சி’ என்று இசை எழுப்பிப் பறப்பதால் சிச்சிலிப் பறவை எனவும் வழங்கப்படும்” (சங்க இலக்கியத்தில் பறவைப் பெயர், ப.21) என்பார்.

இந்தச் சிச்சிலிப் பறவையின் வாய் போன்று தளவம் என்கிற செம்முல்லையின் அரும்பு இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளதை,

“பனி வளர் தளவின் சிரல்வாய்ச் செம்முகை”

(ஐங்.447)

“சிரல் வாய் உற்ற தளவின்”

(நற்.61)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. இதில் தளவம் சிரலின் கூர்மையான வாய் வடிவத்திற்கு உவமையாக அமைந்துள்ளது. ஏனெனில் சிரல் பறவையின் அலகு கருமையும், இளஞ்சிவப்பும் கலந்த வண்ணமாகும்.

இதல்

இதல் என்பது தற்காலத்தில் வழங்கப்படும் ‘கௌதாரி’ எனும் பறவையாகும். இதன் கால்கள் சிவந்த நிறமுடையவை. காலில் காணப்படும் முள் புதரின் மேல் படர்ந்த செம்முல்லையைப் போன்று இருப்பதை,

“புதல்மிசைத் தளவின் இதல் முட் செந்நனை” (அகம்.23)

எனும் வரி உணர்த்துகிறது. இதே போல் இதலின் காலிலுள்ள முள் வெட்சி மலரின் அரும்பு போல இருப்பதாகவும் அகநானூறு குறிப்பிட்டுள்ளது. இதனை,

“இதல்முள் ஒப்பின் முகைமுதிர் வெட்சி” (133)

என்ற வரி விளக்குகிறது. இதைக் கொண்டு நிறம், வடிவம் என்ற பின்புல அடிப்படையில் தளவமும், வெட்சியும் சிவலின் காலிலுள்ள முள்ளிற்கு உவமை கூறப்பட்டுள்ளன என்பதை அறிய முடிகிறது.

சேவல்

வீட்டில் வளர்க்கும் கோழிச் சேவலே சங்க இலக்கியத்தில் சேவல் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. சேவலின் தலையில் உள்ள சிவந்த கொண்டைக்குக் காந்தள் மலர் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதை,

“குவி இணர்த் தோன்றி ஒண்பூ அன்ன
தொகுசெந் நெற்றிக் கணம்கொள் சேவல்” (குறுந்.107)

எனும் வரி விளக்குகிறது. இதனையே சீவகசிந்தாமணியும்,

“..... கொய் மலர தோன்றி போல்
சூட்டு உடைய சேவலும்” (நாமகள் இலம்பகம்.73)

என்று குறிப்பிடுகிறது. காந்தள் மலர் போன்றே கவிர் என்னும் முள் முருக்க மலரும் சேவலின் உச்சிக் கொண்டைக்கும், சண்டையிடும் போது கிளர்த்தெழும் கழுத்திற்கும் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இதை,

“கதிர்த்த சென்னி கவிரிப்பூ அன்ன
நெற்றிச் சேவல் அற்றம் பார்க்கும்” (அகம்.367)

“கவிர்ப்பூ நெற்றிச் சேவலின் தணியும்”

(புறம்.326)

“மனையுறை கோழி மறனுடைச் சேவல்

போர்புரி எருத்தம் போலக் கஞலிய

பொங்கு அழல் முருக்கின்”

(அகம்.277)

போன்ற பாடலின் வரிகள் விளக்குகின்றன. காந்தளும், முருக்க மலரும் சிவந்த நிறம் மற்றும் வடிவ அடிப்படையிலான பின்புலத்தில் சேவலின் கொண்டைக்கும், கழுத்திற்கும் உவமை கூறப்பட்டுள்ளன.

மயில்

சங்க இலக்கியத்தில் மயில் பல பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளது. ஆனால் மலர் உவமைகளைக் கொண்டு சில பாடல்களே அமைகின்றன. மயில் பீலியில் உள்ள கண்களைப் போன்று கருவிளை மலர் இருப்பதை,

“பீலி ஒண்பொறிக் கருவிளை ஆட்டி”

(குறுந்.110)

எனும் பாடலும், குவளை மலர் மயிலின் தோகையைப் போன்றிருப்பதை,

“உருகெழு மஞ்ஞை ஒலிசீர் ஏய்ப்ப

தகரம் மண்ணிய தண்நறு முச்சி

புகர்இல் குவளைப் போதொடு”

(அகம்.393)

என்ற பாடலும் குறிப்பிடுகின்றன. இங்கு கருவிளை, குவளை ஆகியவை மயிலின் தோகையிலுள்ள கண்ணிற்கும், தோகை நிறத்திற்கும் நிற உவமைப் பின்புலத்தில் உவமையாக அமைந்துள்ளன. காயா மலர் மலர்ந்திருப்பது மயில் போல் தோன்றுவதை,

“புல்லென் காயாப் பூக்கெழு பெருஞ்சினை

மென்மயில் எருத்தின் தோன்றும்”

(குறுந்.183)

“கரு நனைக் காயா, கணமயில் அவிழ்” (சிறுபாண்.165)

ஆகிய பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. இதில் காயா மலர் மயிலின் நிறத்திற்கு உவமை கூறப்பட்டுள்ளது.

“குமரி வாகைக் கோலுடை நறுவீ

மடமாத் தோகைக் குடுமியின் தோன்றும்”

(குறுந்.347)

“வாகை ஒண்பூப் புரையும் முச்சிய

தோகை.....”

(பரி.14:7-8)

இப்பாடல் வரிகள் வாகை மலர் மயிலின் தலையில் தோன்றும் உச்சிக் கொண்டைக்கு உவமையாவதை விளக்குகின்றன. இதில் வாகை, மயிலின் உச்சி வடிவத்திற்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

மின்மினி

வேங்கை மலர் மரத்திலிருந்து உதிர்வது கொல்லனின் உலைக் களத்திலிருந்து தெறித்து எழும் தீப்பொறி போல எழுந்து, சிறிய மின்மினிப் பூச்சிகளைப் போல பரவி விழும். இதனை,

“நலஇணர் வேங்கை நறுவீ கொல்லன்

குருகுஊது மிதிஉலைப் பிதிர்வின் பொங்கி,

சிறுபல் மின்மினி போல.....”

(அகம்.202)

என்னும் வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இதில் வேங்கை மலர் அதன் நிறத்திற்காக தீப்பொறிக்கும், மின்மினிக்கும் உவமையாக அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

உயிருள்ள அ.ஃறிணைப் பொருட்களின் வடிவம், நிறத்தினைப் புலப்படுத்தும் வகையில் மலர்கள் பயன்பட்டது போன்றே உயிரற்ற அ.ஃறிணைப் பொருட்களின் நிறம், வடிவம் ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்தும் வகையில் மலர்கள் பயன்பட்டுள்ளன.

ஆடை

ஆடை வெளுப்பவள் ஆடையைக் கஞ்சியில் தோய்த்து எடுத்து அதனை நீளப் புடைத்துப் பின் முறுக்கி அவ்வாடையைக் குளிர்ந்த நீரில் இடுவாள். நீரில் நனைந்த அவ்வாடையில் முற்றிலும் அவிழாத முறுக்குப் போல, பகன்றைக் கொடியின் அவிழும் நிலையில் உள்ள வெள்ளிய பூக்கள் தோற்றமளிக்கும். இக்கருத்தை,

“நலத்தகைப் புலத்தி பசைதோய்த்து எடுத்துத்

தலைப்புடைப் போக்கித் தண் கயத்து இட்ட

நீரின் பிரியாப் பருஉத் திரி கடுக்கும்

பேர் இலைப் பகன்றைப் பொதி அவிழ் வான் பூ”

(குறுந்.330)

என்ற வரிகள் விளக்குகின்றன. இதே போன்று பகன்றை மலர் வெண்மையான ஆடைக்கு உவமையாவதை,

“பனித் துறைப் பகன்றைப் பாங்குடைத் தெரியல்
கழுவுறு கலிங்கம் கடுப்ப”

(பதிற்.76)

“திருமலர் அன்ன புதுமடிக் கொளீஇ”

(புறம்.390:15)

“போதுவிரி பகன்றைப் புதுமலர் அன்ன
அகன்றுமடி கலிங்கம்.....”

(புறம்.393:17-18)

ஆகிய வரிகளும் வெளிப்படுத்துகின்றன. நள்ளிரவில் அதிரல் பூக்கள் பூத்த கொடிகள் காற்றில் அசைந்தாடுவது போன்று மெய்க்காப்பாளரின் துகில் அசைந்தாடியது. இதனை,

“அதிரல் பூத்த ஆடுகொடிப் படாஅர்
சிதர்வால் அசைவளிக்கு அசைவந் தாங்கு
துகில்”

(முல்லை.51-53)

எனுமடிகள் உணர்த்துகின்றன. காந்தள் மலர் மலைச் சாரலில் வீழ்ந்து கிடப்பது மகளிர் அணியும் கச்ச விரிந்து கிடப்பது போல கபிலருக்குத் தோன்றியுள்ளது. இதனை,

“விண்பொரும் சென்னுக் கிளைஇய காந்தள்
தண் கமழ் அலரி தாஅய், நன்பல
வம்பு விரி களத்தின் கவின்பெறப் பொலிந்த”

(குறிஞ்சி.196-198)

எனும் வரிகளால் உணரமுடிகிறது. வம்பு என்னும் சொல் கச்சைக் குறிப்பதாக அமைகிறது. இங்கு வடிவ அடிப்படையில் காந்தள் கச்சிற்கு உவமையாக அமைந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. பகன்றை, அதிரல் ஆகியவை வெண்மையான நிறத்தின் காரணமாகவும், காந்தள் வடிவத்தின் காரணமாகவும் ஆடைக்கு உவமையாக அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

கொடி

அங்காடிகளில் அடையாளத்திற்காக இருபக்கமும் கால்களை ஊன்றிக் கொடிகள் பறக்கவிட்டது போன்று கரும்பின் வெண்மையான பூ தோற்றமளிப்பதை,

“உரு கெழு கரும்பின் ஒண்பூப் போல
கூழுடைக் கொழு மஞ்சிகை”

(பட்டினப்.162-163)

என்ற வரிகளால் அறியமுடிகிறது.

யாழ்

வண்டுகள் மொய்க்கின்ற பாதிரி மலரின் உள்ளிடத்தை ஒத்த நிறமுடைய தோல், கமுக மரத்தின் பாளையாகிய அழகிய பசிய பூ விரியாமல் கருவாயிருப்பதை ஒத்த இரண்டு கண்ணும் கூடின செறிந்த துளை ஆகியவற்றை உடையது யாழ் என யாழின் வடிவத்தைக் கூறுமிடத்து மலர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதனை,

“பாசிலை ஒழித்த பராரைப் பாதிரி

வளிதழ் மாமலர் வயிற்றிடை வகுத்ததன்

உள்ளகம் புரையும் ஊட்டுறு பச்சை

பரியரைக் கமுகின் பாளைஅம் பசம்பூக்

கருஇருந் தன்ன கண்கூடு செறிதுளை”

(பெரும்பாண்.4-8)

ஆகிய வரிகள் விளக்குகின்றன.

மதில்

நான்முகனைப் பெற்ற பல இதழ்களையுடைய தாமரை மலரின் நடுவே உள்ள பொகுட்டினைப் போலச் செங்கற்களால் இயற்றப்பட்டு விளங்கும் உயர்ந்த மதில்களை உடையது கச்சி முதுர். இதனை,

“..... நெடியோன் கொப்பூழ்

நான்முக ஒருவர் பயந்த பல்இதழ்த்

தாமரைப் பொகுட்டின் காண்வரத் தோன்றி

சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநகர் வரைப்பின்”

(பெரும்பாண்.402-405)

இவ்வடிகள் விளக்குகின்றன. இதில் தாமரைப் பொகுட்டு மதிலின் வடிவத்திற்கு உவமையாக அமைந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

சுரிதகம்

சுரிதகம் என்பது ஒரு வகைத் தலையணியாகும். கைவினை வல்ல கம்மியன் பல வண்ணக் கற்களை இட்டு இழைத்த பொன்னாலாகிய சுரிதகம் என்னும் அணி போன்ற வடிவினதாகிய கோங்க மரத்தின் அரும்புகள் மலர்ந்தன.

“கை வல் வினைவன் தையுபு சொரிந்த

சுரிதக உருவின ஆகிப் பெரிய

கோங்கம் குவி முகை அவிழ்”

(நற்.86)

என்னும் அடிகள் மேற்கண்ட கருத்தை விளக்குகின்றன. சுரிதகம் என்ற அணிகலனுக்குக் கோங்க மலர் உவமைப் பின்புலமாக அமைந்துள்ளது.

தங்கத்தட்டு

பொன்னால் செய்யப்பட்ட தராசுத் தட்டுகள் அழகு பெறும்படி வெள்ளிக் கம்பியை அறுக்கும் போது அதன் மேல் உதிர்கின்ற துகள்போல கோங்கின் மலர் மேல், வண்டுகள் மொய்ப்பதால் குரவமரத்தின் மலர்களிலிருந்து பூந்துகள்கள் உதிர்ந்து விழுந்தன. இதில் கோங்கு பொன் தட்டிற்கும். குராவின் மலர் வெள்ளிக்கம்பிக்கும் உவமையாக அமைந்துள்ளன. இதனை,

“பொன்செய் கன்னம் பொலிய, வெள்ளி

நுண்கோல் அறைகுறைந்து உதிர்வன போல

அரவ வண்டினம் ஊதுதொறும் குரவத்து

ஓங்குசினை நறுவீ கோங்கு அலர் உறைப்ப”

(அகம்.317:8-11)

ஆகிய வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இவ்வாறாக உயிரற்ற அ.:றிணைப் பொருட்களின் நிறம், வடிவம் ஆகியவற்றையும் வெளிக்கொணர்ந்து உணர மலர்கள் ஏதுவாக அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

அ.:றிணை உயிர்கள் உணவில் மலர்கள்

மலர்கள், வருணனை, மக்களின் உளக்குறிப்பு, நில வளம் ஆகியவற்றை விளக்கப்பயன்பட்டதோடு அ.:றிணை உயிர்களின் வடிவம், நிறம் ஆகியவற்றையும் புலப்படுத்தப் புலவர்களால் பாடல்களில் கையாளப்பட்டுள்ளன. இது போன்றே விலங்குகளின் உணவிலும் மலர்கள் பயன்பட்டுள்ளன. ஆநிரைகள், யானை, மான், கரடி ஆகிய விலங்குகள் அதன் உணவில் ஒரு வகையாக மலர்களையும் உண்டுள்ளன என்பதைச் சங்க இலக்கியம் வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

ஆநிரைகள்

ஆநிரைகளில் பசு, எருமை, எருது ஆகியவை இடம்பெறும். இவை தாம் வாழும் நிலத்திற்கேற்ப அங்கு இருக்கும் மலர்களையும் உணவாகக் கொண்டுள்ளன.

எருமை

எருமை மருத நில விலங்காகும். இது வளர்ப்பு விலங்காகவும் உள்ளது. எருமை ஆம்பல் மலர், கழுநீர் மலர், தாமரை மலர், மோரோட மலர், குவளை மலர் ஆகிய

மலர்களை உணவாகக் கொண்டுள்ளது என்பதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

“கழுநீர் மேய்ந்த கருந் தாள் எருமை” (நற்.260)

“கழுநீர் மேய்ந்த கடவாய் எருமை” (சிறுபாண்.42)

“இரும்பு இயன்றன்ன கருங் கோட்டு எருமை

ஆம்பல் மெல் அடை கிழிய குவளைக்

கூம்பு விடு பல்மலர் மாந்தி” (அகம்.56)

என்ற பாடலடிகள் எருமை கழுநீர் மலரை உண்டதைக் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும் ஆம்பல், மோரோடம் ஆகிய மலர்களையும் உணவாகக் கொண்டதை,

“எருமை நல் ஏற்றினம் மேயல் அருந்தென

பசு மோரோடமோடு ஆம்பல் ஒல்லா” (ஐங்.93)

“அரிமலர் ஆம்பல் மேய்ந்த நெறிமருப்பு

ஈந்தண் எருமைச் சுவல்படு முதுபோத்து” (அகம்.316)

ஆகிய பாடல்வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. தாமரை மலரையும் எருமை மேய்ந்ததை,

“சேற்று நிலை முனைஇய செங்கட் காரான்

.....

அம் தூம்பு வள்ளை மயக்கி, தாமரை

வண்டு ஊது பனிமலர் ஆரும்” (அகம்.46)

என்ற பாடல் விளக்குகிறது.

பசு, பகடு

வயலில் அரிச்சூட்டோடு புதிதாகக் கொண்டு வந்து போடப்பட்ட வெள்ளை நிற ஆம்பல் மலர், கன்றை அண்மையில் ஈன்ற பசுவால் உண்ணப்பெறும். அதனால் உண்ணப்பட்டது போக எஞ்சிய மிச்சிலை உழுதுவிட்டு ஓய்ந்த நடையை உடைய முதிய பகடு உண்ணும் என நற்றிணை குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

“வயல் வெள் ஆம்பல் சூடு தரு புதுப் பூக்

கன்றுடைப் புனிற்றா தின்ற மிச்சில்

ஓய்நடை முதுபகடு ஆகும்” (290)

என்ற வரிகள் விளக்குகின்றன. சிறுவர்கள் தம் அம்பினால் இருப்பை மலர்களை உதிர்த்து அதனை ஓடையின் ஏற்றத்திலே ஏறி வழக்கி விழுந்து முடம் பட்டுத் தனித்துக் கிடக்கும் பகட்டினை உண்ணச் செய்வர். இச்செய்தியை,

“இன்னா ஏற்றத்து இழுக்கு முடம் கூர்ந்து

ஒரு தனித்து ஒழிந்த உரனுடை நோன் பகடு

அம்குழை இருப்பை அறை வாய் வான் புழல்”

(அகம்.107)

எனும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. எருமை, பசு. பகடு ஆகிய விலங்குகள் அவை வாழ்கின்ற நிலத்தில் உள்ள மலர்களையும் ஒரு வகை உணவாகக் கொண்டுள்ளன என்பதை இதனால் அறியமுடிகின்றது.

யானை

சங்க இலக்கியத்தில் பல பாடல்களில் கூறப்படும் விலங்கு யானையாகும். பி.எல்.சாமி, “யானையைத் தமிழ்நாட்டில் சிறந்த விலங்காகப் பண்டை காலத்தில் கருதினரென்று தெரிகின்றது. காட்டு விலங்குகளில் யானையும் புலியுமே விரிவாக சங்க இலக்கியத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளன” (சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம், ப.276) என்று யானையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆண்யானை வேங்கை மரப் பூங்கொத்துகளைக் கவளமாகப் பெண்யானைக்கும், கன்றிற்கும் ஊட்டி நிற்கும் என்பதை,

“..... கன்றொடு

மடப்பிடி தழீயெ தடக்கை வேழம்

தேன் செய் பெருங் கிளை இரிய வேங்கைப்

பொன் புரை கவளம் புறந்தருபு ஊட்டும்”

(202)

என்று நற்றிணைப் பாடல் குறிப்பிடுவது போல் அகநானூறும்,

“திருந்து அரை நிவந்த கருங்கால் வேங்கை

எரிமருள் கவளம் மாந்தி களிறுதன்

வரிநுதல் வைத்த வலிதோம்பு தடக்கை”

(349)

எனக் குறிப்பிடுவகிறது. இதனால் யானை வேங்கை மலரை விரும்பி உண்ணும் என்பது புலனாகிறது.

மான்

மான்களின் வாழ்க்கைச் சூழல் குறித்து விளக்குமிடத்து பெ.ஆனந்த், “தாவர உண்ணிகளான மான்கள் காட்டில் சுற்றித் திரிந்து கலங்கிய நீரைப் பருகி, வேங்கைப் பூ,

குமிழம் பழம், உழுந்தின் முதிர்ந்த காய்கள் முதலானவற்றைத் தம் சுற்றமொடு உண்டு வாழ்ந்தன” (எட்டுத்தொகை அகநூல்களுள் உயிரினக் குழுவும், ப.65) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மலையில் உள்ள வேங்கை மரத்தின் பொன்னிறமான நறிய மலர்களை மானினங்களின் திரள்கள் மேயும் என்று ஐங்குறுநூறு குறிப்பிடுகிறது. இதை,

“பெரு வரை வேங்கைப் பொன் மருள் நறுவீ

மான் இனப் பெரும் கிளை மேயல் ஆரும்” (217)

என்ற வரிகளால் உணரமுடிகிறது. வேங்கை மலர் மட்டுமல்லாது மான் இருப்பை மலர், வேளைப்பூ ஆகியவற்றையும் உணவாகக் கொண்டுள்ளது என்பதை,

“கதிர்க்கால் அம்பினை உண்கிய, புகல்ஏறு

குதிர்க்கால் இருப்பை வெண்பூ உண்ணாது” (அகம்.321)

எனும் பாடல் விளக்குகிறது. இதில் பெண்மான் உண்ண வேண்டும் என்று கருதிய ஆண்மான் இருப்பை மலரைத் தான் உண்ணாமல் தன் இணைமானை அழைக்கிறது எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. துள்ளும் நடையையுடைய மான்பினை பூளைச்செடி வளர்ந்த அச்சம் தரும் பாழிடத்தில் வேளையின் வெள்ளிய பூவைத் தின்னும் என்பதை,

“சிறுமறி தழீஇய தெறிநடை மடப்பினை

பூளை நீடிய வெருவரு பறந்தலை

வேளை வெண்பூக் கறிக்கும்” (புறம்.23)

என்ற வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. மானினங்கள் அவை வாழும் நிலத்தில் கிடைக்கும் மலர்களையும் வறட்சி காரணமாக உணவாகக் கொண்டன என்பது இதனால் உணரப்படுகிறது.

கரடி

இது பாலை நில விலங்காகும். பாலைத் திணைப் பாடல்களில் அதிகம் கூறப்படும் விலங்காகவும் உள்ளது. குறிப்பாக அகநானூற்றில் பாலைத் திணைப் பாடல்களில் அதிகமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அகநானூறு மட்டுமே கரடி இருப்பை மலரை உணவாகக் கொண்டதைப் பல இடங்களில் பதிவு செய்துள்ளது. மற்ற இலக்கியங்களில் இக்குறிப்புக் காணப்படவில்லை. இருப்பை மலர் சாறு நிறைந்ததாகவும், சற்று இனிப்புத் தன்மை வாய்ந்ததாகவும் கூறப்படுகிறது. பாலை நிலத்தில் இம்மலர் கரடிகளுக்கு உணவாக அமைந்ததை, அகநானூறு,

“அத்த இருப்பை ஆர் கழல் புதுப் பூத்
துய்த்த வாய, துகள் நிலம் பரக்க

.....

வன் கை எண்கின் வய நிரை பரக்கும்” (15)

“பொகுட்டு அரை இருப்பைக் குவிகுலைக் கழன்ற
ஆலி ஒப்பின் தூம்புடைத் திரள்வீ

ஆறுசெல் வம்பலர் நீள்இடை அழுங்க
ஈனல் எண்கின் இருங்கிளை கவரும்”

(95)

“புல்அரை இருப்பைத் தொள்ளை வான்பூப்
பெருங்கை எண்கின் இங்கிளை கவரும்”

(149)

என்ற பாடல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளது. மேலும் 171, 247, 267, 275, 331 ஆகிய பாடல்களிலும் இதே கருத்து அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இதுவரை கண்டதிலிருந்து, அ.:றிணை உயிர்களான விலங்குகள், பறவைகள் ஆகியவற்றினைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது சங்க காலப் புலவர்கள் அவற்றின் வடிவத்திற்கும், நிறத்திற்கும் சரியாகப் பொருந்தும் ஒப்புமையுடைய மலர்களையே உவமையாக அமைத்துப் பாடியுள்ளனர் என்பது புலப்படுகிறது. மேலும் மலர்கள் மற்றும் பறவை, விலங்குகள், அ.:றிணைப் பொருட்கள் குறித்த நுட்பமான பார்வையும், நுண்ணறிவும் அக்காலப் புலவர்களுக்கு இருந்தது வியந்து போற்றுதற்குரியதாக அமைகிறது.

தொகுப்புரை

அ.:றிணை என்பதற்கான விளக்கம், காரணம் ஆகியவை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. சங்ககாலப் புலவர்கள் மனதில் இயற்கை மட்டுமின்றி, இயற்கையைச் சார்ந்து வாழும் அ.:றிணை உயிர்கள் குறித்த அறிவும் இருந்துள்ளமை விளக்கப்பட்டுள்ளன.

மலர்களையும் அவற்றின் வடிவம், நிறம் ஆகியவற்றையும் கொண்டு எலி, முயல், புலி, பன்றி போன்ற விலங்குகளின் நிறம், வடிவம் ஆகியவை உவமைப் படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

நீர் வாழ் உயிரினங்களான மீன், நண்டு ஆகியவற்றின் வருணனையிலும் மலர்கள் உவமையாக அமைந்துள்ளமை விளக்கப்பட்டுள்ளன.

பறவைகளின் அலகு, வடிவம், நிறம் ஆகியவற்றைப் புலப்படுத்த உவமையாக மலர்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன என்பது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

உயிரற்ற அ.:றிணைப் பொருட்களான ஆடை, அணிகலன், யாழின் உறுப்பு, மதில் ஆகியவற்றின் உவமையிலும் மலர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

வருணனை மற்றும் உவமையில் மட்டுமல்லாது விலங்குகளின் உணவிலும் மலர்கள் இடம் பெற்றுள்ளன என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் சங்கப் புலவர்களின் அ.:றிணை உயிர்கள் குறித்த நுட்பமான பார்வை புலப்படுவதும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல் - 5

மலர்கள் - அறிவியல் பார்வை

ஒவ்வொரு இலக்கியமும் தான் தோன்றிய சமுதாயம், அச்சமுதாயத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் பண்பாடு, நாகரிகம், அறிவு, நம்பிக்கை ஆகியவற்றை எடுத்துரைக்கின்றன. தற்காலத்தில் அறிவியல் எவ்வளவோ வளர்ச்சி பெற்றாலும் அதற்கு அடித்தளமாய் அமைந்தது சங்ககாலம் எனலாம். சங்ககாலப் புலவர்களும் அறிவியல் பற்றிய அறிவினை மிகப் பெற்றுத் திகழ்ந்துள்ளனர் என்பதில் ஐயமில்லை. ஏ.பேட்ரிக் தமிழரின் மலர் குறித்த அறிவினைக் குறிப்பிடுமிடத்து, “குறிஞ்சி நிலத்தைக் குறித்த பெருமைகளை ஆரிய அரசனான பிரகத்தனுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கும் வகையில் கபிலர் குறிஞ்சிப்பாட்டையே பாடினார் என்பது வரலாறு. நவீன தொழில் நுட்ப அறிவியல் வளர்வதற்கு முன்னரே இம்மண்ணில் மலரும், மலர்களைக் குறித்த பரந்த அறிவும் தமிழர்களுக்கு இருந்துள்ளது” (www.dinamani.com, Sep 20, 2012) என்கிறார்.

சங்ககாலத்தில் இருந்த தாவரங்களில் மலர்ந்த மலர்களின் நிறம், வடிவம், தன்மை இவற்றை இயல்பான ஒப்புமையால் புலவர்கள் விளக்கியுள்ள பாங்கு, மலர்களை வாடாமல் பாதுகாக்க மேற்கொண்ட எளிமையான அறிவியல் வழிமுறை, இக்காலத்தில் அம்மலர்களின் மருத்துவப் பயன்பாடு, அவற்றிலிருந்து பெறப்படும் வேதிப்பொருட்கள் ஆகியவற்றை இவ்வியல் வெளிப்படுத்துவதாக அமைகிறது.

மகரந்தச் சேர்க்கை

மலர் அல்லது பூ என்பது மலரும் தாவரங்களில் காணப்படும் இனப்பெருக்க அமைப்பு ஆகும். “மலர்கள், தாவரங்களின் இனப்பெருக்க உறுப்புகளைக் கொண்டள்ளன. மலர்களின் பணி விதைகளை உருவாக்குவது ஆகும்” (www.ta.wikipedia.org) என இணையவழிச் செய்தி மலர்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.

மலரின் முதன்மை நோக்கம் இனப்பெருக்கம் ஆகும். மலர்கள் தாவரத்தின் இனப்பெருக்க உறுப்பாக இருப்பதால், அவை மகரந்தச் சேர்க்கையின் மூலம் விதைகளை உருவாக்குகின்றன. இந்த மகரந்தச் சேர்க்கை காற்று மற்றும் பூச்சிகள், வண்டுகள் ஆகியவற்றின் உதவியால் நடைபெறுகிறது.

இவ்வாறாக மகரந்தச் சேர்க்கை நடைபெற மலர்கள் வண்டுகள் மற்றும் தேனீக்கள் பூச்சிகளைக் கவர்வதற்காகவே நிறம், மணம், தேன் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளன என்பதை அறியமுடிகிறது. இதில் மகரந்தங்கள் ஆண் வித்துகளாகவும், சூலகம் பெண் வித்துகளாகவும் அமைந்துள்ளன.

தேன்

மலர்களிலிருந்து பெறப்படும் முக்கியப் பொருள் தேன். இது சிறந்த உணவாகவும், நோய் தீர்க்கும் மருந்தாகவும் பயன்படுகிறது. ஒரே மலரில் இருந்து சேகரிக்கப்படும் தேன் அதிக மருத்துவ குணங்கள் நிறைந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. பூக்களில் உள்ள வழுவழுப்பான திரவத்தில் இருந்து தேனீக்கள் தேனைப் பெறுகின்றன.

“தேன் என்பது குளுகோஸ், புரக்டோஸ், நீர் மற்றும் சில என்ஸைம்கள் சிலவகை எண்ணெய்கள் ஆகியவை அடங்கியதாகும். தேன் கலோரி ஆற்றல் மிகுந்த ஓர் உணவாகும். உதாரணத்திற்கு ஒரு அவுன்ஸ் தேன் மூலம் ஈக்களுக்குக் கிடைக்கும் ஆற்றல் ஒரு முறை உலகைச் சுற்றி வரப் போதுமானதாகும். ஆப்பிரிக்க நாட்டில், அறுவை சிகிச்சை முடித்து தையல்கள் போட்டபின் காயம் ஆறுவதற்காகச் சுத்தமான தேனைத் தடவுகிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. காயங்களின் மீது தேனைத் தடவுவதால் காயம் விரைவில் குணமடையும் என அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த ஆய்வாளர்கள் கண்டறிந்துள்ளனர்” (www.wikipedia.org) என்ற இணையதளச் செய்தியினால் தேன் பற்றிய செய்திகளை அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் தேன், நனை விளை நறவு, பூத்தேறள், பூக்கள், பூ நறவு, பூக்கமழ் தேறல் போன்ற பெயர்களால் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இதனை,

“நனைவிளை நறவின் தேறல் மாந்தி” (அகம்.221)

“நனை அமை கள்ளின் தேறலொடு மாந்தி” (பதிற்.12:18)

“நனை முதிர் சாடி நறவின்” (புறம்.297)

“நனைக்கள்ளின் மனைக்கோசர்” (புறம்.396:7)

“பூக்கமழ் தேறல்.....”

(பொருந.157)

ஆகிய வரிகள் புலப்படுத்துவதோடு, தேன் ஒரு வகை உணவாகவும் இருந்ததை விளக்குகின்றன.

வாடாத் தொழில் நுட்பம்

சங்க காலத்தில் மலர்களை வாடாமல் பாதுகாக்க அவற்றைச் செப்பினுள்ளும், மூங்கில் குழாயினுள்ளும் வைத்துப் பாதுகாத்துள்ளனர். இது சங்ககாலத் தமிழரின் எளிமையான மற்றும் நுட்பமான அறிவியல் அறிவினைப் புலப்படுத்துகிறது. மலர்களைச் செப்பினுள் வைத்திருந்ததை,

“மடைமான் செப்பில் தமிழ் வைகிய

பெய்யாப் பூவின் மெய் சாயினளே”

(குறுந்.9)

“புடை அமை பொலிந்த வகை அமை செப்பில்

காமர் உருவின் தாம் வேண்டு பண்ணியம்

கமழ் நறும்பூவோடு மனை மனை மறுக”

(மதுரைக்.421-423)

“வகைவரிச் செப்பினுள் வைகிய கோதையேம்”

(கலி.68:15)

எனும் அடிகளால் அறியமுடிகிறது. பழையர் மகளிர் இருப்பை மலரை மூங்கில் குழாயுள் வைத்து விற்பனை செய்ததை,

“கோடுகடைந் தன்ன கொள்ளை வான்பூ

ஆடுபரந் தன்ன ஈனல் எண்கின்

தோடுசினை உரீஇ உண்ட மிச்சில்

பைங்குழைத் தழையர் பழையர் மகளிர்

கணதிரள் நீள்அமைக் கடிப்பின் தொகுத்து

குன்றகச் சிறுகுடி மறுகுதொறும் மருகும்”

(அகம்.331)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. செப்பினுள்ளும், மூங்கிலினுள்ளும் மலர்களை இட்டு வைப்பதால் அவற்றின் மணம் கெடாமல் இருக்கும் என்பதை உணரமுடிகிறது.

மலர் சூடும் இடம்

மலர்களை அணிவதில் பழைய மரபுகள் போய்ப் பல புதிய மரபுகள் ஏற்பட்டுள்ளன. மலர்களைத் தலையின் மத்தியப் பகுதியில் அணிவதுதான் முறை.

ஆனால் தற்போது மலர்களைத் தலையின் பல பகுதிகளிலும் பொருத்தமில்லாமல் அணிகின்றனர்.

மலர் சூடும் இடம் பற்றி, “மலர் இயற்கையாகச் சூடப்பட வேண்டிய இடம் தலையின் பின் பக்கத்தில் சிறுமூளையின் புறத்தில் தான். இப்பாகத்தில் தான் மூளையும் முள்ளந்தண்டுக் கொடியும் பிணைக்கப்பட்டுள்ளன. இரத்த ஓட்டத்திற்கும், நரம்பியக்கத்திற்கும், சுவாசித்தலுக்கும் கேந்திரமாக விளங்கும் மஞ்ஞானமுகமாக இது விளங்குகிறது. இப்பாகத்தில் சூடிய மலரைக் கேந்திர உறுப்புகள் கிரகித்து இதற்குத் தக்க பலனை ஏற்படுத்துகிறது” (நோய் நீக்கும் பூக்களும் கீரைகளும், பக்.6-7) என கே.எஸ்.லட்சுமணன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மலர்களை அழகுக்காகச் சூடுகின்றனர். ஆனால் அதனால் சில பயன்களும் விளைகின்றன. மலருக்கு இயற்கையாகவே பஞ்சு போன்ற மென்மைத் தன்மை உண்டு. தலைக்குக் குளித்த பின் கூந்தலை முடிக்கும் போது புலராமல் இருக்கும் ஈரத்தை அணிந்து கொள்ளும் மலர்கள் உட்கிரகித்துக் கொள்கின்றன. தற்காலத்தில் எந்த மலரை வேண்டுமானாலும் அணிந்து கொள்கின்றனர். மருத்துவ குணமுடைய மலர்கள் எவை, நச்சுத் தன்மையுள்ள மலர்கள் எவை என்பதை எவரும் கருத்தில் கொள்வதில்லை. தற்காலத்தில் மலர்கள் வெற்று அலங்காரத்திற்காக மட்டுமே அணியப்படுகின்றன.

மலர்களின் நிறமும் வடிவமும்

ஒவ்வொரு மலருக்கும் தனித்தனியான நிறமும், வடிவமும், மணமும் உள்ளன. மலர்களுக்கு நிறம் கொடுப்பவை நிறமிகள் (pigments) ஆகும். மலர்களுக்கு நிறம் கொடுக்கும் நிறமிகள் கரோட்டினாய்ட்ஸ் (Carotenoids) மற்றும் பிளேவனாய்ட்ஸ் (Flavonoids) ஆகும். கரோட்டினாய்ட்ஸ் என்னும் கரோட்டின் உள்ளடங்கிய நிறமி மலர்களுக்கு மஞ்சள், இளஞ்சிவப்பு, சிவப்பு ஆகிய நிறங்களை உற்பத்தி செய்கிறது. பிளேவனாய்ட்ஸ் என்ற ஆன்தோசையனின் உள்ளடங்கிய நிறமி மலர்களுக்கு சிவப்பு, இளநீலம், அடர் சிவப்பு, நீலம் ஆகிய நிறங்களைத் தருகின்றன. மகரந்தச் சேர்க்கைக்கான பூச்சிகள், வண்டுகள், தேனீக்கள் ஆகியவற்றை ஈர்த்துக் கவர்வதற்கே மலர்கள் பல வண்ணங்களில் மலர்கின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்பட்டுள்ள மலர்கள் பெரும்பாலும் வெள்ளை, மஞ்சள், நீலம், சிவப்பு ஆகிய

நிறங்களில் அமைந்துள்ளன. (“There are two major classes of flower pigments. Carotenoids and flavonoids. Carotenoids include carotene pigments (which produce yellow, orange and red colours) Flavonoids include anthocyanin pigments (which produce red, purple, magenta and blue colors”) (www.scientificamerican.com)

மலர்களின் நிறம் பற்றி எடுத்துரைக்கும் வெற்றிச் செல்வன், “தமிழ் இலக்கியங்களிலே கூறப்பட்டுள்ள மலர்கள் வெண்மை, செம்மை, மஞ்சள், நீலம், வெண்பசுமை, செந்நீலம், கருநீலம், வெளிநீலம், வெளிமஞ்சள் ஆகிய வண்ணங்கள் உடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. இவ்வண்ணங்களினாலேயே மலர்கள் எழில் பெற்றுத் திகழ்கின்றன” (தமிழ் இலக்கியத்தில் மலர்கள், ப.42) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மலர்களின் வடிவமானது புல்லிவட்டம், அல்லி வட்டம், மகரந்தத்தூள் வட்டம், சூலகவட்டம் ஆகியவற்றால் அமைந்தது. சங்ககாலத்தில் இருந்த சில மலர்களின் வண்ணம், வடிவம் ஆகியவற்றை அக்கால இலக்கிய வழிச் சான்றுகளால் அறியமுடிகிறது.

பகன்றை

பகன்றை மலர் வெண்மை நிறமுடையது. சுரிந்த மொட்டினை உடையது. இதன் வடிவத்திற்கும், நிறத்திற்கும் நிலவு, சங்கு, பால் கிண்ணம், பாண்டில் ஆகியவை உவமைகளாக அமைந்துள்ளன.

“பகல்மதி உருவின் பகன்றை மா மலர்” (ஐங்.456)

எனும் வரியால் பகன்றை மலர் பகல்மதி போன்ற வடிவமும், வெண்ணிறமும் உடையது என்பதை அறியமுடிகிறது. பகன்றை மலரின் அரும்புகள், வளையலுக்காக அறுக்கப்பட்டது போக எஞ்சிய சங்கின் நுனிப்பகுதி போன்று பிணிப்பு அவிழாத சுரிமுகத்தை உடையவை என்பதை,

“வளை களைந்து ஒழிந்த கொழுந்தின் அன்ன

தளை பிணி அவிழா சுரி முகப் பகன்றை”

(அகம்.24)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன.

யாழை மூடி வைக்கும் பெட்டியின் நீலம் ஊட்டப் பெற்ற நிறம் மறையும்படி அதன் மேல் பதித்த வட்டக் கண்ணாடி போல வெண்மை நிறம் உடையதாகப் பகன்றை மலர்ந்தது. இதை,

“பாசிலை பொதுளிய புதல் தொறும் பகன்றை

நீல்உண் பச்சை நிறம் மறைத்து அடைச்சிய

தோல்எறி பாண்டிலின் வாலிய மலர்”

(அகம்.217)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. பகன்றை மணமில்லாத பூ என்பதை,

“பேர் இலைப் பகன்றைப் பொதி அவிழ் வான் பூ

இன் கடுங் கள்ளின் மணம் இல கமழும்”

(குறுந்.330)

ஆகிய வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. பகன்றையின் அரும்பு வேலின் வடிவம் போன்ற வடிவம் உடையது. இதை,

“வேல் என விரிந்த கதுப்பின் தோல

பாண்டில் ஒப்பின் பகன்றை மலரும்”

(நற்.86)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. மேலும் பனிநீர் நிறைந்த பகன்றை மலர் பார்க்கின்னம் போல் தோற்றம் அளித்ததை,

“பகன்றை வால்மலர் பனிநிறைந் ததுபோல்

பால்பெய் வள்ளம்

(அகம்.219)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இவற்றால் பகன்றை மலரின் நிறம், வடிவம் ஆகியவை புலப்படுகின்றன.

முல்லை மலர்

முல்லைக் குடும்பத்தில் முல்லை, தளவம், மௌவல், பித்திகம் ஆகிய மலர்கள் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. முல்லை முற்றிலும் வெண்மை நிறமுடைய மலர். தளவம் என்பது காம்பும், மலரிதழ்களும் சிவந்து காணப்படும். பித்திகம் எனும் மலர் மலரின் நுனிப்பகுதி மட்டும் சிவந்து காணப்படும். மௌவல் மலர் பற்றிக் கோவை இளஞ்சேரன் குறிப்பிடுகையில், “குறிஞ்சிப்பாட்டில் அடி 77 இல் முல்லை உள்ளது, அடி 81 இல் தனியே மௌவல் உள்ளது. கபிலர் இரண்டையும் வேறுவேறாகவே காட்டியுள்ளார். இலக்கியங்களில் மௌவல் முல்லை போன்றே பேசப்படும். சில இடங்களை நோக்கும் போது முல்லையையே மௌவலாகக் கூறியிருப்பது தென்படும். இதற்குக் காரணம் இரண்டும் பலவகை ஒற்றுமையும் ஒரு சில

வேற்றுமையும் கொண்டுள்ளமையாகும்” (இலக்கியம் ஒரு பூக்காடு, ப.140) என்கிறார். பி.எல்.சாமி அவர்களும் முல்லை, மௌவல் ஆகியவற்றை இருவேறு தனி மலர்களாகவே குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனால் முல்லை, தளவம், மௌவல், பித்திகம் ஆகியவை வெவ்வேறு மலர்கள் என்பது புலனாகிறது. வெண்முல்லையின் அரும்பு நிலவொளிக்கு உவமையாகக் கூறப்படுகிறது. இதனை,

“நிலவின் அன்ன நேர் அரும்பு, பேணி

கார் நயந்து எய்தும், முல்லை”

(ஐங்.454)

என்ற வரிகளால் அறியமுடிகிறது.

நறுமண எண்ணெய்

முல்லை மலரிலிருந்து அதன் மணத்திற்காக நறுமண எண்ணெய் (essential oil) எடுக்கப்படுகிறது. இது வாசனைத் திரவியங்கள் தயாரிக்கப்படப்படுகிறது. (“An essential oil is obtained from the flowers. It is used in perfumery”) (www.tropical .theferns.info)

மருத்துவ குணம்

(“The flowers are used in the treatment of tuber culosis”) (மேலது). காசநோய்க்கு மருந்தாக முல்லை மலர் பயன்படுகிறது.

வேதிப்பொருள்

வேர்களிலும் மலர்களிலும் எஸ்டர்கள் இண்டோல் மித்தைல் அன்த்ரசனிலேட், ஆல்கலாய்டுகள் உள்ளன. (“It contains esters, alcohols, indole and methyl anthranilate”) (Narayanan Das Prajapati, medicinal plants)

முருக்க மலர்

இது பலாசம், கல்யாண முருங்கை எனும் பெயர்களாலும் அழைக்கப்படுகிறது. “இம்மலர் வேனில் காலத்தில் ஒரே சிவப்பாக மலர்ந்து காணப்படுவதால், காட்டில் தீப் பிடித்து எரிவது போலத் தோற்றமளிப்பதால் இதனைக் காட்டுத்தீ மரம் (flame of the forest) என்று ஆங்கிலத்தில் பெயரிட்டழைத்தனர்” (சங்க இலக்கியத்தில் செடிகொடி விளக்கம், ப.91) என பி.எல்.சாமி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

முருக்க மலர் குளத்திலே விழுந்து கிடந்த காட்சி பளிங்கை ஒத்த கண்ணாடிக்குள்ளே பவளம் அழுத்தப்பட்டது போலப் புலவருக்குத் தோன்றியுள்ளது. இதனை,

“மணிபுரை வயங்கலுள் துப்பு எறிந்தவை போல,

பிணி விடு முருக்கு இதழ் அணி கயத்து உதிர்ந்து உக” (கலி.33:3-4)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. முருக்க மரத்தில் மலர் முழுவதும் மலர்ந்து விட்ட நிலையில் அவை காட்டுத் தீ போலத் தோன்றியதை,

“நனைமுதிர் முருக்கின் சினை சேர் பொங்கர்

.....

அழல்பொழி யானையின் ஐயெனத் தோன்றும்” (அகம்.223:5-7)

என்ற வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இதனால் முருக்க மலர் பவள நிறமுடையது என்பதும், நறுமணமுடையது என்பதும் புலனாகிறது.

சாயம்

முருக்க மலர்கள் பாரம்பரியமான ஹோலி வண்ணங்கள் தயாரிக்கப் பயன்படுகின்றன. துணிகளுக்கான சாயம் தயாரிக்கப் பயன்படுகின்றன. இதனை, (“The flowers are used to prepare a traditional Holi colour. It is also used as a dyeing color for fabric”) (www.wikipedia.org) என்ற இணையச் செய்தி வழி அறியமுடிகிறது. முருக்க மலர்களின் சாறு (extract) ஹிமாலயா சாம்பு தயாரிப்பில் முடி கொட்டுவதைத் தவிர்க்கவும், முடி அடர்த்திக்கும் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

இலவம்

இதனை முள்ளிலவம் எனவும் கூறுவர். இது தீ, விண்மீன், கார்த்திகை விளக்கு, பவளம் ஆகியவற்றோடு நிறத்தின் காரணமாக ஒப்பிட்டுக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“எரிப்பூ இலவத்து ஊழ்கழி பன்மலர்” (ஐங்.368)

“முள் அரை இலவத்து ஒள் இணர் வான்பூ

முழங்கு அழல் அசைவளி எடுப்ப, வானத்து” (ஐங்.320)

“நிழல்படக் கவின்ற நீள்அரை இலவத்து

அழல்அகைந் தன்ன அலங்குசினை ஒண்பூ” (அகம்.245)

“இலை இல மலர்ந்த முகை இல் இலவம்
கலி கொள் ஆயம் மலிபு தொகுபு எடுத்த
அம்சுடர் நெடுங்கொடி பொற்பத் தோன்றி”

(அகம்.11)

“நீள் அரை இலவத்து ஊழ் கழி பல் மலர்
விழவுத் தலைக்கொண்ட பழ விறல் முதூர்
நெய் உமிழ் சுடரின் கால் பொரச் சில்கி
வைகுறு மீனின் தோன்றும்”

(அகம்.17)

எனும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. அகநானூறும் 25 -ஆம் பாடலில் இலவ மலரைப் பவளத்திற்கு ஒப்பிடுகிறது. இவற்றால் இலவ மலரின் நிறத்தையும், கார்த்திகை விளக்கு போன்ற வடிவம் உடையது என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

வேதிப்பொருள்

இலவ மலர் சிவப்பு நிறமுடையது. இது தடிமனான இதழ்களைக் கொண்டவை. இவற்றைப் பற்றி, பி.எஸ்.மணி மற்றும் என்.கமலா நாகராஜன் ஆகியோர் “புற இதழ்களில் உள்ள புரதம், பாஸ்பரஸ், கொழுப்பு ஆகியவை சாதாரண காய்கறிகளான காரட், முள்ளங்கிக் கிழங்கு, டர்னிப், பூசணி ஆகியவற்றிற்கு ஈடான அளவில் உள்ளன.

பூவின் இதழ்களில் ஆரஞ்சுச் சிவப்பு நிற ஆந்தோஸையனின், பிலர்கோனிடின், குளுகோபைரனோஸைடு சையனிடின், மிதைல், இதேன், குளுகோ பைரனோஸைடு ஆகியவை உள. ஆல்கஹால் மூலம் பூக்களிலிருந்து கரைத்தெடுக்கப்படும் பகுதியில் ஹென்ட்ரயக் கொண்டேன். ஹென்ட்ரயக் கொண்டேனால், பீடா கிடோஸ்டிராஸ் மற்றும் அதன் குளுக்கோஸைடு, குயிர்சிடின், கெயின்பீரால் மற்றும் ஓர் உலர் தைலம் (0.003% அளவில்) உள” (வளம் தரும் மரங்கள், பாகம் - 1, ப.176) என்கிறார்கள்.

முகண்டை

முகண்டை குவிந்த இலைகளையுடைய தாவரமாகும். இது வெண்மையான பூக்களைக் கொண்ட கொடி. இதன் மொக்கு சுரிந்து காணப்படுவதால் இதனைச் சங்க இலக்கியம் ‘சுரிமுகிழ் முகண்டை’ என்கிறது. முகண்டை மலர் வானத்து விண்மீனுக்கு உவமையாகப் பல பாடல்களில் அமைந்துள்ளது.

“குவை இலை முசுண்டை வெண் பூக் குழைய
வான் எனப் பூத்த பானாட் கங்குல்”

(அகம்.94)

“சுரிமுகிழ் முசுண்டைப் பொதிஅவிழ் வான்பூ
விசும்புஅணி மீனின் பசும்புதல் அணியி”

(அகம்.235)

“மழைஇல் வானம் மீன் அணிந் தன்ன

குழை அமல் முசுண்டை வாலிய மலர்”

(அகம்.264)

மலைபடுகடாம் வரி (99) ஆகிய இலக்கிய வரிகளால் முசுண்டை மலரின் வெண்மையான நிறம், நட்சத்திரம் போன்ற வடிவம் ஆகியவை உவமிக்கப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது. இதன் இலைகள் இன்று கீரையாகச் சமைத்து உண்ணப்படுகிறது. முசுட்டை என்று இதனை அழைப்பர்.

காந்தள்

காந்தள் மலர் பற்றி பி.எல்.சாமி குறிப்பிடும் பொழுது, “ஒரே பூவில் காணப்படும் மாறுபட்ட நிறங்கள் கண்களை ஈர்க்கும். பூவில் ஆறு அழகிய பூவிதழ்கள் புரிவுகளோடு இருக்கும். பூக்கும் போது இவ்விதழ்கள் இளம்பச்சை நிறமாகவும், பின்னர் மஞ்சளாகவும், சிச்சிலி நிறமாகவும், இறுதியில் சிவப்பு, கருஞ்சிவப்பாகவும் (crimson) மாறுவது வியப்பூட்டுவதாகும். மற்றும் இதழ்களின் அடிப்பகுதி ஒரு நிறமாகவும், நடுப்பகுதி வேறு நிறமாகவும், நுனிப்பகுதி பிறிதொரு நிறமாகவும், ஓரங்கள் வெவ்வேறு நிறமாகவும் காணப்படுவது இப்பூவின் தனித்தன்மையாகும்” (சங்க இலக்கியத்தில் செடி கொடி விளக்கம், ப.65) என்கிறார்.

சங்க இலக்கியத்தில் மூன்று வகையாகக் காந்தள் மலர் சுட்டப்பட்டுள்ளது. ஒன்று மஞ்சள் நிறமுடையது கோடல் அல்லது வெண்காந்தள் எனவும், மற்றொன்று சிவப்பு நிறமுடையது செங்காந்தள், தோன்றி எனவும் மஞ்சளும், சிவப்பும் கலந்தது காந்தள் எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. உலகளவில் காந்தளில் பல வகை இருப்பதாக செடிநூல் அறிஞர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இதன் மலர்கள் நிலம் நோக்கியே முதலில் மலரும். அதற்குப் பின்பே மேல் நோக்கித் திரும்பும் இயல்புடையவை.

சங்க காலத்தில் வளையல்கள் சங்கை அறுத்துச் செய்யப்பட்டன. எனவே அவை புரிகளை உடையனவாக இருந்தன. காந்தள் மலரும் புரியை உடையதால் இரண்டையும் இணைத்து உவமிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“..... வளை எனக்

காந்தள் வள் இதழ் கவிசுளம்பு அறுப்ப” (நற்.161)

“கோடு உடைந்தன்ன கோடல்.....” (அகம்.23)

“ வளை உடைந்தன்ன வள்இதழ்க் காந்தள்” (மலைபடு. 519)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. இதுபோன்றே காந்தள் மலர் சுடருடன் கூடிய அகல் விளக்கிற்கும், நெருப்பிற்கும் உவமையாக அமைந்துள்ளது. இது சிவந்த நிறத்தின் அடிப்படையிலாகும். இதனை,

“வாடையொடு நிவந்த ஆய்திதழ் தோன்றி

சுடர்கொள் அகலின் சுருங்குபிணி அவிழ்” (அகம்.235)

“தீயின் அன்ன ஒண் செங்காந்தள்” (மலைபடு.145)

எனும் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இதனால் காந்தளில் வெண்காந்தள், செங்காந்தள் ஆகிய இருவகை மலர்கள் இருப்பது அறியப்படுகிறது. முதல் வகை மஞ்சள் நிறமாகவும், இரண்டாம் வகை முதல் நிலையில் மஞ்சளும், சிவப்பும் கலந்தும், முற்றும் மலர்ந்த நிலையில் முழுமையான சிவப்பு நிறத்திலும் காணப்படுகிறது என்பது புலனாகிறது.

புன்னை

புன்னை மலர் வெண்மை நிறமுடையது. இது முத்திற்கும், வானத்து மீனுக்கும் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதன் மகரந்தத் தூள்கள் பொன்னிற்கு உவமையாக அமைந்துள்ளன. மலர்கள் மணமுடையவை.

“மண்ணாப் பசு முத்து ஏய்ப்ப, குவி இணர்ப்

புன்னை.....” (நற்.94)

“நெடுங்காற் புன்னை நித்திலம் வைப்பவும்” (சிறுபாண்.149)

“மீன் கண்டன்ன மெல் அரும்பு ஊழ்த்த

முடவு முதிர் புன்னை.....”

(அகம்.10)

ஆகிய வரிகள் புன்னை மலர் அதன் நிறத்தாலும் வடிவத்தாலும் முத்திற்கும் விண்மீனிற்கும் உவமையாக அமைந்துள்ளதை விளக்குகின்றன.

“படப்பை நின்ற முடத்தாட் புன்னைப்

பொன்றேநர் நுண்தாது.....”

(அகம்.180)

“புன்னை நுண்தாது பொன்னின் நொண்டு”

(அகம்.230)

அகநானூறு 360:17-19 ஆகிய வரிகள் புன்னை மலரின் தாது பொன் போன்ற நிறமுடையதை விளக்குகின்றன. மேற்கண்ட சான்றுகள் வழி புன்னை மலரின் வடிவம், வண்ணம் ஆகியவை பற்றி அறியமுடிகிறது.

செருந்தி

இது பொன்னிறமுடைய மலர். தேன்மிக்கது. செருந்தி பொன்னிற மலர் என்பதை,

“பொன் அடர்ந் தன்ன ஒள்இணர்ச் செருந்தி”

(அகம்.280)

“பருதிஅம் செல்வன் போல், நனை ஊழ்த்த செருந்தியும்”

(கலி.26.2)

ஆகிய வரிகள் விளக்குகின்றன. பூக்கள் மிக்க நறுமணமுடையவை. இதன் பூக்களை நறுமணத்திற்காகப் புத்தகம் மற்றும் துணிகளுக்குள் இட்டு வைப்பர். இதன் மலர் மொட்டுகள் சிறிய பொம்மை வடிவத்தில் இருப்பதால் இதனை ஆங்கிலத்தில் ‘மிக்கி மவுஸ் மரம்’ என்று குறிப்பிட்டு அழைக்கின்றனர்.

தாமரை

தாமரை மலரில் இளம் சிவப்பு மற்றும் வெள்ளை ஆகிய இரண்டு நிற மலர்கள் உண்டு. மலரின் வடிவமானது சேப்பங்கிழங்கைக் கையால் செய்தது போன்றும், கழுமரம் போன்றும் இருப்பதாகச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

“கழுநிவந் தன்ன கொழுமுகை இடை இடை

.....

பூத்த தாமரைப் புள்இமிழ் பழனத்து”

(அகம்.176)

“..... பாசடைச் சேப்பினுள்

செய்து இயற்றியது போல வயல் பூத்த தாமரை”

(கலி.74:2-3)

ஆகிய வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. தாமரை மலர் நெருப்பு போன்ற நிறமுடையதை,

“எரி அகைந்தன்ன தாமரைப் பழனத்து”

(அகம்.106)

என்ற வரி விளக்குகிறது. தாமரை மலர் அதன் உள்ளே வெப்பத்தைக் கொண்டிருக்கும் என்ற அறிவியல் உண்மையைப் படுமரத்து மோசி கொற்றன் எனும் புலவர் கூறியுள்ளார். இதனை,

“அலங்கு வெயிற் பொதிந்த தாமரை

உள்ளகத் தன்ன சிறுவெம்மையனே”

(குறுந்.376)

என்ற வரிகளால் உணரமுடிகிறது. இதைப்பற்றி, “அடிவெய்டு ஆஸ்திரேலியப் பல்கலைக்கழகத்தைச் சார்ந்த ரோஷர் டெய்மோர் மற்றும் பால் சுல்சு மோட்டல் என்ற இரு தாவர உடலியல் வல்லுநர்கள் தாமரைப் பூவினை ஆராயும் பொழுது அவை எப்பொழுதும் தமக்குள் வெப்பத்தையுண்டாக்கி வெதுவெதுப்புடன் இருக்கிறது. அதனினும் குறிப்பாக 860-950 பாரன்ஹீட் வெப்பத்திலேயே சமநிலைப் படுத்திக் கொண்டுள்ளது என்று கண்டறிந்தனர்.

மேலும் தாமரைப் பூவின் வெளிப்பகுதி மிகுந்த குளிராக இருப்பினும் மிக உயர்வான வெப்பமாக இருப்பினும் தன் பூவினுள்ளான வெப்பத்தை உயரவிடாமலோ, தாழவிடாமலோ ஒரே விதமாக “ஒரு வெப்ப ரத்த உயிரிபோல” இதமான உடலுக்கு வெதுவெதுப்பான தன்மையையே எல்லாச் சூழலிலும் பேணுகின்றது” (www.keetru.com) என்ற இணையவழிச் செய்தி மூலம் அறியமுடிகிறது. தாமரையின் இச்செயல்பாடு அறிவியலாளர்களை வியப்பின் உச்சத்திற்கே கொண்டு சென்றுள்ளது என்பதில் ஐயமில்லை.

மேலும், “தாமரை மலர்கள் மலர ஆரம்பிக்கும் போது வெப்பநிலை மாற்றம் அடையத் தொடங்குகிறது. அதைவிட இரவு நேரக் குளிரில் அதன் மலர்கள் கூம்பிய நிலையில் அதிக வெதுவெதுப்பாகவே உள்ளன. அது வேகமாக ஆக்ஸிஜன், கார்பன்டை ஆக்ஸைடு மற்றும் கார்போ ஹைட்ரேட் சக்தியாக வேகமாக மாற்றமடையும் வினையைச் செய்கிறது. இது குளிரில் நடுங்கும் பிராணிகள் தங்களைச் சூடுபடுத்திக் கொள்ளுவதற்குச் செய்யும் உத்தியைப் போன்று உள்ளது”

(மேலது) என தாமரை மலரின் உள்ளே நடக்கும் வெப்பநிலை மாற்றம் போன்றவற்றை இணையச் செய்தியினால் அறியமுடிகிறது.

“ஒவ்வொரு தாமரைப்பூவும் ஒரு ‘வாட்’ மின் சக்தியை வெளியிடுகிறது. நாற்பது தாமரை மலர்கள் ஒன்று கூடி ஓர் அறையில் உள்ள 40 வாட் குழல் விளக்கை எரிய வைக்க இயலும் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர்” (மேலது). இவ்வாறு எந்த மலரிடமும் இல்லாத அறிவியல் தன்மை தாமரை மலருக்கு மட்டுமே உள்ளதைக் காணமுடிகிறது. தாமரை மலர் புனிதத் தன்மை மட்டுமின்றித் தன்னுள் ஒரு சக்தியையும் கொண்டு விளங்குகிறது என்பதை அறியமுடிகின்றது.

மருத்துவ குணம்

இளஞ்சிவப்பு நிறமுடைய செந்தாமரை பல நோய்களைக் குணமாக்கப் பயன்படுகிறது. “செந்தாமரை உடல் வெப்பம், கண் எரிச்சல், சுரம், வாந்தி ஆகியவற்றைப் போக்கும்” (மேற்கோள், இர.செங்கமலச் செல்வி, சங்க இலக்கியத்தில் தாமரை ஓர் அறிவியல் பார்வை, ஆய்வேடு, ப.83) என்று குறிப்பிடுவதால் தாமரை மலரின் மருத்துவ குணம் பற்றி அறியமுடிகிறது.

நெய்தல், குவளை, ஆம்பல், காவீ

ஆம்பல் குடும்ப வகை மலர்களை இனம் காணுவது சற்று கடினமே. ஆனாலும் கோவை இளஞ்சேரன் ஆம்பல் குடும்ப மலர்களை இனம் காண ஒரு பட்டியலைத் தந்துள்ளார். இவர் ஆம்பல், குவளை, நெய்தல், காவீ என்ற நான்கு வகை மலர்களை மட்டுமே இனம் பிரித்து மற்றவை அனைத்தும் இவற்றின் மாற்றுப் பெயர்கள் எனப் பதிவு செய்துள்ளார்.

குடும்ப வகை	மலர் அடையாளம்	மாற்றுப் பெயர்
1. ஆம்பல்	செவ்வாம்பல்	கழுநீர், அரக்காம்பல், சேதாம்பல், செங்குமுதம், செவ்வல்லி
	வெள்ளாம்பல்	அல்லி, கைரவம்
2. குவளை	செங்குவளை	செங்கழுநீர், கல்லாரம், எருமணம்
	கருங்குவளை	நீலம், பானல், நீலோற்பலம்
3. நெய்தல்	வெளிர்நீலம்	இந்திவரம்
4. காவீ	அரு நீலம்	கழிப்பூ

என்று இலக்கியம் ஒரு பூக்காடு, பக்.185-186 -இல் வகைப்படுத்தியுள்ளார். சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள சான்றுகளைக் காணும் பொழுது, இளஞ்சேரன் குறிப்பிடுவது சரியாகப் பொருந்துகிறது. ஆம்பல், குவளை, நெய்தல், காவி ஆகிய நான்கு வகை மலர்களின் வகைகளைத் தான் சங்க இலக்கியத்தில் புலவர்கள் பல்வேறு பெயர்களில் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

“அருவி ஆம்பல் நெய்தலொடு அரிந்து” (பதிற்.71:2)

“மணி நிற நெய்தல் ஆம்பலொடு கலிக்கும்” (ஐங்.96)

“பல்லிதழ் நீலமொடு நெய்தல் நிகர்க்கும்” (ஐங்.2)

“அரக்கிதழ் குவளையொடு நீலம் நீடி” (பெரும்பாண்.293)

“கள் கமழும் நறுநெய்தல்
வள் இதழ் அவிழ் நீலம்
மெல் இலை அரி ஆம்பலொடு” (மதுரைக்.250-252)

“மா இதழ்க் குவளையொடு நெய்தலும் மயங்கி” (பட்டினப்.241)

எனும் இவ்வரிகளால் ஆம்பல், நெய்தல், நீலம் ஆகியவை தனித்தனி மலர்கள் என்பது புலனாகிறது. மேலும், மேற்கண்ட பட்டியலுடன் ஒத்துப்போவதையும் காணமுடிகிறது. நெய்தல் வெளிநீல நிறமுடையது என்பதற்கு இலக்கியங்களும் சான்று பகர்கின்றன. இதனை,

“மணி ஏர் நெய்தல்” (நற்.78)

“நீல் நிற நெய்தல்” (நற்.382)

“மணிக் கலத்தன்ன மா இதழ் நெய்தல்” (பதிற்.30:2)

ஆகிய வரிகளால் அறியமுடிகிறது. கருங்குவளை எனப்படும் நீலமலர் வானத்துக் கருமேகம் போன்றும், ஆண் மயிலின் மயிற்பீலி போன்றும் நிறமுடையது என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதை,

“நீலத்து அன்ன நீர்பொதி கருவின்,
மாவிகம்பு” (அகம்.314:1-2)

“நீலத்து அன்ன நிறம்கிளர் எருத்தின்

காமர் பீலி ஆய்மயில்.....”

(அகம்.358:1-2)

ஆகிய அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. குவளையில் செங்குவளை, கருங்குவளை என இருவகை இருப்பதை “அரக்கிதழ் குவளை” (பெரும்பாண்.293), “மா இதழ்க் குவளை” (பட்டினப்.241) ஆகிய வரிகள் விளக்குகின்றன.

ஆம்பல் எனப்படும் அல்லியின் ஒவ்வொரு பூவும் ஐந்து முதல் ஏழு நாட்கள் வரை தொடர்ச்சியாக மலர்ந்தும், குவிந்தும் வரும் விசயலக்குழி நவநீதன் இது பற்றி, ஒரு நாளைக்கு ஒரு நாள் ஒரு மணி நேரம் பிந்தி மலரும், முந்தி மூடிக் கொள்ளும். பிறகு பூக்காம்பு சுருண்டு கொள்வதால் நீருக்குள்ளே இழுத்துக் கொள்ளப்படும். இதழ் முதலியவை தாமரையில் உதிர்வது போல் உதிர்வதில்லை” (ஆம்பல்.ப.69) என அல்லி மலரின் இயல்பு குறித்துக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நிம்பியா லோட்டஸ் என்னும் வெள்ளை அல்லி மலரிலிருந்து எகிப்தியர்கள் நறுமணத் தைலம் தயாரிக்கின்றனர். (“The ancient Egyptians also extracted perfume from this flower”) (www.wikipedia.org)

வெண்ணிற ஆம்பல் மணமுடைய மலர் என்பதை,

“கணைக்கால் ஆம்பல் அமிழ்து நாறு தண் போது,

குணக்குத் தோன்று வெள்ளியின் இருள் கெட விரியும்”

(நற்.230)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. இதே போல் செவ்வல்லி எனப்படுகின்ற ஆம்பல் அரக்கு நிறமுடையது என்பதை,

“மெல்லியல் மேவடி சீறடி, தாமரை

அல்லிசேர் ஆய்இதழ் அரக்குத் தோய்ந்தவை போல்”

(கலி.13:11-12)

என்ற வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. மகளிரின் காலடி கல்லில் நடந்தால் அரக்கில் தோய்த்த அல்லிமலர் போன்று காட்சியளிக்கும் என இப்பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேலும் மகளிர் உள்ளங்கை தாமரைத் தாது உதிர்ந்து மலர்ந்த அல்லி போன்றது என்பதை,

“தாதின் அல்லி அவிர் இதழ் புரையும்

மாசு இல் அங்கை.....”

(அகம்.16)

என்ற வரிகள் விளக்குகின்றன. இதனால் ஆம்பல் மலரில் வெள்ளை, சிவப்பு ஆகிய இருவகை இருப்பதை அறியமுடிகிறது.

வேதிப்பொருள்

நெய்தல் மலரில் பல வேதிப்பொருட்கள் உள்ளன. (“The flowers of plant contain flavonoids, gallic acid, Astragalin, quercetin and koempferol. Phenolic constituents were also found in flower of *Nymphaea stellata*.”)

Nymphaea stellata flowers have been reported to have hepatoprotective activity against ccl4-induced hepatic damage. The flower has an acrid, bitter - sweet taste, removes impurities from blood, cools and cough is used for biliousness for vomiting, giddiness, worm infestation and burning of the skin. The decoction of flower is used in palpitation of the heart and as a narcotic; syrup of the flower is used in apoplexy, inflammatory disease of the brain and also in dysuria. Flower and Rhizomes are astringent, demulcent, mild sedative, spasmolytic, antiseptic, used in infusion internally for chronic diarrhea, as a douche for leucorrhoea and vaginitis as a gargle for sore throat, also given internally for prostate problems”) (www.jddtonline.info)

நிம்பியா ஸ்டெல்லேடா என்ற நெய்தல் பூக்களில் பிளேவனாய்டு, காலிக் அமிலம், ஆஸ்ட்ராகேலின், க்யூயர்சிடின் மற்றும் கோம்ரொல்டு, பினாலிக் ஆகியவை ஒரு அங்கமாக உள்ளன.

மருத்துவ குணம்

இப்பூக்களில் இருந்து CCl₄ என்ற ஈரல் குலை பாதிப்பு வியாதிக்கு எதிர்ப்பு சக்தியாக செயல்படக்கூடிய மருந்து கண்டுபிடித்துள்ளனர். இந்தப் பூக்களில் உள்ள அமிலம் உறைப்பான புளிப்பு மற்றும் இனிப்பு சுவையுடையது. இரத்தத்திலுள்ள தேவையற்ற கழிவுகளை நீக்கவும், உடலை குளிர்ச்சியாக வைக்கவும், இருமலுக்கு

மருந்தாகவும் இது பயன்படுகிறது. பித்த வாந்தி, நடுக்கம், புழு மொய்ப்பு, சூட்டுப் புண்கள் ஆகியவற்றைக் குணப்படுத்துகிறது. பூக்களில் உள்ள கசாயம் இதயம் மற்றும் உடலில் உள்ள பாதிப்பைக் குணப்படுத்தப் பயன்படுகிறது. பூவில் உள்ள டானிக் ஆப்போ.பிலக்ஸி என்ற வலிப்பு நோய் வியாதியையும், மூளையில் உள்ள அதிக கோபம் தரும் நோயையும் சரிசெய்யப் பயன்படுகிறது. பூக்கள் மற்றும் கிழங்கானது நரம்புகளுக்கு அமைதியூட்டும் மருந்தாகவும், எதிர்ப்பு சக்தியாகவும், தொடர்ந்து போகக் கூடிய வயிற்று போக்கினையும், பெண்களுக்கு வெள்ளைப்படுதலையும், தொண்டையில் உள்ள தொந்தரவுகளையும். குணப்படுத்தவும் பயன்படுகிறது.

மராம்

மராம் மலர் மாமூலனார்க்கு சுண்ணாம்புக்கல் போன்றும், பனிக்கட்டி போன்றும், வெண்ணெல்லின் விதை போன்றும் தோற்றம் அளித்துள்ளது. இதனை,

“சுதைவிரித் தன்ன பல்பூ மராஅம்

.....

தண் மழை ஆலியின் தாஅய், உழவர்

வெண்ணெல் வித்தின் அறைமிசை உணங்கும்” (அகம்.211)

என்ற வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. மரா மரத்தின் மலர்ந்த மலர்கள் வெயில் நிறமுடையவை என்பதை,

“வெயில் அவிர் புரையும் வீததை மராஅத்து” (அகம்.317:15)

என்ற வரி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேலும் நெருப்பு போன்ற நிறமுடையது மராம் என்பதை,

“எரி கான்றன்ன பூஞ்சினை மராஅத்து” (மலைபடு.498)

எனும் அடி விளக்குகிறது. இதன் மலர் வலப் பக்கமாக சுரிந்தது என்பதை, “வலஞ்சுரி மராஅம்” (ஐங்.348) குறிப்பிடுகிறது. இதனை மரவம் என்றும் கூறுவர். இதன் மலர் ஒளியுடைய வெண்மை மலர் என்பது மேற்கண்டவற்றினால் புலனாகிறது.

மராமும், கடம்பும் ஒன்றெனப் பல உரையாசிரியர்கள் உரை வகுத்துள்ளனர். இரண்டும் தனித்தனி மலர்கள் என்பதைச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிட்டுள்ளது. மராம் முற்குறிப்பட்டது போல் வெண்மை நிறமும், வலம் சுரிந்த மலர்களையும் உடையது. கடம்பம் உருள் வடிவமான மலர்களை உடையது. இதனை,

“உருள் பூ தண் தார்” (திருமுருகு.11)

“உருள் இணர்க் கடம்பின் ஒலிதார்”

(பரி.5:81)

ஆகிய வரிகளால் அறியமுடிகிறது. கடம்பம் தேரின் உருள் போன்ற திரண்ட வடிவமும், மரவம் வலப் பக்கம் சுரிந்த வடிவமும் கொண்ட வெவ்வேறு மலர்கள் என்பது இதனால் புலப்படுகிறது.

மருத்துவ குணம்

மராமின் காய்ந்த மலர்கள் வேறு சில மலர்களுடன் இணைத்து இதய நோய்க்கும், காய்ச்சலுக்கும் மருந்தாகிறது. (“The dried flowers combined with various other flowers are used in the treatment of heart conditions and fevers”) (tropical.theferns.info)

கோங்கு (அ) கோங்கம்

இதனைத் தற்காலத்தில் காட்டுப் பருத்தி என்றழைக்கின்றனர். கோங்கின் மகரந்தப் பொடிகளை மகளிர் மேனியில் பூசிக் கொள்வர். அதற்காக அவற்றைச் செம்பாலான செப்புகளில் சங்க காலத்தில் விற்பர். கோங்கின் தாது ‘கணிகாரம்’ என்ற பெயரால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தலைவியின் மேனி மாந்தளிரின் மேல் கணிகாரம் படிந்தது போன்று பசலையுற்றது என்பதை,

“..... மா ஈன்ற தளிரின் மேல்

கணிகாரம் கொட்கும் கொல்”

(கலி.143:4-5)

என்ற வரி விளக்குகிறது. கோங்க மலர் குடை, வானத்து மீன், பொன், சுடர் ஆகியவற்றிற்கு வடிவம் மற்றும் நிறத்தின் அடிப்படையில் உவமையாக் கூறப்பட்டுள்ளன. இதனை,

“புல் இதழ்க் கோங்கின் மெல் இதழ்க் குடைப்பூ

வைகுறு மீனின் நினையத் தோன்றி”

(நற்.48)

“பொரி அரைக் கோங்கின் பொன் மருள் பசுவீ”

(ஐங்.367)

“தேம்பாய்ந்து ஆர்க்கும் தெரிஇணர்க் கோங்கின்

கால்உறக் கழன்ற கள்கமழ் புதுமலர்

கைவிடு சுடரின் தோன்றும்”

(அகம்.153:16-18)

எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது.

பிடவம்

பிடவம் வெண்ணிற மலர், மணமுடையது எனச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிட்டுள்ளது. பிடவம் நிலவொளி போன்ற வெண்மை நிறமுடையது என்பதை,

“உள்தரு தண்வளி உறுதொறும் நிலவுஎனத்

தொகுமுகை விரிந்த முடக்காற் பிடவின்”

(அகம்.344)

என்ற வரி விளக்குகிறது. இதே கருத்தை அகநானூறு,

“வெண்பிடவு அவிழ்ந்த வீகமழ் புறவில்”

(184)

என்ற பாடல் வரி விளக்குகிறது. பிடவ மலரின் இதழில் செவ்வரி இருக்கும். நெடுந்தூரம் வரை மணம் கமழும் மலர் என்பதை நற்றிணை,

“செவ்வரி இதழ் சேண் நாறு பிடவின்”

(25:2)

என்ற வரியில் குறிப்பிட்டுள்ளது. இதனால் பிடவ மலரின் வண்ணம், மணம் ஆகியவை புலப்படுகின்றன.

பாதிரி

இது பொன்னிறமான மணமுடைய மலர். இதனை “அம்பு, அம்புவாகினி, பாடலம், புன்காலி எனவும் அழைப்பர்” (www.ta.m.wikipedia.org). இம்மலர் பழுக்கக் காய்ச்சிய தகடு போன்ற எரிநிறம் கொண்டது என்பதை,

“.....பாதிரித்

தூத் தகட்டு எதிர் மலர் வேய்ந்த கூந்தல்”

(நற்.52)

என்ற வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. பாதிரியின் அடிப்பூ கருமை நிறமுடையது. இதனை,

“கானப் பாதிரிக் கருந்தகட்டு ஒள்வீ”

(அகம்.261)

என்ற வரி விளக்குகிறது. மேலும் பாதிரிப் பூவின் தலை பஞ்சுபோல் இருப்பதாகவும், பூவின் இதழில் வரிகள் காணப்படுவதாகவும், சங்க இலக்கியம் குறிப்பிட்டுள்ளது. இதனை,

“அத்தப் பாதிரித் துய்த்தலைப் புதுவீ”

(அகம்.191)

“புன்காற் பாதிரி அரிநிறத் திரள்வீ”

(அகம்.237)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது.

“ஓவ மாக்கள் ஒள் அரக்கு ஊட்டிய

துகிலிகை அன்ன, துய்த்தலைப் பாதிரி”

(நற்.118)

தொழில் திறம் மிக்க ஓவியர், ஒளிபொருந்திய அரக்கினில் தோய்த்த எழுதுகோல் போன்றுள்ளது பாதிரியின் நுனிப்பகுதி என இப்பாடலில் கூறப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

பாதிரி மலரின் உள்ளே குறுமயிர்கள் காணப்படும் என்பதை நற்றிணை,

“பராரைப் பாதிரிக் குறுமயிர் மாமலர்”

(நற்.337)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது. பாதிரி மலரின் வயிற்றினைப் பிளந்து பார்த்தால் அதன் உள்ளகத்தில் உள்ள நிறம் போல யாழினைப் போர்த்தி வைக்கும் போர்வை இருப்பதாகப் பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகிறது. இதை,

“பாசிலை ஒழித்த பராஅரைப் பாதிரி

வள்திதழ் மாமலர் வயிற்றிடை வகுத்ததன்

உள்ளகம் புரையும் ஊட்டுறு பச்சை

பரியரைக் கமுகின் பாளைஅம் பசும்பூக்

கரு இருந்தன்ன, கண்கூடு செறிதுளை

உருக்கியன்ன பொருத்துறு போர்வை”

(பெரும்பாண்.4-9)

என்ற வரிகள் விளக்குகின்றன. மேலும் யாழானது, கமுக மரத்தின் பாளையாகிய அழகிய பசிய பூ விரியாமல் கருவாயிருப்பதை ஒத்த இரண்டு கண் கூடிய செறிந்த துளையை உடையது எனவும் இப்பாடலில் கூறப்பட்டுள்ளது.

பாதிரி மலரின் உள்ளே காணப்படும் குறுமயிரொழுங்கிற்குத் தலைவியின் வயிற்றில் காணப்படும் மயிரொழுங்கை ஒப்பிட்டுக் குறுந்தொகை கூறுகிறது. இதனை,

“வேனிற் பாதிரிக் கூன்மலர் அன்ன

மயிர் ஏர்பு ஒழுகிய அம்கலுழ் மாமை”

(குறுந்.147)

என்ற வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. பாதிரி மலர் வளைந்த தன்மையுடையது என்பதை “கூன்மலர்” என்ற சொல் புலப்படுத்துகிறது. இதனையே அகநானூறும்,

“வேனில் பாதிரிக் கூனி மாமலர்”

(257)

என்ற வரியால் குறிப்பிட்டுள்ளது.

“ஒண்ணிறப் பாதிரிப்பூச் சேர்தலால் புத்தொடு

தண்ணீர்க்குத் தான் பயந்தாங்கு”

(139)

பாதிரிப் புவைப் பானையில் இட்டு வைத்து அதனுள் நீரை ஊற்றி பாதிரிப் புவின் நிறமேறிய நீரினைப் பயன்படுத்தியதை மேற்கண்ட நாலடியார் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. ஆகவே பாதிரி மலர் மிக்க மணமுடையது என்பது புலனாகிறது.

ஈங்கை

இது இண்டு எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. ஈங்கை மலர் மொட்டாக இருக்கும் போது அரக்கு நிறத்திலும், விரிந்த நிலையில் வெண்மையாகவும் காணப்படும். ஈங்கையின் மொட்டு அரக்கு நிறமுடையதை,

“அட்டரக்கு உருவின் வட்டு முகை ஈங்கை” (நற்.193)

என்ற வரி விளக்குகிறது. இரவ மரத்தின் கொட்டையைப் போன்ற அரும்புகள் முதிர்ந்த ஈங்கையின் ஆலங்கட்டி போன்ற வெண்மையான பூக்கள் நிலத்தில் பரவிக்கிடந்தன என்பதை,

“இரங்காழ் அன்ன அரும்புமுதிர் ஈங்கை

ஆலி அன்ன வால்வீ தாஅய்” (அகம்.125)

என்ற வரிகள் வழி அறியமுடிகிறது. இதனால் ஈங்கை மொட்டு அரக்கு நிறத்திலும், மலர் வெண்மை நிறத்திலும், வட்ட வடிவிலும் இருக்கும் என்பது புலனாகிறது.

கொன்றை

கொன்றை சரக்கொன்றை எனவும் வழங்கப்படுகிறது. இது பொன்னிற மலர். பொற்காசிற்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

“பொன் எனக் கொன்றை மலர.....” (நற்.242)

“பொன்செய் புனைஇழை கட்டிய மகளிர்
கதுப்பிற் தோன்றும் புதுப்பூங் கொன்றைக்
கானம்.....”

(குறுந்.21)

“செல்வச் சிறார் சீறடிப் பொலிந்த
தவளை வாய் பொலம்செய் கிண்கிணிக்
காசின் அன்ன போது ஈன் கொன்றை”

(குறுந்.148)

“காயாங் குன்றத்துக் கொன்றை போல

மா மலை விடர் அகம் விளங்க மின்னி”

(நற்.371)

ஆகிய வரிகளினால் கொன்றை மலரின் மின்னல் போன்ற பொன்னிறமும், பொற்காசு போன்ற வடிவமும் புலப்படுகின்றன.

மருத்துவ குணம்

கொன்றைப் பூவை வதக்கித் துவையலாக்கி உணவுடன் சாப்பிட்டால் மலச்சிக்கல் நீங்கும். “கொன்றைப் பூவை அரைத்துப் பசு வெண்ணெயுடன் சேர்த்துக் குழைத்துச் சாப்பிட்டு வந்தால் மேக நோய் குணமாகும் , கொன்றைப் பூவைத் தலையில் குடிக் கொண்டால் ஈரும், பேனும் அண்டாது” (மலர்களும் மருத்துவப் பயன்களும், ப.41) எனக் கொன்றையின் மருத்துவக் குணத்தை இரா.பூபதி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

எறும்

எறும், தெறும் ஆகியவை ஒரே மலரேயாகும். குறிஞ்சிப்பாட்டு இதனை எரிபுரை எறும் என்கிறது. எரிகின்ற தீயைப் போன்ற மலரையுடையது எறும் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“நறை நிறம் படுத்த நல் இணர்த் தெறும் வீ”

(நற்.302)

தெறும் மலர் நறை நிறமுடையது எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. “நறை என்பது பழங்களை நுரைக்கும்படி ஊறவைத்து இறக்கும் மணமுள்ள கள் (wine). இதன் நிறந்தான் தெறும் மலரின் நிறம்” (www.ta.m.wikipedia.org) என இணையதளச் செய்தி குறிப்பிடுகிறது.

“களிற்று முக வரியின் தெறும் வீ பூப்ப”

(புறம்.119)

என்ற வரியில் யானையின் முகத்தில் உள்ள வரியைப் போன்றது தெறும் மலரின் நிறம் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எறும் அல்லது தெறும் மலர் மலர்ந்த நிலையில் முதலில் இளம்பச்சையுடன் கூடிய வெள்ளை நிறத்திலும் முற்றிலும் மலர்ந்த நிலையில் wine எனக் கூறப்படும் நறை நிறத்திலும் காணப்படும். இந்த நறை நிறத்தின் காரணமாகவே கபிலருக்கு இது எரிவது போன்று காட்சியளித்துள்ளது என்பதை அறியமுடிகிறது.

வேங்கை

வேங்கை மலர் பொன்னிறம் உடையது, ஆகையால் இதனை பொன் அணிகலனிற்கும், ஞாயிற்றின் ஒளிக்கும் உவமையாகக் கூறியுள்ளனர் சங்ககாலப் புலவர்கள்.

“எரி மருள் வேங்கை.....” (ஐங்.294)

“அழற்சினை வேங்கை.....” (அகம்.398)

“எரி அகைந்தன்ன வீ ததை இணர
வேங்கைஅம் படு சினை.....” (நற்.379)

இப்பாடலடிகள் வேங்கை மலர்கள் எரியும் நெருப்புப் போன்று தோற்றமளித்தது என்பதைக் குறிப்பிட்டுள்ளன.

“பயம்கெழு திருவின் பல்கதிர் ஞாயிறு
வயங்கு தொழில் தரீஇயர் வலன்ஏர்பு விளங்கி
மல்குகடல் தோன்றி யாங்கு, மல்குபட
மணிமருள் மாலை மலர்ந்த வேங்கை” (அகம்.298)

ஆகிய வரிகள் வேங்கை மலர் ஞாயிற்றின் ஒளி போல மலர்ந்ததை விளக்குகின்றன. வேங்கை மலர் பொன் அணிக்கு உவமையாவதை,

“கொய்து கட்டு அழித்த வேங்கையின்
மெல் இயல் மகளிரும் இழை களைந்தனரே” (புறம்.224)

என்ற வரிகள் விளக்குகின்றன. மேலும் வேங்கை மரத்தின் பிசின் குழந்தைகளுக்குப் பொட்டு வைக்கப் பயன்படுகிறது. இதனால் தோல் நோய்கள் வராமல் தடுக்க முடியும். “சித்த மூலிகை வைத்தியர் குப்புசாமி கூறுகையில், வேங்கை மரம் உள்ள பகுதியில் மின்னல் தாக்காது. மோசமான கதிர் வீச்சுக்கள், இடி, மின்னலில் இருந்து பாதுகாக்கும் சக்தி, வேங்கை மரத்துக்கு இருப்பதால் பழங்கால கோவில்களின் கொடிமரம் கதவுகளை, முன்னோர் வேங்கை மரத்தில் அமைத்தனர் என்றார்” (www.dinamalar.com) என்ற இணையவழிச் செய்தியை இவ்விடத்தில் இணைத்துப் பார்க்கலாம்.

கூதாளம்

இது கூதாளம், கூதாளி, வெண் கூதாளம், வெண்டாளி எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. நறுமணமுடைய மலர், மலர் உள் துளையுடையது.

“கூதள நறும் பொழில்” (நற்.313:8)

“வெண் கூதாளத்து அம்தூம்பு புதுமலர்” (குறுந்.282)

ஆகிய வரிகளால் கூதளமலரின் வெண்ணிறமும், மணமும், மலரின் அமைப்பும் வெளிப்படுகிறது. இம்மரம் விளையாட்டுப் பொம்மைகள், கட்டுமரம் ஆகியவை செய்யப்பயன்படுகிறது.

இருப்பை

இது இலுப்பை எனவும் கூறப்படுகிறது. ‘ஆலையில்லா ஊருக்கு இலுப்பைப் பூ சர்க்கரை’ என்பது நாட்டுப்புறப் பழமொழி. இதற்கேற்றாற்போல் இருப்பைப் பூ இனிப்புச் சுவையுடையது. இது நீர்மிகுந்த மலராகும். பாலை நிலத்தில் காணப்படும் இருப்பை மரத்தின் மலர்களைக் கரடி விரும்பி உண்ணும் எனச் சங்க இலக்கியம் கூறியுள்ளது. இனிப்புத் தன்மை மற்றும் மலரில் உள்ள நீர் ஆகியவற்றிற்காக கரடி உணவாகக் கெண்டிருக்கலாம்.

இருப்பை மலர் அதன் வெண்மை நிறம் மற்றும் வடிவம் காரணமாக அம்புக்குப்பியின் நுனி, பனி, முத்து, கழற்சிக்காய் ஆகியவற்றோடு ஒப்பிட்டுச் சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

“அப்பு நுனை ஏய்ப்ப அரும்பிய இருப்பை

.....

இழுதின் அன்ன தீம் புழல் துய்வாய்

உழுது காண் துளைய ஆகி, ஆர் கழல்பு

ஆலி வானின் காலொடு பாறி,”

(அகம்.9)

எனும் இப்பாடலில் இருப்பை மலர் அம்புக் குப்பியின் நுனி போன்றும், நெய்ப்புத் தன்மை உடையதாகவும், மலர் உள்ளே துளையுடையதாகவும், பனிக்கட்டி போன்றும் இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளது.

இருப்பை மலர் உள்ளே துளையுடையது. இது மரத்திலிருந்து கீழே விழும் காட்சி, நூலிலிருந்து கழன்று வரும் முத்துப் போலப் புலவருக்குத் தோன்றியுள்ளது. இதனை,

“பூத்த இருப்பைக் குழைபொதி குவிஇணர்

கழல்துளை முத்தின் செந்நிலத்து உதிர”

(அகம்.225)

எனும் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. மேலும் இம்மலர் யானையின் தந்தத்தைக் கடைந்து செய்த கழற்சிக்காய் போன்றிருப்பதை,

“ஆடுதளிர் இருப்பைக் கூடுகுவி வான்பூ

கோடுகடை கழங்கின் அறைமிசைத் தாஅம்”

(அகம்.135)

“..... குவிமுகிழ் இருப்பை

மருப்புக் கடைந்தன்ன கொள்ளை வான்பூ”

(அகம்.267)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன. இதில் இருப்பை மலர் குவிந்த தன்மையுடையது என்பதை அறியமுடிகிறது.

மருத்துவ குணம்

இலுப்பைப் பூவின் மருத்துவத் தன்மை பற்றி, “இலுப்பைப் பூவில் இரும்புச் சத்து அதிகம் உள்ளது. இதனால் இலுப்பைப் பூவை தினசரி சாப்பிட்டு வந்தால் உடலுக்குத் தேவையான இரும்புச்சத்துக் கிடைக்கும். இரத்தசோகை மாறும்” (www.blogspot.com தகவல் களஞ்சியம்) என இணையதளச் செய்தி குறிப்பிட்டுள்ளது.

மேலும், “இலுப்பைப் பூவை நீரில் போட்டுக் காய்ச்சி அந்த நீரை அருந்தி வந்தால் இருமல், வெப்பத்தினால் உண்டான சுரம் நீங்கும். தீரா தாகம், நீர்ச்சத்துக் குறைபாடு போன்றவையும் நீங்கும். இலுப்பைப் பூவை அரைத்துப் பாலில் கலந்து அருந்தினால் இளப்பு நீங்கும்” (மேலது) எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

(“The flowers are used to produce an alcoholic drink in tropical India. This drink is also known to affect the animals. The mahuwa flower is edible and is a food item for tribals. They are used to make syrubb for medicinal purposes. Mahuwa is an essential drink for tribal men and women during celebrations. The main ingredients used for making it are chhowa gad (granular molasses) and dried mahuwa flowers.

The liquor produced from the flower is largely colourless with a whitish tinge and not very strong. The taste is reminiscent of sake with a distinctive smell of

mahua flowers. It is inexpensive and the production is largely done in home stills. Mahua flowers are also used to manufacture Jam, which is being made by tribal cooperatives in the Gadchiroli district of Maharashtra”) (www.ta.m.wikipedia.org).

இதன் மலர்கள் இந்தியாவின் வெப்ப மண்டலப் பகுதிகளில் மதுபானம் தயாரிக்கப் பயன்படுகிறது. இந்த பானம் விலங்குகளைப் பாதிப்பதாக அறியப்படுகிறது. இலுப்பை மலர் பழங்குடியினர் உண்ணத்தக்க உணவாக உள்ளது. இவர்கள் இம்மலரில் இருந்து மருத்துவப் பயன்பாட்டிற்காக கசாயம் செய்கின்றனர். இலுப்பை மலர் மதுபானம் பழங்குடியின ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் விழாக்கால முக்கிய பானமாக உள்ளது. இந்த பானம் தயாரிக்க முக்கியப் பொருட்களாக வெல்லப்பாகும், உலர்ந்த இலுப்பை மலர்களும் அமைகின்றன.

மலரிலிருந்து உற்பத்தி செய்யப்படும் திரவம் பெரும்பாலும் நிறமற்ற ஒருவகையான வெண்மை இளஞ்சாயம் போன்றிருக்கும். இதன் சுவையானது வாசனை உள்ள இலுப்பை மலரை நினைவுட்டுவதாக இருக்கும். இம்மலர் ஜாம் தயாரிக்கவும் பயன்படுகிறது. இதனை மகாராஷ்டிராவின் கஜ்சிரலி என்ற இடத்தில் பழங்குடியினர் கூட்டுறவு கூடங்களில் செய்கின்றனர்.

குருக்கத்தி

இதனை மாதவி, குருகு, கத்திகை, வசந்த கால மல்லிகை என்ற பெயர்களிலும் அழைக்கின்றனர். மலர் மணமுடையது. ஆங்கிலத்தில் இதனை, ‘ஹெலிகாப்டர் பிளவர்’ என்கின்றனர்.

“துய்த் தலை இதழ் பைங் குருக்கத்தி” (நற்.97:6)

எனும் வரி குருக்கத்தி மலர் பஞ்சு போன்ற இதழை உடையது என்பதைச் சுட்டுகிறது. குருக்கத்தியின் வெளிப்புற இதழ்களில் வரிகள் காணப்படும் என்பதை,

“பாசிலைக் குருகின் புன்புற வரிப்பூ” (பெரும்பாண்.376)

எனும் வரி விளக்குகிறது.

மருத்துவ குணம்

“கசப்பும், இனிப்பும் சுவையுள்ள இப்பூவினால், தலைநோய், தாகம், கபம், புண், பித்தம், பல்வகை விஷக்கடி ஆகியவை குணமாகும்” (www.chennaitamilulaa.net)

எனக் குருக்கத்தி மலரின் மருத்துவ குணம் பற்றி இணையவழிச் செய்தியை இவ்விடத்தில் எண்ணிப் பார்க்கலாம்.

மல்லிகை

இதில் ஓர் அடுக்குள்ள இதழ்களைக் கொண்ட மலர் மல்லிகை என்றும், அடுக்கான இதழ்களைக் கொண்ட மலர் நள்ளிருள் நாறி அல்லது இருவாட்சி என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. “இது ஒரு வகை வன மல்லிகை, தற்போது குண்டு மல்லி, அடுக்கு மல்லி மற்றும் இருவாச்சி எனப் பல வகைப் பெயர்களில் மல்லிகைப் பூக்களைக் காணலாம்.

இருவாட்சி, கொகுடி, நள்ளிருள்நாறி ஆகியவை ஒரே மலர் எனப் பி.எல்.சாமி குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்த மூன்று மலருக்கும் அவர் கூறியுள்ள அறிவியல் பெயர் *Jasminum Sambac* என்பதாகும். (Journal of Tamil Studies, P.102-103)

முல்லை, தளவம், மௌவல், பித்திகம், செம்மல், மல்லிகை, நள்ளிருள்நாறி ஆகியவை ஒரே குடும்பத்தைச் சார்ந்த வெவ்வேறு மலர்களாகும். தளவம் செம்முல்லை எனவும், செம்மல் ஜாதி முல்லை எனவும் கூறப்படுகிறது. பரிபாடலிலும், மதுரைக் காஞ்சியிலும் மட்டுமே மல்லிகை மலர் கூறப்பட்டது. உரையாசிரியர்கள் இவற்றைப் பிற்கால நூல்கள் என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

வேதிப்பொருள்

மல்லிகை மலரில் இருந்து அத்தர் எனப்படும் நறுமண திரவியம் எடுக்கப்படுகிறது. மல்லிகை மலரில் இருந்து பெறப்படும் வேதிப்பொருள் குறித்து, “பென்சைல் அசிட்டேட்டு இயற்கையில் மலர்களில் காணப்படுகிறது. மல்லிகைப்பூ, இலாங்(Ylang - Ylang), தோபிரா (tobira) போன்ற மலர்களில் இருந்து பெறப்படும் அடிப்படையான எண்ணெயின் (நெய்யின்) முக்கிய உட்கூறு இந்த பென்சைல் அசிட்டேட். பென்சைல் அசிட்டேட்டு மல்லிகைப் பூவின் நறுமணம் போன்ற மணம் தரும் பொருள். ஆகவே இது நறுமண நீர்மங்களில் பயன்படுகின்றது (www.wikipedia.org) என இணையதளச் செய்தி கூறுகிறது.

மருத்துவ குணம்

மல்லிகை மலர் காமத்தைத் தூண்டக் கூடியது. கண் எரிச்சலைப் போக்கும் குளிர்ச்சியான மலர். தாய்ப்பால் சுரப்பைத் தடுக்கும் குணமுடையது.

செண்பகம்

இதில் மஞ்சள் மற்றும் வெண்ணிறத்திலான இருவகை மலர்கள் காணப்படுகின்றன. நறுமணமுடைய மலர். ‘நறுந்தண் சண்பகம்’ எனச் சங்க இலக்கியத்தில் குறிக்கப்படுகிறது. செண்பக மலர் மொட்டு சர்க்கரை வியாதியைக் குணப்படுத்துவதில் பயன்படுகிறது.

மருத்துவ குணம்

(“Flower buds are used in treating diabetes. It is also used as purgative, treatment of inflammation, amenorrhoea, cough, dyspepsai) (Antidiabetic activity of flower buds – The ethanolic extract of michelia chyampaca exhibited significant antihyperglycemic activity but did not produce hypoglycemia in fasted normal rats”) (www.wikipedia.org)

மலர் மொட்டு சர்க்கரை வியாதிக்கு மருந்தாகப் பயன்படுகிறது. அதுமட்டுமின்றி பேதி மருந்தாகவும், மாதவிலக்கின்மை, வீக்கம், இருமல், குன்மம் ஆகியவற்றை குணப்படுத்தவும் பயன்படுகிறது. நீரிழிவு நோய்க்கான செயல்திறன் உள்ள செண்பக மலர் மொட்டில் குறிப்பிட்ட ஆன்டிஹைபர் கிளைசமிக் என்ற வேதிப் பொருள் இரத்தத்தில் உள்ள சர்க்கரையின் அளவை சரியான நிலைக்குக் கொண்டு வரப் பயன்படுகிறது.

“சண்பகமரப் பூவிலிருந்து நறுமணமிக்க தைலம் தயாரிக்கலாம். வைகாசி மாதத்தில் அதிகமாக மலரும். பலவிதமான பிணிகளைப் போக்குவதில் சண்பகம் சிறந்து விளங்குகிறது. அத்திசுரம், தனித்தோட சுரம், வாதபித்த தொந்தச்சுரம், நேந்திரப் பிணிகள், பிரமேகம், சுக்கில நட்டம் ஆகிய பல மணிகளைப் போக்குவதாக இருக்கிறது” (நோய் நீக்கும் பூக்கள், ப.24) என கே.எஸ். லட்சுமணன் குறிப்பிட்டுள்ளதன் வழி சண்பக மலரின் மருத்துவ குணம் பற்றி அறிய முடிகிறது.

சேடல்

இது தற்காலத்தில் பவளமல்லி என்று அழைக்கப்படுகிறது. பவள நிறக் காம்புடையதால் பவள மல்லி எனப் பெயர் பெற்றது. வெண்ணிற நறுமண மலரையுடையது.

“பூவின் காம்பிலிருந்து பெறப்படும் பவளநிறச் சாயம் டுசார் (Tussar / Tussore Silk) பட்டு எனப்படும் பட்டுத்துணிகளுக்கு நிறமேற்றப் பயன்படும்.

ஆயுர்வேத மருத்துவத்தில் பவளமல்லி விதைகளும், இலைகளும், பூக்களும், வயிற்றுத் தொந்தரவு, மூட்டு, என்பு வலி, காய்ச்சல், தலைவலி என்பவற்றிற்கும் இன்னும் பல விதங்களிலும் மருந்தாகப் பயன்படுகின்றன” என தமிழ் இணையமான விக்கிப்பீடியா குறிப்பிட்டுள்ளது.

குளவி

இது நறுமணமுடைய தாவரம். இதை ‘பச்சை’ என்றும் ஆங்கிலத்தில் Patchouli என்றும் கூறுகின்றனர். தமிழில் மலைப் பச்சை என்று இதன் இலையின் பசுமை நிறம் காரணமாக அழைக்கப்படுகிறது. இது மணமுடைய மலர் என்பதை,

“நாறு இதழ்க் குளவி” (புறம்.380:7)

“கமழுங் குளவி” (பதிற்.12:10)

“குவளையொடு பொதிந்த குளவி நாறு நின் நுதல்” (குறுந்.59)

ஆகிய வரிகளால் அறியமுடிகின்றது. இதன் பூக்கள் மிகுந்த வாசனையுடன் காணப்படுவதால் பல நூற்றாண்டுகளாக வாசனை திரவியம் தயாரிக்கப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

வேதிப்பொருள்

பச்சை என்ற இத்தாவரமானது நவீன வாசனை திரவியம் தயாரிக்கப்பயன்படுகிறது. தனிமனித திறமையைக் கொண்டே வாசனை திரவியம் தயாரிக்கலாம். அதுமட்டுமின்றி தொழிற்சாலைகள் மூலம் பேப்பர், துண்டுகள், துணி துவைக்கும் பவுடர்கள், காற்று மணம் பரப்பி ஆகியவை தயாரிப்பில் பயன்படுகிறது.

முக்கியமான இரண்டு மூலப்பொருட்கள் இதன் எண்ணெயில் உள்ளன. அவை பச்சிலோல் மற்றும் நோர்பேச்சலெகுனால் என்பவையாகும். (“Patchouli is used widely in modern perfumery, by individuals who create their own scents and in modern scented industrial products such as paper towels, laundry detergents and air fresheners. two important components of its essential oil are patchouli and norpatchoulenol”) (www.wikipedia.org)

தாழை

தாழை மலர் மிகுந்த மணமுடையது. வெண்ணிறமான நீண்ட மலர், “தாழையின் பூ மற்றும் தாதுக்கள் மணப் பொருட்களாக மட்டுமின்றி பூச்சினையும் அண்டவிடாமல் தடுக்கும் பாதுகாப்புப் பொருட்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன. இவற்றைத் தானியங்களைப் பாதுகாக்கவும், பனையோலைச் சுவடிகளைப் பாதுகாக்கவும் பயன்படுத்தினர். இதே போன்று புன்னை மலரைப் படுக்கையாக அமைத்து அதன்மேல் பரதவர்கள் மீன்புலாலைக் காயவைத்துப் பாதுகாத்தனர். மீனின் கெடு மணத்தையும் புன்னை மலர் மணம் அகற்றியது. வேப்ப இலையும், பூவும் தானியச் சேமிப்புக் கிடங்கில் பூச்சி தடுப்பான்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன” (தமிழரும் தாவரமும், பக்.255-256) எனக் கு.வி.கிருஷ்ணமூர்த்தி பாதுகாப்பிற்கான மலர்களின் பயன்பாடு குறித்துக் கூறியுள்ளார்.

கல்லாகரப் பூ

இப்பூ பற்றிய குறிப்புப் பரிபாடலில் 11 ஆம் பாடலில் மட்டுமே காணப்படுகிறது. இதற்கு குளிரிப்பூ என்ற பெயர் பாடலின் உரையில் தரப்பட்டுள்ளது.

“கல்லாகரப் பூவால் கண்ணி தொடுத்தானை”

(பரி.11:103)

என்ற பெயரால் கல்லாகரப் பூ இருந்ததை அறியமுடிகிறது. ஆனால் கோவை இளஞ்சேரன் முற்குறிப்பிட்டுள்ள ஆம்பல் குடும்பப்பட்டியலில் செங்குவளையைக் குறிக்கும் ஒரு பெயராக ‘கல்லாரம்’ என்பதைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவர் குறிப்பிட்டுள்ள கல்லாரமே கல்லாகரமாகப் பரிபாடலில் குறிக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

ஆவிரை

இது ஆவாரம் பூ எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது பொன்னிறமுடைய மலராகும்.

“பொன் நேர் ஆவிரைப் புதுமலர்” (குறுந்.178)

“அடர் பொன் அவிர் ஏய்க்கும் ஆவிரங் கண்ணி” (கலி.140:7)

ஆகிய வரிகள் ஆவிரைமலர் பொன்னிறமானது என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன. இது தங்கச் சத்து நிறைந்த மண் பரப்பில் செழித்து வளரும் தன்மை உடையது. “ஆவாரை பூத்திருக்கச் சாவாரைக் கண்டதுண்டோ” என்பது நாட்டுப்புறப் பழமொழி. இதற்கேற்பவே பல மருத்துவப் பண்புகளை உள்ளடக்கியது ஆவரை மலர். சர்க்கரை நோய்க்கு மருந்தாகப் பயன்படுகிறது. மூலநோய், கண் நோய், நமைச்சல் ஆகியவற்றைக் குணப்படுத்தும் மருந்தாகப் பயன்படுகிறது.)

நரந்தம்

இது நரந்தம் புல் என்று அழைக்கப்படுகிறது. சங்க காலத்திலேயே இதன் புல்லிலிருந்து நறுமண எண்ணெய் எடுத்து மக்களால் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதன் மலரிற்கு மணமில்லை. புல்லிற்கு மட்டுமே மணமுண்டு.

“நரந்த நறு மலர்” (பரி.16:15)

“நரந்த நறும்பூ நாள்மலர் உதிர” (அகம்.141:26)

எனும் வரிகள் நரந்தம் பூவிற்கும் மணமுண்டு எனக் கூறுகிறது. ஆனால் இதன் உரையில் இது நாரத்தை எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

“நரந்தை நறும் புல்” (புறம்.132)

எனும் வரி புல் மணமுடையது எனக் கூறுகிறது. இவை முன்னுக்குப் பின் முரணான சான்றுகளாக அமைந்துள்ளன. பெரும்பாலான ஆய்வாளர்கள் நரந்தம் புல்லே மணமுடையது மலரிற்கு மணமில்லை என்கின்றனர்.

“நல்நெடுங் கூந்தல் நறுவிரைகுடைய

நரந்தம் அரைப்ப, நறுஞ்சாந்து மறுக” (மதுரைக்.552-553)

எனும் வரிகள் நரந்தத்தை அரைத்துத் தலையில் பூசிக் கொள்வதைக் குறிக்கிறது. சங்ககாலத்தில் மலரை அரைத்துப் பயன்படுத்தும் பழக்கம் இருந்ததாகத் தோன்றவில்லை. ஆகவே நரந்தம் புல்லே மணமுடையது என்று ஊகிக்க இயல்கிறது.

புலனுணர்வுடைய மலர்கள்

ஒரு சில மலர்கள் புலனுணர்வுடன் காணப்படுகின்றன. நெருஞ்சி மலர் சூரியன் செல்லும் திசையில் திரும்பும் இயல்புடையது. சூரியனைக் கண்டு தாமரை மலரும், நிலவைக் கண்டு ஆம்பல் மலரும். இவ்வாறாக ஒரு சில மலர்கள் மட்டும் ஒளிநாட்டம் உடையனவாகக் காணப்படுகின்றன.

நெருஞ்சி

நெருஞ்சி மலர் சூரியனை நோக்கித் திரும்பும் இயல்பினை,

“பாமுர் நெருஞ்சிப் பசலை வான்பூ

ஏர்தரு சுடரின் எதிர்கொண்டாஅங்கு”

(புறம்.155)

“சுடரொடு திரிதரும் நெருஞ்சிபோல”

(அகம்.336)

ஆகிய வரிகளால் அறிமுடிகிறது.

தாமரை

தாமரை மலர் சூரியனைக் கண்டு மலர்வது. சூரியன் மறையும் நேரத்தில் குவிந்து கொள்ளும். இதனால் சூரியனின் காதலியாகத் தாமரையைக் கூறுவர். சூரியனின் ஒளியால் தாமரை மலர்வதை,

“சுடர்நோக்கி மலர்ந்து ஆங்கே படிந் கூம்பும் மலர்”

(கலி.78:15)

என்ற வரி விளக்குகிறது. இதற்கு அறிவியல் அடிப்படையில் ஒளிநாட்டமே காரணமாக அமைகிறது. “சூரியன் உதிப்பதற்கும், மறைவதற்கும் ஏற்றவாறு தாமரையின் வெளிப்புறத்தில் ஏற்படும் மாறுதல்களை நித்திராசலனம் என்று சாஸ்திரம் கூறுகிறது.

அதிகாலை சூரிய ஒளி படியும் போது தாமரை விரிகிறது. அதாவது தாமரையை இயக்குவது சூரிய ஒளி என்பது பொருள். சூரிய ஒளி காலையில் தாமரையின் மொட்டில் படும்போது அதனுள் இருக்கும் கோச பாகங்கள் விரிவடைகின்றன. இதனால் பூ இதழ்களின் விறைப்பு அதிகரித்துப் பூ விரிகின்றது.

மாலை நேரம் மேல் கூறிய கோச பாகங்கள் எதிர் திசையில் விரிவடைகின்றன. ஏனென்றால் இதன் சுற்றிலுள்ள கோசங்களில் இருந்து நீர் உறிஞ்சி எடுக்கின்றதன் விளைவாகப் பூ சுருங்குகின்றது” (www.googleweblight.com) என இணையதளச்

செய்தி தாமரை மலர் விரிவதற்கும், குவிவதிற்குமான காரணத்தினைக் குறிப்பிட்டுள்ளதன் வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

ஆம்பல்

இது நிலவின் குளிர்ச்சியான ஒளியினால் மாலையில் மலர்ந்து காலையில் குவிவது. இதனை,

“மதிநோக்கி அலர்வீத்த ஆம்பல் வான்மலர்” (கலி.72:6)

என்ற வரி விளக்குகிறது. இதற்கு முரண்பாடாக ஆம்பல் மாலையில் கூம்பியது என்ற சான்றும் சங்க இலக்கியத்தில் உள்ளது. இதை,

“குண்டுநீர் ஆம்பலும் கூம்பின இனியேழு

வந்தன்று வாழியோ மலை” (குறுந்.122)

என்ற வரி விளக்குகிறது. ஆனால் இப்பாடலின் உரை விளக்கத்தில் ஆம்பல் மலர் இன்னும் கூம்பிய நிலையில் தான் உள்ளது. அதற்குள் மலைப் பொழுது வரத்தொடங்கி விட்டது என்று பகற்பொழுதிலேயே தலைவிக்குத் துன்பம் ஏற்பட்டது எனக் கூறப்பட்டுள்ளதால் ஆம்பல் மாலையில் மலர்வது என்றே பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

இரவில் மலரும் மலர்கள் நிலவின் குளிர்ச்சியினால் மலர்கின்றன. இவை நிலவொளியில் மிளிரும் வகையில் வெண்மையாகவோ அல்லது வெளிர்நிறங்களிலோ தான் காணப்படும். இவை இனப்பெருக்கத்திற்காக பூச்சிகளைக் கவருவதற்காக இவ்வாறு மலருகின்றன.

தொகுப்புரை

மலர்களின் மகரந்தச் சேர்க்கை, அவற்றின் வடிவ அமைப்பு, மலரிலிருந்து பெறப்படும் மருத்துவ குணம் நிறைந்த தேன் ஆகியவற்றைப் பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளன.

சங்ககாலத்தில் மலர்களை வாடாமல் பாதுகாத்த எளிமையான தொழில்நுட்பம், மலர்களின் நிறங்களுக்கான காரணம், மலர்களின் வடிவங்கள் ஆகியவை சங்க இலக்கியத்தின் வழி விளக்கப்பட்டுள்ளன.

மலர்களின் நிறம், மணம், குணம் ஆகியவை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மேலும் ஒரு சில மலர்களில் இருந்து பெறப்படும் நறுமணப் பொருட்கள் குறித்து விளக்கப்பட்டுள்ளன.

மலர்களில் அடங்கியுள்ள வேதிப்பொருட்கள் குறித்தும், மலர்கள் சில நோய்களுக்கு மருந்தாக அமையும் மருத்துவ குணம் குறித்தும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

முல்லை மலர் குடும்பத்தில் உள்ள மலர்களுக்கிடையிலான வேறுபாடுகளும், ஆம்பல் குடும்ப மலர்களுக்கிடையில் உள்ள வேறுபாடுகளும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

ஒளிநாட்டம் கொண்ட மலர்களாக நெருஞ்சி, சூரியன், ஆம்பல் ஆகியவை அமைந்துள்ளமை விளக்கப்பட்டுள்ளன.

முடிவுரை

சங்க கால மக்கள் இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்வினை மேற்கொண்டதன் காரணமாகவே அதனோடு ஒன்றித் தாம் வாழ்ந்த நிலப்பகுதிகளுக்கு மலர்களின் பெயரையே இட்டு வழங்கியுள்ளனர் எனக் கண்டறியப்பட்டுள்ளது. கருப்பொருள்களில் ஒன்றான மலர் மக்களின் வாழ்வில் இன்றியமையா இடம் பெற்றுள்ளன என்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

மலர்களுக்கும் மகளிர்க்கும் உள்ள பிணைப்பு, பாகுபாடின்றி மலர்கள் எல்லா மதங்களிலும் பயன்படுத்தப்பட்ட விதம் ஆகியவை கண்டறியப்பட்டுள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள 123 வகை மலர்கள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன.

நிலம்சார் வருணனைகளில் நிலத்தின் வளத்தினை மலர்களைக் கொண்டும் அறியலாம் எனக் கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

வேங்கை, முல்லை, ஆம்பல், குவளை, புன்னை, ஞாழல் போன்ற ஒரு சில மலர்கள் நிலவருணனையில் அதிகம் இடம் பெற்றுள்ளன என்று அறியப்பட்டுள்ளது.

பெரும்பான்மை அவ்வந்நிலங்களுக்குரிய மலர்களே வருணனைப் பின்புலத்தில் அமைத்துள்ளன எனக் கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

பொழுதையும், பருவத்தையும் அறிவிக்கும் குறியீடாக மலர்கள் சங்க காலத்தில் இருந்துள்ளன என்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

பெண்கள் வருணனையில் அவர்கள் உடலியல் குறித்த உவமைகளுக்கு வடிவத்திலும், வண்ணத்திலும் ஒப்புமையுடைய மலர்களே புலவர்களால் கையாளப்பட்டுள்ளன என்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

அகத்திணையில் பெண்களும், ஆண்களும் மலர்களை அதிகமாக அணிந்துள்ளனர். மலர்களை அணிவதில் இவர்களுக்குள் பாகுபாடு இல்லை என்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

இன்னின்ன மலர்களைத்தான் அணிய வேண்டும் என்ற வரைமுறை சங்ககால மக்களிடையே காணப்படவில்லை. விதிவிலக்காக எருக்குப் போன்ற நச்சுத் தன்மையுடைய மலர்களை மடலேறுதலின் போது மட்டுமே அணிந்துள்ளனர் எனக் கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

பலவகையான மலர்கள் இருக்க முல்லை மலர் மட்டும் கற்பிற்குக் குறியீடாக அமைந்துள்ளதற்கு முல்லை நில ஒழுக்கமே காரணமாக இருப்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

சங்க காலத் தலைவன் தலைவியை விரைவில் மணந்து கொள்ளும் நாட்டம் இல்லாதவனாகவே சுட்டப்பட்டுள்ளான். அகவாழ்வில் அவனுக்கு வரைவை வலியுறுத்தும் வகையில் மலர்களினைப் பின்புலமாகக் கொண்ட பாடல்கள் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன.

சங்க கால மக்களின் காதல் வாழ்வு, கற்பு வாழ்வு, போர் வாழ்வு எல்லா நிலைகளிலும் ஏற்படும் அனைத்து இன்ப, துன்பங்களிலும் மலர்கள் பின்புலமாக அமைந்துள்ளன என்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளன.

சங்க காலப் புலவர்கள் அ.:றிணை உயிர்கள் வருணனையிலும் அவற்றிற்குப் பொருத்தமான வடிவம், நிறம் அமைந்த மலர்களையே உவமையாக அமைத்துள்ளனர்.

அ.:றிணையில் உயிருள்ளவை மட்டுமின்றி உயிரற்ற பொருட்கள் வருணனையிலும் உவமைகள் பொருத்தமாக அமைந்துள்ளன.

வருணனைகளில் மட்டுமின்றி உயர்திணை மற்றும் அ.:றிணை உயிர்கள் உணவுக்காகவும் மலர்கள் பயன்பட்டுள்ளன.

மலர்களின் நிறம், வடிவம் ஆகியவை பற்றி சங்க காலப் புலவர்களால் தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. இதனால் அவர்களிடம் இருந்த மலர்கள் மற்றும்

தாவரங்கள் குறித்த ஈடுபாடு, நுண்ணறிவு, அறிவியல் நோக்கு ஆகியவை மேம்பட்டு விளங்கியுள்ளன எனக் கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

மலர்கள் சங்க காலச் சமூகத்தில் பண்பாட்டின் வெளியீடாகவே அமைந்துள்ளன. மக்கள் மலர்களைப் பயன்படுத்துவதில் தனி ஈடுபாடும், அறிவியல் சார் அறிவும் கொண்டு விளங்கியுள்ளனர் என்பது அறியப்பட்டுள்ளது.

சங்க காலத்தில் காணப்பட்ட மலர் வகைகள் சிலவற்றுள் இருந்து தற்காலத்தில் தொழில்நுட்பங்களைக் கொண்டு நறுமணத்திற்காக வேதிப்பொருட்கள் பிரித்தெடுக்கப்படுகின்றன என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பெருவாரியான மலர்கள் இன்றும் காணப்படுகின்றன. ஒரு சில மலர்கள் மட்டும் இனம் காணக் கிடைக்காதவைகளாக உள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில் புலவர்கள் ஏதேனும் ஒரு பின்புலக் கருத்தை வலியுறுத்தவே மலர்களைக் கையாண்டுள்ளனர் என்பது அறியப்பட்டுள்ளது.

எதிர்கால ஆய்வுகள்

1. சங்க இலக்கியத்தில் மலர் வருணனைகள்
2. சங்க இலக்கியத்தில் மலர் உவமைகள்
3. சங்க கால மலர்களின் குண வெளிப்பாட்டுத் திறன்

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள்

1. ஆலிஸ்,அ.(உ.ஆ) - பதிற்றுப்பத்து,
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை.
நான்காம் பதிப்பு - 2011.
2. சுப்பிரமணியன்,பெ. (உ.ஆ) - பரிபாடல்,
பாலசுப்பிரமணியன்,கு.வெ. (உ.ஆ) நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்,
தட்சிணாமூர்த்தி,அ. (உ.ஆ) சென்னை.
நான்காம் பதிப்பு - 2011.
3. செயபால்,இரா. (உ.ஆ) - அகநானூறு,
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை.
நான்காம் பதிப்பு - 2011.
4. தட்சிணாமூர்த்தி,அ. (உ.ஆ) - ஐங்குறுநூறு,
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை.
நான்காம் பதிப்பு - 2011.
5. நாகராசன்,வி.(உ.ஆ) - குறுந்தொகை,
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை.
நான்காம் பதிப்பு - 2011.
6. நாகராசன்,வி. (உ.ஆ) - பத்துப்பாட்டு (பகுதி 2),
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை.
நான்காம் பதிப்பு - 2011.

7. பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ. (உ.ஆ) - நற்றிணை,
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை.
நான்காம் பதிப்பு - 2011.
8. பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ. (உ.ஆ) - புறநானூறு,
விசுவநாதன், அ. (உ.ஆ) நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்,
நாகராசன், வி. (உ.ஆ) சென்னை.
ஆரோக்கியசாமி, இரா. (உ.ஆ) நான்காம் பதிப்பு - 2011
திலகவதி, க. (உ.ஆ)
சத்தியநாராயணன், வெ. (உ.ஆ)
9. மோகன், இரா. (உ.ஆ) - பத்துப்பாட்டு (பகுதி - 1),
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை.
நான்காம் பதிப்பு - 2011.
10. விசுவநாதன், அ. (உ.ஆ) - கலித்தொகை,
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை.
நான்காம் பதிப்பு - 2011.
- துணைமைச் சான்றுகள்**
11. அருள்சீலி, (ப.ஆ) - எட்டுத்தொகையில் இயற்கைவளம்,
தமிழ்த்துறை,
நிர்மலா மகளிர் கல்லூரி,
கோவை.
பதிப்பு ஆண்டு - 2015

12. அறவாணன்,க.பா. - அற்றைநாட் காதலும் வீரமும்,
மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்,
சிதம்பரம், சென்னை.
முதற்பதிப்பு - 2002
13. ஆறுமுகம்,நா. - முல்லை வாழ்க்கை,
கன்னி பதிப்பகம்,
காஞ்சிபுரம்,
முதற்பதிப்பு - 1989.
14. இராகவன்,அ. - தமிழர் பண்பாட்டில் தாமரை,
தமிழ்மண் பதிப்பகம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு - 2005.
15. இராமசுப்பிரமணியன்,வ.த. (உ.ஆ) - நம்பியகப்பொருள்,
முல்லை நிலையம்,
சென்னை.
இரண்டாம் பதிப்பு - 2010.
16. இளஞ்சேரன்,கோவை. - இலக்கியம் ஒரு பூக்காடு,
இராக்போர்ட்டு பப்ளிகேசன்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு - 1982
17. இளம்பூரணனார் (உ.ஆ) - தொல்காப்பியம்,
சொல்லதிகாரம்,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை.
ஆறாம் பதிப்பு - 2008

18. இளம்பூரணனார், (உ.ஆ) - தொல்காப்பியம்,
பொருளதிகாரம்,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை.
ஆறாம் பதிப்பு - 2008
19. இளமுருகன்,மு. - தமிழ்ப்பெருங்காப்பியங்களில்
சங்க இலக்கியத்தின் செல்வாக்கு,
கலையகம் வெளியீடு,
தஞ்சாவூர்.
முதற்பதிப்பு - 1999.
20. கடிகாசலம்,ந.(ப.ஆ) - சங்கப்புலவரின் பத்துறை அறிவு,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம்.
முதற்பதிப்பு - 2004.
21. கந்தையாபிள்ளை,ந.சி. - தமிழர் சரித்திரம்,
அமிழ்தம் பதிப்பகம்,
சென்னை.
பதிப்பு ஆண்டு - 2003
22. காந்தி,க. - தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும்
நம்பிக்கைகளும்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை.
இரண்டாம் பதிப்பு - 2003
23. கிருஷ்ணமூர்த்தி,கு.வி. - தமிழரும் தாவரமும்,
பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்,
திருச்சிராப்பள்ளி,
முதற்பதிப்பு - 2007.

24. கிருஷ்ணமூர்த்தி,ச. - நடுகற்கள்,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சென்னை.
முதற் பதிப்பு - 2004.
25. சண்முகதாஸ்,அ.(தொ.ஆ) - சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள்,
தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை,
சுவத் ஏசியன் பக்ஸ், கொழும்பு.
முதற்பதிப்பு - 2002.
26. சண்முகம்பிள்ளை,மு - சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி, சென்னை.
இரண்டாம் பதிப்பு - 2004
27. சாமி,பி.எல். - சங்க இலக்கியத்தில் செடிகொடி
விளக்கம்,
திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
லிமிடெட், திருநெல்வேலி,
முதற்பதிப்பு - 1967.
28. சாமி,பி.எல். - சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின
விளக்கம்,
திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி,
முதற்பதிப்பு - 1970.

29. சாமிநாதஅய்யர்,(உ.ஆ) - பெருங்கதை,
அமுதநிலையம்,
சென்னை.
பதிப்பு ஆண்டு - 2012.
30. ஞானசம்பந்தன்,ஆ.ச. (உ.ஆ) - பெரியபுராணம்,
கங்கை புத்தக நிலையம்,
சென்னை.
பதிப்பு ஆண்டு - 1999.
31. தகடூர் வனப்பிரியன் - இயற்கைச் சிந்தனைகள்,
உலக இயற்கை ஆராய்ச்சி
மையம்,
தர்மபுரி,
பதிப்பு ஆண்டு - 2006.
32. தண்டாயுதம்,இரா. - சங்க இலக்கியம் எட்டுத்தொகை,
தமிழ்ப்புத்தகாலயம்,
சென்னை.
முதற் பதிப்பு - 1978.
33. தமிழண்ணல், - சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை.
இரண்டாம் பதிப்பு - 2008.
34. தானம்மாள்,இல. - சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள்,
வானதி பதிப்பகம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு - 1981.

35. துரை தண்டபாணி, (உ.ஆ) - கார்நாற்பது,
உமா பதிப்பகம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு - 2007.
36. துரை ரவிக்குமார், - சங்க இலக்கியத்தில் பறவைப்
பெயர்,
காவ்யா வெளியீடு,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு - 2013.
37. துரை ரவிக்குமார், - சங்க இலக்கியத்தில் விலங்குப்
பெயர்,
காவ்யா வெளியீடு,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு - 2013.
38. பரிமேலழகர்,(உ.ஆ) - திருக்குறள்,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை.
பதினேழாம் பதிப்பு - 2014.
39. பாக்யமேரி,எ.:ப. - தமிழர் பண்பாடும் பயன்பாடும்,
அஞ்சனச் சிமிழ் பதிப்பகம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு - 2006.
40. புலியூர்க்கேசிகன், (உ.ஆ) - மணிமேகலை,
பாரிநிலையம்,
சென்னை.
இரண்டாம் பதிப்பு - 2003.

41. பூபதி,இரா. - மலர்களும் மருத்துவ பயன்களும்,
காளீஸ்வரி பதிப்பகம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு - 2010.
42. மணி,பி.எஸ்.
கமலாநாகராஜன்,என். - வளம்தரும் மரங்கள் பகுதி - 3,
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்
சென்னை.
இரண்டாம் பதிப்பு - 1994.
43. மாணிக்கவாசகன்,ஞா. (உ.ஆ) - சிலப்பதிகாரம்,
உமா பதிப்பகம்,
சென்னை.
மூன்றாம் பதிப்பு - 2002.
44. மாணிக்கவாசகன்,ஞா. (உ.ஆ) - சீவகசிந்தாமணி,
உமா பதிப்பகம்,
சென்னை.
முதற் பதிப்பு - 2007.
45. மாணிக்கனார், சு.ப. - தமிழ்க்காதல்,
ஸ்ரீ இந்து பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை.
முதற் பதிப்பு - 2009.
46. முத்து கண்ணப்பன்,தி. - சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல்
நிலம்,
அதிபத்தர் பதிப்பகம்,
சென்னை.
பதிப்பு ஆண்டு - 1978.

47. முருகேச பாண்டியன்,ந. - தமிழர் வாழ்க்கையில் பூக்கள்,
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை.
முதற் பதிப்பு - 2014.
48. மோகன்.இரா., - சங்க இலக்கிய மாண்பு,
வானதி பதிப்பகம்,
சென்னை.
முதற் பதிப்பு - 2013.
49. ரத்தினம்,க. - தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியத்தில்
பறவைகள்,
தமிழினி வெளியீடு,
முதற் பதிப்பு - 2014.
50. லட்சுமணன், கே.எஸ். - நோய் நீக்கும் பூக்கள்
திருமகள் நிலையம்,
சென்னை.
மூன்றாம் பதிப்பு - 1993.
51. வடிவேலன், இரா. - நன்னூல்,
எழுத்ததிகாரம்,
சாரதா நிலையம்,
சென்னை.
முதற் பதிப்பு - 2006.
52. வடிவேலன், இரா. - நன்னூல்,
சொல்லதிகாரம்,
சாரதா நிலையம்,
சென்னை.
முதற் பதிப்பு - 2006.

53. வரதராசன்,மு.

- தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,
சாகித்ய அகாதெமி வெளியீடு,
புதுதில்லி,
25 ஆம் பதிப்பு - 2008.

54. வரதராசன்,மு.

- பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில்
இயற்கை,
பாரி நிலையம்,
சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு - 2006.

55. வாசுகி,சி. (ப.ஆ)

- மறுவாசிப்புத் தளத்தில் சங்க
இலக்கியம்,
தொகுதி - 1,
தமிழ் முதுகலை மற்றும் உயராய்வு
மையம்,
அருள்மிகு பழனியாண்டவர் மகளிர்
கலைக்கல்லூரி, பழனி
முதற் பதிப்பு - 2010.

56. விசயலக்குமி நவநீதன்,

- ஆம்பல்,
குறிஞ்சி மலர் வெளியீடு,
மதுரை.
முதற்பதிப்பு - 1985.

57. வெற்றிச்செல்வன்,

- தமிழ் இலக்கியத்தில் மலர்கள்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு - 2000

58. வேதகிரி முதலியார், (உ.ஆ) - நாலடியார்,
திருமகள் விலாச அச்சியந்திர
சாலை,
சென்னை.
பதிப்பு ஆண்டு - 1928.
59. ஜிதேந்திரன்,நா. (ப.ஆ) - சங்க இலக்கியத்தில் மலர்களின்
பயன்பாட்டுப் பின்புலம்,
தமிழ்த்துறை,
என்.ஜி.எம். கல்லூரி,
பொள்ளாச்சி.
பதிப்பு ஆண்டு - 2015.
60. ஹரிதாஸ்,வெ. (ப.ஆ) - தமிழர் வாழ்வியல் மரபும் மாற்றமும்
தொகுதி - 2,
செம்முதாய் பதிப்பகம்,
சென்னை.
பதிப்பு ஆண்டு - 2015.

அகராதிகள்

61. மதுரைத் தமிழ் பேரகராதி - தொகுதி - 1,
சந்தியா பதிப்பகம்,
சென்னை.
முதற் பதிப்பு - 2004.
62. மதுரைத் தமிழ் பேரகராதி - தொகுதி - 2
சந்தியா பதிப்பகம்,
சென்னை.
முதற் பதிப்பு - 2004.

63. நல்லதமிழ் அகராதி

- மணிமேகலைப் பிரசுரம்,
முதற் பதிப்பு - 1979.

64. அபிதான சிந்தாமணி

- சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை.
முதற் பதிப்பு - 2009.

களஞ்சியங்கள்

65. அறிவியல் களஞ்சியம்

- பாகம் - 2,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்.
முதற்பதிப்பு - 2001.

நிகண்டுகள்

66. கருணானந்த சுவாமிகள், (ப.ஆ)

- சூடாமணி நிகண்டு மூலமும்
உரையும்,
பிரபாகர அச்சுக் கூடம், சென்னை.
பதிப்பு ஆண்டு - 1972.

67. பிங்கல முனிவர்

- பிங்கல நிகண்டு,
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக
வெளியீடு,
திருநெல்வேலி,
பதிப்பு ஆண்டு - 1968

ஆய்வேடுகள்

68. அரங்கநாதன்,சு.

- சங்ககால மக்களின் நிலம்சார் வாழ்வியல் அடையாளங்கள் - ஒப்பீடு, முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு, தமிழ்த்துறை, பாரதியார் பல்கலைக்கழகம், கோவை. ஆகஸ்ட் - 2007.

69. ஆனந்த்,பெ.

- எட்டுத்தொகை அக நூல்களுள் உயிரினக் குழுவும், முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு, முதுகலை மற்றும் தமிழாய்வுத்துறை, பிஷப் ஹீப் கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி, செப்டம்பர் - 2014.

70. செங்கமலச் செல்வி,இர.

- சங்க இலக்கியத்தில் தாமரை - ஓர் அறிவியல் பார்வை, ஆய்வியல் நிறைஞர் பட்ட ஆய்வேடு, தமிழ்த்துறை, என்.ஜி.எம். கல்லூரி, பொள்ளாச்சி. செப்டம்பர் - 2011.

இதழ்கள்

71. அழகுமலை,இரா. (ஆ) - செந்தமிழ் (திங்கள் இதழ்),
தொகுதி - 57, பகுதி – 10,
மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடு,
ஆகஸ்டு - 2013.
72. - தினமலர் (நாளிதழ்)
(30.11.2013)

ஆங்கில நூல்கள்

73. Narayanan Das Prajapati - Medicinal Plants,
Purohit.ss Agrobios (India),
Arun K.Sharma Jodhpur.
Tarun Kumar Third Edition - 2009
74. - Journal of Tamil studies,
International Institute of Tamil
studies,
Tamil Nadu.
September - 1972.

இணையதளங்கள்

75. www.அகரமுதலி.com
76. www.agarathi.com
77. www.answers.com
78. www.blogspot.com
79. www.chennaitamilulaa.com
80. www.dinamani.com
81. www.dinamalar.com

82. www.googleweblight.com
83. www.iloveindia.com
84. www.jddtonline.info
85. www.keetru.com
86. www.muthalvan.in
87. www.newscience.com
88. www.scientificamerican.com
89. www.ta.m.wikipedia.org
90. www.talk.astro.com
91. www.tamilparks.50webs.com
92. www.tamilvu.org
93. www.tamil-ulagam.com
94. www.tropicaltheferns.info
95. www.thinnai.com
96. www.wikipedia.org
97. www.wiktionary.org
98. www.yarl.com

பின்னிணைப்புகள்

வ.எண்	மலர்கள்	அறிவியல் பெயர்கள்
1	அகத்தி	Sabania Grandiflora
2	அகில்	Dysosylum Malabaricum, Aqilaria Agallochi
3	அடும்பு	Ipomaea Pescaprae, Ipomaea Biloba
4	அதிரல்	Derris Scandans, Dalbergia Volubilis
5	அவரை	Dolichos Lablab
6	அனிச்சம்	Anagallis Arvensis
7	ஆம்பல்	Nymphaea Lotus
8	ஆர்	Bauhinia tomentosa Bauhinia Racemosa
9	ஆரம்	Santalum Alburn Justicia Procumbens
10	ஆவிரை	Cassia Auriculata
11	இருப்பை	Bassia Longipolia
12	இல்லம்	Strychnos Potatorum
13	இலவம்	Bombox Malabaricum
14	ஈங்கை	Mimosa Rubicaulis, Acacia Caesia
15	உந்தூழ்	Bambusa Arundinacea
16	உழிஞை	Cordiospermum Handicacabum
17	ஊகு	Aristida Setacea

18	எருக்கு (புழுக்கு)	Calotropis Gigantea
19	எருவை	Cyperus rotundus Tuberousus Typa angustata
20	எறுழும்	Calycopetris Floribunda
21	கடம்பு	Anthocephalus Cadamba
22	கண்ணி	Abrus Precatorius (Variety)
23	கணவிரம்	Nerium Odorum Saland
24	கமுகு	Areca Catechu
25	கரந்தை	Sbhae Ranthus Hirtus, Spaeranthes indicus
26	கரும்பு	Saccharum Officinarum
27	கருவிளை	Clitoria Ternata Clitoria Ternatea
28	கவிர்	Erythrina Indica
29	களா	Carissa Carandas
30	காஞ்சி	Trewia Nudiflora
31	காந்தள்	Gloriosa Superba
32	காயா	Memecylon Edule
33	காவி	Monochoria Vaginalis
34	குடசம்	Hollarrhena Antidy Senterica
35	குமிழம்	Gmelina Asiatica
36	குரவம்	Webera Corymbosa
37	குரீஇப்பூளை	Aerva Lanata
38	குருக்கத்தி	Hibtag Madablota
39	குருகிலை	Butea Frondose, Ficus Virens

40	குருந்தம்	Atlantia Missionis Atlantia monophylla
41	குல்லை	Ocimum Album, Cannabis Sativa
42	குவளை	Nymphaea Rubra, Stelletus, Nymphaea Stellata
43	குளவி	Jasminum Angustifolium, Pogostemon Vestitum
44	குறிஞ்சி	Stobilanthes Kunthianus
45	கூதாளம்	Solanum Trilobatum
46	கூவிரம்	Crataeva Nurvala, Crataera religiosa
47	கூவிளம்	Augle Marmelos
48	கொகுடி	Jesmine (variety), Jasminum sambac
49	கொன்றை	Cassia Fistula
50	கோங்கு	Cochlospermum Gossypium
51	சண்பகம்	Michylia Champaca
52	சுள்ளி	Diospyros Ebenum, Barleria Prionitis
53	சூரல்	Zizhyphus Oenofolia
54	செங்குரலி	Trapa Bispinosa
55	செங்கோடுவேரி	Plumbago Rosea
56	செம்மல்	Jaminum (variety), Jasminum Grandiflorum

57	செயலை	Saraca Indica
58	செருந்தி	Ochnas Quarrosa
59	செருவிளை	Clitoria Ternatiaalbi Frora, Clitoria Ternata
60	சேடல்	Nyctanthes Arbor Tristis
61	ஞாழல்	Casseea Sophera, Heritiera Littoralis
62	தணக்கம்	Morinda Citrifolia, Gyrocarpus americanus
63	தளவம்	Jasminum Humile Jasminum Rubescens
64	தாமரை	Nelumbium Speciosum
65	தாழை	Pandanus Odoratissimus
66	தில்லை	Excoecaria Agallocha
67	திலகம்	Adenanthera Pavonina
68	தும்பை	Leucas Aspera
69	துழாய்	Ocimum Sanctum
70	தெங்கு	Cocos Nucifera
71	நந்திவட்டம்	taberae montana Coronaria
72	நரந்தம்	Citrus Aurantium, Cymbo pogon flexuosus
73	நறா	Caesalpina pulcherrima, Lavunga scandens
74	நாகம்	Ochrocarpus longi folius, Mesua ferrea
75	நுணா	Morinda Tinctoria

76	நெய்தல்	Nymphaea blue, Nymphaea stellata
77	நெருஞ்சி	Tribulus Terrestris
78	நெல்	Oriza Sativa
79	நொச்சி	Vitex Negundo
80	பகன்றை	Ipomaea Turpethum
81	பசும்பிடி	Garcinia zanthochymus
82	பயினி	Finus – Englishname, Veteria Indica
83	பருத்தி	Gossypium Herbaceum
84	பனை	Borassus Flabellifer
85	பாங்கர்	Dillenia Indica, Acreeper
86	பாதிரி	Stereospermum Suavelons, Stereospermum Chelonoides
87	பாலை	wrightia tinctoria
88	பிடவம்	Randia Malabarica
89	பித்திகம்	Jasminum Grandiflorum, Jasminum Aungustifolium
90	பீரம்	Cucumis acutangula, Luffa acutangula
91	புன்கம்	Pongamia Glabra
92	புன்னாகம்	Mallotus Philippinensis
93	புன்னை	Colophyllum Inophyllum
94	பூளை	Aerva Javanica

95	போங்கம்	Adenanthera (variety), Ormosia travancorica
96	மணிச்சிகை	Abrus Precatorius, Ipomea Sepiaris
97	மயிலை	Jasminum Sambaceflore Manorac Plona, Jasminum Sambac
98	மராஅம்	Barringtonia Racemosa, Shorea tatura
99	மருதம்	Lagerstroemiaflos regina
100	மல்லிகை	Jasminum Aneetomosans
101	மா (தேமா, புளிமா)	Mangifera Indica, Mangifera Pinnata
102	மாரோடம்	Acacia Catechu – Sundra, Acacia Sundra
103	முகண்டை	Rivea Ornata
104	முருக்கு	Butea frondosa
105	முருங்கை	Moringa Pterygosperma
106	முல்லை	Jasminum Auriculatum
107	முள்ளி	Hygrophila Spinosa
108	மௌவல்	Jasminum angustifolium, Jasminum Officinale
109	வகுளம்	Mimusops Elangi
110	வஞ்சி	Calamus Rotang, Salix Tetrasperma
111	வடவனம்	Ocimum Gratissimum
112	வழை	Ochrocarpus Longirolis

113	வள்ளி	Convolvulus Batatas Dioscorea Species
114	வாகை	Acacia Speciosa Albizza lebbeck
115	வாழை	Musa Faradisiaca Musa Superba
116	வானி	Carum Copticum Enonymum dichotmus
117	வெட்சி	Ixora coceinea
118	வெள்ளோத்திரம்	Symplocus Beddomei
119	வேங்கை	Ptero carpus marsubium
120	வேம்பு	Azadirachta Indica
121	வேரல்	Dendrocalamus Strictus, Arundinaria Wightiana
122	வேழம்	Arundinaria Prainii
123	வேளை	Cleome Pentaphylla

சங்க கால மலர்கள்

அகத்தி

அகில்

அரும்பு

அதிரல்

அவரை

அனிச்சம்

வெள்ளாம்பல்

செவ்வாம்பல்

ஆத்தி

ஆரம்

ஆவிரை

கிருப்பை

கில்லம்

கிலவம்

கங்கை

உந்தூழ்

உழிஞை

ஊகு

எருக்கு

எருவை

ஹழும்

கடம்பு

கண்ணீ

கணவீரம்

கழுகு

கரந்தை

கரும்பு

கருவிளை

கவிர்

களா

காஞ்சி

காந்தள்

வெண்காந்தள்

காயா

காவி

குடம்

குமிழம்

சூரவம்

சூரீகீழ்முளை

சூரூக்கத்தி

சூரூகலை

சூரூந்தம்

சூரூலை

செங்குவளை

கருங்குவளை

சூளவீ

சூரீஞ்சி

சூதாளம்

சூவிரம்

சூவிளம்

கொகுடி

கொன்றை

கோங்கு

சண்பகம்

கள்ளி

குரல்

செங்குரல்

செங்கோடுவோரி

செம்மல்

செயலை

செருந்தி

செருவிளை

சேடல்

குாழல்

தணக்கம்

தளவம்

தாமரை

தாழை

தில்லை

திலகம்

தும்பை

துழாய்

தெங்கு

நந்திவட்டம்

நரந்தம்

நறவம்

நாகம்

நுணா

நெய்தல்

நெருஞ்சி

நெல்

நொச்சி

பகன்றை

பசும்பிடி

யானி

பருத்தி

பனை

பாங்கர்

பாதிரி

பாலை

பிடவம்

பித்திகம்

பீரம்

புன்கம்

புன்னாகம்

புன்னை

பூளை

போங்கம்

மணிச்சீகை

மயிலை

மரூம்

மருதம்

மல்லிகை

தேமா

புளிமா

மாரோடம்

முசுண்டை

முருக்கு

முருங்கை

முல்லை

முள்ளி

மௌவல்

வகுளம்

வஞ்சி

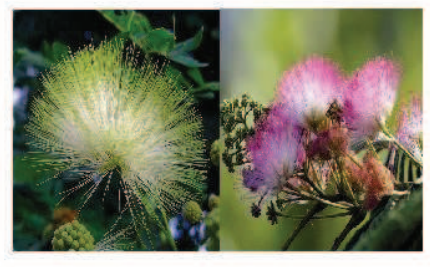
வடவனம்

வழை

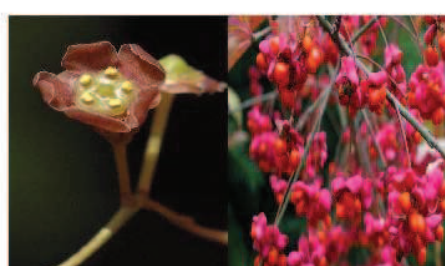
வள்ளி

வாகை

வாழை

வானி

வெச்சி

வெள்ளோத்திரம்

வேங்கை

வேம்பு

செய்தித்தாள் தகவல்கள்

மலர் மருத்துவம்:
ஓர் அறிமுகம்

உமா வெங்கடசுலம் *

லண்டனைச் சேர்ந்தது. மிகவும் வலுடையவர் என்றும் திரைப்பட நடிகையாகவும், மலர் மருத்துவம் என்ற புதிய துறையைக் கணித திறமை, முற்போக்கு சிந்தனைக்கும் மேலாகவும் கனம் காணப்பட்டிருக்கிறார். உறவாடிய பிறகுதான், இந்த மருத்துவ முறையை அவர் கையாற்றினார்.

தமிழகொரு மலர்க்குழம் ஒரு தனிச் சிற்பம். ஞானம் உண்டு, அது உடலுறவும் எண்ணெய்க்குழம் உடையது. தீர்வாகப் பயன்படுவது நீண்டு அவர் ஆராய்ச்சி செய்துள்ளார். தனி மலையோடு, அல்லது பல மலர்களின் கலவைகள் மீது பரிசீலனையாகப் பயிற்சூழ்ந்துள்ளார்.

மனமும் உடலும்

மலர்களின் நறுமணம், நிறம், அளவுப் பிடிபாற்றலை மனிதர்களுக்குக் காலம்காலமாகப் புதுதன்மை வாய்ந்திருந்துள்ளது. சுற்றுதலின் நிலையமும் மலர்கள் உடல் ஆரோக்கியத்துக்கு எப்படி உதவும் என்பதை அருஞ்சா 31 கணிப்பதில், உடல்நலம் போன்றது என்று முன்னிதி கொள்ளி மாட்டி, மலர்களைக் கக்காமல் நிலையமில்லை திருப்பதால், ௨ ஹர் ககாணம் கிழந்து என்பதை இதின் அடிப்படையாகக் கத்தலும், வாழ்க்கையில் நாம் கிழிகைவதும் மல பரிசீலனைகளுக்கு அதிக முத்துவாம் உதவுகிறது.

ஒருமுதலைய உடல் பகுதி பகுதியாக வலியுக்கிறது என்பதால், உடல் இறக்கக் கணம் துறமிட்டதாகக் கொள்ளலாம். அப்படிப் பட்டவரால் மலநிலையம்

ஆறுபாலாவே இருக்கும். இவருக்கு எந்தக் பெருக்கணை எந்தக், திருத்தி வைக்காவிடால் கோமல் வரும். பூர்த்திக்கு ஒரு வேலைவைய முடிவாகிவிட்டால் பெற்றுக் குடியாகு கத்தும், தேரம் அடிக் கவணம் பாராதி மத்தகை அறிக்க தேர்க்கையும். மணகைமல் செல்லுதல் நயாக இருப்பால் திருப்படித்தான இருக்க வேண்டும் என்று எந்தும்பால் வந்தால் தன் மனநிலம் பிடிவாதமாக இருக்கிறார். ஆறுவே அவருடைய உடல் வழிபாடு, உறுப்புகளில் வலிபாடு வெளிப்படுகிறது.

இதற்கு ரா. வாட்டர் மற்றும் பி.சி. என்னும் இரு மலர்
மருந்துகள் உதவும். அபிதேரோர்த்தில் வேலையும்
நடக்கும். இறுக்க உணர்வை மனம் கைவிடும்.

பிரச்சினைகளுக்கு உதவி

முதுகு வலி சிகிச்சைகளுக்குப் பணம் அல்லது உபயுக்திக் கவலைப்போ, பாயித இந்நிகலாம். இதைப் போகக் காள்ன். மிடுபுனன் வலிமிகு மருத்துகன் உதகலம், இதனான் முதுகு வலி குறுபுபம். ம, காசி, வெற்றிலைப் பாக்து, சிவிகுடிப் பாக்துன் போன்றவற்றைக் கட்டுப் படுத்ததலம் மலர் மருந்துகள் போன்ற, புரு, கோல் பிற்சினை, தலைமருக கொடுத்தல் போன்ற பிற்சினைகளுக்கு மலர் மருந்து உண்டு.

இத்தக ஸின்களைவாழ் துருவந்துருள் குறுகிக்கொள்ளுபவரும், அறுபவரும், திவி, அபுலவரும், உள்ளாந்த் பார்வைபம் அலசிபம், அபுபுப்பட்ட லுருபிபம் சிவிகை பெறும்போதுமலர் மருத்துவம் தரும் மலர்க்களை உணர்வாம்.

கட்டுரையாளர், உடல்நல ஆலோசகர்
தொடர்புக்கு: pmavenkats@gmail.com

பூத்து குலுங்கும் குறிஞ்சி மலர்கள்

தினமலர் - 29.09.2014

வால்பாறை அக்காமலை புல்மேட்டின் அடிவாரத்தில் கேரள வனப்பகுதி அமைந்துள்ளது. இந்த பகுதியில் தற்போது 12 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை பூக்கும் குறிஞ்சி மலர்கள் பூத்துள்ள கண்கொள்ளா காட்சியை படத்தில் காணலாம். இதனை அந்த பகுதிக்கு வரும் சுற்றுலா பயணிகள் கண்டு ரசித்து செல்கிறார்கள்.

விண்வெளியில் பூத்தது முதல் மலர்

எம்சுபான்சர் சர்வதேச விண்வெளி நிலையத்தில் ஜிம்னியா பூவை மலர் வைத்து, 2014 பிஞ்சுவினாவுக்கு அஞ்சலி செலுத்தினார்கள்.

பல்வேறு நாடுகளின் கூட்டுறவு களத்தில் விண்வெளியில், சர்வதேச விண்வெளி நிலையம், உழைக்கப் பட்டுள்ளது. இந்த, ஜிம்னியா பூ செடியை நவா விஞ்ஞானிகள் தற்போது வளர்த்தனர். தற்போது, விண்வெளியில், மிகப் புகழ்பெற்றுள்ளது. ஆராய்ச்சி வண்ணத்தில், மலர்ந்துள்ள இந்த ஜிம்னியா பூவை புரிந்து அப்பால் மலர்ந்த முதல் மலராகும்.

இந்த மலரை அமெரிக்க விண்வெளி வீரர் ஸ்காட் கெல்வி புகைப்படம் எடுத்து அதனை, டெலி டிவிட் ஸேஸியட் உள்ளது. வைத்திருக்கிறார். இவ்வூறு நூறாவது விண்வெளி தாயகம் ஆனும் மலர்வதற்குப் படிவெறினை நடைபெற விஞ்ஞானிகள் புரிந்து கொள்ள வாய்ப்பாக

சர்வதேச விண்வெளி நிலையத்தில் மலர்வைக்கப்பட்ட ஜிம்னியா பூ.

நவா விஞ்ஞானிகள் இந்த மலர் செடியை சர்வதேச விண்வெளி நிலையத்தில் வளர்த்துள்ளனர்.

இந்த மலரை அமெரிக்க விஞ்ஞானிகள் நவா விண்வெளியில் அறிமுகம் செய்துள்ளனர். இந்த மலரை அமெரிக்க விஞ்ஞானிகள் நவா விண்வெளியில் அறிமுகம் செய்துள்ளனர். இந்த மலரை அமெரிக்க விஞ்ஞானிகள் நவா விண்வெளியில் அறிமுகம் செய்துள்ளனர்.

தகவல் சுரங்கம்

தினமலர், 30.11.2014

கார்த்திகையின் பெயரில் மலர்

தமிழகத்தின் மாநில மலரான செங்காந்தள், கார்த்திகை மாதத்தில் தான் மலரும்.

எனவே செங்காந்தள் மலருக்கு, மற்றொரு பெயர் கார்த்திகைப்பூ, குறிஞ்சிப் பாட்டில் கூறப்படும் 99 மலர்களில், செங்காந்தள் மலர், முதல் மலர். ஜிம்பாப்வே நாட்டின் தேசிய மலராகவும் செங்காந்தள் உள்ளது.

தமிழ் ஈழத்தின் மலராக, செங்காந்தள் மலரைத் தான் கூறுவர். வேரில் இருந்து தான் இந்தப் பூச்செடி வளரும். இந்த வேர் மிகுந்த நச்சுத்தன்மை உடையது. இது, ஆயுர்வேதம் மற்றும் யுனானி மருத்துவத்தில் மருந்தாகப் பயன்படுகிறது.

செங்காந்தள் பூ, அழகிய விரல்கள் போன்றும், சுடர் போன்றும் காணப்படும். இலக்கியத்தில் இதனை காதல் பூ என்பர். காந்தள் மலரில் செங்காந்தள், வெண் காந்தள் என இரு வகைகள் உள்ளன. கார்த்திகையின் பெயரால் இது கார்த்திகைப்பூ என அழைப்படுவது போல, டிசம்பர் மாதத்தின் பெயரால் டிசம்பர் பூ உள்ளது.